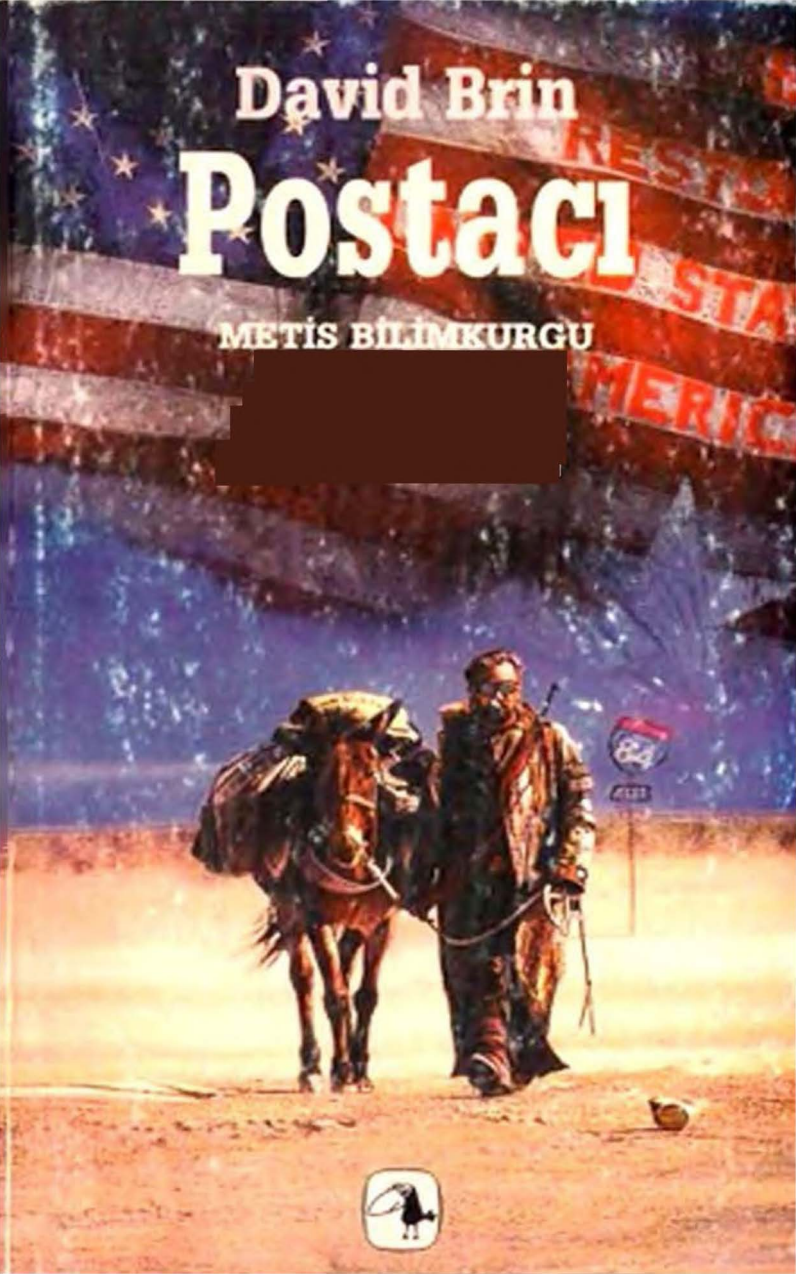
David Brin

Postacı

METİS BİLİMKURGU

Metis Bilimkurgu

Eric Frank Russell	...Ve Sonra Hiç Kalmadı ✓
Ursula K. LeGuin	Balıkçıl Gözü ✓
Robert Sheckley	Mevki Uygarlığı ✓
Robert A. Heinlein	İkiz Yıldız ✓
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçan ✓
Ursula K. LeGuin	Rocannon'un Dünyası ✓
Robert A. Heinlein	Kaybolan Miras ✓
Poul Anderson	İki Dünya Savaşıyor ✓
F. Pohl & C.M. Kornbluth	Uzay Tacirleri ✓
Müfit Özdeş	Son Tiryaki ✓
Robert A. Heinlein	Kızıl Gezegen ✓
Harry Harrison	Yer Açın! Yer Açın! ✓
Ursula K. LeGuin	Dünyaya Orman Denir ✓
Alexei Panshin	Ergenlik Ayini ✓
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı ✓
Kurt Vonnegut Jr.	Otomatik Piyano ✓
Philip K. Dick	Gökteki Göz ✓
Jack Vance	En Son Kale ✓
Ursula K. LeGuin	Mülksüzler ✓
F. Pohl & C.M. Kornbluth	Hukuk Gladyatörü ✓
Robert A. Heinlein	Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım ✓
Philip K. Dick	Vulcan'ın Çekici ✓
David Brin	Postacı ✓
Frederik Pohl	Pısırıklar Çağı

" İyi Bilimkurgu
İyi Edebiyattır "

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 23
Metis Edebiyat Dizisi
Postacı
David Brin
Özgün adı: The Postman, 1985

© David Brin ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile
yapılan sözleşmeyle yayınlanmaktadır, 1997
© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1997

Birinci Basım: Mart 1998

"Cascade Dağları" adlı birinci bölüm, "Postacı" adıyla *Isaac Asimov's SF Magazine* dergisinin Kasım 1982 sayısında, "Tepegöz" adlı ikinci bölüm, aynı derginin Mart 1984 sayısında yayınlanmıştır.

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
Kevin Costner tarafından filmleştirilen
Postacı'dan bir kare.

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-178-8

David Brin

Postacı

Çeviren: Sönmez Güven

METİS YAYINLARI

DAVID BRIN

1950 yılında doğdu. Astrofizik dalında doktora derecesi vardır ve NASA'da danışmanlık yapmasının yanı sıra üniversitede fizik profesörü olarak çalışmaktadır.
BK romanları yazmaya 1980 yılında başladı. İlk romanı olan *Sundiver* (Güneşe Dalan) aynı yıl yayınlandı.
Bu roman aynı zamanda bugün beş kitaba ulaşmış olan *Uplift* (Kalkındırma) dizisinin ilk kitabıdır.
Daha sonra bu diziden sırasıyla *Startide Rising* (Hugo ve Nebula; Yıldız Meddi Yükseliyor), *The Uplift War* (Hugo; Kalkındırma Savaşı), *Brightness Reef* (Parlaklık Kayalıkları) ve *Infinity's Shore* (Sonsuzluğun Kıyısı) adlı romanları yayınlandı. Dizinin dışında *Practice Effect* (1984, Pratik Etkisi), ekolojik felaketin eşiğindeki bir dünyayı anlattığı dev roman *Earth* (1990, Dünya) ve erkek-egemen bir evren tarafından yeniden keşfedilme tehdidiyle karşı karşıya kalan anaerkil bir gezegeni anlattığı *Glory Season* (1993, Zafer Mevsimi) adlı kitapları vardır. Öykülerini *The River of Time* (Zaman Nehri) ve *Otherness* (Başkalık) kitaplarında toplamıştır.
1985'te yazdığı *Postacı*, Brin'in BK'da çok yaygın olan kıyamet kehanetlerine ve üstün ırk teorilerine "bilimsel" bir çerçeve oluşturan Sosyal-Darwinizme cevabı olarak kabul edilir. 1997'de Kevin Costner tarafından filmleştirilen *Postacı*, 1998 yılı başında gösterime girmiştir.

Başlangıç

ON ÜÇÜNCÜ YILDA ÇÖZÜLÜŞ

Dondurucu rüzgârlar esiyordu hâlâ. Kar toz gibi yağdı. Ama yaşlı denizin acelesi yoktu hiç.

Ateşin çiçek gibi açtığı ve kentlerin can verdiği günlerden bu yana, Dünya, kendi ekseni çevresinde altı bin kez dönmüştü. Güneş etrafında atılan bu on altı turun ardından, öfkeleriyle gündüzü geceye çeviren duman saçaklarının yanan ormanlardan taşması da kesilmişti artık.

Kızgın ve baş döndürücü duman sütunlarının stratosferi delik deşik edip içini ufacık taş ve toprak zerreleriyle doldurmalarından bu yana, tozlar içinde, alacalı bulacalı, portakal renkli, görkemli altı bin gün batımı gelmiş geçmişti. Gölgelenen atmosfer gün ışığının geçişine gitgide daha az izin verdi ve soğudu.

Muazzam bir göktaşı, dev bir yanardağ ya da nükleer bir savaş – bu duruma neyin yol açtığının pek önemi kalmamıştı artık. Basınç ve ısı dengeleri bozuldu, müthiş rüzgârlar esti.

Kirli bir kar yağdı kuzey topraklarına ve yaz bile kimi yerlerden silemedi onu.

Artık sadece, değişime dirençli, ezeli ve inatçı Okyanus'un önemi kalmıştı bir tek. Karanlık gökler gelmiş ve geçmişti. Rüzgâr sarı, homurtulu gün batımlarını peşi sıra sürükledi. Buz yer yer kalınlaştı ve sığ denizler daha da çekildi.

Ama belirleyici olan Okyanus'un seçimiydi ve o henüz oyunu kullanmamıştı.

Arz dönmesini sürdürdü. İnsanoğlu orada burada direniyordu hâlâ.

Ve Okyanus'un nefesinde kış vardı.

I

CASCADE DAĞLARI

1

Toz ve kan içinde ve dehşetin keskin kokusu burun deliklerinde çırılçıplakken, insan zihni zaman zaman tuhaf çağrışımlar yapar. Büyük kısmı yaşamayı sürdürebilme mücadelesiyle kırlarda geçirilmiş bir yarı-ömrün ardından, bir ölüm kalım kavgasının tam ortasında silik anıların nasıl olup da zihninde canlanıverdikleri, Gordon'a hâlâ garip geliyordu.

Kemik gibi kurumuş çalıların altında sığınılacak bir köşe bulabilmek için soluk soluğa umutsuzca sürünürken, çok eski bir anıyı burnunun altındaki tozlu taşlar gibi apaçık algıladı. Ilık, güvenli bir üniversite kütüphanesinde çağlar öncesinin yağmurlu bir öğle üzeri yaşanmış; müzikle, kitaplarla ve kaygısız felsefe avarelikleriyle dopdolu, yitirilmiş dünyalara ait, tamamen aykırı bir anıydı bu.

Bir sayfaya dizilmiş sözcükler...

Vücudunu sert ve amansız dikenlerin içinde sürüklerken beyaz üzerine siyah harfleri neredeyse *görebiliyordu.* Ve her ne kadar yazarın bulanık adını seçemediyse de, *sözcükler* tam bir berraklık içinde göründüler.

"Ölümün dışında, 'tam' bir yenilgi yoktur... Kararlı bir kişinin –elinde olanları da riske atarak– küllerin içinden bir şeyler çekip çıkaramayacağı kadar yıkıcı bir felaket olanaksızdır...

"Dünyada çaresiz bir insandan daha tehlikeli hiçbir şey olamaz..."

Gordon, çoktan ölmüş yazarın orada onunla, içine düştüğü belayı paylaşıyor olmasını diledi. *Bu* felaketin göbeğinde

ne tür bir polyannacılık oynardı acaba, diye merak etti.

Sık çalılıklara balıklama dalarak yaptığı umarsız kaçışın yırtık ve çizikleri içinde, ne zaman havada süzülen tozlar onu aksırtacak gibi olsa, kımıldamadan yatıp gözlerini sımsıkı yumarak, elinden geldiğince gürültü çıkarmaksızın emekledi. İlerleyişi yavaş ve ıstırap vericiydi ve nereye gitmekte olduğundan bile tam olarak emin değildi.

Gordon, daha birkaç dakika önce, yalnız bir yolcu bugünlerde ne kadar rahat ve donanımlı olabilirse, öyle hissediyordu kendini. Şimdi ise yırtık bir gömlek, solmuş blucin ve çarık benzeri pabuçlarla kalmış durumdaydı – üstelik onları bile lime lime ediyordu dikenler.

Kollarında ve sırtında açılan her yeni çiziğin ardından yakıcı bir sızı vücudunu halı gibi örtüyordu. Ama bu berbat, kemik kuruluğundaki ormanda emeklemeyi sürdürmekten ve kıvrılarak giden patikanın onu yine düşmanlarının –pratik olarak onu çoktan öldürmüş olanların– kucağına düşürmemesi için dua etmekten başka yapacak bir şey de yoktu.

Sonunda, tam da bu cehennemlik bitki örtüsünün hiçbir zaman bitmeyeceğini düşünmeye başlamışken, ileride bir açıklık belirdi. Dar bir gedik çalıları yarıyor ve tepeden yuvarlanmış kayalarla kaplı bir yokuşa bakıyordu. Gordon sonunda dikenlerden kurtulabildi ve sırf o kuru çürümüşlüğün ısısıyla bozulmamış havaya şükrederek sırtüstü uzanarak puslu gökyüzünü seyre daldı.

Oregon'a hoş geldiniz, diye düşündü acı acı. *Ve ben de Idaho'yu kötü bellemiştim.*

Tek kolunu kaldırarak gözlerine dolan tozu silmeye çalıştı.

Yoksa asıl neden bu tür işler için artık yaşlanmış olmam mı? Ne de olsa, kıyamet ertesi dönem gezginlerinin yaşam beklentilerine fark atarak otuz yaşını geçmişti artık.

Of Tanrım, keşke yine evimde olabilseydim!

Minneapolis değildi düşündüğü. Artık oradaki otlaklar da on yıldan beridir yakasını sıyırmaya çalıştığı bir cehenneme dönüşmüşlerdi. Hayır, *ev* sözcüğü Gordon için belirli bir yerden çok daha derin anlamlar taşıyordu.

Bir hamburger, sıcak bir banyo, müzik, merthiolate...

... soğuk bir bira...

Soluması yavaşladığında başka sesler öne çıktı: neşeyle yapılmakta olan bir yağmanın gürültüleri. Dağ yamacının aşağı yukarı otuz metre kadar aşağısından geliyordu sesler. Zevkten dört köşe olmuş yağmacıların Gordon'ın eşyalarını parçalayarak attıkları *kahkahalar.*

... birkaç tanıdık mahalle bekçisi... diye ekledi Gordon, çoktan yitirilmiş dünyanın güzellikleri listesine.

Haydutlar onu bir akşamüzeri ateşinin başında mürver çayı yudumlarken hazırlıksız yakalamışlardı. Keçiyolundan yukarıya doğru üzerine gelirlerken bile o kızgın suratlı adamların Gordon'ı görür görmez öldürecekleri daha ilk andan aşikârdı.

Onların ne yapacaklarına karar vermelerini beklememişti. Kaynar çayı ilk soyguncunun kıllı suratına saçtıktan sonra kendini en yakındaki böğürtlen çalısının içine atmıştı. İki el silah sesi izlemişti bunu, o kadar. Haydutlar için tek bir kurşun bile onun kadavrasından çok daha değerli olsa gerekti. Mallarının tümüne el koymuşlardı zaten..

Ya da onlar öyle sanıyorlardı.

Aşağıdan görünmemek için geriye doğru çekilip kayalık tüneğinde dikkatle doğrulurken Gordon'ın yüzünde ince, acı bir gülümseme vardı. Yolculuk kemerindeki dal parçalarını temizledi ve yarı yarıya dolu matarasına çılgın bir istekle sarılarak kana kana içti.

İyi ki paranoya var, diye düşündü. Kıyamet savaşından bu yana kemerinin kendisinden bir kez bile ayrılmasına izin vermemişti. Çalılıklara balıklama dalmadan önce kapabildiği tek eşyası da o olmuştu.

Kılıfından çektiğinde .38'lik revolverinin koyu gri metali ince bir toz tabakasının altında ışıldıyordu. Gordon kısa namlulu silahındaki tozları üfledi ve mekanizmayı özenle gözden geçirdi. Gelen yumuşak şakırtılar başka bir çağın ustalığına ve öldürücü titizliğine tanıklık ediyordu. Eski dünya kıyıcılıkta da iyi bir iş becermişti.

Özellikle de öldürme sanatında, diye anımsattı kendine Gordon. Bayırın aşağısından boğuk kahkaha sesleri geliyordu.

Normalde silahına dört kurşun doldurmuş olarak yolculuk ederdi. Şimdi kemerindeki fişeklikten iki adet paha biçilmez mermi daha çekti ve horozun önü ve arkasındaki boş yuvalara yerleştirdi. "Ateşli silah emniyeti" artık önemli bir sorun sayılmazdı; özellikle de ölümünün bu akşam için beklenir hale gelmesinden beri.

Bir düşü kovalayarak geçirilmiş on altı yıl, diye düşündü Gordon. *Önce, çöküşe karar verilen o uzun, beyhude mücadele... ardından Üç Yıllık Kış boyunca dişiyle tırnağıyla yaşamaya çalışmak... ve sonunda, on yılı aşkın bir süre oradan oraya sürüklendikten, açlık ve salgınlardan sakındıktan, lanet olası Holnistlerle ve yabanıl köpek sürüleriyle didiştikten sonra ... tüm bir yarı-ömrü gezgin bir karanlık çağ ozanı olarak harcayıp, bir gün daha kazanabilmek için yemeklerde şaklabanlık yaparken öte yandan da bir...*

... bir yeri aramak...

Gordon başını salladı. Kendi düşlerini oldukça yakından tanıyordu. Bir aptalın fantezileriydi bunlar ve gerçek dünyada yerleri yoktu.

... birilerinin sorumluluğu üstlenecekleri bir yer aramak...

Düşüncelerini bir yana itti. Her ne arıyor idiyse, uzun araştırmaları burada son bulacağa benziyordu; bir zamanlar Doğu Oregon olan kuru, soğuk dağlarda.

Haydutların toparlanarak ganimetleriyle birlikte yola koyulmaya hazırlandıklarını aşağıdan gelen seslerden çıkarabiliyordu. Ponderosa çamlarının arasında tamamen kurumuş sarmaşıkların oluşturdukları kalın demetler, Gordon'ın yokuş aşağı görmesini engelliyordu, ama kısa bir süre sonra soluk av giysileri içindeki iriyarı bir adam kamp yerinin oralarda göründü ve dağ yamacı boyunca aşağı inen keçiyolunu izleyerek kuzeydoğu yönünde gitmeye başladı.

Adamın giysileri saldırının o ilk bulanık saniyelerinden Gordon'ın anımsayabildiklerini doğrular nitelikteydi. En azından saldırganlar ordunun ihtiyaç fazlası kamuflaj giysilerinden –Holn sağkalımcılarının alameti farikalarından– giymemişlerdi.

Bunlar sadece avam, sıradan, cehennemde yanası haydutlar.

Durum buysa, beyninde pırıldamaya başlayan planın kıymık kadar da olsa bir şansı var demekti.

Ola ki...

Haydutların ilki Gordon'ın dört mevsimlik ceketini beline dolamıştı. Montana'dan bu yana taşıdığı pompalı tüfeği de sağ koluna bir bebek gibi yatırmıştı. Sakallı haydut ardına dönerek "Haydi!" diye bağırdı. "Yeter artık eğlendiğiniz. Malları toparlayın ve kımıldayın!"

Liderleri olmalı, diye düşündü Gordon.

Daha ufak tefek ve kılıksız bir başka adam, kumaş bir torba ve kırık dökük bir tüfeği peşi sıra sürükleyerek çıktı ortaya. "Vay be, ne vurgun ama! Bunu kutlamalıyız. Malları götürdükten sonra istediğimiz kadar cila çekebilir miyiz, Jas?" Küçük hırsız heyecanlı bir kuş gibi zıp zıp zıplıyordu. "Hey, yabangüllerinin içine kovaladığımız küçük tavşanı duyduklarında Sheba ve kızların göbekleri *çatlayacak.* Böyle hızlı koşanını hiç görmemiştim!" Kıkırdadı.

Gordon yaralarına bir de bu hakaret eklenince suratını astı. Bulunduğu her yerde neredeyse aynı şeyle karşılaşmıştı – bu kadar yıldan sonra bile hiçbir zaman alışamadığı bir kıyamet sonrası duyarsızlığı. Tüneğinin kenarından sadece tek gözü ile dikizleyerek derin bir nefes aldı ve haykırdı:

"Kendini şimdiden kafa çekmeye hazırlamasan iyi edersin, Ayı Kardeş!" Adrenalin sesini istediğinden daha tizleştirmişti, ama bu konuda yapacak bir şey yoktu artık.

İriyarı adam kendini telaşla yere attı ve yakınındaki bir ağacın arkasına sürünerek siper aldı. Ancak, sıska hırsız yamacın yukarısına doğru hâlâ aptal aptal bakıyordu.

"Ne?.. Kim var orada?"

Gordon bir parça rahatladığını hissetti. Kahpe çocuklarının tavırları gerçek sağkalımcılar olmadıklarını gösteriyordu. *Holnist* ise kesinlikle değildiler. Aksi takdirde şimdiye dek çoktan ölmüş olurdu.

Diğer haydutlar –Gordon toplam beş kişi saydı– ganimetlerini taşıyarak keçiyolundan aşağı aceleyle koşuştular. "Eğilin!" diye emir verdi reisleri saklandığı yerden. Sıska, açıkta kaldığına uyanır gibi oldu ve çalılıkların arkasına sığın-

mış omuzdaşlarının yanına seğirtti.

Tüm hırsızlar, biri hariç: Alp tipi şapkasıyla kırlaşmış favorileri olan, soluk benizli bir adam. O, saklanmak yerine bir çam iğnesini çiğneyerek ve koruyu rasgele gözleyerek biraz öne çıktı.

"Bu ne zahmet!" diye sordu sakin sakin. "O zavallı adamın tepesine çöktüğümüzde bir oda hizmetçisi kadar bile eşyası yoktu. Pompalısını biz aldık. Ne istiyormuş bakalım."

Gordon başını alçakta tutuyordu. Adamın sözcükleri uzata uzata, tembelce ama etkileyici konuşmasını fark etmekten de kendini alamadı. İçlerinde sinekkaydı tıraşı olan sadece oydu ve Gordon bu uzaklıktan bile giysilerinin daha temiz, daha titizce bakımlı olduğunu seçebiliyordu.

Reislerinden gelen bir homurtunun üzerine rahat haydut omuz silkti ve sallana sallana çatal bir çalının ardına yürüdü. Apaçık görünmeye devam ettiği yeni yerinden tepeye doğru seslendi: "Orada mısınız, Bay Tavşan? Eğer öyleyse, bizi çaya davet etmemiş olduğunuz için çok kırgınım. Yine de, Jas ve Küçük Wally'nin ziyaretçilere nasıl davrandıklarını bildiğimden, sanırım ilişkimizi kısa kesmeniz nedeniyle sizi suçlayamam."

Gordon bu ahmakla karşılıklı şakalaşmakta olduğuna inanamıyordu. "Bu benim de aklıma gelmişti," diye karşılık verdi. "Yeterince konuksever davranmamış olmamı anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim. Ha bu arada, kiminle müşerref oluyorum acaba?"

Uzun boylu adam yayvanca gülümsedi. "Kiminle *müşerref*?.. Ah, bir dilbilgisi ustası! Ne hoş! Eğitilmiş birinin sesini duymayalı öyle çok olmuştu ki..." Alp şapkasını çıkararak eğildi. "Roger Everett Septien karşınızda, Pasifik Menkul Değerler Borsası'nın bir zamanlarki üyesi ve güncel soyguncunuz. İş arkadaşlarıma gelince..."

Çalılar hışırdadı. Septien dinledi ve sonunda omuz silkti. "Heyhat," diye seslendi Gordon'a. "Gerçek bir sohbet şansını kaçırmak istemezdim normal olarak; eminim siz de en az benim kadar susamışsınızdır buna. Ne yazık ki, küçük katiller koromuzun şefi, derdinizin ne olduğunu anlamamı ve kısa

kesmemi istiyor.

"Ne diyecekseniz deyin, Bay Tavşan. Kulak kesildik."

Gordon başını salladı. Adam belli ki kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyordu, ama mizah anlayışı savaş sonrası standartlarıyla bile dördüncü sınıftı. "Eşyalarımın *hepsini* taşımadığınızı görebiliyorum. Acaba bir şekilde sadece gerek duyduklarınızı alıp, bana da yaşamama yetecek kadar bırakmış olabilir misiniz diye aklıma geliyor."

Aşağıdaki çalılardan önce tiz kıkırtılar, ardından diğerleri de katıldıkça daha kaba gülüşmeler geldi. Roger Septien sağa sola baktı ve kollarını yukarı kaldırdı. En azından *kendisinin* Gordon'ın sesindeki mizahı anlayabildiğini belirtecek kadar abartılı biçimde içini çekti.

"Heyhat," diye yineledi. "Hemşerilerime bu olasılıktan bahsettiğimi anımsıyorum. Örneğin kadınlarımız çadırınızın alüminyum direkleriyle sırt çantanızın çerçevesini kullanabilecekleri yerler bulabilirler, ama bize yarar sağlamayacak naylon çadır bezinizi ve çantanızı bırakmayı önermiştim.

"Eh, bir bakıma böyle yaptık sayılır. Yine de, Wally'nin yaptığı bazı... eee, *değişiklikleri* onaylayacağınızı sanmıyorum."

Çalılıkların arasından o çığlığa benzer kıkırtılar yine yükseldi. Gordon'ın omuzları ise kısmen çöktü.

"Peki ya botlarım? Hepiniz yeterince iyi nallanmışa benziyorsunuz. Size uyarlar mı ki zaten? Onları bırakabilir miydiniz? Ceketimle eldivenlerimi de?"

Septien öksürdü. "Ah, evet. Bunlar temel maddeler, öyle değil mi? Tartışılması söz konusu bile edilemeyecek olan pompalı tüfeğinizin dışında, kuşkusuz."

Gordon tükürdü. *Kuşkusuz tabii, aptal. Ancak bir kuş beyinli açıkça belli olanı söyler.*

Çete reisinin yapraklar tarafından boğulan sesi yine duyuldu. Yine kıkırtılar yükseldi. Eski borsa simsarı, yüzünde acılı bir ifadeyle içini çekti. "Şefim *değiştokuş* yapabilecek neyiniz olduğunu bilmek istiyor. Pek bir şeyinizin kalmadığını ben biliyorum tabii. Yine de sormak zorundayım."

Gordon'dan isteyebilecekleri birkaç şey vardı doğrusu –

kemer pusulası örneğin ve bir de İsviçre ordu çakısı.

Ama bir takastan canlı çıkabilme şansı ne kadardı? Bu piçlerin, kurbanlarıyla kedi-fare oyunu oynuyor olduklarını anlamak için telepat olmak gerekmezdi.

İçi, özellikle Septien'in merhamet gösterisinin ardından, dumanlı bir öfkeyle doldu. Çöküş'ten bu yana geçen yıllar içinde, acımasız bir aşağılamayla karışık bu tür uygar tavır gösterilerine, bir-zamanlar-eğitim-görmüş birçok kişide sıklıkla tanık olmuştu. Onun fikrine göre bu tür insanlar, barbarlığı yalın ve tamamen benimsemiş olanlara oranla çok daha aşağılıktılar.

"Bakın," diye bağırdı. "O lanet botlara gereksinmeniz yok! Ceketime, diş fırçama ya da defterime de... Bu bölge temiz, öyleyse Geiger sayacımı ne yapacaksınız ki?

"Pompalı tüfeğimi geri alabileceğimi sanacak kadar saf değilim, ama diğer bazı eşyalarım olmadan yaşayamam, lanet herifler!"

Bedduasının yankıları yamaçtan aşağılara, ardında ağır bir sessizlik bırakarak döküldü sanki. Sonra çalılar kıpırdadı ve iriyarı çete reisi ayağa kalktı. Yokuştan yukarı doğru küçümser havada tükürdü ve diğerlerine parmaklarını şaklattı. "Silahı olmadığından emin oldum şimdi," dedi onlara. Kalın kaşları çatıldı ve Gordon'ın yönünde bir el işareti yaptı.

"Kaç, Küçük Tavşan. Kaç, yoksa derini yüzer, seni akşam yemeği yaparız!" Gordon'ın pompalısını omzuna aldı, sırtını döndü ve patikadan aşağı aylak aylak inmeye koyuldu. Diğerleri gülüşerek peşi sıra gittiler.

Roger Septien dağın yamacına doğru omuzlarını istihzayla silkti ve gülümsedi, sonra ganimetten kendisine düşen payı toparlayıp omuzdaşlarını izledi. Dar orman patikasındaki bir dönemeçte gözden kayboldular; ama Gordon neşeyle çalınan bir ıslığın sesini daha dakikalar boyunca duydu.

Embesil kafam! Haydutların mantık ve merhamet duygularına hitap etmeyi deneyerek zaten az olan şansını tamamen heba etmişti. Şu diş ve tırnak devrinde, iktidarsızların dışında hiç kimse bunu yapmazdı. O dürüst bir değiştokuş ister istemez haydutların kararsızlıkları uçup gitmişti.

Sırf büsbütün zararsız olmadığını *kanıtlamak* için .38'liğini ateşleyerek çok kıymetli bir kurşununu harcayabilirdi kuşkusuz. Bu, haydutların onu yeniden ciddiye almalarını sağlardı.

Öyleyse niçin yapmadım? Çok mu korkmuştum?

Belki de, diye itiraf etti. *Bu gece ayazda kalıp büyük bir olasılıkla öleceğim, ama bu ancak saatler sonra olacak; hâlâ soyut bir tehdit olarak kalacak kadar uzak ve silahlı, gözü dönmüş beş adamdan çok daha az korkutucu ve acil.*

Sol avucunu yumrukladı.

Aman be Gordon, kes artık. Psikanalizini bu gece soğuktan donarak ölmezden önce yapabilirsin. Zaten varacağın sonuç, senin su katılmamış bir ahmak olduğun ve işinin de bitik olduğudur.

Her yeri tutulmuş olarak doğruldu ve yokuştan aşağı yavaş yavaş, dikkatle inmeye başladı. Her ne kadar bunu kabullenmeye henüz hazır değilse de, Gordon bu badireden kurtulabilmek için sadece bir tek yol, zayıf bir ihtimal de olsa tek bir çözüm olduğuna gittikçe artan bir kesinlikle inanmaya başlamıştı.

Gordon sık ağaçlıklardan kurtulur kurtulmaz yüzünü ve sıyrıklarının en kötülerini yıkayabilmek için topallayarak cılız dereye doğru yürüdü. Gözlerine düşen tere batmış kahverengi saç tellerini düzeltti. Sıyrıkları ateş gibi yanıyordu, ama hiçbiri de cebindeki paha biçilmez tentürdiyotunu sakladığı ufak şişesini hemen açtıracak kadar kötü görünmediler.

Matarasını doldurdu ve düşündü.

Tabancası ve yarı yarıya parçalanmış giysilerinin yanı sıra bir cep bıçağı ve pusulası, ayrıca eğer dağları aşıp doğru dürüst bir su kıyısına varmayı becerebilirse işine yarayacak minyatür bir olta takımı da vardı.

Ve tabii .38'liği için on adet yedek kurşunu, sanayi uygarlığının küçük, kutsal emanetleri vardı.

Başlangıçta, kargaşa ve kıtlık günlerinde, hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen tek şey cephane olmuştu. Eğer yüzyılın başlarında Amerika sırf vatandaşlarının depoladıkları cepha-

ne dağlarının yarısı kadar yiyecek saklamış ve dağıtabilmiş olsaydı...

Gordon eski kamp yerine doğru son derece dikkatli adımlarla ama hızla ilerlerken sivri taşlar zonklayan sol ayağına batıyordu. Bu yarı yarıya haşat olmuş çarıklarla bir yere varamayacağı çok açıktı. Yakarmaları haydutların katı yüreklerine ne kadar yararlı olmuşsa, yırtık giyileri de dağların dondurucu sonbahar gecelerine ancak o kadar yararlı olacaktı.

Yaklaşık sadece bir saat kadar önce kamp kurduğu küçük açıklık şimdi ıssızdı, ama orada en kötü korkularını bile aşan bir yıkımla karşılaştı.

Çadırı bir naylon şerit yığınına, uyku tulumu ise küçük çaplı bir kaz tüyü tipisine dönüştürülmüştü. Gordon'ın sağlam bulabildiği tek şey bir dal parçasından yontmaya başladığı ince yay ve geyik bağırsağından yapmayı denediği kirişleriydi.

Onu bir baston sanmış olsalar gerek. Son fabrikanın da yanıp kül olmasından bu yana on altı yıl geçtiği halde, Gordon'un yağmacıları, cephaneleri tükendiği zaman ok ve yayın kazanacağı potansiyel değeri görmeyi hâlâ başaramamışlardı.

Yayını dökümtüleri karıştırıp kurtarılabilecek bir şeyler aramakta kullandı.

İnanılacak gibi değil! Günlüğümü bile almışlar! Karlar yağdığında pumalar ve akbabalar benim kemiklerimi yalarlarken şu Septien ukalası onun sayfalarını karıştırıp saflığıma ve serüvenlerime gülmeyi planlıyor olsa gerek.

Yiyeceklerinin hepsi gitmişti tabii: kuru etler, küçük bir Idaho köyünden birkaç şarkı ve öykü karşılığında aldığı tahıl kırığı torbası, yağmalanmış bir otomatik şekerleme makinesinin madeni karnından çekip çıkardığı akideler...

Şekerlerin gittiği iyi olmuş, diye düşündü Gordon çiğnenmiş, parçalanmış diş fırçasını tozun toprağın içinden çıkarırken.

Bunu ne halt etmeye yaptılar ki şimdi?

Üç Yıllık Kış'ın sonlarına doğru, milis mangasının kalıntılarıyla, aylardır haber dahi alamadıkları bir devlet için Wayne, Minnesota'daki soya silolarının bekçiliğini yapmaya çaba-

larlarken, ağız enfeksiyonları sonucu arkadaşlarından *beşi* ölmüştü. Berbat, rezilce ölümlerdi onlarınki; buna savaş bakterilerinden birisinin mi, yoksa soğuk, açlık ve çağdaş hijyenin tamamen yitmesinin mi yol açtığını kimse bilemiyordu. Gordon'ın bildiği tek şey kafasının içinde dişlerinin çürüyüp dökülmeleri gibi kendine has bir fobisinin olduğuydu.

Küçük fırçayı bir kenara atarken *piçler* diye geçirdi aklından.

Süprüntülere son bir tekme attı. Fikrini değiştirecek hiçbir şey kalmamıştı burada.

Dalga geçiyorsun... Git. Yap şunu!

Gordon biraz tutuk halde yola koyuldu. Ama kısa bir süre geçtiğinde daha hızlı yürüyor, kemik kurusu ormanda bayağı bir hız yapıyordu.

İrikıyım çete reisi eğer bir daha karşılaşırlarsa onu yiyeceğine yemin etmişti. İlk günlerde yamyamlık oldukça sık görülüyordu ve bu dağ adamlarının "uzun domuz etine" karşı bir damak zevki geliştirmiş olmaları beklenirdi. Yine de, yitirecekleri bir şeyleri kalmamış insanların hesaba alınmaları gerektiğini onlara göstermeliydi.

Aşağı yukarı yarım mil boyunca sürdüğü izler ona hep tanıdık gelmişti: geyik derisinin yumuşak hatlarını taşıyan iki, savaş öncesi Vibram tabanlı üç adet ayak izi. Rahat bir nizamla ilerliyorlardı ve düşmanlarına yetişebilmesi hiç sorun olmayacaktı.

Ancak, planı bu değildi. Gordon aynı keçiyolu boyunca sabah yaptığı tırmanışı anımsamaya çalıştı.

Patika güney ve doğuya dönüp aşağıdaki çöl vadisine inmeden önce dağın doğu yamacı boyunca kuzeye doğru kıvrılarak irtifa kaybediyor.

Ama ben ya anayolun üzerine doğru sapar ve yamacı daha yukarıdan geçersem? Hava henüz aydınlıkken tepelerine inmem mümkün olacaktır... onlar hâlâ şeytanlıklarının keyfini çıkarırken.

Eğer kestirme şuradaysa...

Patika gittikçe uzayan gölgelerin doğrultusunda tedrici olarak kuzeydoğuya, Doğu Oregon ve Idaho'nun çöllerine

doğru dolanarak iniyordu. Gordon çete gözcülerinin görüş alanından dün ya da bu sabah geçmiş ve onlar da hiç acele etmeksizin o durup kamp kuruncaya dek izlemiş olmalıydılar. İnleri de herhalde aynı patikanın yakınlarında bir yerdeydi.

Gordon topallıyor da olsa, kamp ayakkabılarının botlara olan yegâne üstünlüğü sayesinde hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu. Kısa bir süre sonra ilerisinden ve aşağıdan sesler geldiğini işitti.

Baskın timi. Adamlar gülüyor, şakalaşıyorlardı. Onları işitmek acı veriyordu.

Ona güldüklerinden dolayı da değil hani. Kaba bir gaddarlık, güncel yaşamın parçası olmuştu ve Gordon buna uyum sağlayamamışsa da, en azından kendinin, bugünün vahşi dünyasında kalmış bir yirminci yüzyıl antikası olduğunun farkındaydı.

Ama sesler ona başka gülüşmeleri anımsattı: bir tehlikeyi birlikte göğüslemiş erkeklerin sert şakalarını.

Drew Simms – çarpık gülümsemesi ve satrançla pokerdeki öldürücü yeteneği ile çilli suratlı tıp öğrencisi – Holnistler Wayne'i işgal edip siloları yaktıklarında kıstırmışlardı onu...

Tiny Kielre – iki kez yaşamımı kurtardı ve ölüm döşeğinde yatmış savaş kabakulağı tarafından öğütülürken bile tek istediği ona öyküler okumam olmuştu...

Sonra Teğmen Van vardı – yarı Vietnamlı takım komutanları. Gordon, teğmenin kendi istihkakından kesip onlara dağıtmakta olduğunu iş işten geçtikten sonra öğrenebilmişti. O da sonunda, Amerikan bayrağına sarılarak gömülmek istemişti.

Gordon öylesine uzun bir süredir yapayalnızdı ki... Böyle adamların dostluğunu da en az kadınların dostlukları kadar özlüyordu.

Solundaki çalılıkları gözden geçirerek, dağ yamacı boyunca kuzeye doğru yokuş yukarı uzanıyormuşa benzeyen bir açıklığa geldi. Patikayı terk edip kendi yolunu açmaya başladığında pas rengi kupkuru otlar ayaklarının altında çıtırdadı. Gordon at nalı biçimindeki yüksek bir kayalığın inişli çıkışlı kısmında, çalıların arasında, pusu için ideal bir yer bulundu-

ğunu anımsadı. Kayalığın o çıkıntısının biraz üzerinde siper alan keskin bir nişancı, patikadan yukarı gelecek olanlara çok yakından ateş açabilirdi.

Eğer oraya önce ben varırsam...

Onları gafil avlar ve pazarlığa zorlayabilirdi. Kaybedecek şeyi kalmamış olmanın avantajı da buydu işte. Aklı başında her haydut yeni soygunlar yapabilmek için yaşamayı tercih ederdi. Çetelerinin bir ya da iki üyesini kaybetmektense botlarından, ceketinden ve yiyeceklerinin hiç olmazsa bir kısmından ayrılmayı kabulleneceklerine inanmak zorundaydı.

Gordon hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Of, lütfen büyü artık! Şu modası geçmiş önyargılar önündeki birkaç saat içinde onun en büyük düşmanı olabilirdi. *Sırf bu defalık insafsız ol!*

Yönünü dağın yamacına çevirdiğinde patikadan gelen sesler kesildi. Birkaç kez engebeli sel yataklarının ya da dikenli fundalıkların çevresinden dolanmak zorunda kaldı. Tüm dikkatini, onu kayalık pusu yerine bir an önce ulaştıracak bir yol bulmakta yoğunlaştırmıştı.

Yeterince ilerledim mi acaba?

Yüzünde kararlı bir ifadeyle yoluna devam etti. Aradığı sapağın dağın doğu yamacı boyunca yapılacak uzun bir yürüyüşten sonra geleceğini hayal meyal anımsıyordu.

Sık çam korularını, arada bir duraklayıp pusulasını kontrol etmesinin dışında, gelip giden hayvanların açtıkları dar bir patikadan yararlanarak hızla geçti. Zor bir seçimle karşı karşıyaydı. Düşmanlarını yakalama şansını yitirmemek için onlardan daha yüksekte kalmak zorundaydı. Ama eğer çok da yüksekten ilerlerse, o hedefini fark etmeden geçip gidebilirdi.

Akşam alacasının çökmesine çok kalmamıştı.

Küçük bir açıklığa çıktığında yabanıl bir hindi sürüsü kaçıştı. Vahşi yaşamın geri gelişinde insan nüfusunun seyrelmesi çok etkili olmuştu elbette, ama bu durum aynı zamanda Idaho'nun çorak topraklarını aşıp daha sulak bölgelere geldiğinin bir göstergesi de olsa gerekti. Eğer kullanmayı öğrenecek kadar uzun yaşayabilirse, ok ve yayının yararlarını göre-

cekti bir gün.

Endişelenmeye başlayarak yokuş aşağı yöneldi. Asıl patika eğer en az birkaç kez yön değiştirmemişse aşağılarda bir yerde olmalıydı. Belki de kuzeye çok fazla yürümüştü.

Gordon izlediği hayvan yolunun kesinlikle *batıya* doğru yöneldiğini sonunda fark etti. Üstelik de, akşamüzeri sislerine bürünmüş dağların arasındaki bir başka geçide doğru yükseliyordu.

Soluklanıp kendine gelebilmek için bir dakika durakladı. Bu belki de yarı çorak Cascade Sıradağları içinden geçerek önce Willamette Nehir Vadisi'ne, oradan da Pasifik Okyanusu'na dek uzanan başka bir geçitti. Haritasını yitirmişti, ama bu yönde yapacağı birkaç haftalık yürüyüşün onu suya, barınağa, balıklı çaylara, avlaklara ve belki de...

... Ve belki de bu dünyada yine doğru bir şeyler yapmaya çalışan doğru insanlara götüreceğini biliyordu. Dağ tepesindeki yüksek bulut saçaklarının arasından dökülen gün ışığı, ortabatıdan bu yana sürekli arayıp peşinden koştuğu kent ışıklarının gökyüzüne vurmuş bulanık anıları gibi, ışıltılı bir hale oluşturuyordu. Ne denli boş olduğunu bilse de bu düş bir türlü gitmek bilmiyordu.

Gordon başını salladı. O silsilede karların, pumaların ve açlığın beklediği kesindi. Planının geri dönüşü olmayacaktı. Eğer yaşamak niyetindeyse...

Yokuş aşağı dönmeye çalıştı, ama iz onu kuzeye ve batıya sürüklemeye devam etti. Sapak şu ana dek çoktan ardında kalmış olmalıydı. Ama sık ve kuru çalılıklar onu yeni geçide doğru gittikçe daha çok yöneltiyordu.

Çaresizlik içindeki Gordon sesi neredeyse kaçıracaktı. Ama aniden durdu ve dinledi.

İnsan sesleri miydi bunlar?

Ormanın ilerisinde aniden dar ve derin bir dere yatağı açılıyordu. Ve evet, bunlar *insan* sesleriydi! Gordon dikkatle gözlediğinde dağ sırtında yılan gibi kıvrılarak giden ince bir keçiyolu seçebildi. Çok uzaklarda, ağaçların arasından yavaş yavaş yükselerek ilerleyen bir renk parıltısı geçici olarak gözüne çarptı.

Haydutlar! Ama niçin tekrar tepeye doğru tırmanıyorlardı? Böyle yapıyor olamazlardı, eğer...

Eğer Gordon dün izlemeye başladığı patikanın çok kuzeyine düşmemişse... Pusu yerini tamamen ıskalayıp bir yan yolun üzerine gelmiş olmalıydı. Haydutlar dün fark edemediği, pusuya düşürüldüğü yolu değil, *bu* geçide doğru giden başka bir yol çatalını izliyorlardı.

Bu onların inlerine giden yol olsa gerekti!

Gordon dağa doğru baktı. Evet, batı tarafında, geçide yakın bir omuzda küçük bir kovuğun nasıl yerleşebileceğini görebiliyordu. Savunulması çok kolay ve tesadüfen keşfedilmesi ise çok zor bir yer...

Gordon acı bir gülümsemeyle batıya döndü. Pusu fırsatını kaçırmıştı, ama eğer acele ederse haydutlardan önce inlerine varabilir ve yiyecek, giysi ve bunları taşıyabileceği bir şeyler gibi istediklerini çalmak için vakit bulabilirdi.

Ya eğer inleri ıssız değilse?

Eh, belki de kadınlarını rehin alır ve pazarlık yapmakta kullanırdı.

Eveet, böylesi çok daha iyi olacak. Yani bir şişe nitrogliserinle koşuşturmaktansa, tıkırdayan bir saatli bomba yerleştirmek gibi.

Doğrusu bu ya, seçeneklerinin tümünden de nefret ediyordu.

Dalların altından eğilerek ve kurumuş kütüklerden sakınarak dar yol boyunca koşmaya başladı. Kısa bir süre sonra içinde bir coşku duydu. Bu işe iyice bulaşmıştı artık, o her zamanki özgüven eksikliği yoluna çıkamayacaktı. Adımları açıldıkça ve küçük çalılar iki yanından akıp geçtikçe, savaş düzeyine yükselen adrenaliniyle neredeyse zom olacaktı. Devrilmiş, çürük bir ağaç gövdesinin üzerinden sıçradı ve kolaylıkla aştı.

Diğer yana düştüğünde ince çarıklarının içine saplanan bir nesne, sol bacağı boyunca keskin bir ağrının yükselmesine neden oldu. Kurumuş bir dere yatağının çakıllarına yüzüstü kapaklandı.

Gordon yarasını kavrayarak döndü. Ağrıdan şaşılaşmış ıslak gözlerle, savaş öncesi ormancılarından kaldığı aşikâr, kıv-

rık, paslı bir çelik kabloya takılmış olduğunu gördü. Bir yandan bacağı ıstırapla zonklarken öte yandan düşünceleri abesçe mantıklıydı.

Son tetanos aşımdan bu yana on sekiz yıl geçti. Aman ne hoş!

Ama hayır, sıyrık yoktu, takılmıştı sadece. Ancak bu da yeterince kötüydü. Şiddetli bir krampı atlatıncaya dek kalçasına bastırarak dişlerini sıktı.

Kasılmaları sonunda azaldı ve kendisini devrik ağaca sürükleyerek dikkatle üzerine çıkıp oturdu. Ağrı dalgaları usul usul dinerken sıkılmış dişlerinin arasından soluyarak bekledi.

O sırada haydut grubunun, onun tek avantajı olan önde gitmesini de ortadan kaldırarak, aşağıda, yakında bir yerden geçmekte olduğunu işitti.

İnlerine onlardan daha önce varmak üzerine kurduğum büyük planlar buraya kadarmış. Sesleri patikanın yukarısında kaybolunca dek arkalarından dinledi.

Gordon sonunda yayını bir baston gibi kullanarak ayağa kalktı. Ağırlığını sol bacağı üzerine yavaşça vererek biraz zayıfça titriyor da olsa onu tartabileceğini anladı.

On yıl önce böyle bir düşmenin ardından hemen kalkar ve hiç düşünmeksizin koşmaya devam ederdin. Kabul et. Vaktin geçti, Gordon. Yıprandın. Bugünlerde otuz dört yaşında ve yalnız olmak, ölmüş olmakla eşanlamlı.

Artık pusu kurulmayacaktı. Haydutları kovalayamazdı bile, hele dağlardaki o geçide kadar hiç. Aysız bir gecede izlerini sürmeyi denemek bile yararsızdı.

Zonklama yavaş yavaş dinerken birkaç adım daha attı. Kısa bir süre sonra artık derme çatma bastonuna pek fazla yüklenmeksizin yürüyebiliyordu.

İyi ama nereye? Belki de kalan gün ışığını bir mağara, çam yapraklarından yapılmış bir döşek, geceyi canlı geçirebilmesine yardım edecek ne olursa arayarak geçirmeliydi.

Gordon gittikçe artan serinlikte gölgelerin çölleşmiş vadinin zemininden yukarılara doğru uzayışlarını, çevredeki dağların yamaçlarına ulaşıp karartmalarını izledi. Kızaran güneş solundaki karlı zirvelerin aralarını parmaklarıyla yokluyor gibiydi.

Ani bir ışık parlaması, bu dar geçidin karşı yakasında uzanıp giden ormanın yeşiline karşı keskin bir ışıltı gözüne çarptığında, halen harekete geçecek enerjiyi toplayamamış durumda, kuzeye doğru bakıyordu. Gordon hassas ayağını hâlâ sakınarak birkaç adım ilerledi. Kaşları çatıldı.

Kurak Cascade Dağları'nın çoğunu kavurmuş olan orman yangınları, o yamaçtaki sık ormanları bağışlamışlardı. Ve evet, yolun karşısındaki bir nesne gün ışığını ayna gibi yansıtıyordu. Tepelerdeki girinti ve çıkıntılar nedeniyle yansımanın sadece tam o noktadan ve sadece akşamüzerleri görülebileceğini kestirdi.

Demek ki yanlış tahmin etmişti. Haydutların tüneği batıda, geçidin yukarılarındaki bir kovukta değil, çok daha yakındaydı. Yerleri sadece şans eseri belli olmuştu.

Şimdi mi bana veriyorsun ipuçlarını bana? Şimdi mi? diye dünyayı suçladı. *Tutunabilecek bir dal verilmeksizin de yeterince derdim var zaten.*

Umut bir bağımlılıktı. Ömrünün yarısı boyunca onu batıya sürüklemişti. Her şeyden vazgeçmesine ramak kala, Gordon kendini yeni bir planın ana hatlarını çizerken buldu.

Bir kulübe dolusu silahlı adamı soyabilir miydi? Adamların şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleri önünde, kapıyı tekmeleyerek açışını, bir elinde tabancasıyla hepsini hizaya sokarken diğer eliyle bağlayışını zihninde canlandırdı.

Niçin olmasın? Sarhoş olabilirlerdi ve o da bunu bile deneyecek kadar umutsuz konumdaydı. Rehin alabilir miydi? Yahu lanet olsun, bir süt keçisi bile onlar için botlarından daha değerliydi aslında! Ele geçireceği bir kadın takasta bundan daha çok getirirdi mutlaka.

Bu düşünce ağzında acı bir tat bıraktı. Bir kere bütün planı, çete reisinin mantıklı davranacağı varsayımına dayanıyordu. Piç herif, çaresiz bir adamın gizli gücünü anlar ve gereksindiklerini alıp gitmesine izin verir miydi?

Gordon gururun insanlara aptalca şeyler yaptırdığına tanık olmuştu. Hem de sık sık. *Eğer kovalamacaya kalırsak işim bitik. Şu anda bir porsuğu bile geçemem.*

Geçitteki yansımaya bir göz attı ve her halükârda pek fazla seçim şansının olmadığına karar verdi.

Gidişinin çok yavaş olacağı daha başından belliydi. Bacağı hâlâ sızlıyordu ve her yüz metrede bir durup düşmanına ait yeni ya da kesişen izleri gözden geçirmesi gerekiyordu. Aynı zamanda gölgelikleri de potansiyel pusu yerleri olarak denetlemekte olduğunu fark ederek bundan vazgeçti. Bu adamlar Holnist değillerdi. Gerçekten de pek tembel bir havaları vardı. Gordon eğer koymaya zahmet etmişlerse nöbetçilerin, inlerinin yakınında olacaklarını tahmin etti.

Işık azalırken ayak izleri çakıllı toprakta kayboldu. Ama Gordon nereye gitmesi gerektiğini iyi biliyordu. Pırıldayan yansımayı görebilmek artık olanaksızdı, ama dağ sırtının öte yanındaki dere yatağını, ağaçlarla sınırlanmış karanlık bir V silueti şeklinde görebiliyordu. Uygun bir patika seçip hızla ilerledi.

Hava kararıyordu. Sisli tepelerden keskin, soğuk bir rüzgâr ıslak ıslak esmeye başladı. Gordon kuru bir ırmak yatağından yukarıya doğru ağır aksak tırmandı ve bastonundan destek alarak bir dizi iniş çıkışı aşabildi. Sonra, hedefinin çeyrek mil kadar yakınına geldiğini tahmin ettiği bir sırada, patika aniden bitiverdi.

Kuru çalılıkların arasında sessizce ilerlemeye çalışırken yüzünü koruyabilmek amacıyla kollarını kaldırdı. Tozun yarattığı aksırma tehdidine karşı sürekli bir bastırma mücadelesi veriyordu.

Gecenin, insanın içini ürperten soğuk sisi yamaçlardan aşağı doğru akıyordu. Toprak birazdan hafifçe parlayan donla ışıldıyor olacaktı. Yine de Gordon'ı asıl titreten şey soğuktan çok sinirleriydi. Hedefine yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Öyle ya da böyle, ölümle burun buruna gelmek üzereydi.

Gençlik yıllarında gerçek ya da düşsel kahramanlar hakkında öyküler okumuştu. Neredeyse tümü de eylem zamanı gelip çattığında kişisel sorunlarını, çatışmalarını, endişelerini, en azından eylem süresince bir yana itebiliyorlardı. Ama Gordon'ın beyni pek de bu şekilde çalışmıyordu. Bunun yerine zihni gittikçe daha çok karmaşayla doluyor, bir pişmanlıklar

çorbasına dönüşüyordu.

Hani neyin yapılması gerektiğinden kuşkuları olduğundan dolayı da değildi bu. O güne dek tanıştığı tüm değer yargıları açısından yapılması doğru olan şey buydu. Sağkalım bunu gerektiriyordu. Ve her halükârda, eğer mutlaka bir cesede dönüşecekse, piçlerden en az birkaç tanesini de beraberinde götürerek dağları bir sonraki yolcu için daha güvenli bir hale getirebilirdi.

Yine de, çatışmaya doğru yaklaştıkça, bu noktaya varmayı içten içe istemediğini de fark ediyordu. Bu adamların hiçbirini öldürmeyi gerçekten arzu etmiyordu.

Barışı ve çoktan ölmüş bir ulusun bir parçasını Teğmen Van'ın küçük mangasıyla birlikte korumaya çalıştığı günlerde de böyle olmuştu.

Daha sonra ise bir ozanın, gezgin bir oyuncu ve işçinin yaşam tarzını benimsemişti – kısmen hareket etmeyi sürdürmek, bir yerlerde bir ışık bulabilmek umuduyla.

Savaş ertesine kalabilmiş insan topluluklarından bazılarının, yabancıları yeni üyeler olarak aralarına kabul ettikleri bilinirdi. Kadınlar her zaman hoş karşılanırlardı, hiç kuşkusuz; ama kimi gruplar erkekleri de kabul ediyordu. Yine de işin içinde sıklıkla bir bit yeniği olurdu. Yeni gelen erkek kömünde kendine bir yer edinebilmek için sık sık ölümüne düello yapmak ya da düşman bir aşiretten bir kafa derisi getirerek yiğitliğini kanıtlamak zorunda bırakılırdı. Artık ovalarda ve Kayalık Dağlar'da gerçek Holnistlere nadiren rastlanıyordu. Ama ayakta kalan çoğu ileri karakolda Gordon'dan hiç de bulaşmak istemediği ayinlere katılması beklenmişti.

Ve işte şimdi burada durmuş mermilerini sayıyor, benliğinin bir parçası, eğer tümü de iş görürse haydutların hepsi için yeterli olacağını soğukkanlılıkla kaydediyordu.

Yokuşu yine seyrek böğürtlenlerden oluşmuş bir koru kesmişti. Bu arazi parçası meyve açısından yetersizliğini bol dikenlerle kapatıyordu. Bu kez Gordon gittikçe koyulaşan alacakaranlıkta yolunu dikkatle seçerek korunun kenarı boyunca yürüdü. On dört yıl boyunca başıboş dolaşmaktan iyice bilenen yön duygusu otomatikleşmişti. Düşüncelerinin

girdabından kurtulmaksızın mümkün olduğunca dikkatle ve sessizce ilerledi.

Bir bakıma, onun gibi bir adamın bu kadar uzun yaşayabilmiş olması bile şaşırtıcıydı. Çocukken tanıdığı ya da hayranlık duyduğu herkes, umutlarıyla birlikte ölüp gitmişti. Onun gibi hayalperestler için yaratılmış olan yumuşak dünya o daha on sekizindeyken darmadağın olmuştu. İnatçı iyimserliğinin bir çeşit histerik çılgınlık olduğunu artık çoktandır idrak edebiliyordu.

Canları cehenneme, bugünlerde herkes çıldırmış.

Evet, diye yanıtladı kendini. *Paranoya ve depresyon günümüze uyuyorlar. İdealizm ise sadece aptallık.*

Gordon küçük bir renk beneğinin önünde durdu. Kaba dikenlerin arasına dikkatle baktığında bir metre kadar içeride, komşu kara ayılar tarafından gözden kaçırılmış bir çayüzümü kümesi gördü. Sis Gordon'ın koku duyusunu kamçılamıştı ve üzümlerin hafif kekremsi sonbahar kokularını havada algılayabiliyordu.

Batan dikenlere aldırmaksızın uzandı ve bir avuç dolusu yapışkan üzüm kopardı. Keskin tat, ağzında vahşi bir şeydi sanki. Tıpkı yaşam gibi.

Akşam alacası neredeyse bitmek üzereydi ve birkaç soluk yıldız gittikçe kararan bulut yığınlarının arasından göz kırpıyordu. Soğuk esinti yırtık gömleğini çekiştirdi ve parmakları tetiği çekemeyecek kadar katılaşmadan önce bu işi halletme vaktinin geldiğini Gordon'a anımsattı.

Korunun sonunu dönerken yapış yapış ellerini pantolonuna sildi. Ve aniden karşısında, yaklaşık otuz metre kadar ilerisinde, loş gökyüzünün altında ona doğru parıldayan, geniş bir cam yüzey belirdi.

Gordon dikenlerin arkasına çöküverdi. Toplu tabancasını çekti ve nefes alması düzene girinceye dek sol eliyle sağ bileğini tuttu. Ardından tabancasının mekanizmasını kontrol etti. Neredeyse yumuşak, mekanik bir rahatlıkla, sessizce şakırdıyordu. Yedek cephanesinin ağırlığını göğüs cebinde hissetti.

Ani ya da şiddetli hareketlerde sorun çıkaran çalılıklar,

birkaç küçük çiziğe aldırmaksızın yavaşça yaslandığında eğildi. Gordon gözlerini yumarak içtenlikle sükûnet ve, evet, bağışlanma diledi. Şu soğuk ve karanlıkta, solumasına eşlik eden tek ses, cırcırböceklerinin ritmik cırlamalarıydı.

Dondurucu sis bulutları çevresinde dönüyordu. *Hayır,* diye çekti içini. *Başka yolu yok.* Silahını doğrulttu ve döndü.

Yapının görünümü belirgin bir biçimde tuhaftı. Bir kere, uzaktan fark edildiği kadarıyla camlı kısmı karanlıktı.

Bu yeterince kuşkulu bir durumdu, ama daha da garip olanı sessizlikti. O, çete üyelerinin çoktan bir ateş yakmış ve gürültü patırtıyla kutlamaya başlamış olmalarını bekliyordu.

Neredeyse kendi elini göremeyecek kadar karanlıktaydı. Dört bir yanında ağaçlar dev ifritler gibi yükseliyordu. Cam, hayal meyal siyah bir yapıya aitmiş gibi görünüyor ve akıp giden bulutların gümüşümsü parlaklıklarını yansıtıyordu. Gordon'la hedefi arasından süzülen sis demetleri ışıldayarak görüntünün karışmasına neden oluyordu.

Dikkatinin büyük kısmını bastığı yere vererek ileri doğru yavaş yavaş yürüdü. Şu anda kuru bir dal parçasına basmanın hiç zamanı değildi, ya da karanlıkta dolanırken keskin bir taş parçası tarafından şişlenmenin.

İleriye bir göz attı ve yine ensesindeki tüyleri diken diken eden o hisse çarpıldı. Karşısında, hafifçe ışıldayan camın ardında sadece ana hatları görülebilen yapıda *yolunda olmayan* bir şeyler vardı. Bir şekilde, doğru görünmüyordu. Kutumsuydu ve üst kısmı büyük oranda pencereden oluşmuş izlenimi veriyordu. Alt kısmı ise ahşaptan çok, boyalı metalmiş gibi göründü ona. Köşelerine gelince...

Sis kalınlaştı. Görüş açısının yanlış olduğunu algılayabiliyordu. O, bir ev, büyükçe bir kulübe ummuştu. İlerledikçe, karşısındaki şeyin sandığından çok daha yakında olduğunu kavradı. Şekil tanıdıktı, sanki–

Ayağı kuru bir dal parçasına denk geldi. "Çat!" sesi kulaklarını doldurdu ve görebildiğinden fazlasını yakalayabilmek arzusuyla kasvetli karanlığa bakarak çömeldi. Dehşet tarafından beslenen çılgın bir güç sanki gözlerinden yayılıyor ve

onun rahat görebilmesi için sise yarılmasını emrediyordu.

Sis dalgaları boyun eğermişçesine önünde aniden açıldılar. Gordon, irileşmiş gözbebekleriyle, pencereye *iki metreden* bile daha yakın olduğunu gördü... vahşi gözleri ve dağınık saçlarıyla kendi yüzünün yansıması vardı camda... bir de görüntüsünün üzerine düşen iskeletimsi, kupkuru bir ölüm maskesi – hoş geldin diye sırıtan kapüşonlu bir kurukafa!

Batıl bir heyecan belkemiğinden yukarı tırmanırken Gordon büyülenmişçesine diz çöktü. Silahını doğrultamıyor, gırtlağından hiçbir ses çıkaramıyordu. Gerçekten de çıldırmış olduğunun kanıtlarını işitmeye çalışır ve kurukafanın bir yanılsama olmasını tüm benliğiyle dilerken, sis çevresinde dalgalanıyordu.

"Yazık sana, zavallı Gordon!" Mezardan fırlamışa benzeyen görüntü kendi aksinin üzerine düşmüş, titrek bir hoş geldin der gibiydi. Ölüm –dünyamızın gerçek sahibi– bütün bu berbat yıllar boyunca ona hiçbir zaman bir hayalet olarak görünmemişti. Gordon'ın uyuşmuş zihni, öbür dünyadan kopup gelmiş bu ziyaretçinin emirlerine uymaktan başka bir şey düşünemiyordu. Kurukafa ve kendi yüzü... kendi yüzü ve kurukafa... O şey Gordon'ı kavgasız gürültüsüz ele geçirmişti ve şimdi halinden memnun sırıtıyor gibiydi.

Sonunda, ilkel bir refleks kadar sıradan bir şey yetişti Gordon'ın imdadına.

Ne denli büyüleyici, ne denli dehşet verici olursa olsun, değişmeden kalan hiçbir görüntü bir insanı sonsuza dek olduğu yere mıhlayamaz. Özellikle de hiçbir şey olmuyor, hiçbir şey değişmiyorsa. Eğitiminin iflas ettiği, sinirlerinin onu yarı yolda bıraktıkları noktada, *can sıkıntısı* sonunda yönetimi ele almıştı.

Nefesini saldı. Dişlerinin arasından ıslık çalarak geçişini duydu. Gözlerinin, onun istenci dışında, Ölüm'ün maskesinden biraz ayrıldıklarını hissetti.

Zihninin bir parçası, pencerenin bir kapıya yerleştirilmiş olduğunu kavramıştı. Kapının tokmağı hemen önündeydi. Solunda başka bir pencere. Sağında... sağında ise motor kapağı!

Motor kapağı...

Bir cipin motor kapağı...

Ormanda bir dere yatağının çukurlarına terk edilmiş, paslanmakta olan bir cipin motor kapağı...

Gözlerini kırpıştırarak, üzerinde bir zamanların ABD'sine ait simgeleri olan, terk edilmiş paslı cipe ve içinde, kafasını direksiyonun sağındaki pencereye dayamış oturan zavallı ve ölü postacıya baktı.

Saldığı o boğulmuş nefes öylesine elle tutulur, rahatlama sı ve utancı öylesine açık seçikti ki... Gordon ayağa kalktı ve bu hareketi sanki cenin konumundan kurtulmak, yeniden doğmak gibiydi.

"Oh, oh Tanrım," dedi, sırf kendi sesini işitebilmek için. Kol ve bacaklarını hareket ettirerek ve ölü yolcuya evhamlı bir biçimde bakıp gerçekliğiyle yüz yüze gelerek aracın çevresinde geniş bir çember çizdi. Nabzı normalleşip kulaklarındaki uğultu dinerken derin derin nefes aldı.

Sonunda, sırtını cipin sol yanındaki soğuk metal kapıya dayadı ve ormanın zeminine oturdu. Titreyerek, tabancasının emniyetini iki eliyle kapattı ve yine kılıfına yerleştirdi. Sonra matarasını çıkardı, iri yudumlarla ağır ağır içti. Daha sert bir içkiyi tercih ederdi, ama o an için su da en az yaşamak kadar lezzetli geliyordu.

Dopdolu bir gece ve kemiklerine dek işleyen bir soğuk vardı. Yine de Gordon aşikâr olanı gözardı edip birkaç dakika daha geçirdi. Kömür karası vahşiliğin içine, yanlış bir ipucunun peşi sıra böylesine daldıktan sonra, haydutların inlerini artık hiçbir zaman bulamayacağı besbelliydi. En azından cip, çevredeki herhangi bir şeyden çok daha uygun bir barınak oluşturuyordu.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak, iki yüz milyon yurttaşının bir zamanlar öylesine doğallıkla yaptıkları gibi, elini kapı koluna koydu ve bir anlık bir dirençten sonra kilidin açıldığını hissetti. Sertçe asılıp açılmaya zorladığında kapı tiz bir gıcırtı çıkardı. Kayarak koltuğun çatlamış plastik döşemesine yerleşti ve içeriyi gözden geçirdi.

Cip, Kıyametsavaşı'ndan önceki hani-bir-zamanlar döneminde posta idaresinde kullanılan, sürücü koltuğunun sağda

yer aldığı tiplerdendi. Postacının cesedi –ya da geriye ne kalmışsa– diğer tarafa yıkılmış durumdaydı. Gordon o an için iskelete bakmaktan kaçındı.

Cipin arka tarafı yelken bezinden dikilmiş torbalarla doluydu. Eski kâğıtların kokusu da en az mumyalaşmış artıkların hafif kokusu kadar küçük bölmeyi dolduruyordu.

Coşkulu bir küfür savuran Gordon vites kolunun yanında duran madeni bir şişeyi kaptı. Şişe lıkırdıyordu! On altı ya da daha çok yıldan bu yana içindeki sıvıyı koruyabilmiş olması için demek ki oldukça iyi izole edilmişti. Kapağı yoklayıp açmaya uğraşan Gordon homurdanarak sövdü. Şişeyi kapının kenarına öfkeyle birkaç kez vurdu, ardından kapağa yine saldırdı.

Gözleri çaresizlikten yaşarıyordu, ama sonunda kapağın gevşediğini fark etti. Kısa bir süre sonra, önce kapağın zorla ama yavaş yavaş açılmasıyla, ardından da viskinin uzaktan uzağa tanıdık, güçlü kokusuyla ödüllendirilmişti.

Belki uslu bir çocuk olabilmeyi her şeye rağmen becermişimdir.

Belki Tanrı gerçekten de vardır.

Bir ağız dolusu çekti ve kavurucu sıvı boğazından aşağı akarken öksürdü. İki küçük yudum daha içti ve mutluluktan iç çekerek koltuğuna yaslandı.

İskeletin sıska omuzlarında asılı duran ceketi çıkarmaya henüz hazır değildi. Gordon, üzerlerinde ABD POSTA SERVİSİ yazılı birkaç torbayı yakaladı ve çevresine yığdı. Kapıyı taze dağ havasını içeri verebilecek kadar hafifçe aralık bırakarak, derme çatma yatağının içine şişesiyle birlikte sokuldu.

Sonunda ev sahibini gözden geçirdi ve omzundaki Amerikan bayrağı armasına bakarak düşüncelere daldı. Şişeyi açtı ve bu kez kapüşonlu giysilere doğru kaldırdı.

"İster inan ister inanma, Bay Postacı, sizin tayfanın her zaman iyi ve dürüst hizmet verdiğine inanmışımdır. Ha, insanlar sizi şamar oğlanı yerine koymaya bayılırlardı, ama ben ne zorlu bir göreviniz olduğunu anlıyordum. Sizinle gurur duyuyordum, daha savaş çıkmadan bile önce.

"Ama *bu,* Bay Postacı," –şişeyi kaldırdı– "bu umabilece-

ğimin çok ötesinde bir şey. Artık vergilerimizin yerinde kullanıldığından hiç kuşkum yok." Hafifçe öksürerek ama vücuduna yayılan tatlı sıcaklığın da keyfini çıkararak postacının şerefine içti.

Mektup torbalarına daha çok gömüldü ve yanları kaburgaların baskısıyla oluk oluk olmuş, kolları garip açılar yaparak gevşekçe sallanan deri cekete baktı. Kımıldamadan yatarken, Gordon içlendiğini fark etti – sıla hasreti gibi bir şeydi bu. Cip, sadık ve sembolik mektup taşıyıcısı, bayraklı arma... bunlar rahatlığı, masumiyeti, işbirliğini, milyonlarca kadın ve erkeğin gevşeyerek dilediklerince güldükleri ya da tartıştıkları, birbirlerine katlanmayı bilebildikleri rahat bir yaşamı çağrıştırıyordu – ve zamanla daha da iyi insanlar olabilme umudunu.

Gordon bugün öldürmeye ve ölmeye hazırlamıştı kendini. Şimdi ise başka yönlere çekildiğinden memnundu. Ona "Bay Tavşan" demişler ve ölmeye bırakmışlardı. Ama onlar bunu bilmeseler de, haydutları "yurttaşlar" olarak adlandırmak ve yaşamlarını bağışlamış olmak onun ayrıcalığıydı.

Gordon uykunun onu teslim almasına izin verdi ve ne yeri ne de zamanı olmasına rağmen, aptalca bir iyimserliğe hoş geldin dedi. Kendi onurunun battaniyesine sarılarak uyudu ve gecenin geri kalan kısmını paralel dünyaları düşleyerek geçirdi.

2

Yaşlı ağacın kırık dalları ve kupkuru kabuğu karla ve isle kaplıydı. Ama ölmemişti o, henüz ölmemişti. Minicik yeşil sürgünler şurada burada dışarı çıkmaya çabalıyor, ama başaramıyorlardı. Son yaklaşmıştı.

Bir gölge belirdi ve göklerin en az ağaç kadar ölüme yakın, yaşlı, yaralı bir canlısı dalların üzerine kondu.

Düşmüş kanatlarıyla, hamaratça kendine bir yuva –bir ölüm yatağı– kurmaya girişti. Yerdeki harap çerçöpün arasından küçük dal parçalarını gagasıyla tek tek alarak, yapmakta ol-

duğu şeyin bir yuva olmadığı açıkça ortaya çıkıncaya dek üst üste yığdı.

Bu bir ölü yakma yığınıydı.

Kanlar içinde can vermekte olan yaratık, çöp yığınının en tepesine tünedi ve o güne dek duyulmuş hiçbir şeye benzemeyen yumuşak bir müziği mırıldanmaya başladı. Bir hale belirdi ve kısa bir süre içinde tüm hayvanı parlak, mor bir ışıltıyla kuşattı. Mavi alevler parıldadı.

Ve ağaç *karşılık verdi sanki... Yaşlı, kırık dallar, ellerini ısıtmaya çalışan ihtiyar bir adam gibi, ateşe yöneldi. Karlar büzüşüp döküldü, yeşil filizler boy attı ve hava yenilenmenin kokusuyla doldu.*

Cenaze ateşindeki yaratık değildi yeniden doğan, ve bu, uykusunda bile, Gordon'ı şaşırttı. Alevler, geriye sadece kemiklerini bırakarak, büyük kuşu almışlardı.

Ama ağaç *filizlendi ve çiçek açan dallarından* bir şeyler *doğrulup gökyüzüne süzüldü.*

Gordon bunların balonlar, uçaklar ve roketler olduğunu hayretler içinde gördü. Düşler.

Her yöne dağıldılar ve gökyüzü umutla doldu.

3

Kovalayacak alakargalar arayan bir kuzgun, kof bir *tump* sesi çıkararak cipin kaputuna kondu. Bir kez hükümranlığını belirlemek, bir kez de keyif olsun diye gakladıktan sonra çakılların arasına inip gagasıyla eşelemeye başladı.

Tıkırtılar Gordon'ı uyandırdı. Kızarmış gözlerle çevresine bakındı ve camdaki tozların arasından gri kanatlı kuşu gördü. Nerede olduğunu anımsaması biraz vaktini aldı. Ön cam, direksiyon, kâğıt ve maden kokusu, savaştan önceki günlerden kalma bir düş. Uykulu görüntüler tamamen çözülüp bir daha tutulamayacak kadar uzaklaşırken duygularını elekten geçirerek birkaç dakika şaşkın oturdu.

Gordon gözlerini ovuşturdu ve bir durum değerlendirme-

si yapmaya girişti.

Eğer bir önceki gece bu kovuğa gelirken ardında bir fil gibi izler bırakmamış ise, şu anda tamamen güvenlikte olması gerekirdi. Viskinin on altı yıl boyunca el değmeden beklemiş olması haydutların ne denli tembel avcılar olduklarını gösteriyordu. Onların kendi geleneksel avlakları ve zulaları vardı ve yaşadıkları dağları bile tam olarak keşfetmek zahmetine katlanmamışlardı.

Gordon kafasını biraz dumanlı hissediyordu. Savaş, o on sekiz yaşında bir yüksekokul ikinci sınıf öğrencisiyken başlamıştı ve o günden bu yana da kırk derece alkole bağışıklık kazanma şansı pek olmamıştı. Viski, dün yaşadığı darbelere ve adrenalin taşkınlarına eklendiğinde, dilini paspasa ve gözkapaklarını da zımpara kâğıdına çevirmişti.

Yitirdiği rahatlıklarına her zamankinden daha çok yanıyordu. Bu sabah çay olmayacaktı. Ne nemli bir temizlik havlusu ne de kahvaltıya hazır geyik eti. Ne de diş fırçası.

Yine de, Gordon filozofça düşünmeyi denedi. Ne de olsa, hâlâ yaşıyordu işte. İçinde bir ses çalınan tüm eşyalarının sırayla "yokluğu en çok hissedilen" konumuna geleceği zamanları da yaşayacağını söylüyordu.

Şansı yaver giderse, Geiger sayacı bu sınıfa girmeyebilirdi. Dakota'lardan ayrıldığından beri radyasyon sürekli batı yönünde ilerlemesinin başlıca nedenlerinden biri olmuştu. Her yere kıymetli sayacının bir kölesi durumunda, onun her an çalınmasından ya da kırılmasından korkarak gezmekten bezmişti. Söylentilere bakılırsa Batı Kıyısı radyoaktif serpintiden çok az etkilenmiş, ama onun yerine, Asya'dan rüzgârla gelen salgınlardan epey çekmişti.

O garip savaş böyle olmuştu işte: istikrarsız, karmakarışık, herkesin beklediği sarsıntının çok gerisinde. Daha çok pompalı bir tüfekle atılırcasına birbirini izleyen orta şiddette bir felaketler dizisi halinde geçmişti. Tek tek ele alındıklarında bu yıkımların her birini atlatabilmek olanaklıydı.

Eğer başlangıçta sadece denizlerde ve uzayda süregelen "tekno-savaş" kıtalara bulaşmadan sınırlandırılabilseydi, sonuç bu denli feci olmayacaktı.

Hastalık salgınları, düşmanın silahlarının denetimden çıkıp kendi halklarını vurduğu Doğu Yarımküresi'ndeki kadar kötü değildi. Eğer radyoaktif serpinti sığınmacıların bir araya yığılmalarına yol açıp zaten zayıf olan tıbbi yardım ağını da darmadağın etmiş olmasaydı, salgınlar Amerika'da bu denli çok ölüme yol açamayacaktı.

Ve eğer dehşete düşmüş yığınlar mikropları kendilerinden uzak tutmak amacıyla demiryollarını ve otoyolları kesmeseydi kıtlık da bu kadar beter olmayacaktı.

Çok uzun bir süredir korku saçmış olan atom bombalarına gelince: Slav Dirilişi kendi içinden çöküp beklenmedik bir zafer ilan edilmezden önce sadece küçük bir kısmı kullanılmıştı. O elli altmış bomba da Üç Yıllık Kış'ı başlatmaya yetmişti, ama insanoğlunu da dinozorların peşi sıra gönderecek Yüz Yıllık Gece'ye değil. Birkaç hafta boyunca gezegen mucizevi biçimde kurtulmuş gibi görünüyordu.

Ama bu görünüşteydi yalnızca. Ve gerçekten de belalar bir araya geldiklerinde bile –birkaç bomba, biraz mikrop ve üç adet kötü hasat– büyük bir ulusu ve onunla birlikte bir dünyayı mahvetmeye yetmezdi.

Ama ortada bir başka hastalık, içten içe kemiren bir kanser daha vardı.

Sonsuza dek cehennemde yanasın, Nathan Holn, diye düşündü Gordon. Karanlık bir kıtanın bir ucundan diğerine sıklıkla yinelenen bir beddua olmuştu bu.

Mektup torbalarını bir kenara itti. Sabah serinliğine aldırmadan, kemerinin sol kesesini açtı ve erimiş mumla kaplanmış alüminyum folyoya sarılı, küçük bir paket çıkardı.

Eğer acil bir durum olacak idiyse, bu oydu işte. Gordon onu gün boyu idare edecek kadar enerjiye gereksinim duyuyordu. Elinde olan topu topu bir düzine kadar et suyu tabletiydi, ama onlarla yetinmek zorundaydı.

Acı, tuzlu bir parçayı matarasından çektiği bir yudumla midesine indirirken, Gordon cipin sol kapısını tekmeleyerek açtı ve birkaç torbanın donmuş toprağa yuvarlanmasına neden oldu. Sağına döndü ve geceyi onunla sessizce paylaşan sarmalanmış iskelete baktı.

"Bay Postacı, seni çıplak ellerimle olabildiğince uygun bir biçimde gömmeye çalışacağım. Bunun bana verdiklerini karşılamayacağını biliyorum. Ama elimden gelen bu." Sıska, kemikli omzun üzerinden uzanarak sürücü kapısını açtı.

Dışarı çıkıp aracın öbür yanına doğru dikkatle yürürken çarıkları buz tutmuş toprakta kayıyordu.

En azından dün gece kar yağmadı. Buralar öylesine kurak ki kısa bir süre içinde toprak kazmaya yetecek kadar eriyecektir.

Sağ kapı o asılırken paslı paslı inildedi. Öne devrilen iskeleti boş bir posta torbasının içine düşürmek beceri isteyen bir işti. Gordon giysi ve kemik bohçasını bir şekilde ormanın zeminine uzatmayı becerebildi.

Ne kadar iyi korunmuş durumda olmaları karşısında hayrete düşmüştü. Kuru iklim postacının artıklarını neredeyse mumyalaştırmış, börtü böceğe ortalığı berbat etmeden temizlik yapabilme fırsatı vermişti. Cipin geri kalan kısımları bu kadar yıl boyunca çürümekten kurtulabilmişe benziyordu.

İlk iş olarak postacının giysilerini gözden geçirdi.

Tuhaf şey – ceketinin altına niçin bol desenli yün bir gömlek giyiyordu ki?

Bir zamanlar canlı renkli ama şimdi soluk ve lekelenmiş olan giysi işe yaramaz sayılırdı, ama deri ceket tam bir düşeş olmuştu. Eğer boyu uyarsa, şansına şans katacağı tartışma götürmezdi.

Ayakkabılar eski ve yıpranmıştı, ama hâlâ işe yarar görünümdeydiler. Gordon içlerindeki ürpertici, kurumuş şeyleri dikkatlice yere silkeledi ve pabuçları ayaklarının yanına koydu.

Biraz büyük belki. Ama ne de olsa bir çift çarıktan daha iyiydi.

Gordon kemik parçalarını elinden geldiğince kibarca ve ne denli kolay olduğuna şaşarak mektup torbasının içine kaydırıverdi. Olabilecek tüm batıl inançları bir önceki gece uçup gitmişti. Geriye kalan sadece bu eşyaların eski sahibine karşı duyduğu ironik bir minnet ve hafiften bir saygıydı. Toza karşı nefesini tutarak giysileri silkeledi ve havalanmaları için bir ponderosa dalına astı. Cipe döndü.

Bak sen, diye düşündü o zaman. *Gömleğin gizemi çözülü-*

yor. Uyuduğu yerin hemen yanında, omuzlarında posta amblemleri olan uzun kollu, mavi bir üniforma duruyordu. Geçen bunca yıla karşın görünüşü neredeyse yepyeniydi. *Demek patron için başka, keyif için başka giysiler ha?*

Gordon çocukluk yıllarındaki postacıların da böyle yaptıklarını anımsıyordu. Bunlardan biri, boğucu yaz öğleden sonralarında mektupları dağıtırken cırlak renkli Hawaii gömlekleri giyerdi. Bir bardak soğuk limonataya da hiç hayır demezdi. Gordon adını anımsayabilmeyi diledi.

Sabah serinliğinde titreyerek üniforma tipi gömleği giydi. Sadece birazcık büyük gelmişti.

Kendi kendine dermansızca şakalaşarak, "Belki biraz kilo alırım," diye mırıldandı. Otuz dört yaşındaki kilosu on yedisinde olduğundan da azdı.

Torpido gözünde, yitirdiğinin yerine koyabileceği kuruyup gevrekleşmiş bir Oregon haritası vardı. Sonra, Gordon bir çığlık atarak kare şeklindeki küçük, berrak bir plastik parçasını kaptı. Bir sintilatör! Geiger sayacından çok daha duyarlı olan bu küçük kristal, ne zaman gamma ışınımına maruz kalsa minik parıltılarla yanıp sönecekti. Bir güç kaynağına bile gerek yoktu! Gordon kristali avucunun içine alıp gözüne dayayarak kozmik ışınların yol açtığı birkaç ender parıltıyı seyretti. Küp, bunların dışında, durağandı.

Peki, savaştan önce bir postacı böyle bir zamazingoyu niçin taşıyordu ki? Aygıtı pantolon cebine indirirken tembel tembel düşündü.

Torpido gözündeki el feneri iflah olmazdı kuşkusuz; acil aydınlatma fişekleri ise lapalaşmıştı.

Çanta, tabii ki! Sürücü koltuğunun altında deriden yapılmış bir mektup taşıma çantası duruyordu. Kuruydu ve çatlamıştı yer yer, ama asılarak denediğinde askılarının hâlâ dayanabildiğini ve kapağının da yağmura dayanıklı olduğunu gördü.

Bu çanta kaybettiği Kelty'sinin yerini tutmayacaktı, ama hiç yoktan çok daha iyiydi. Ana bölmesini açtı; kuruyarak iyice gevrekleşmiş lastik bantlar koptukça tomarlarca eski mektup yerlere döküldü. Gordon en yakınındakilerden birkaç tanesini aldı.

"Oregon, Bend Kenti Valisi'nden, Oregon Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı'na, Eugene." Gordon sanki Polonius'u oynuyormuşçasına tekdüze bir sesle okumuştu adresi. Mektupları biraz daha karıştırdı. Adresler ona çok görkemli ve modası geçmiş geliyordu.

"Küçük Gilchrist kasabasından Dr. Franklin Davis – üzerine ACİL sözcüğü belirgin biçimde yazılmış bir zarf içinde– Tıbbi Malzeme Dağıtım Bölge Şefliği'ne oldukça şişman bir mektup gönderiyor... kuşkusuz dağıtımda öncelik istemek için."

Mektupları gözden geçirdikçe Gordon'ın alaycı gülümsemesi bir somurtmaya dönüştü. Yanlış olan bir şeyler vardı burada.

Postadaki ıvır zıvırla ve kişisel mektuplarla eğlenceli vakit geçireceğini ummuştu. Ama torbanın içinden tek bir reklam bile çıkmamıştı. Ve çok sayıda özel mektup olmasına rağmen, zarflar genellikle şu ya da bu biçimde resmi kâğıtlara yazılmışa benziyorlardı.

Eh, röntgencilik yapmaya pek fazla zamanı da yoktu zaten. Eğlenmek için bir düzine kadar mektup alır ve yeni günlüğünü tutmakta da zarfların arkalarından yararlanabilirdi.

Eski günlüğünün kaybını düşünmekten kaçındı – şimdi hiç kuşkusuz bir zamanların borsacısı haydut tarafından incelenmekte olan on altı yıllık minik karalamalar. Onun da çantasında taşımış olduğu küçük şiir kitaplarıyla birlikte okunacağından ve saklanacağından emindi, aksi halde Roger Septien'in kişiliğini tamamen yanlış algılamış demekti.

Bir gün dönüp onları geri alacaktı.

Her neyse, zaten bir Birleşik Devletler Posta Hizmetleri cipinin ta buralarda ne işi vardı ki? Peki ya postacıyı öldüren neydi? Yanıtlarını kısmen aracın arka bölümünde buldu: arka pencerede ve özellikle de sağ üst kısımda toplanmış kurşun delikleri.

Gordon ponderosa ağacına baktı. Evet, hem gömlek hem de ceketin göğüs üstüne denk gelen arka kısımlarında ikişer kurşun deliği görülüyordu.

Bu yarım kalmış kaçırma ya da soygun girişimi savaş öncesi döneme ait olamazdı. Doksanların "altın çağından" önce ve seksenlerin sonundaki ekonomik çöküntü dönemi ayaklanmalarında bile, postacılara neredeyse hiç saldırılmamıştı.

Kaldı ki, kayıp bir postacının ardından sonuç alınana dek arama çalışmaları mutlaka sürdürülürdü.

Demek ki saldırı Bir Hafta Savaşı'ndan *sonra* gerçekleştirilmişti. Ama Birleşik Devletler pratikte tamamen yok olduktan sonra bir postacı kırlarda böyle tek başına ne arıyor olabilirdi ki? Bu olay savaştan ne kadar sonra olmuştu?

Zavallı adam düştüğü pusudan sıyrılıp saldırganlarından kurtulabilmek amacıyla gözden uzak yollara ve patikalara sapmış olmalıydı. Belki yaralarının ciddiyetini idrak edememişti, belki de doğrudan doğruya paniğe kapılmıştı.

Ama Gordon posta dağıtıcısının ormanın derinliklerindeki böğürtlen çalılarına dalmasında başka bir nedenin olmasından kuşkulanıyordu.

Gordon "Yükünü korumaya çalışıyordu," diye mırıldandı. "Anayolda kaldığı süre içinde yardım bulabilinceye dek çoktan kendinden geçeceğini kestirmişti... ve canını kurtarmaktansa postasını gizlemeye çabaladı."

Demek ki, bu halis bir *savaş ertesi* postacısıydı. Uygarlığın günbatımından kopup gelen bir yiğit. Gordon eski zaman postacılarının antlarını anımsadı: "Ne dolu, ne de kar..." ve birilerinin meşaleyi yukarıda tutabilmek için böylesine gayret etmiş olmasına şaşırdı.

Bu durum, resmi yazışmaların ve reklamların yokluğunu açıklıyordu. Normal yaşamı andıran herhangi bir şeyin bu kadar uzun bir süre dayanabilmiş olacağı düşünülemedi bile. Tabii, on yedi yaşındaki bir milis normal yaşamdan ne anlıyorsa. Milisler dindirmek üzere gönderildikleri vur kırın içinde yok oluncaya dek, çete terörü ve ana dağıtım merkezlerinin yağması silahlı otoritelerin ellerini kollarını bağlamıştı. O dehşet ayları süresince hâlâ insan gibi davranabilen kadınlar ve erkekler vardıysa bile, Gordon buna tanık olamamıştı.

Postacının cesur öyküsü sadece Gordon'ın kendini daha da hüzünlü hissetmesine yol açmıştı. Belediye başkanlarının,

üniversite profesörlerinin ve postacıların kaosa karşı verdikleri bu mücadelenin düşüncesinde bile, onun çok kafa yormasına izin vermeyecek kadar acı bir "ah keşke" tadı vardı.

Arka kapı biraz kurcalandıktan sonra isteksizce açıldı. Posta torbalarını kenara çektiğinde dövme maden kokartıyla mektup dağıtıcısının şapkasını ve bir teker üzerinde de paha biçilmez bir çift güneş gözlüğü buldu.

Cipi çukurlardan kurtarma işinde kullanılması amacıyla konulmuş küçük bir kürek, şimdi postacıyı gömmeye yarayacaktı.

Ve son olarak da, sürücü koltuğunun tam arkasında, birkaç ağır torbanın altında ezilmiş durumda, kırık bir gitar buldu. Yüksek kalibreli bir kurşun, gitarın tam boynunu koparmıştı. Onun da yanındaki büyük, sararmış plastik bir torbanın içinden, kurutulmuş bazı otların güçlü, mayhoş kokuları geliyordu. Gordon'ın belleği marihuananın kokusunu unutacak kadar zayıflamamıştı henüz.

Postacıyı gözünde orta yaşlı, saçları seyrelmiş, tutucu bir tip olarak canlandırmıştı. Şimdi ise bu imajı kafasında yeniden düzenleyip biraz daha kendisi gibi, ince, adaleli, sakallı ve sürekli "Vay be!" diyen, şaşkın bir adam görünümü verdi.

Belki de bir neohipiydi –savaş iyimser her şeyle birlikte onları da söndürüverinceye dek yeni yeni boy atmaya başlayan ara bir nesil– kurulu düzenin postasını kurtarmaya çalışan bir neohipi. Bu, Gordon'da en ufak bir şaşkınlık dahi yaratmadı. Bu harekete katılan, belki biraz garip huylu ama çok dürüst arkadaşları olmuştu.

Gordon gitarın tellerini alırken o sabah ilk kez biraz vicdan azabı duydu.

Postacının silahı bile yoktu! Gordon Birleşik Devletler Postaları'nın 1860'lardaki İç Savaş'ın ilk üç yılı boyunca cephe hatlarına dek çalıştığını anımsadı. Belki bu adamcağız da yurttaşlarının bu geleneğe saygı göstereceklerini ummuştu.

Kargaşa sonrası Amerika'sında geçerli olan tek töre sağ kalabilmekti. Yolculukları boyunca Gordon gezgin ozanları ortaçağ geleneklerine uygun olarak güleryüzle karşılayan yalıtılmış topluluklarla karşılaşmıştı. Diğerlerinde ise paranoya-

nın çılgın biçimleri egemendi. Yabancılara iyi davranan dürüst insanların oluşturduğu ve dostlukla karşılandığı ender durumlarda bile Gordon, çok fazla vakit kaybetmeksizin yoluna devam etmişti. Sıklıkla, kendini dönen tekerlekleri ve havada süzülen şeyleri düşlerken buluyordu.

Şimdiden öğle vakti yaklaşmıştı. Buradan kaldırdığı mallar, haydutlarla çatışmaya girmeksizin, sağ kalma olasılığını artırıyordu. Öyleyse, bu geçitten ne kadar çabuk kurtulup sulak bir araziye ne kadar çabuk geçebilirse o kadar iyiydi.

Şu anda hiçbir şey onun için, haydut çetesinin menzili dışında, midesini doldurabileceği alabalıklar barındıran bir dere kadar uygun düşmezdi.

Ama burada verilmiş bir sözü daha vardı. Küreği kaldırdı.

Aç ya da tok, bu adama çok şey borçlusun.

Mezar kazmak için şöyle gölgelik ve manzaralı bir yer bakındı.

4

"... Dediler ki: 'Korkma, Macbeth, Birnam Wood Dunsinane'e gelinceye dek'; şimdi bütün bir orman gelmekte Dursinane'e!

"Silahlanın, silahlanın, silahlanın! Cadının bahsettiği buysa eğer –işte şurada duran şey– ne kaçabilir, ne de saklanabilirsiniz!"

Gordon döşemelik tahta ve bir parça da tenekeden yapılmış olan kılıcını sıkı sıkı kavradı. Düşsel bir emir subayına dönerek işaret etti.

"Güneş beni bezdiriyor ve dünya sona ersin istiyorum.

"Tehlike çanlarını çalın! Es, rüzgâr! Gel, yıkım! En azından zırhlarımız sırtımızda öleceğiz!"

Gordon göğsünü gerdi, kılıcını savurdu ve Macbeth'i sahnenin dışına, felaketine doğru yürüttü.

Yağ kandillerinin ışığından çıkar çıkmaz dönerek seyircilerine bir göz attı. Daha önceki gösterilerine bayılmışlardı. Ama Macbeth'in piç edilmiş bu tek kişilik versiyonu, düzey-

lerinin çok üzerinde kalmış da olabilirdi.

Ancak, sahneyi terk edişinden bir saniye sonra, bu küçük topluluğun önderi Bayan Adele Thompson'ın önayak olduğu coşkulu bir alkış koptu. Yetişkinler ıslık çalarak ayaklarını yere vurdular. Yirmi yaşından daha küçük ve böyle garip bir törende ilk kez bulunuyora benzeyen daha genç kasabalılar, büyüklerine bakarak ellerini beceriksizce çırptılar.

Bu eski tragedyanın kısaltılmış versiyonunu belli ki çok beğenmişlerdi. Gordon ferahladı. İşin doğrusu, oyunun kimi bölümlerini, sadeleştirme amacından çok, orijinalini tam olarak anımsayamadığı için kısaltmıştı. Basılı bir nüshasını son kez on yıl kadar önce görmüştü ve o da yarı yarıya yanıktı zaten.

Bununla birlikte, solo bölümlerin bitiş cümleleri aklına iri puntolarla kazılıydılar. "Rüzgâr ve felaket" ile ilgili kısmı hiçbir zaman unutamayacaktı.

Gordon sırıtarak alkışları kabul etmek üzere sahneye – Pine View adlı küçük dağ köyünün bir zamanlarki tek benzin istasyonunun tahta panolarla yeniden düzenlenmiş garajına– geri döndü.

Açlık ve yalnızlık onu çitlerle çevrilmiş tarlaları ve sağlam odun duvarları olan bu dağ köyünün konukseverliğini denemeye itmişti ve oynadığı kumar umduğundan da iyi sonuç vermişti. Yemek ve ikmal karşılığında düzenlenecek bir seri gösteri önerisi, oy veren yetişkinlerin büyük çoğunluğunca bir deneyelim bakalım, denerek kabul edilmişti ve şimdi sözleşme hallolmuşa benziyordu.

"Bravo! Mükemmel!" Bayan Thompson ön sırada ayağa kalkmış coşkuyla alkışlıyordu. Ak saçlı ve zayıf ama hâlâ dinçti, geri dönerek arka sıralarda çocukların da bulunduğu kırk küsur seyirciyi takdirlerini göstermeleri için teşvik etti. Gordon bir eliyle selam vererek daha da çok eğildi.

Gösterisi hiç kuşkusuz beş para etmezdi. Ama yüz millik bir alanda bir zamanlar bir oyunda küçük de olsa rol almış olan tek kişi oydu herhalde. Amerika yine bir köylüler ülkesi olmuştu ve gezgin ozanlık zanaatında kendinden önce gelenlerin de yapmış oldukları üzre, gösterilerinde daha az incelikli

olmayı hedefliyordu.

Son kez eğilişini alkışların azalmaya başlamasına denk getirerek sahne dışına zıpladı ve aceleyle çırpıştırılmış kostümünü çıkarmaya başladı. Kesin sınırlar koymuştu, bis yapmayacaktı. Tiyatro onun sermayesiydi ve gitme vakti gelinceye dek insanları buna doyurmamak gerekliydi.

"Şahane! Tek kelimeyle olağanüstü!" Arka duvarın bitişiğine kurulmuş olan açık büfenin çevresine toplanmaya başlayan köy halkının yanına döndüğünde, Bayan Thompson onu bu sözlerle karşıladı. Yaşları daha büyükçe olan çocuklar, çevresinde bir halka oluşturup ona hayran gözlerle baktılar.

Ovaların ve dağların bir sürü yarı aç, yarı tok köyüyle karşılaştırıldığında, Pine View oldukça varlıklı sayılırdı. Bazı yörelerde Üç Yıllık Kış'ın çocuklar üzerindeki mahvedici etkileri yüzünden o neslin önemli bir kısmı tamamen yitirilmişti. Ama burada birkaç delikanlı ve genç yetişkin ve hatta Kıyamet koptuğunda orta yaşı çoktan geçmiş yaşlılar görebiliyordu.

Herkesi kurtarabilmek için mücadele etmiş olmalılar. Bu durum nadir de olsa, şurada burada tanık olduğu bir tavırdı.

Nereye baksa o yılların izlerini görüyordu. Hastalıktan delik deşik olmuş ya da bitkinlik ve savaş izleri taşıyan yüzler. İki kadın ve bir adam sakattı; bir başkası da tek gözü kataraktan dumanlanmış, diğer gözüyle görmeye çabalıyordu.

O, bu tür şeylere alışmıştı artık – en azından yüzeysel bir biçimde. Ev sahibine minnettarlıkla selam verdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Thompson. Anlayışlı bir eleştirmenden gelen övücü sözlerin değerini takdir ediyorum. Gösteriyi beğenmiş olmanıza sevindim."

Sanki Gordon alçakgönüllü olmaya çalışıyormuş gibi, "Hayır, hayır ama gerçekten," diye ısrar etti kabile reisi. "Yıllardır böylesine keyif almamıştım. Sonuçtaki Macbeth bölümü sırtımdan yukarı ürpertiler yükselmesine neden oldu. Bir zamanlar fırsatım varken bunu TV'de seyretmemiş olmama yanıyorum sadece. Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum!

"Ve bize daha önce vermiş olduğunuz bu söylev, hani Abraham Lincoln'ın söylevi... yani, bilirsiniz, biz de önce bir okul açmayı denemiştik burada. Ama bir türlü yürümedi işte.

Herkesin kol gücüne gereksinmemiz vardı, çocuklarınkine bile. Ama şimdi o söylev beni bir kez daha düşünmeye itti. Bir yerlere kaldırdığımız bir miktar eski kitabımız olacak. Belki yine denemenin zamanı gelmiştir."

Gordon başıyla kibarca onayladı. Bu sendroma daha önce de tanık olmuştu – geçen yıllar içinde yüz yüze geldiği bir düzine kadar karşılanış biçimi içinde en iyisi, ama aynı zamanda da en üzücü olanı. Verdiği temsiller geçmişi hâlâ anımsayabilen kimi yaşlı insanların içlerindeki o büyük, bastırılmış, bildiği kadarıyla birkaç hafta ya da ay geçer geçmez kırılıveren umutların canlanmasını sağladığından, bu durum kendisini hep bir şarlatan gibi hissetmesine yol açardı.

Görünen oydu ki uygarlık tohumlarının, yüksekokul mezunu yaşlıların düşleriyle iyi niyetten daha fazlasıyla sulanmaya gereksinimi vardı. Gordon doğru simgenin – doğru *fikrin* bu işi görüp görmeyeceğini merak etmişti sık sık. Ama ne denli iyi karşılanmış olurlarsa olsunlar, onun küçük dramlarının bu işin anahtarı olmadığını da biliyordu. Ender olarak bir başlangıcın tetiğini çektikleri olur, ama o yöresel heves kısa bir süre sonra ölüp giderdi. O gezgin bir mesih değildi. Sunduğu efsaneler de karanlık bir çağın ataletini yenebilecek türden güç kaynakları değildi.

Dünya dönmesini sürdürüyor ve pek yakında eski kuşakların son temsilcileri de gitmiş olacak. Oraya buraya serpiştirilmiş kabileler yönetecek koca kıtayı. Belki serüvenimize bin yıl sonra yeniden başlayacağız. Ve bu arada...

Gordon, Bayan Thompson'ın hiç şansları olmayan buruk planlarını daha fazla dinlemek zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Kalabalığın içinden fırlayan minicik, gümüş saçlı, sıska ve sicim gibi kasları olan zenci bir kadın Gordon'ın kolunu dostça ama mengene gibi yakaladı.

"Bak şimdi, Adele," dedi kabile şeflerine, "Bay Krantz'ın boğazından öğle vaktinden beri bir lokma bile geçmedi. Bu akşam iyi bir oyun ortaya koymasını istiyorsak, onu biraz beslemeliyiz bence. Doğru mu?" Sağ kolunu sıktı; onun beslenmesini yetersiz bulduğu apaçıktı – buram buram gelen yemek kokularının içinde Gordon'ın değiştirmeye hiç yanaşmayaca-

ğı bir görüştü bu.

Bayan Thompson diğer kadına sabırlı bir hoşgörüyle baktı. "Tabii, Patricia," dedi. "Bayan Hawlett sizi biraz besiye çektikten sonra bu konu hakkında daha kapsamlı konuşabiliriz, Bay Krantz." Gülümsemesinden ve ışıldayan gözlerinden dalga dalga zekâ ve mizah yayılıyordu; Gordon kendini Adele Thompson'ı yeni baştan değerlendirirken buldu. Kuşkusuz hiç kimsenin oyuncağı değildi bu kadın.

Bayan Hawlett kalabalığın içinde Gordon'a kılavuzluk etti. Eller uzanarak gömleğine dokunurlarken o gülümsedi ve başıyla selam verdi. Fal taşı gibi açılmış gözler her hareketini izliyordu.

Açlık beni daha iyi bir aktör yapıyor olmalı. Daha önce hiçbir seyirci kitlesi bu şekilde tepki vermemişti. Onların böyle hissetmelerine yol açan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmeyi çok isterdim.

Onu uzun açık büfe masasının ardından seyredenlerden biri de, Bayan Hawlett'tan biraz daha uzun boylu, badem gözleri ve Gordon'ın daha önce gördüklerinden çok daha koyu siyah saçları olan genç bir kadındı. İki kez dönerek şeref konuklarından önce yiyeceklere girişmeye kalkan bir çocuğun elini hafifçe tokatlamıştı. İki defasında da hemencecik bakışlarını Gordon'a geri çevirmiş ve gülümsemişti.

Kızın yanında duran uzun boylu, güçlü kuvvetli, genç bir adam kızıl renkli sakallarını sıvazladı ve Gordon'a garip bir bakış fırlattı – gözleri sanki umarsız bir teslimiyetle dolu gibiydi. Gordon o ikisini özümsemeye ancak vakit bulabilmişti ki Bayan Hawlett tarafından sevimli kızın önüne sürüklendi.

"Abby," dedi Bayan Hawlett, "bir tabağa Bay Krantz için her şeyden bir parça koyalım. Hangilerine devam edeceğine kendisi karar versin. Çayüzümü pastasını ben pişirdim, Bay Krantz."

Gordon şaşkın bir halde çayüzümünden iki porsiyon daha almayı zihninin bir köşesine not etti. Ancak, diplomasi üzerinde yoğunlaşabilmek çok güçtü. Yıllar vardı ki böylesine bir şeyi ne görmüş ne de koklamıştı. Kokular onun dikkatini şaşırtıcı bakışlardan ve dokunan ellerden uzaklaştırıyordu.

Ateşin üzerinde döndürülerek kızartılmış ve içi doldurulmuş bir hindi vardı masada. Birada dinlendirilmiş kuru et dilimleri, havuçlar ve soğanlarla zenginleştirilmiş, haşlanmış patates dolu bir kazan, ikinci yemeği oluşturuyordu. Masanın aşağılarına doğru Gordon elma kompostosu ve açılmış bir fıçı dolusu elma kurusu olduğunu gördü. *Ayrılmadan önce şunlardan bir miktarını iç etmeliyim.*

Daha fazla envanter çıkarmaktan vazgeçerek hevesle tabağını uzattı. Tabağı alırken Abby'nin gözleri üzerindeydi.

İriyarı, somurtkan kızıl kafa aniden anlaşılması olanaksız bir şeyler homurdandı ve Gordon'ın sağ elini kendi elleri arasında kavramak için uzandı. Gordon sakınmak istedi, ama suskun adam o da el sıkışmaya karşılık verinceye dek bırakmadı.

Sonunda adam anlaşılmayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı, başını salladı ve elini bıraktı. Aceleyle eğilip kızı öptü ve keyifsiz gözlerle uzaklaştı.

Gordon gözlerini kırpıştırdı. *Benim anlayamadığım bir şeyler mi oluyor?* Sanki burnunun dibinde bir olay olmuş ve o da hiçbir şey anlayamamış gibi geliyordu.

"O Michael'dı, Abby'nin kocası," dedi Bayan Hawlett. "Gidip Edward'dan tuzak nöbetini devralması gerekiyor. Ama önce kalıp senin gösterini izlemek istedi. Küçüklüğünde TV gösterilerini izlemeyi öylesine severdi ki..."

Gordon'ın tabağından dumanlar yükseliyor ve açlıktan başı dönüyordu. Ona teşekkür ettiğinde Abby kızarıp gülümsedi. Bayan Hawlett kolundan çekerek oturması için eski bir otomobil lastiği yığınına götürdü. "Abby ile daha sonra konuşabilirsin," diye devam etti siyah kadın. "Şimdi yemene bak. Tadını çıkart."

Gordon'ın desteğe gereksinimi yoktu. İnsanlar merakla izler ve Bayan Hawlett dırdırını sürdürürken tabağına gömüldü.

"Lezzetli, değil mi? Sen otur, yemeğini ye ve bize aldırma.

"İyice doyup da yine konuşmaya hazır duruma geldiğinde, hepimiz bir kez daha, nasıl olup da postacı olduğunun öyküsünü duymak isteriz herhalde."

Gordon gözlerini kaldırarak çevresindeki hevesli yüzlere baktı. Çok sıcak gelen patatesleri midesine indirmek için matarasından acele bir yudum çekti.

Bir hindi budunu kaldırırken dolu ağızla, "Ben sadece bir gezginim," dedi. "Giysileri ve çantayı nasıl olup da bulduğumun pek sürükleyici bir öyküsü yok."

Yemesine izin verdikleri sürece ona bakmaları, dokunmaları ya da onunla konuşmaları umurunda bile değildi!

Bayan Hawlett onu birkaç saniye seyretti. Sonra, kendini tutmayı beceremeyerek, yine söze girişti: "Biliyor musun, ben küçük bir kızken postacımıza süt ve kurabiye ikram ederdik. Ve babam yılbaşlarından bir gün önce bahçe çitinin üzerine onun için bir bardak viski bırakırdı. Babam bize şu şiiri okurdu hep, bilirsin hani: 'Doluda ve çamurda, savaşta ve kuraklıkta, haydutların arasından ve en kara gecenin içinden...'"

Son lokması aniden Gordon'ın boğazına takıldı. Öksürdü ve kadının şaka yapıp yapmadığını anlamak için baktı. Beyninde çakan bir ışıltı kadının yanlış hatırladığı şiirin dizeleri üzerinde göbek atmak istiyordu. Nasıl da denk düşürmüştü!

Ancak, lezzetli, kızarmış hindiye dişlerini geçirdiğinde ışıltı hemencecik sönüverdi. Yaşlı kadının nereye varmak istediğini anlamaya çalışacak iradesi kalmamıştı.

"*Bizim* postacımız bize *şarkı* söylerdi!"

Konuşan kişi, söylediği sözle hiç ilgisi olmayan, koyu saçlı ve kırçıl sakallı bir devdi. Anımsamaya çalışırken gözleri buğulanmıştı. "Ve cumartesileri okuldan eve döndüğümüzde, onun gelişini bir sokak öteden işitirdik.

"O siyahtı, Bayan Hawlett'ten de siyah, hatta şurada duran Jim Horton'dan bile. Azizim, öyle hoş bir sesi vardı ki! İşe de bu sayede alınmıştı sanırım. Posta siparişiyle biriktirdiğim bütün rozetleri o getirirdi bana. Kapıyı çalardı ki onları bana bizzat kendisi elden teslim edebilsin."

Sesi huşu içinde azalmıştı.

"Bizim postacımız ise sadece ıslık çalardı," dedi yüzünde derin çizgiler olan orta yaşlı bir kadın. Sesinde biraz düş kırıklığı vardı.

"Ama çok *iyi* bir insandı. Sonra, ben büyüdüğümde, bir gün işten eve geldim ve postacımızın bir komşunun yaşamını kurtardığını öğrendim. Onun nefesinin kesildiğini duymuş ve ambulans gelene dek ağızdan ağıza yapay solunum uygulamış."

Dinleyiciler çemberinden, sanki mitolojik bir kahramanın serüvenlerini dinliyorlarmışçasına, toplu bir iç çekiş yükseldi. Öyküler nakış gibi işlendikçe çocukların gözleri fal taşı gibi açılıyordu. Sonunda, beyninin olayları izlemeyi hâlâ sürdürebilen küçük bir kısmına, böyle olmasının da normal olduğu dank etti. Çünkü öykülerin bazıları neredeyse inanılmaz ölçülere varmıştı.

Bayan Hawlett Gordon'ın dizine dokundu. "Nasıl olup da postacı olduğunu anlat bize yine."

Gordon biraz çaresizce omuzlarını silkti. "Sadece onun eşyalarını buldum!" diye vurguladı ağzına doldurduğu yiyeceklerin arasından. Lezzetler iradesine baskın çıkmıştı ve tümünün birden üzerine böylesine *çullanmaları* onu biraz paniğe kaptırır gibiydi. Eğer bu yetişkin insanlar bir zamanlar aşağı sınıf bir memur olarak gördükleri kişileri kahraman haline getireceklerse, onun için fark etmezdi. Çocukluklarında mahalle postacılarında gördükleri dışa dönük tavırlarla o akşamki gösterisi arasında paralellikler kurdukları açıktı. Bu da gayet iyiydi. Her ne halt isterlerse düşünebilirlerdi, yeter ki yemeğine engel olmasınlar.

"Ah–" Köylülerden birkaçı Gordon'ın yanıtının sanki derin anlamları varmış gibi bakıştılar. Gordon söylediklerinin çemberin gerisinde kalanlar için yinelendiğini işitti.

"Postacının eşyalarını bulmuş... ve doğal olarak o da..."

Yanıtı onları bir şekilde tatmin etmiş olsa gerekti, çünkü köylüler açık büfede kibarca sıraya girmek üzere kalkmaya başladıkları için dinleyici kalabalığı gittikçe seyreliyordu. Orada, tahtalarla kapatılmış pencerelerin ve yağ kandillerinin altında midesini lezzetli yemeklerle tıka basa doldururken olup bitenlerin önemini, daha sonra, geriye dönüp bir kez daha baktığında daha iyi kavrayabildi.

5

... kliniğimizde bol miktarda dezenfektan ve en az birkaç çeşit ağrı kesici bulunduğunu saptadık. Duyduğumuza göre bu maddeler Bend'de ve kuzeyde yer alan yeniden-yerleştirme merkezlerinde güçlükle elde edilebiliyormuş. Elimizdeki bu maddelerin bir kısmını doğuda başlayan veba salgını nedeniyle –tesadüfen buraya bırakılmış olan bir kamyon dolusu ıyonizasyon giderici reçine çubuğuyla birlikte– bin doz tetrasiklin ile değiştokuş yapmak istiyoruz. Eğer gelip bize nasıl yapılacağını gösterebilecek birileri varsa, bir miktar balomisin-üreten aktif maya kültürü ile değiştirmeye de razı olabiliriz.

Ayrıca, şiddetle gereksindiğimiz bir başka şey de...

Gilchrist Belediye Başkanı yöresel acil durum masasını böyle bir değiştokuş önermeye ikna edebildiğine göre oldukça güçlü iradeye sahip birisi olsa gerekti. Tamamen mantık ve dayanışma ruhu dışında olan stokçuluk, çöküşün önemli nedenlerinden birisiydi. Kaos'un ilk iki yılı içinde bu denli akl-ı selim sahibi insanların hâlâ bulunabildikleri gerçeği Gordon'ı şaşkınlığa düşürmüştü.

Gözlerini ovuşturdu. Bir çift ev yapısı mumun ışığında okumak hiç de kolay değildi. Ama yumuşak döşekte uykuya dalabilmeyi oldukça güç bulmuştu, ancak yine de böyle bir odada ve böyle bir yatakta yatmayı bu denli uzun bir süredir düşlemişken, hiç kimse yerde yatmasını bekleyemezdi.

Önce kendini biraz rahatsız hissetmişti. Bütün o yiyecekler ve ev yapımı içkiler az kalsın onu çılgınca mutluluktan alıp katıksız bir perişanlığa sokacaktı. Ama her nasılsa, puslu bir biçimde anımsadığı son birkaç saatlik kutlama süresince sınırda sallandıktan sonra, onun için hazırlanan odaya bir şekilde tökezleyip girebilmişti.

Yatağının başucunda bir *diş fırçası* ve ayrıca sıcak su dolu bir de demir küvet vardı.

Ve bir de sabun! Banyoya girdiğinde midesi sükûn bulmuş ve ılık, tertemiz bir parıltı tüm vücudunu kaplamıştı.

Postacı üniformasının temizlenmiş ve ütülenmiş olduğunu gören Gordon gülümsedi. Üniforma hemen yakınındaki bir sandalyeye asılıydı; kabaca yamadığı yırtık ve sökükleri artık itinayla dikiliydi.

Bu küçük köyün insanlarını onun geriye kalan son bir özlemini gözardı etmekle suçlayamazdı... artık üzerinde düşünemeyeceği kadar bile uzun bir süredir ayrı kaldığı bir şeyi Yeter... Neredeyse Cennet'ti burası.

Bir çift eski ama temiz çarşafın arasında puslu bir doygunluk içinde uzanmış uykusunun gelmesini beklerken, çoktan toprak olmuş iki adam arasındaki yazışmadan bir parça daha okudu.

Gilchrist Belediye Başkanı devam ediyordu:

Bölgemizdeki "sağkalımcı" çeteleri bizim için büyük sorun olmayı sürdürüyorlar. Şansımıza, bu bencil mikroplar genellikle bir araya gelemeyecek kadar paranoidler. Sanırım, en az bize olduğu kadar birbirlerine de dert çıkarıyorlardır. Yine de, gerçek bir baş ağrısı olma yolundalar.

Ordunun ihtiyaç fazlası kamuflaj giysileri içindeki bu iyi silahlanmış adamlar şerifimize sık sık ateş açıyorlar. Hiç kuşkum yok ki bu geri zekâlılar onu bir "Rus Ajanı" ya da bunun gibi bir zırva sanıyorlardır.

Büyük çapta avlanmaya girişerek ormanda yaşayan ne varsa öldürüyor ve kasaplıktan da anlamadıkları için ziyan ediyorlar. Bizim avcılarımız ise bu savurganlıktan tiksinmiş ve hiçbir kışkırtmada bulunmamalarına rağmen üzerlerine ateş açılmış halde eli boş geri dönmek zorunda kalıyorlar.

Çok şey istediğimi biliyorum, ama bize bu kendini beğenmiş, yağmacı, aklı havada haydutları küçük cephaneliklerinden temizlememiz için yardım edecek bir kargaşa denetim timinizi, bir fırsat bulduğunuzda, yardım için gönderebilir misiniz? Birleşik Devletler Ordusu'na ait birkaç birlik onlara savaşı bizim kazandığımızı ve artık bundan sonra dayanışma içine girmemiz gerektiğini belki anlatabilir...

Mektubu bıraktı.

Demek aynı şeyler burada da olmuştu. "Bardağı taşıran damla"yı burada da "sağkalımcılar" temsil etmişlerdi. Özellik-

le de şiddet anarşisinin evliyası, Nathan Holn'un izleyicileri.

Gordon'ın milisteki görevlerinden biri de bu şehirli silah manyaklarıyla kanlı katil çetelerinin köklerini kazımak olmuştu. Onun birliğinin otlaklarda ve göllerdeki küçük adacıklarda bulduğu, hepsi de savaş öncesi günlerinin paranoya salgını sırasında inşa edilmiş, tahkimatlı mağaralar ve kulübelerin sayısı baş döndürücüydü...

En acı yön ise aslında işlerin yoluna girmeye başlamış olmasıydı. Depresyon dönemi sona ermişti. İnsanlar yine işbirliği içinde çalışabiliyorlardı. Birkaç üşütüğün dışında, Amerika ve tüm dünya için yeni bir aydınlanma çağı geliyor gibiydi.

Ama birkaç üşütüğün Amerika ve tüm dünyaya ne denli zarar verebileceklerini gözardı etmiştik.

Tabii çöküş yaşandığında tek tek sağkalımcıların kıymetli küçük kalecikleri uzun süre ellerinde kalmadı. Bu küçük tabyaların çoğu ilk aylarda en az bir düzine kadar el değiştirdi – o kadar çekici hedeflerdi. Otlaklardaki çatışmalar son güneş kolektörü de paramparça oluncaya, son yel değirmeni yıkılıncaya ve paha biçilmez ilaçların son kutusu da uyuşturucu bulabilmek umuduyla darmadağın edilinceye dek sürdüler.

Sadece iç birliklerini ve sağduyularını kaybetmeyen ve yeterince acımasız davranmayı beceren çiftlik ve köyler ayakta kalmayı başardı. Muhafız birliklerinin sonuncusu da görev yerinde öldüğünde, ya da bizzat kendileri savaşan sağkalımcı çetelerine dönüştüklerinde, başlangıçtaki zırhlı ve silahlı münzevilerden pek azı hayatta kalmıştı.

Gordon puldaki posta damgasına bir kez daha baktı. *Savaştan yaklaşık iki yıl sonra.* Başını salladı. *Birilerinin bu kadar uzun süre dayanabildiklerini bilmiyordum doğrusu.*

Bu düşünce yüreğinde kabuk tutmuş bir yara gibi sızladı. Son on altı yılda olanların aslında engellenebilir olduğunu gösteren herhangi bir şeyi düşlemek bile öylesine zordu ki.

Hafif bir ses duyar gibi oldu. Yanıldığını düşünerek başını kaldırdı. Sonra, biraz daha yüksek, çekingen bir tıkırtı daha geldi oda kapısından.

"Girin," diye seslendi. Kapı yarıya dek açıldı. Ufak tefek, güzel kız, Abby, hafif doğulu gözleriyle aralıktan gülümsedi.

Gordon mektubu geri katladı ve zarfına yerleştirdi. O da gülümsedi.

"Merhaba, Abby. Ne oldu?"

"Ben... ben herhangi bir şeye ihtiyacın var mı diye sormaya geldim," dedi kız çabucak. "Banyondan hoşlandın mı?"

"Hoşlanmaz mıyım?" Gordon içini çekti. Yine Macduff'ın boğazdan telaffuzuna kaymakta olduğunu fark etti. "Evet, kızım. Ve özellikle de şu diş fırçası armağanını takdir ettim. Cennetlikti, o fırça."

"Kendininkini kaybettiğini söylemiştin." Gözlerini yere dikti. "Depoda en az beş ya da altı tane hiç kullanılmamış fırçamız olduğunu söyledim onlara. Beğendiğine memnun oldum."

"Bu senin fikrin miydi?" Eğilerek selamladı. "Gerçekten de borçluyum sana."

Abby bakışlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Okuduğun şey bir mektup muydu? Bakabilir miyim? Daha önce hiç mektup görmedim."

Gordon güldü. "Ama o kadar da genç olamazsın ki! Ya savaştan önce?"

Kahkahası Abby'nin yüzünün kızarmasına neden olmuştu. "Savaş olduğunda sadece dört yaşındaydım. O denli dehşet verici ve kafa karıştırıcıydı ki her şey, ben... ben öncesi hakkında pek bir şey anımsamıyorum."

Gordon gözlerini kırpıştırdı. Üzerinden bu kadar uzun bir süre geçmiş miydi? Evet. On altı yıl dünya üzerinde karanlık çağların dışında bir şey bilmeyen güzel kadınların yetişmeleri için yeterince uzun bir süreydi.

Ne şaşırtıcı, diye düşündü.

"Pekâlâ, öyleyse." İskemleyi yatağının yanına çekti. Kız gülümseyerek geldi ve başucuna oturdu. Gordon çantaya uzandı ve sararak gevrekleşmiş zarflardan birini daha aldı. Mektubu dikkatle çıkardı ve kıza uzattı.

Abby kâğıda o denli dikkatle baktı ki hepsini okuyacağını sandı. İnce kaşları alnında neredeyse bir çizgi halinde bir araya gelinceye dek dikkatini yoğunlaştırmıştı. Ama sonunda mektubu geri verdi. "Sanırım o denli iyi okuyamıyorum. Ya-

ni, kutuların vesairenin üzerindeki markaları okuyabilirim. Ama el yazısına hiç de alışık sayılmam... cümlelere de."

Sözlerinin sonuna doğru sesi iyice alçalmıştı. Utanmış bir hali vardı, ama sanki Gordon onun itiraflarını dinleyen bir papazmış gibi tamamen korkusuz, güvenir bir tarzda.

Gordon gülümsedi. "Fark etmez. Neden bahsettiğini sana okuyayım." Mektubu mum ışığına tuttu. Abby yerinden kalkarak yatağın kenarına, dizlerinin dibine oturdu, gözlerini sayfalardan ayıramıyordu.

"Fort Rock, Oregon'da oturan John Briggs'den Klamath Falls'daki eski işverenine yazılmış... Torna ve tahta atlı antetten anladığım kadarıyla Briggs emekli bir marangoz, teknisyen ya da onun gibi bir şey olmalı. Hmmm."

Gordon tüm dikkatini güçlükle okunabilen el yazısı üzerinde yoğunlaştırdı. "Şu Bay Briggs oldukça iyi bir insanmış gibi görünüyor. Bak işte burada, olağanüstü durum atlatılıncaya dek eski patronunun çocuklarına bakmayı öneriyor. Ayrıca kendine ait garaj tamir atölyesi, kendi jeneratörü ve yeterince maden stoku bulunduğunu belirtiyor. Adamın herhangi bir şey imaline gereksinimi olup olmadığını öğrenmek istiyor, özellikle de zor bulunan şeyler..."

Gordon'ın sesi bocalamaya başlamıştı. Yaşadığı şu son aşırılıklar kafasını o denli kalınlaştırmıştı ki yatağında çok güzel bir dişinin oturmakta olduğu kafasına yeni dank etmişti. Kızın döşekte oluşturduğu çöküntü vücudunun ona doğru kaymasına yol açmıştı. Boğazını temizlemek istermiş gibi çabucak öksürdü ve yine mektubu gözden geçirmeye koyuldu.

"Briggs, Fort Rock barajından elde edilen enerji düzeyleri hakkında bir şeyler söylüyor. Telefonları kesilmiş, ama garip tir, bilgisayar ağından Eugene'i hâlâ bulabiliyormuş..."

Abby ona baktı. Gordon mektubu yazan kişi hakkında söylediklerinin büyük kısmını yabancı bir dilde söylemiş olsaydı da kız açısından pek bir şeyin değişmeyeceği açıktı. "Makine atölyesi" ve "bilgisayar ağı" deyimleri eski çağlara ait sihir sözcükleri bile olabilirdi.

"Niçin bizim için buraya, Pine View'ya hiç mektup getirmedin?" diye sordu kız aniden.

Gordon bu mantıksızlık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Kız aptal değildi. Bu belliydi. Öyleyse niçin buraya geldiğinde ve daha sonra parti sırasında söylediği her şey yanlış anlaşılmıştı? Bu küçük yerleşim birimindeki birkaç kişi dışındaki herkes gibi, anlaşılan kız onun bir *postacı* olduğunu sanıyordu hâlâ.

Kimin mektup göndereceğini sanıyordu acaba?

Taşıdığı mektupların çok uzun bir süre önce, ölü adam ve kadınlardan yine ölü adam ve kadınlara gönderildiklerini, ya da onları sadece... sadece kendince bilinen nedenlerden dolayı taşımakta olduğunu büyük olasılıkla kavrayamıyordu.

Burada, Pine View'da aniden oluşturulan efsane Gordon'ı moralman çökertmişti. Bu olgu da, bir zamanlar yüksek okul ve hatta üniversite mezunu olan uygar zihinlerin nasıl gerilemekte olduklarının bir başka işaretiydi. Bu düşe son ve kesin bir nokta koyabilmek amacıyla kıza gerçeği elinden geldiğince kaba ve yalın bir biçimde söylemeyi düşündü. Söze başladı.

"Artık hiç mektup gelmiyor çünkü..."

Duraladı. Kızın yakınlığının, kokusunun ve vücudunun yumuşak kıvrımlarının farkına varmıştı yine. Aynı zamanda, taşıdığı katıksız güvenin de.

İçini çekerek başka yöne baktı. "Sizin için artık hiç mektup yok çünkü... çünkü ben Idaho'dan yola çıkarak batı yönünde ilerliyorum ve orada sizleri, Pine View'da yaşayanları, tanıyan kimse yok. Buradan kıyıya doğru gideceğim. Hâlâ bazı büyük kentler kalmış bile olabilir. Belki..."

"Belki orada yaşayan birileri bize mektup yazacaklardır, eğer önce biz onlara bir mektup gönderirsek!" Abby'nin gözleri parlıyordu. "Sonra, Idaho'ya geri dönerken yine buradan geçtiğinde gönderdikleri mektupları bize verirsin ve belki bu gece yaptığın gibi yine bizim için oyunlar oynarsın ve biz de sana o kadar çok bira ve kek hazırlamış oluruz ki yemekten çatlarsın!" Yatağın kenarında heyecandan kıpır kıpırdı. "Ben de o zamana dek okumayı daha iyi öğrenmiş olurum, söz!"

Gordon başını salladı ve gülümsedi. Böyle düşleri silip atabilmek hakkı onun çok ötesindeydi. "Belki de, Abby. Belki de. Ama biliyorsun, okumayı öğrenmenin daha kolay yön-

temleri var. Benim burada bir süre daha kalmam konusunu Bayan Thompson oylamaya sunacak. Her ne kadar kendimi herkes kadar iyi bir avcı ve çiftçi olarak tanıtmayı başarsam da sanırım resmen bir okul öğretmeni olacağım. Okçuluk dersleri de verebilirim..."

Durdu. Abby'nin ağzı açık yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kız şiddetle başını salladı. "Ama sen duymamışsın! Sen banyo yapmaya gittiğinde oylamayı yaptılar. Bayan Thompson senin gibi bir kişiyi bu şekilde kandırmaya çalışmış olmaktan utanmalı, hele böylesine önemli bir görevin varken!"

Gordon duyduklarına inanamayarak öne eğildi. "Ne dedin?" Pine View'da en azından soğuk mevsim süresince, belki bir yıl ya da biraz daha uzunca bir süre kalmayı ümit etmişti. Kim bilebilirdi ki? Belki yolculuk hırsı sonunda onu terk ederdi ve kendine bir yuva bulmuş bile olabilirdi.

Battığı uyuşukluktan sıyrıldı. Öfkesine hâkim olmaya çalıştı. Böyle bir fırsatı kalabalığın çocuksu düşleri yüzünden yitirmek ha!

Abby onun sinirli halini fark etti ve konuşmasını sürdürdü: "Tek neden bu değil, kuşkusuz. Senin için bir kadının olmayışı sorunu da vardı. Ve sonra..." Sesi fark edilir biçimde alçalmıştı. "Ve sonra Bayan Hawlett benimle Michael'ın bir bebek sahibi olmamıza yardım etmek için senin çok uygun olduğunu düşünüyor..."

Gordon gözlerini kırpıştırdı. Zihninin ani ve yoğun içeriğini ortaya dökerek, "Imh," dedi.

"Beş yıldır deniyoruz," diye açıkladı kız. "Çocuğumuzun olmasını gerçekten çok istiyoruz. Ama Bay Horton Michael'ın bunu yapamayacağını düşünüyor, çünkü on iki yaşındayken çok ağır bir *kabakulak* geçirmiş. Şu gerçekten kötü kabakulağı anımsıyorsun, değil mi?"

Gordon ölen dostlarını anımsayarak başıyla onayladı. Hastalığın yol açtığı kısırlığın olağandışı toplumsal ilişkilere neden olduğunu gittiği her yerde gözlemlemişti.

Yine de...

Abby hızla devam etti: "Eğer buradaki diğer adamlardan birinin şey... baba olmasını isteseydik sorun çıkabilirdi. De-

mek istediğim şu ki, burada olduğu gibi, insanlara yakın yaşıyorsan eğer, kocan olmayan diğer erkeklere gerçekten 'erkek' değillermiş gibi bakmayı öğrenmelisin, en azından o açıdan. Be– ben böyle olmasından hoşlanacağımı sanmıyorum ve bu da sorun çıkarabilir."

Yanakları kızarmıştı. "Ayrıca sır saklamaya söz verirsen sana bir şey daha söyleyeceğim. Diğer erkeklerden hiçbirinin Michael'a hak ettiği gibi bir oğul kazandırabileceğini sanmıyorum. O çok zekidir, biliyor musun? O biz gençlerin içinde *gerçekten* okuyabilen tek kişidir."

Bu garip mantık seli Gordon'ın izleyebileceğinden çok daha hızlı bastırmıştı. Benliğinin bir kısmı bütün bunların gerçekte zor bir toplumsal sorunu çözebilmek için oluşturulmuş girift ve anlaşılması güç bir kabile adaptasyonu olduğunu isteksizce kavrıyordu. Ama benliğinin *o* bölümü –son yirminci yüzyıl aydını– hâlâ biraz sarhoştu ve bu arada geri kalan kısımlar Abby'nin nereye varmak istediğini anlamaya başlamıştı.

"Sen farklısın." Kız ona gülümsedi. "Demek istiyorum ki, Michael bile daha en başından bunu fark etmişti. Pek de memnun sayılmaz, ama ayda yılda bir kez gelip geçeceğin için, katlanabileceğini sanıyor. Hiç çocuğu olmamasındansa buna razı."

Gordon öksürerek boğazını temizledi. "Onun böyle hissettiğinden emin misin?"

"Oh, evet. Bayan Hawlett'in bizi niçin öyle tuhaf biçimde tanıştırdığını sanıyorsun ki? Yüksek sesle söylemeden her şeyi açıkça anlatabilmek içindi. Bayan Thompson bundan pek hoşlanmıyor, ama sanırım bu aslında senin kalmanı istediği için."

Gordon'ın ağzı kurumuştu. "Peki bütün bunlar hakkında *sen* ne hissediyorsun?"

Kızın yüz ifadesi yeterince açıklayıcıydı. Ona sanki ziyaretlerine gelmiş bir peygamber, ya da en azından öykü kitaplarından yeni fırlamış bir kahramanmış gibi bakıyordu. "Evet dersen eğer, beni onurlandırmış olursun," dedi sessizce ve bakışlarını indirdi.

"Peki beni 'o açıdan' bir erkek olarak görebilecek misin?"

Abby sırıttı. Üzerine tırmanıp ağzını onunkine sımsıkı yapıştırarak yanıtladı bu soruyu.

Kız giysilerinden sıyrılır ve Gordon yatağın yanında duran mumları söndürmek üzere dönerken kısa bir an için durakladılar. Postacının gri şapkası, oynaşan alevleri kokartından yansıtarak, yanlarında duruyordu. Tıka basa dolu posta torbalarının yanında öne doğru eğilmiş bir atlı figürü dörtnala gider gibiydi.

Sana bir borcum daha oldu Bay Postacı.

Abby, pürüzsüz cildiyle yanına uzandı. Gordon derin bir nefes alıp mumları söndürürken, eli, avucunun içine kayıverdi.

6

On gün boyunca Gordon'ın yaşantısı yeni bir düzene girdi. Altı aylık yol yorgunluğunu çıkarmak istercesine her sabah geç saatlere dek uyudu ve uyandığında Abby'nin gecenin düşleri gibi gitmiş olduğunu gördü.

Gerinir ve gözlerini açmaya çalışırken onun şiltelere sinmiş sıcaklığını ve kokusunu alabiliyordu yine de. Doğuya bakan penceresinden içeri dökülen gün ışığı sanki güzün ilk günlerine değil de, yüreğindeki ilkbahara aitmiş gibi yepyeni bir şeydi.

Elini yüzünü yıkayıp ortak kullanım için odun kesmek ve istiflemek ya da yeni bir tuvalet için çukur kazmak gibi gündelik işlere yardım ettiği öğlene kadarki süre içinde kızı nadiren görebiliyordu. Köyün çoğunluğu öğle yemeği için toplandığında Abby de sürüyle ilgilenmekten dönüyor oluyordu. Ama kız öğle yemeğini, bakıcıları tek bacaklı Bay Lothes'tan devraldığı küçük çocuklarla geçiriyordu. Çocukların yün çilelerini tarayarak geçirdikleri bir sabah vaktinde giysilerine yapışan yün parçacıklarının yemeklerine bulaşmamaları için

ayıklanmalarına yardımcı olup onlarla şakalaşırken ufaklıklar gülmekten katılıyorlardı.

Gordon'a kaçamak bir göz atmıştı, ama o bir anlık gülümseme bile yeterdi. Gordon şu birkaç günün ötesinde hiçbir hakkı olmadığını biliyordu ama yine de gün ışığında paylaşılmış bir bakış onun her şeyi bir düş değil de gerçekmiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Öğleden sonraları ise Bayan Thompson ve köyün diğer ileri gelenleri ile fikir alışverişinde bulunuyor, onlara envanter çıkarmalarında ve diğer onarım işlerinde yardım ediyordu. Arta kalan zamanlarda ise okuma ve okçuluk dersleri veriyordu.

Bir gün o ve Bayan Thompon, savaş ertesi kargaşasında hayvanat bahçelerinden kaçmış leoparlarla dağ aslanlarının çiftleşmelerinden olan ve yöre halkının "kaplan" diye adlandırdıkları yeni bir tür tarafından pençelenmiş bir adamı tedavi ederlerken, sahra tıbbı üzerine yöntem tartışması yapmışlardı. Tuzakçı, tam hayvan avını yakalamışken üzerlerine gelmiş, ama şansına, kaplan bir pençeyle adamı çalılara fırlattıktan sonra kaçmasına izin vermişti. Gordon ve köyün sultan anası yaranın iyileşeceği düşüncesindeydiler.

Akşamları Pine View'daki herkes büyük garajda toplanıyordu ve Gordon onlara Twain'den, Sayles'tan ve Keillor'dan öyküler anlatıyordu. Eski halk türkülerini söylemelerine önayak oluyor ve reklam cıngıllarını mutlulukla anımsayarak "hani-bir-zamanlar" oynuyorlardı. Sonra sıra temsile geliyordu.

Gordon hurdalara ve folyolara bürünmüş, *Bonne Homme Richard*'ın güvertesinden meydan okuyan John Paul Jones olmuştu. Uzak bir dünyanın tehlikelerine çılgın robot yoldaşıyla birlikte yeteneklerini zorlayarak göğüs geren Anton Perceveral'di. Ve biyolojik savaş kurbanlarını tedavi edebilmek amacıyla Kenya Çatışması'nın dehşetine dalan Doktor Hudson'dı.

İncecik bir kostüm giymiş halde derme çatma sahnenin üzerinde yarım yamalak anımsadığı ya da o anda uydurduğu replikleri bağırıp elini kolunu sallayarak koşuştururken, kendini çok huzursuz hissediyordu önceleri. Bir meslek olarak oyunculuğa hiçbir zaman değer vermemişti, büyük savaştan önce bile.

Ama koca bir kıtayı bu şekilde yarılamıştı ve bayağı da iyi beceriyordu bu işi. Seyircilerin kendilerinden geçmiş biçimde onu izleyişlerini, kendi dar vadilerinin ötesinden gelebilecek şaşılası şeylere duydukları açlığı hissediyor ve onların gösterdikleri heves, görevine daha sıkı sarılmasına yol açıyordu. Sırf yaşamlarını idame ettirebilmek için yıllar ve yıllar boyu insanın belini büken zahmetlere katlanmış çiçek bozuğu yüzleri ve yaralarıyla ona bakıyorlar ve anımsıyorlardı; kendilerinin artık hiçbir zaman tek başlarına beceremeyecekleri bir işin yapıldığını görme gereksinimine en çok da yılların bulutlandırdığı yaşlı gözlerde rastlanıyordu.

Rolünü tamamen benimsemiş, kayıp bir romanstan parçalar uzatıyordu onlara. Ve monoloğunun son satırlarına geldiğinde o da bugünü, en azından kısa bir süre için unutmuş oluyordu.

Her gece odasına çekildiğinde kız odasına gelirdi. Yatağının kenarında bir süre oturur ve yaşantısını, sürülerini, köy çocuklarını ve Michael'ı anlatırdı. Ona anlamlarını sormak için kitaplar getirir ve gençlik günlerini –bir öğrencinin Kıyamet Savaşı'ndan önceki o harikulade yaşantısını– öğrenmek isterdi.

Ardından, bir süre sonra Abby gülümser, tozlu kitapları bir yana koyar ve o eğilip mumlarla ilgilenirken şiltelerin arasına usulca kayıverirdi.

Onuncu sabah geldiğinde Abby tan alacasında kaçıp gitmedi, bunun yerine Gordon'ı bir öpücükle uyandırdı.

"Hmmm, günaydın," dedi Gordon ve kıza doğru uzandı ama o kendini geri çekti. Gordon'ın kaslı karnının yumuşak kıllarına göğüslerini dokundurarak giysilerine uzandı.

"Uyuyasın diye bırakmalıyım aslında," dedi ona. "Ama sana bir şey sormak istedim." Giysilerini bir bohça gibi tutuyordu.

"Mmm? Neymiş o?" Gordon başının arkasına bir yastık yerleştirerek yarı doğruldu.

"Bugün gideceksin, öyle değil mi?" diye sordu kız.

"Evet," diye ciddiyetle başını salladı. "Belki böylesi en iyi-

sidir. Daha uzun bir süre kalmak isterdim, ama bunu yapamayacağıma göre, yine batıya doğru yola çıksam iyi olacak."

Bu kez kız, "Biliyorum," diyerek başını salladı ciddi ciddi. "Hepimiz de senin gidişini görmekten nefret ediyoruz. Ama... yani, bu akşam tuzakların orada Michael'la buluşacağız. Onu çok özledim." Gordon'ın yanağını okşadı. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi? Demek istediğim, seninle birlikte olmak çok güzeldi, ama o benim kocam ve..."

Gordon gülümsedi ve kızın elini avuçları arasına aldı. Duygularıyla bir sorununun olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Michael'ı kıskanmaktan çok ona imreniyordu. Çocuk için duydukları umarsız istek ve birbirlerine karşı açıkça belli olan aşkları, geçmişe dönüp bakıldığında, yaşadıklarının sonunda temiz bir ayrılığın gerekliliğini apaçık ortaya koyacaktı. Sadece aradıkları iyiliği yapabilmiş olmayı umut etti. Çünkü kurdukları düşlere rağmen bir daha bu taraflara gelmesi olası değildi.

"Sana bir şey vereceğim," dedi Abby. Yatağın altına uzandı ve bir zincirin ucunda küçük, gümüşsü bir nesneyle kâğıt bir paket çıkardı.

"Bir düdük. Bayan Hawlett bir düdüğün olması gerektiğini düşünüyor." Kordonu boynuna geçirdi ve sonuçtan memnun oluncaya dek düzeltti.

"Ayrıca, bu *mektubu* yazmama da yardım etti." Abby küçük paketi aldı. "Benzin istasyonundaki çekmecede bazı pullar buldum, ama bir türlü yapışmadılar. Ben de biraz para getirdim. On dört dolar. Yeter mi?"

Kız bir tomar soluk banknot uzatıyordu.

Gordon gülümsemeden edemedi. Önceki gün beş ya da altı kişi ayrı ayrı yanına gelmişti. Onların zarflarını ve benzer ödentilerini de elinden geldiğince ifadesiz bir yüzle kabul etmişti. Gereksindiği bazı şeyleri istemesi için bir fırsattı bu, ama bu küçük komün ona bir ay yetecek kadar tuzlu et, elma kurusu ve yayı için düzgünce kesilmiş yirmi adet oku zaten vermişti. Ne daha fazlasını koparmak için bir nedeni, ne de böyle bir isteği vardı.

Daha yaşlıca olan komün üyelerinin Eugene'de, Portland'da ya da Willamette Vadisi'ndeki kasabalarda yaşayan

akrabaları vardı. Gittiği yön de bu olduğu için mektupları kabul etmişti. Birkaç mektup Oakridge ve Blue River'da yaşamış olan kişilere gönderilmişti. Bunları çantasının en güvenli bölmesine yerleştirdi. Geri kalanları ise, Crater Gölü'ne de atsa bir şey değişmezdi, ama yine de dağıtacakmış gibi yaptı.

Birkaç doları ciddiyetle saydıktan sonra bu değersiz kâğıt parçalarının gerisini iade etti. "Bu mektubu kime yazmıştın?" diye sordu mektubu kızdan alırken. Noel Babacılık oynuyormuş gibi hissetti kendini ve bundan da hoşlandığını fark etti.

"Üniversite'ye yazıyorum. Biliyorsun, Eugene'dekine. Hâlâ öğrenci kabul edip etmedikleri gibi bazı sorular sordum. Evli öğrenci alıyorlar mı?" Abby kızardı. "Yeterince iyi olabilmek için okuma konusunda gerçekten çok çalışmam gerektiğini biliyorum. Ve belki yeni öğrenci kabul edecek kadar toparlanamamışlardır henüz. Ama Michael şimdiden ö denli akıllı ki... ve belki onların yanıtları gelene kadar işler daha da yoluna girer."

"Onların yanıtları gelene kadar..." Gordon başını iki yana salladı.

Abby ise devam ediyordu. "O zamana dek çok daha iyi okuyabiliyor olacağım. Bayan Thompson bana yardım edeceğine dair söz verdi. Kocası da bu kış bir okul başlatmayı kabul ediyor. Küçük çocuklara yardım edeceğim.

"Belki öğretmen olurum diye umuyorum. Sence bu düşünceler aptalca mı?"

Gordon başıyla hayır dedi. Artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını sanıyordu, ama bu ona dokunmuştu. Abby'nin dünyanın durumuyla tamamen orantısız bu görüşlerine karşın, kızın taşıdığı umut içini ısıtıyor ve kendini onunla birlikte boş düşler kurarken buluyordu. Biraz umudun kimseye zararı olmazdı, değil mi?

"Aslında," diye devam etti Abby sır verircesine, giysilerini çekiştirerek. "Bunu yazmamın en önemli nedenlerinden birisi de... bir mektup arkadaşı edinebilmek. Deyim buydu, değil mi? Eugene'den birisinin bana yazacağını umuyorum. Böylece biz de burada mektup alıyor olacağız. Bir mektup almayı çok isterdim.

"Üstelik," –bakışlarını indirdi– "bu senin geri gelmen için iyi bir neden olur, birkaç yıla kadar... Ayrıca, belki bebeği de görmek istersin."

Gordon'a baktı ve yanaklarında gamzeleri belirdi. "Bu fikri bir Sherlock Holmes oyunundan aldım. Bu bir 'gizli dürtü', öyle değil mi?"

Kendi kurnazlığından o denli hoşnuttu ve onun da desteklemesini o denli arzu ediyordu ki, Gordon derin, neredeyse acı verecek kadar derin bir merhamet duygusuna kapıldı. Uzanıp kızı kucağına çekerken gözleri doldu. Ona sımsıkı sarılarak yavaş yavaş sallandı, gözlerini gerçekliğe kapadı ve kızın hoş kokusunda dünyadan çoktan yok olup gittiklerini sandığı bir aydınlık ve iyimserliği ciğerlerine doldurdu.

7

"Eh, ben buradan dönüyorum." Bayan Thompson Gordon'la el sıkıştı. "Bu yoldan aşağı Davis Gölü'ne varıncaya dek gidiş oldukça sakin sayılır. O taraflarda yuvalanan eski ve yalnız sağkalımcıların sonuncuları da birbirlerini birkaç yıl önce temizlediler gerçi, ama ben senin yerinde olsam yine de dikkat ederdim."

Havada kafifçe ısıran bir serinlik vardı, çünkü güz tamamen gelmişti artık. Gordon eski mektup taşıyıcısından devraldığı ceketinin fermuarını çekti ve dimdik sırtıyla yaşlı kadın ona bir yol haritası uzatırken deri çantasını düzeltti.

"Yol boyunca yaşayan kişilerin yerlerini Jimmie Horton'a işaretlettirdim. Ben olsam, zorunlu kalmadığım sürece onların hiçbirini rahatsız etmezdim. Kuşkucu tiplerdir genellikle, soru sormadan ateş edebilirler. Sadece bize en yakın oturanlarla bir süre alışveriş yapmıştık."

Gordon başıyla onayladı. Haritasını itinayla katladı ve çantasının bir cebine yerleştirdi. Kendini dinlenmiş ve hazır hissediyordu. Yakın belleğindeki her sığınılacak yer gibi Pine View'dan da ayrılacağına pişman olacaktı. Ama gitmeye bir

kez karar verdikten sonra, yine yollara düşmek ve Oregon'un geri kalan kısımlarında nelerin olup bitmekte olduğunu görebilmek için gittikçe artan bir heves de duyuyordu aslında.

Minnesota'nın viranelerini terk etmesinden bu yana geçen yıllar içinde hep karanlık çağların daha da vahşi belirtileriyle karşılaşmıştı. Ama şimdi yeni bir havzaya gelmişti. Bir zamanlar burası dağınık hafif endüstrisi, üretken çiftlikleri ve yüksek kültür düzeyiyle hoş bir eyalet olmuştu. Belki Abby'nin masumiyetinden bir parça bulaşmıştı ona da sadece. Ama, eğer hâlâ bir yerlerde mevcut ise, uygarlığı aramanın en mantıklı yeri Willamette Vadisi olacaktı.

Yaşlı kadının elini bir kez daha tuttu. "Bayan Thompson, benim için yaptıklarınızı ödeyebilir miyim, bilmiyorum."

Kadın başını salladı. Yüzü o denli yanmış ve buruşmuştu ki, Gordon iddia ettiği gibi elli yaşında değil, bunun çok daha üzerinde olduğundan kuşku duymuyordu.

"Hayır, Gordon, sen hakkını ödedin. Kalmanı ve okulu başlatmamda bana yardımcı olmanı çok isterdim. Ama şimdi bunu kendi başımıza başarmanın da pek zor olmayacağını görebiliyorum."

Küçük vadisine doğru bakıyordu. "Biliyor musun, yine hasat aldığımız ve av hayvanlarının geri dönmeye başladıkları şu son yılları sanki bir pusun içindeymiş gibi yaşıyoruz. Aslında her şeyin ne denli berbat durumda olduğunu, bir zamanlar meslek sahibi olan, dergiler okuyan –ve Allah'a şükür kendi vergi formlarını kendileri doldurabilen– koca koca erkekler ve kadınlar, yoksul, perişan bir gezgin oyuncuya sanki Ali Baba'ymış gibi davranmaya başladıklarında fark edebiliyorsun." Bakışlarını yine Gordon'a çevirdi. "Jim Horton bile yerine ulaştırman için birkaç 'mektup' verdi sana, değil mi?"

Gordon yüzünün kızardığını hissetti. Bir an için kadına bakamayacak kadar utanmıştı. Sonra, aniden, kahkahalara boğuldu. Bu toplu düşün omuzlarından kalkmış olmasının verdiği ferahlık içinde gözyaşlarını sildi.

Bayan Thompson da gülümsemişti. "Oh, zararı yoktur sanırım. Hatta daha da fazlası. Sen bir... neydi, şu eski otomobil terimi... bir *katalizör* oldun diye düşünüyorum. Bili-

yorsun, çocuklar –gündelik işlerle akşam yemeği arasında kalan sürede– millerce çevremizdeki yıkıntıları altüst edip bulabildikleri bütün kitapları bana getiriyorlar. Okulu bir ayrıcalık haline getirmekte hiç güçlük çekmeyeceğim.

"Bir düşün, onları sınıftan uzaklaştırmakla *cezalandırabilmek!* Umarım Bobbie ve ben bu işin üstesinden gelebiliriz."

"Sizin için her şeyin en iyisini diliyorum, Bayan Thompson," dedi Gordon içtenlikle. "Tanrım, tüm bu issızlığın ortasında bir ateşin yanmakta olduğunu görmek ne hoş olacak."

"Evet, oğlum. Bu gerçek bir mutluluk olacak."

Bayan Thompson içini çekti. "Sana bir yıl beklemeni ve yine gelmeni öneririm. Sen merhametli birisin, benim insanlarıma iyi davrandın. Ve bazı şeyler hakkında da ketum davranabiliyorsun, örneğin şu Abby ve Michael meselesi gibi."

Bir an için yüzü asıldı. "Olanları anladığımı düşünüyorum ve böylesi en iyisiydi sanırım. Bence uyum sağlayabilmek gerek. Her neyse, dediğim gibi, kapımız sana her zaman açıktır."

Bayan Thompson ayrılmak üzere döndü, bir iki adım attı, sonra duraladı. Yarı dönerek Gordon'a baktı. Bir an için yüzünde karışıklık ve merak okundu. "Sen *gerçek* bir postacı değilsin, öyle değil mi?" diye sordu aniden.

Gordon gülümsedi. Kafasındaki pırıl pırıl kokartlı kepini düzeltti. "Bazı mektuplarla geri döndüğüm zaman, emin olabilirsiniz."

Yaşlı kadın sertçe başını salladı, sonra çatlaklarla kaplı asfalt yoldan yukarı doğru yürümeye başladı. O ilk virajı alıncaya dek Gordon arkasından baktı, sonra batıya, Pasifik Okyanusu'na doğru uzanan uzun inişe döndü.

8

Barikatlar çoktan terk edilmişti. Oakridge'in doğu ucunda, 58 numaralı otoyoldaki duvar, beton döküntüleri ve kıvrılmış, paslı demir yığınları halinde ufalanmış haldeydi. Kasaba

ise sessizdi. En azından kentin bu yakasının çoktan terk edilmiş olduğu apaçık ortadaydı.

Gordon kentin öyküsünü okurcasına baktı ana cadde boyunca. İki, belki de üç çatışma olmuştu buralarda. Ön cephesinde yamulmuş bir tabela olan bir bina –ACİL SERVİS KLİNİĞİ– yakılıp yıkılmış geniş bir bölgenin merkezinde yer alıyordu.

Bir otelin en üst katında nasılsa kırılmadan kalabilmiş üç pencere sabah güneşini yansıtıyordu. Ancak diğer yerlerde, pencerelerin tahtayla kaplandığı dükkânlarda bile, delik deşik kaldırımlara dağılmış cam kırıklarının prizmatik ışıltıları parlıyordu.

Hani daha iyi bir şeyler ummuş olduğundan değil, ama Pine View'dan ayrılırken yanında götürdüğü kimi duyguları, hele artık Willamette Vadisi'nin sulak arazisine de gelmişken, yeni barış adacıkları bulabilme umudunu taşımasına yol açmıştı. Yaşayan bir kasaba olmasa bile, Oakridge'in en azından iyimserlik aşılayabilecek bazı işaretler taşıması beklenirdi. Örneğin, metodlu bir yeniden kazanım faaliyetinin izleri bulunabilirdi. Burada, Oregon'da, hâlâ bir sanayi uygarlığı var idiyse eğer, bu gibi kasabalardan kullanılabilecek her şeyin toparlanmış olması gerekirdi.

Ama Gordon bulunduğu noktadan sadece yirmi metre kadar ileride bir benzin istasyonunun yıkıntılarını gördü – büyükçe bir tamir dolabı bir yana devrilmiş, içindeki kerpetenler, anahtarlar ve yedek kablolar yağ lekeli zemine dağılmıştı. Pompaların ilerisindeki raflarda hiç kullanılmamış otomobil lastikleri dizili bekliyordu.

Gordon bütün bunlardan Oakridge'in, en azından onun açısından bakıldığında, karşısına çıkabilecek Oakridge'lerin en kötüsü olduğu sonucuna varmıştı. Makineleşmiş bir kültürün gereksineceği her şey her yanda el değmemiş durumda çürümekle meşguldü! Yakın çevrede böyle bir kültürün söz konusu bile olmadığını kanıtlıyordu bu. Aynı zamanda, daha önce buradan geçmiş elli yağmacı dalgasından geriye kalan döküntülerin arasında, kendisi gibi yalnız yolcuların işine yarayabilecek bir şeyler kalıp kalmadığını da araştırmak zorundaydı.

N'apalım, diye içini çekti. *Daha önce de gelmişti başımıza.*

Ondan önce gelip Boise merkezinin yıkıntıları arasında döküntüleri toplayarak dolaşanlar bir ayakkabı mağazasının ardındaki konserve kutularından oluşmuş küçük bir defineyi atlamışlardı: bir stokçunun el değmemiş malla ını. Geçen yıllar bu tip şeylerin hep belirli bir düzene göre dağıldığını öğretmişti ona. Kendine göre araştırma yöntemleri geliştirmişti.

Gordon barikat duvarının ormana bakan yüzünden aşağı kaydı ve uzamış otların arasına girdi. Gözetleniyor olma olasılığına karşı zigzaglar çizdi. Üç değişik yönde nirengi noktaları saptayabileceği bir yerde, deri omuz çantasını ve kepini parlak kırmızı bir sedir ağacının altına bıraktı. Koyu kahverengi postacı ceketini çıkardı ve en üste örttü, sonra üzerlerini kapamak için çalı çırpı kesmeye başladı.

Kuşkucu semt sakinleriyle herhangi bir çatışmaya girmekten kaçınabilmek için elinden gelen her şeyi yapardı, ama silahlarını yanına almamak için de aptal olması gerekirdi. Böyle bir ortamdan iki çeşit kavga doğabilirdi. Bunların birincisinde, ok ve yayın sessizliğini yeğ tutardı. İkinci durumda ise, .38'liğinin paha biçilmez ve yerine konulmaz fişeklerinden harcamasına değebilirdi. Gordon tabancasının mekanizmasını kontrol etti ve yine kılıfına koydu. Bir miktar okla birlikte yayını ve bulacaklarını doldurmak için de yanına bir torba aldı.

Kenar mahallelerdeki ilk birkaç evde, erken gelen yağmacılar titizlik göstermemiş, savruk davranmışlardı. Böyle yerlerin yıkık dökük lüğü daha sonra gelenlerin cesaretlerini sıklıkla kırdığından içeride birçok yararlı eşya kalırdı. Bunun böyle olduğunu daha önce defalarca görmüştü.

Yine de, dördüncü eve geldiğinde bile Gordon'ın elindeki koleksiyon, hâlâ bu kuramını doğrulayamayacak kadar yoksuldu. Torbasında küften neredeyse kullanılamayacak duruma gelmiş bir çift bot, bir büyüteç ve iki yumak iplik vardı. Stokçuların olabilecek bütün olağan zulalarına ve birkaç da olağandışı zulaya bakmış ama hiçbir türden yiyecek bulamamıştı.

Pine View'dan aldığı tuzlu etin bir kısmı hâlâ duruyordu, ama onu endişelendirecek kadar çoğunu kullanmıştı şimdi-

den. Okçuluğu daha iyiceydi ve iki gün önce küçük bir hindiyi torbasına atabilmişti. Yine de, eğer şansı bir an önce parlamaya başlamazsa, Willamette Vadisi'nden şimdilik vazgeçip kendine kışlık kamp yeri aramaya girişmesi gerekecekti.

Onun *gerçekten* istediği ise Pine View benzeri bir sığınaktı. Ama kader yeterince nazik davranmıştı zaten. Aşırı talih Gordon'ı kuşkulandırırdı.

Beşinci eve doğru ilerledi.

Bir zamanlar varlıklı bir doktorun evi olan iki katlı binanın üst katında büyük bir karyola vardı. Evin geri kalanında da olduğu gibi, yatak odasından mobilyalar dışında taşınabilecek her şey götürülmüştü. Yine de, ağır halının üzerine bağdaş kurup oturduğunda, Gordon önceki yağmacıların es geçtikleri bir şeyler bulabileceğini düşünüyordu.

Hah sanki oraya ait değilmiş gibiydi. Karyolanın sadece sağdaki ayakları halının üzerindeydi. Sol ayaklar ise çıplak parke zeminde duruyordu. Ya evin sahibi büyük, oval halısını yerleştirirken sallapati davranmıştı, ya da...

Gordon eşyalarını bir yana bıraktı ve halıyı kenarından yakaladı.

Puf. Çok ağırmış.

Yatağa doğru rulo yapmaya başladı.

Evet! Halının altındaki zeminde ince, dörtgen biçiminde bir çatlak vardı. Karyolanın bir ayağı halıyı iki bronz menteşeden birinin üzerine mıhlamıştı. Bir kapak!

Karyolayı bütün gücüyle itti. Ayak bir an yerinden kurtulup yine gümleyerek oturdu. İki kez daha yüklendi ve ağır yankılar evin içinde titreşti.

Dördüncü yüklenmesinde karyolanın direklerinden biri ikiye bölündü. Gordon döşeğin üzerine düşerken kırık direk tarafından kazığa geçirilmekten son anda kurtuldu. Cibinlik de direği izledi ve yaşlı karyola gürültü içinde çöktü. Havalanan toz bulutunun içinde şiddetle hapşırdı.

Sonunda, zihnini biraz toparlayabildi ve antika, küflü malzemelerin altından sürünerek çıkabildi. Hâlâ hapşırarak ve sendeleyerek burnunu çekip kendini odadan dışarı attı.

Üst kat merdivenlerinin tırabzanına tutundu ve kısılmış gözleriyle müthiş bir aksırmadan önce gelen o yarı-orgazm konumunda kalakaldı. Kulaklarında neredeyse insan seslerini andıran fazladan bir mırıltı var gibiydi.

Yakında kilise çanlarını da duymaya başlayacaksın, dedi kendi kendine.

Beklenen aksırma sonunda yeri göğü sarsan bir "hapşuu!" ile geldi. Gözlerini silerek yatak odasına geri döndü. Geçidin kapağı yeni ve ince bir toz tabakasının altında ortaya çıkmıştı. Gordon kapağın kenarını zorlamak zorunda kaldı. Sonunda, keskin ve paslı bir gıcırtıyla yuvasından kaldırdı.

Sanki gürültünün bir kısmı evin *dışından* geliyormuş gibi geldi ona. Ama oturup dikkatle kulak kabarttığında hiçbir şey duymadı. Sabırsızca eğildi ve gizli bölmenin içini daha rahat görebilmek için örümcek ağlarını temizledi.

İçeride büyük, madeni bir sandık vardı. Daha fazla bir şeyler bulabilmek umuduyla iyice yokladı. Ne de olsa, savaş öncesinde bir doktorun kilit altında tutabileceği şeyler –para ve belgeler– savaş sırasında saklanacak konserve yiyeceklerden daha az işine yarardı. Ama sandığın dışında bir şey bulamadı. Uflayarak dışarı çıkardı.

Iyi. Çok ağırmış. Şimdi içinden altın ya da benzeri bir saçmalık çıkmayacağını umalım. Menteşeler ve kilit paslanmıştı. Küçük kilidi kırmak üzere bıçağının kabzasını kaldırdı. Sonra aniden durdu.

Bu kez yanılıyor olamazdı. Sesler yakınındaydı, çok yakınında.

"Sanırım bu evden geliyordu!" diye seslendi birisi dışarıdaki bakımsız bahçeden. Ayaklar altında hışırdayan kuru yaprakların sesini duydu. Ahşap girişte ayak sesleri vardı.

Gordon bıçağını kınına soktu ve eşyalarını topladı. Sandığı yatağın yanında bırakarak aceleyle odadan dışarıya, merdiven sahanlığına çıktı.

Burası hiç de yeni insanlarla tanışmaya uygun bir ortam sayılmazdı. Boise'da ve dağdaki diğer harabelerde adı konulmamış bir yasa hüküm sürüyordu – çevredeki çiftliklerden ırgatlar açık kentte şanslarını deneyebilirlerdi ve gruplarla bi-

reyler açıkgöz de olsalar birbirlerinin rızkına müdahale etmezlerdi. Onların tümünü sadece bir tek şey bir araya getirebilirdi – birisinin bir yerlerde bir Holnist görmüş olduğu söylentisi. Bunun dışında birbirlerini rahat bırakırlardı.

Ancak, diğer kimi yörelerde bölgecilik kuralı vardı – ve bu kural şiddetle uygulanırdı. Gordon böyle bir kabilenin çöplüğünde eşeleniyor olabilirdi. Her halükârda acele savuşmak, ihtiyatlı bir davranış olacaktı.

Yine de... huzursuzca dönerek sandığa baktı. *O benim, lanet olsun!*

Merdivenlerin altından botların çıkardığı sesler geldi. Kapağı kapatmak ve ağır define sandığını saklamak için artık çok geçti. Gordon sessizce lanet okudu ve dar tavan arası basamaklarına doğru elinden geldiğince gürültü çıkarmamaya çalışarak koştu.

Üst kat basit bir çatı arasından pek fazla sayılmazdı. Buradaki işe yaramaz yadigârları daha önce araştırmıştı. Şimdiyse bütün istediği saklanacak bir yerdi. Döşemelerin gıcırdamasını engelleyebilmek için eğik duvarların diplerinden yürüdü. Küçük, üçgen biçimindeki bir pencerenin yanında duran bir bavulu seçti ve çantasıyla sadağını oraya koydu. Çabucak yayını kurdu.

Araştırırlar mıydı acaba? Eğer öyleyse, madeni sandık mutlaka dikkatlerini çekecekti.

Bu takdirde, sandığı bir zekât olarak kabul edip içinde her ne varsa bir kısmını ona bırakırlar mıydı? İlkel bir onur anlayışının işlediği yerlerde bu tür şeylerin yaşandığına tanık olmuştu.

Çatı arasına girmeye kalkışacak herkesin tepesine binebilecek konumdaydı, ama bunun ne kadar yararlı olacağı çok kuşkuluydu – hele ahşap bir binada kıstırılmışken. Yöre halkı, karanlık bir çağın ortasında bile, ateş yakabilme becerisini korumuştu mutlaka.

En az üç çift postalın çıkardığı sesleri ayırt edebiliyordu artık. Hızlı ve kof adımlarla, katları sırayla kontrol ederek, basamaklara atılmışlardı. Herkes ikinci kata geldiğinde Gordon bir haykırma duydu.

"Hey Karl, şuna bir bak!"

"Ne? Eski bir karyolanın içinde doktorculuk oynayan iki velet mi... Hass!"

Ağır bir güm sesini madenin madeni döverken çıkardığı takırtı izledi.

"Hass!" Gordon başını salladı. Karl'ın sınırlı ama anlamlı bir sözcük dağarcığı vardı.

Yeni edebi nidaların eşliğinde sürükleme ve yırtma sesler duyuldu. Ancak, sonunda, üçüncü bir ses yüksek perdeden konuştu.

"O arkadaşın sandığı bizim için bulmuş olması çok nazik bir davranıştı. Ona teşekkür edebilmeyi isterdik. Bari onu tanısak da bir daha gördüğümüzde hemen vurmasak."

Eğer bu bir yem idiyse, Gordon yakalanmayacaktı. Bekledi.

"Eh, en azından bir uyarıyı hak ediyor," dedi ilk ses daha da yüksek bir perdeden. "Önce vur sonra sor şeklinde bir kuralımız var Oakridge'de. Birileri vücudunda bir sağkalımcının iki kulağı arasındaki boşluktan daha da büyük bir delik açmadan önce sıvışsa iyi eder."

Uyarıyı ciddiye alan Gordon başını salladı.

Ayak sesleri uzaklaştı. Önce basamaklardan aşağı indiler, sonra da ahşap sundurmadan yankıları geldi.

Çatının evin girişine bakan üçgen penceresinden Gordon üç adamın evden çıktıklarını ve binayı çevreleyen Kanada çamı korusuna doğru ilerlediklerini gördü. Tüfekler ve şişkin sırt çantaları taşıyorlardı. Onlar ağaçların arasında gözden kaybolurken diğer pencerelere koşturdu, ama başka hareket görmedi. Diğer yönlerden gelen kimse yoktu.

Üç çift postal duymuştu. Bundan emindi. Üç ayak sesi. Ve bir tek kişinin pusuda kalmış olma olasılığı da pek akla yatkın değildi. Yine de, Gordon dışarı süzülürken dikkatliydi. Açık tavan arası kapağının yanına uzandı, yayını ve torbasını yanına koydu, başıyla omuzları zeminin biraz üzerinde yavaş yavaş sürünerek açıklığa kadar geldi. Tabancasını çekerek kaldırdı ve pusuya yatmış birisinin hiç ummayacağı bir biçimde başıyla gövdesini yerçekimine bırakarak aniden aşağı

sarktı. Kan beynine hücum ederken Gordon kıpırdayacak herhangi bir şeye altı kurşun birden saymaya hazırdı.

Hiçbir şey kıpırdamadı. İkinci katın holünde kimseler yoktu.

Gözünü holden ayırmaksızın çadır bezinden torbasına doğru uzandı ve aşağı attı.

Çantasının patırtısıyla da ortaya çıkan olmadı.

Gordon eşyalarını da alarak çömelmiş vaziyette alt kata atladı. Hol boyunca eğilip sakınarak hızla koştu.

Sandık karyolanın bitişiğinde açık ve boş yatıyor, yanında bir yığın yırtık kâğıt parçası duruyordu. Onun da tahmin ettiği gibi sandığın içinden tahviller, bir pul koleksiyonu ve evin tapusu gibi ıvır zıvır çıkmıştı.

Ama bazı diğer kalıntılar oldukça farklıydı.

Naylonu daha henüz yırtılmış mukavva bir kutunun kapağında yeni, kırma tüfekleriyle poz veren bir çift mutlu kanocunun resimleri vardı. Gordon kutunun üzerindeki silah resmine baktı ve boğuk bir öfke çığlığı boğazında düğümlendi. Hiç kuşkusuz kutu dolusu cephane de vardı aynı zamanda.

Lanet olası hırsızlar, diye düşündü acı acı.

Bulduğu diğer kalıntılar ise onu neredeyse çıldırtacaktı: KODEİNLİ EMPİRİN, ERİTROMİSİN, MEGAVİTAMİN KOMPLEKSİ, MORFİN... etiket ve paketler çevreye saçılmıştı ama ilaç kutuları götürülmüştü.

Dikkatle elden geçirildiklerinde... kaşelenip damla damla değiştokuş edildiklerinde... bunlar Gordon için istediği köye giriş vizesi olabilirlerdi. Hatta zengin Wyoming çiftliklerinden birinde bir aday üyelik bile kazanabilirdi.

Butte'daki kliniği bütün çevre köy ve kabilelerce bir tapınak gibi korunan iyi bir doktor anımsıyordu. Gordon o aziz beyefendinin bu ilaçlarla neler yapabileceğini düşündü.

Ama üzerinde... DİŞ PARLATMA TOZU... yazan bir kartonun boş olduğunu gördüğünde gözleri öfkeden neredeyse kararardı.

Benim diş tozum!

Gordon ona kadar saydı. Yetmedi. Nefes alış verişini kontrol etmeyi denedi. Bu da sadece öfkesinin odaklanmasını

sağladı. Dünyanın bir hakaretine daha yanıt verebilmekten aciz, omuzları çökmüş, kalakaldı orada.

Olsun, dedi kendi kendine. *Hâlâ sağım ya. Ve eğer sırt çantama geri dönebilirsem, canlı kalmaya da devam edeceğim. Dişlerimin çürüyüp dökülmelerini gelecek yıl sorun ederim, bir gelecek yıl olursa tabii.*

Eşyalarını toparladı ve sahte umutlar evinden dışarı doğru yürüdü.

Açık arazide tek başına uzun zaman geçirmiş bir adamın çok iyi bir avcıdan bile daha üstün bir avantajı vardır – eğer bu avcı çoğu gece dostlarına ve evine dönen biriyse. Bu fark vahşi hayvanlarla, doğayla kurulmuş bir akrabalıktır. Bu insanı gerginleştiren, tanımlanamaz bir şeydir. Gordon yolunda gitmeyen bazı şeylerin olduğunu daha saptamadan önce hissetmişti bile. Bu his bir türlü gitmek bilmiyordu.

Kasabanın doğu yakasına, eşyalarını gizlediği yere doğru kendi ayak izlerini sürerek geri dönüyordu. Ama şimdi durdu ve düşündü. Aşırı bir tepki mi veriyordu? Ormanın seslerini ve kokularını vitrin seyreder gibi okuyabilecek bir Jeremiah Johnson sayılmazdı. Yine de, gerginliğine neden olabilecek bir şeyleri görme umuduyla çevresine bakındı.

Orman genellikle Batı Kanada çamları ve büyük yapraklı akçaağaçlarla, her açıklığı ot gibi bürümüş kızılağaç filizlerinden oluşmuştu. Burası Cascade Dağları'nın doğu yamaçlarında, içlerinden geçtiği ve seyrek ponderosa çamlarının altında bir güzel soyulduğu kuru ağaçlıklardan çok farklıydı. Üç Yıllık Kış öncesinden aklında kalan herhangi bir şeyden çok daha güçlü bir koku vardı havada.

O hareket etmeyi bırakıncaya dek hayvan sesleri oldukça seyrekti. Ama hareketsiz durduğunda kuş cıvıltı ve patırtıları ormanın bu bölümüne akmaya başladı. Gri tüylü alakargalar küçük gruplar halinde oradan oraya uçuşuyor, türlü böcekle dolu otlar için serçelere karşı gerilla savaşı veriyorlardı. Diğer küçük kuşlar da ötüşüp yem arayarak daldan dala konuyorlardı.

Bu çevrenin kuşları insana pek büyük bir muhabbet bes-

lemiyordu gerçi, ama eğer gürültü yapmıyorsanız, sakınmak için de pek özen göstermiyorlardı.

O zaman niçin kedi gibi sinirliyim ben?

Solunda, yaklaşık yirmi metre kadar uzağındaki sıradan böğürtlen çalılarının birinden kısa bir çıtırtı sesi geldi. Gordon hızla döndü, ama orada da sadece kuşlar vardı.

Düzeltiyorum: Bir tek kuş. Bir alaycı kuşu.

Yaratık, yaprakların arasından yukarı doğru süzüldü ve Gordon'ın yuvası olduğunu tahmin ettiği küçük bir kuru dal kümesinin içine kondu. Orada bir efendi gibi kibir ve azametle durdu, sonra gaklayarak yine çalılara doğru daldı. Görüntüden çıkmazdan önce yine hafif bir hışırtı oldu ve alaycı kuş son bir kez daha sahne alıp süzüldü.

Gordon bir kayıtsızlık ifadesini tüm gücüyle koşumaya çalışırken tabanca kılıfını gevşetti ve yayının ucuyla toprağı eşeledi. Korkudan kurumuş dudakları arasından ıslık çalarak yavaş yavaş yürüdü ve çalılara ne yaklaşıp ne de uzaklaşmaya özen göstererek büyük bir köknara doğru ilerledi.

O çalıların arkasındaki bir şey alaycı kuşun korunma tepkisini kışkırtmıştı ve yine o şey kuşun saldırılarına aldırmamaya özellikle dikkat ediyordu: sessizce saklı kalabilmek için.

Uyarılan Gordon bir av pususu kurulduğunu fark etmişti. Abartılmış bir kayıtsızlıkla aylak aylak yürüdü. Ama köknarın arkasına geçer geçmez toplusunu çekti ve büyük ağacı kendisiyle böğürtlen çalıları arasında tutmaya özen göstererek iki büklüm halde dosdoğru ormana koştu.

Ama ağacın koruyucu gölgesi altında sadece bir saniye kalabilmişti. Sürpriz öğesi de ona ikinci bir saniye kazandırmıştı. Sonra farklı kalibrelerde üç adet silahın sesi ağaçların arasında dağıldı. Gordon küçük bir yükseltinin üzerine devrilmiş bir ağaç gövdesine doğru sıçradı. Çürük ağaç gövdesinin arkasına balıklama dalarken keskin bir çatırtı ve sağ kolunda batıcı bir ağrı duydu ve üç el daha silah patladı.

Tabancayı kavrayan eline kramp girdiğinde bir an için kör bir panik hissi duydu. Eğer *kolunu* kırmışsa...

Devlet malı gömleğinin kolu kan içinde kalmıştı. Yenini sıyırarak içine kıymıklar dolmuş, uzun çiziği görene dek duy-

duğu korku nedeniyle ağrısı ikiye katlanmıştı. Düşerken ona batan şey kırılmış olan yayının parçasıydı.

Gordon yayın parçalarını bir yana attı ve çay yatağıyla çalıların avantajlarından yararlanarak elleri ve dizleri üzerinde sağa doğru emeklemeye başladı.

İzleyen dakikalar giysilerine takılan dallarla ani zigzaglar karmaşası halinde geçti. Gordon cılız bir suya daldığında yön değiştirdi ve akıntı yukarı emeklemeye başladı.

Yokuş yukarı tırmanırken, izlenen adamların genellikle akıntı yönünde kaçtıkları gerçeğini, düşmanlarının da akıl edebilmelerini umut ediyordu. Suyu bulandırmamaya özen göstererek taştan taşa sekmeye çalıştı. Sonra yine ormana daldı.

Ardından bağrışmalar geliyordu. Gordon'ın ayak sesleri de zaten kış uykusundaki ayıları uyandıracak kadar gürültülüydü. İki kez kayaların ve bitki kümelerinin arkasında durdu ve hem düşüncelerini toparlayıp hem de sessiz kalarak soluklandı.

Uzaklık arttıkça bağrışmalar azaldı sonunda. Gordon içini çekerek büyük bir meşeye yaslandı ve kemer cebinden ilk yardım takımını çıkardı. Yarası iyileşecekti. Yayın cilalanmış tahtasından mikrop kapmış olması için bir neden yoktu. Ateş gibi yakıyordu ama yırtık, damarlara ve tendonlara dokunmamıştı. Yarasını kaynatılmış bezlerle sardı ve doğrulup çevresine bakınırken acıya aldırmamaya çabaladı.

İki nirengi noktasını birden tanıyınca şaşırdı... ağaçların tepelerinden görülebilen yüksek, viran haldeki Oakridge Moteli ve hemen doğu yönünde uzanan yıpranmış asfaltın üzerindeki sığır çitleri.

Gordon hızla eşyalarını sakladığı yere doğru gitti. Tam bıraktığı gibi duruyordu. Yazgısının ona bir darbe daha vuracak kadar titiz davranmadığı aşikârdı. Yazgının bu şekilde işlemediğini biliyordu. Her zaman biraz daha umut etmene izin verir ve sen tam işin ucuna gelmişken tepene *gerçekten* biniverirdi.

*

Av avcıya dönüşmüştü şimdi. Gordon asabi alaycı kuşun yuvası yanındaki böğürtlen pususunun yerini dikkatle aradı.

Pusuya yatanların görüş açılarından bakabilmek amacıyla ardına süründü ve öğleden sonranın ilerleyen saatlerini oradan bakıp düşünerek geçirdi.

Tam da avuçlarının içine düştüğü kesindi. Buradan bakıldığında üç adamın da ona ateş ettikleri halde nasıl ıskalayabildiklerini kestirmek çok güçtü.

Ani kaçışıyla *o kadar mı* faka basmışlardı? Muhtemelen yarı-otomatik silahlara sahiptiler, ama Gordon sadece altı el patlama duymuştu. Ya cephanelerini kullanmakta çok *cimri* davranıyorlardı, ya da...

Açıklığın karşısındaki büyük köknar ağacına yaklaştı. Yerden üç metre kadar yükseklikte iki taze yara ağacın kabuğunu lekeliyordu.

Üç metre. Bu kadar berbat nişancı olamazlar.

Demek ki... Her şey apaçıktı. Onu öldürmek istememişlerdi asla. Onu korkutup kaçırmak için bilerek yükseğe ateş etmişlerdi. Hele ormana kaçışı sırasında peşlerinden gelenlerin nasıl olup da onu yakalayamadıklarını şimdi anlıyordu.

Gordon'ın dudakları büzüldü. Kaderin bir cilvesi olarak, bu durum saldırganlardan daha çok nefret etmesini sağlamıştı. İklimi ya da vahşi hayvanları nasıl kabulleniyorsa, körü körüne yapılan kötülükleri de kabullenmeye başlamıştı artık. Eski Amerikalılar'dan o kadar çoğu barbarlaşmıştı ki!

Ama böylesine içten pazarlıklı aşağılanmaları daima kişiliğine karşı bir saldırı gibi algılardı. Bu adamlarda hor görücü bir merhamet vardı; onu yine de soymuş, yaralamış ve korkutmuşlardı.

Onu o kemik kuruluğundaki yamaçta iğneleyen Roger Septien'i anımsadı. Bu piçlerin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Gordon pusu yerinin yüz metre kadar batısında izlerini buldu. Postal izleri açık ve netti... neredeyse küstahça sayılacak kadar net.

Acele etmedi ama geri dönmeyi de aklından hiç geçirmedi.

Yeni Oakridge'i çevreleyen çit göründüğünde akşam ala-

cası çöküyordu. Bir zamanlar kentin meydanı olarak işlev görmüş açık bir alan yüksek, ahşap bir duvarla perdelenmişti. İçeriden sığırların gürültüsü geliyordu. Bir at kişnedi. Gordon taze samanın ve büyükbaş hayvanların kokusunu aldı.

Yakınlardaki daha yüksek bir çit bir zamanlar Oakridge'in güneybatı köşesini oluşturan üç bloku çevreliyordu. Yarım blok uzunluğundaki bir sıra iki katlı bina köyün merkezini oluşturuyordu. Gordon bunların çatılarını ve üzerindeki karga yuvalarıyla bir su deposunu çitin üzerinden görebiliyordu. Bir gölge çitin ardından gittikçe kararan ormana doğru bakıyordu.

Varlıklı bir topluluğa benziyordu, belki de Idaho'dan ayrıldığından bu yana karşılaştıklarının en iyisi.

Köy duvarının çevresindeki ağaçlar yangına karşı korunmalı bir bölge oluşturmak amacıyla kesilmişti, ama bunun üzerinden epey zaman geçmişti. Açılan alanı adam boyunda otlar bürümüştü.

Eh, çevrede pek fazla sağkalımcı kalmış olumaz artık, diye düşündü Gordon, *aksi takdirde çok daha dikkatli davranıyor olurlardı.*

Ana girişin neye benzediğine bir bakalım hele.

Açık alanın çevresini köyün güney yakasına doğru dolaştı. Sesleri işittiğinde çalılardan bir perdenin arkasına dikkatle çömeldi.

Büyük ahşap bir geçit açılmıştı. Silahlı iki adam aylak aylak dışarı yürüdüler, çevreye bakındılar, sonra içerideki birine doğru el salladılar. Bir narayla ve koşumların şaklamalarıyla birlikte iki yük beygiri tarafından çekilen bir araba dışarı çıktı ve durdu. Sürücü dönerek bekçilerle konuşmaya başladı.

"Verdiği borç için kendisine müteşekkir olduğumu Belediye Başkanı'na söyle, Jeff. Kredimi zorladığımı biliyorum. Ama gelecek hasatla ona olan borcumuzu mutlaka ödeyeceğiz. Zaten çiftliğin bir kısmına da sahip, yani bu onun için iyi bir yatırım sayılır."

Bekçilerden biri başıyla onayladı. "Lafı mı olur, Sonny... Bak, yolda dikkatli ol, tamam mı? Çocuklardan birkaçı bugün eski kasabanın doğu yakasında dolaşan yalnız bir adam

görmüşler. Birkaç el silah atılmış."

Çiftçinin nefesini aniden çektiğini duydu. "Yaralanan var mı? Yalnız olduğundan emin misiniz?"

"Evet, eminiz. Bob'ın dediğine göre tavşan gibi kaçmış."

Gordon'ın nabzı hızlanmaya başlamıştı. Hakaretler artık dayanılamaz bir noktaya varıyordu. Sol elini gömleğinin içine sokup Abby'nin armağan ettiği, boynunda sallanan düdüğü buldu. Bu ona dürüstlüğü anımsattı ve içine biraz huzur verdi.

"Aslında adamcağız Belediye Başkanı'na gerçek bir iyilik yaptı," diye sürdürdü konuşmasını ilk bekçi. "Bob'un adamları onu kovalamazdan önce bir zulada bir yığın ilaç bulmuş. Belediye Başkanı onların bir kısmını bu akşamki partide Mal Sahipleri'ne dağıtacak, ne yapacaklarını görmek için. O çevrelere girmiş olmayı o kadar çok isterdim ki..."

"Ben de," diye destekledi daha genç olan bekçi. "Hey Sonny, eğer bu yıl kotayı tutturursan, Başkan ikramiyenin bir kısmını ilaç olarak öder mi dersin? Gerçek bir parti verebilirsin ρ zaman!"

"Sonny" koyun gibi sırıtıp omuzlarını silkti. Sonra, her nedense, başı öne eğildi. Yaşlıca olan muhafız ona soran gözlerle baktı.

"Sorunun ne?"

Sonny başını salladı. Konuştuğunda Gordon sesini zar zor duyabiliyordu. "Artık pek fazla bir beklentimiz kalmadı, öyle değil mi Gary?"

Gary kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Yani niçin Başkan'ın yakın çevresinden olabilmeyi dileyeceğimize, yakın çevresi olmayan bir Başkan dilemiyoruz?"

"Ben..."

"Kıyamet'ten önce Sally ve benim üç kızımız ve iki oğlumuz vardı, Gary."

"Anımsıyorum, Sonny, ama–"

"Hal ve Peter savaş sırasında öldüler, ama Sally ve ben yetiştireceğimiz üç kızımız kaldığı için kendimizi kutsanmış saymıştık. Kutsanmış!"

"Sonny, bu senin suçun değil. Bu sadece kötü şanstı."

"*Kötü şans mı?*" Çiftçi homurdandı. "O yağmacılar gelerek kızlarımızdan birisine ölümüne tecavüz ettiler, Peggy doğum sırasında öldü ve benim küçük Susan'ım... saçları *bembeyaz,* Gary. Sally'nin ablasıymış gibi duruyor!"

Uzun bir sessizlik oldu. Yaşlıca olan bekçi elini çiftçinin koluna koydu. "Yarın bir testiyle gelirim, Sonny. Söz veriyorum. Eski günlerden bahsederiz, bir vakitler yaptığımız gibi."

Çiftçi bakışlarını kaldırmaksızın çenesiyle onayladı. "Dehh!" diye bağırdı ve dizginlere asıldı.

Bekçi gıcırdayarak giden arabanın ardından bir ot parçasını çiğneyerek uzunca bir süre baktı. Sonunda, genç arkadaşına döndü. "Jimmy, sana hiç Portland'dan bahsettim mi? Sonny'yle giderdik oraya, savaştan önce. Ben çocukken gazetelere poz vermeyi seven bir belediye başkanları vardı..."

Kapıdan geçip Gordon'ın işitme alanı dışına çıktılar.

Gordon başka koşullar altında bu kısa konuşmanın Oakridge ve çevresinin toplumsal yapısı hakkında ortaya koyduğu gerçekler üzerinde saatlerce kafa patlatabilirdi. Söz gelimi, çiftçinin ürün borcu, paylaşım tipi toprak köleliğinin erken dönemlerine ait klasik bir örnekti. Çok yıllar önce ve bambaşka bir dünyada, fakülte ikinci sınıftayken aldığı tarih dersinde buna benzer bir şeyler okumuştu. Bunlar feodalizmin özellikleriydi.

Ama Gordon'ın şu anda felsefe ya da sosyolojiye ayıracak vakti yoktu. Duyguları karmakarışıktı. Bugün olup bitenlere karşı duyduğu isyan, bulduğu ilaçların ne şekilde kullanılacaklarına karşı duyduğu öfkenin yanında solda sıfır kalırdı. Wyoming'deki o doktorun bu ilaçlarla neler yapabileceğini düşündükçe... iyi ama ilaçların çoğu bu cahil vahşilerde kafa bile yapmazdı ki!

Gordon'a bıkkınlık gelmişti. Sarılı sağ kolu zonkluyordu.

O duvarları pek fazla zorlanmaksızın aşabileceğim, depolarını keşfedip bulduklarımı geri alabileceğim konusunda iddiaya girerim... hatta işittiğim hakaretler, çektiğim ağrı ve kırık yayım için de bir miktar fazlasını.

Ancak bu düş yeterince tatminkâr olmamıştı. Gordon bi-

raz daha süsledi. Başkan'ın "partisini" bastığını ve karanlık çağların bu köşesinde kendilerine cüce bir imparatorluk kurmaya heveslenen iktidar hırslısı piçleri *darmadağın* ettiğini gözünün önüne getirdi. İktidarı ele geçirdiğini düşledi, güzel şeyler yapmakta kullanacağı iktidarı... eğitim görmüş son nesil de yeryüzünden sonsuza dek yok olmadan önce bu hödük köylüleri gençlerini eğitmeye zorlayacak *gücü.*

Ama, niçin hiç kimse hiçbir yerde işleri yoluna koyma sorumluluğunu üzerine almıyor? Ben yardım ederdim. Böyle bir önder için tüm yaşamımı feda ederdim.

Ama büyük düşlerin tümü de yok olmuşa benziyordu. Bütün iyi adamlar –Teğmen Van ve Drew Simms gibi– onları korurken öldüler. O düşlere inanan bir tek ben kaldım.

Bırakıp gitmek söz konusu bile değildi, hiç kuşkusuz. Gurur, dikkafalılık ve doğrudan hayalarından yükselen bir saldırganlık duygusunun karışımı onu olduğu yere mıhlamıştı. Tam burada durup dövüşecekti, işte o kadar.

Belki idealistlerden oluşmuş bir milis vardır, cennette ya da cehennemde. Sanırım bunu yakında öğreneceğim.

Şansına, salgıladığı savaş hormonları beyninde *taktik* belirlemeye yetecek kadar yer bırakmamıştı. Akşam çöktükçe ne yapacağını düşünmeye başladı.

Gordon gölgelere doğru gerilerken başına takılan bir dal parçası kepini düşürdü. Onu yere düşmezden önce yakaladı ve tam yeniden giyecekken aniden durdu ve baktı.

Parlatılmış atlı bir adam, arkasında Latince bir slogan yazılı bronz bir figür, ona doğru ışıldadı. Gordon amblemde oynaşan ışığı izledi ve yavaş yavaş gülümsedi.

Bu, belki karanlıkta duvarı aşmaya kalkışmaktan da fazla bir cüretkârlık olacaktı. Ama düşüncedeki hoş simetri Gordon'a çekici gelmişti. Sırf estetik nedenlerden dolayı daha tehlikeli yolu seçecek son insan belki de oydu ve bundan da çok hoşnuttu. Eğer plan boşa çıksa bile müthiş şatafatlı olacaktı.

Bunun için eski Oakridge'in yıkıntılarında –savaş ertesi köyün ötesinde– en az yağmalanmış binalardan biri olduğundan emin olduğu bir eve doğru bir harekât yapmak gerekiyor-

du. Kalan günışığından yararlanabilmek amacıyla harekete geçerken kepini başına yerleştirdi.

Bir saat sonra Gordon eski kasabanın tahrip edilmiş binalarını terk etti ve hızla çöken alacakaranlıkta geldiği yoldan gerisin geriye yürüyerek delik deşik asfalta çıktı. Ormanın içinden uzun bir sapak yaparak, "Sonny'nin" de kullandığı, köy duvarının güneyinden dolaşan yola geldi. Geniş giriş kapısının üzerine asılı yağ fenerinin ışığında cesur adımlarla yaklaştı.

Bekçi neredeyse suçlu sayılabilecek kadar gevşekti. Gordon hiçbir uyarı almaksızın girişe on metre kalıncaya dek yaklaştı. Gözcünün duvarın uzak ucuna yakın bir siperlikte duran gölgesini seçebiliyordu, ama aptal herif öte yana bakıyordu.

Gordon derin bir nefes aldı, Abby'nin düdüğünü dudaklarına götürdü ve üç kez şiddetle çaldı. Tiz sesler binaların ve ormandaki ağaçların arasında yırtıcı bir kuşun çığlıkları gibi çın çın öttü. Duvarın korkuluğu boyunca acele ayak seslerinin yaklaştığı duyuldu. Geçidin üzerinde ellerinde pompalı tüfekler ve yağ fenerleriyle üç adam belirdi ve çöken alacakaranlıkta eğilip ona baktılar.

"Kimsin? Ne istiyorsun?"

"Yetkili bir kişiyle konuşmak istiyorum," diye seslendi Gordon. "Bu resmi bir görev ve Oakridge kasabasına giriş izni istiyorum!"

İşte bu onları alıştıklarının dışında bir durumla karşı karşıya bırakmıştı kuşkusuz. Bekçiler gözlerini kırpıştırarak önce ona, sonra birbirlerine bakarken uzunca süren şaşkın bir sessizlik oldu. Sonunda adamlardan biri hızla uzaklaşırken bir diğeri öksürerek boğazını temizledi. "Eee, nasıl dedin? Senin ateşin falan mı çıktı? Hastalık mı kaptın?"

Gordon başını iki yana salladı. "Hasta değilim. Yorgun ve açım. Bana ateş edildiği için de çok sinirliyim. Ama buradaki görevimi ifa edinceye dek bunların hepsi bekleyebilir."

Bekçi şefinin sesinde bu defa açık bir tereddüt duyuldu: "I-ifa edinceye... Sen *neden* bahsediyorsun, be adam?"

Korkuluk tarafından acele ayak sesleri yankılandı. Birkaç kişi daha peşlerinde iki yana doğru ip gibi dizilen kadın ve çocuklarla geldi. Belli ki, disiplin Oakridge'de pek geçerli değildi. Yerel tiran ve hempaları işleri uzunca bir süredir kafalarına göre yürütmüşlerdi.

Gordon söylediklerini yineledi. Hem de ağır ağır ve kesin bir tonda, en iyi Polonius sesiyle.

"Amirlerinizle görüşme talep ediyorum. Beni burada bekletmekle sabrımı taşırıyorsunuz ve raporumda bunu kesinlikle belirteceğim. Şimdi geçidi açma yetkisine sahip birisi derhal gelsin buraya!"

Kalabalık, duvarın üzerinde kesintisiz bir gölgeler ormanı oluşuncaya dek sıkışmaya devam etti. Bir grup insan ellerinde fenerlerle korkuluğun sağ yanından belirinceye dek şaşkınlık içinde Gordon'a bakmayı sürdürdüler. O yandaki seyirciler yeni gelenlere yol açtılar.

"Buraya bak, yalnız adam," dedi bekçi şefi, "senin canın bir kurşun istiyor. Bu vadinin dışındaki *hiç kimse* ile 'resmi' bir alışverişimiz kalmadı; Blakeville taraflarındaki şu komünistlerle ilişkimizi yıllar önce kopardığımızdan beri. Belediye Başkanı'nı böyle saçma sapan bir..."

Yüksek rütbelilerden oluşan bir grup geçide eriştiğinde adam şaşırarak döndü. "Sayın Belediye Başkanım... Bu tantana için çok özür dilerim, ama..."

"Zaten yakınlardaydım. Patırtıyı işittim. Ne oluyor burada?"

Bekçi eliyle işaret etti. "Çılgınlık günlerinden bu yana işitmediğimiz şeyler saçmalayan bir adamcağız var dışarıda. Ya hasta olmalı, ya da bir zamanlar sık sık gelen kaçıklardan biri."

"Ben hallederim."

Yeni gölge artan karanlıkta korkuluktan aşağı doğru eğildi. "Ben Oakridge Belediye Başkanı'yım," diye belirtti. "Biz burada sadaka vermeye inanmayız. Ama eğer sen bu öğle üzeri eşyaları bulan ve büyük bir incelik göstererek bizim çocuklara bırakan kişiysen, sana borçlu olduğumuzu itiraf ediyorum. Senin için geçidin üzerinden sıcak bir kap yemek indirteceğim. Bir de battaniye. Şurada, yolun kenarında uyuyabi-

lirsin. Ama, yarına kadar gitmiş olmalısın. Biz burada salgın hastalık istemiyoruz. Ve bekçilerimizin bana söylediklerine bakılırsa, sen sayıklıyor gibisin."

Gordon gülümsedi. "Cömertliğinizden çok etkilendim, Bay Belediye Başkanı. Ama geri dönülmeyecek kadar uzak bir yoldan, resmi bir görevle geliyorum. Her şeyden önce, Oakridge'in çalışır durumda bir telsizi ya da fiber optik olanağı var mı?"

Böylesine alakasız bir yanıtın yol açtığı sessizlik uzun ve ağır oldu. Gordon Belediye Başkanı'nın şaşkınlığını hayal edebiliyordu. Patron sonunda yanıt verdi:

"Radyomuz on yıldır yok. O zamandan beri çalışan hiçbir şey yok. Niçin soruyorsun? Bunun ne ilgisi–"

"Çok yazık. Tabii, telsiz iletişimi savaştan bu yana tam bir kargaşa halinde..." diye irticalen ekledi, "... yani bilirsiniz, bütün bu radyoaktivite filan. Ama amirlerime rapor ulaştırabilmem için sizin vericinizden yararlanabilmeyi umuyordum."

Bunları hiç istifini bozmaksızın söylemişti. Bu kez sessizlikle değil ama korkuluk boyunca bir fısıltı dalgasıyla karşılandı. Gordon artık Oakridge ahalisinin çoğunluğunun orada olduğunu tahmin edebiliyordu. Duvarın sağlam yapılmış olmasını diledi. Kasabaya Joshua gibi duvarları yıkarak girmek planlarına dahil değildi.

Aklında oldukça farklı bir efsane vardı.

"Bir fener getirin buraya!" diye emir verdi Belediye Başkanı. "Onu değil, aptal herif! Yansıtıcılı olanı! Evet. Şimdi şu adama doğru tutun. Onu iyice bir görmek istiyorum!"

Koskoca bir lamba öne çıkarıldı ve ışık Gordon'a yönelirken bir takırtı duyuldu. Ama o bunu bekliyordu ve gözlerini ne eliyle maskeledi ne de kıstı. Deri çantasını diğer omzuna geçirdi ve giysilerinin en iyi açıdan görülebilmesi için yarım döndü. Mektup taşıyıcısının kepi, parlatılmış siperliğiyle, başında çapkınca arkaya doğru itilmiş duruyordu.

Kalabalıktan gelen mırıltılar şiddetlendi.

"Bay Başkan," diye seslendi. "Sabrım sınırlı. Zaten sizin çocukların öğleden sonra göstermiş oldukları tavır hakkında bir iki laf etmemiz gerekecek. Yetkilerimi ikimizin de hoşlanmaya-

cağımız biçimde kullanmak istemiyorum. Ulusumuzun geri kalanıyla iletişim kurma ayrıcalığınızı yitirmek üzeresiniz."

Belediye Başkanı ağırlığını bir o bir bu bacağına verip duruyordu. "İletişim? Ulus? Nedir bu deli saçmaları? Sadece Blakeville komünü var, şu Culp Creek'in oradaki ikiyüzlü ahmaklar güruhu; daha da ötede hangi yabanilerin yaşadığını ancak şeytan bilir. Hem sen de kimin nesisin?"

Gordon kepine dokundu. "Gordon Krantz, Birleşik Devletler Posta İdaresi'nden. Idaho ile Aşağı Oregon arasında bir posta hattı oluşturmakla görevli kuryeyim; aynı zamanda da bölgenin genel federal müfettişi."

Pine View'da Noel Baba'yı oynarken nasıl da utanmıştı! "Federal Müfettiş" olmak üzerine söylediği son sözler Gordon'ın ağzından o anda çıkıvermişti. Bu esinleme miydi, yoksa cüretkârlık mı?

Eh, asılacaksam eğer bari ipin hakkını vereyim, diye düşündü.

Kalabalık dağdağa içindeydi. Gordon "dışarı" ve "müfettiş" sözcüklerinin birkaç kez geçtiğini duydu; özellikle de "postacı"nın. Başkan bağırdıktan sonra yavaşça, huşu içinde bir sessizlik çöktü.

"Postacısın demek." Gülüş müstehzi ve aşağılayıcıydı. "Bizim ne tür enayiler olduğumuzu sanıyorsun, Krantz? Parlak bir ceket giydin diye devlet memuru mu oldun yani? Hangi devlet? Bize gösterebileceğin kanıtın var mı? Radyasyon ateşinden muzdarip bir kaçık olmadığını göster bize!"

Gordon daha bir saat önce hazırlayarak Oakridge Postanesi'nde bulduğu mühürle damgaladığı kâğıtları çıkardı.

"Belgelerim var, işte..." Ama sözleri derhal kesildi.

"Kâğıtlarını kendine sakla, manyak herif! Bize hastalık bulaştırabileceğin kadar yakınımıza gelmeni istemiyoruz."

Belediye Başkanı doğrularak elini kaldırdı ve tebasına döndü: "Hepimiz kaçıkların ve şarlatanların Kargaşa yıllarında buraya nasıl sürekli olarak geldiklerini ve nasıl kendilerinin Mehdi'den Ali Baba'ya kadar her türlü şahıs olduklarını iddia ettiklerini anımsıyoruz. Eh, hepimizin de güvenebileceğimiz bir gerçek var hiç olmazsa. Deliler gelir, gider, ama sa-

dece bir 'hükümet' kalır... o da bizim burada kurmuş olduğumuz yönetim!"

Yine Gordon'a döndü. "Artık salgın yıllarında olmadığımız için şanslı sayılırsın, çatlak herif. Eskiden senin gibi vakalarda acil tedavi uygulardık... yakarak!"

Gordon içinden küfürleri sıraladı. Yerel diktatör epey kurnazdı ve hemen kandırılacakmış gibi görünmüyordu. Eğer düzenlediği belgelere bakmaya bile niyetleri yoksa, o öğleden sonra eski kasabaya yapmış olduğu hurûç boşa gitmiş demekti. Gordon'ın işi son kozuna kalmıştı. Kalabalığa gülümsedi, ama içinden tahtaya vurmak geliyordu.

Deri çantanın yan gözünden küçük bir yığın çıkardı. Paketin içini karıştırır ve aslında çok iyi bildiği adresleri kontrol edermiş gibi yaptı.

"Burada Donald Smith adında biri var mı?" diye seslendi kasabalılara doğru.

Kafalar ani ve alçak sesli mırıltılarla birbirlerine dönmeye başladı. Şaşkınlıkları çöken alacakaranlıkta bile belli oluyordu. Sonunda içlerinden biri yanıtladı:

"Savaştan bir yıl sonra öldü! Ambarlarda geçen son çatışma sırasında."

Konuşanın sesinde hafif bir titreme vardı. İyi. Burada işleyen tek duygu sürpriz değildi demek ki. Yine de, bundan çok daha etkili bir şeylere gereksinimi vardı. Başkan da diğerleri gibi afallamıştı ama hâlâ onu süzüyordu. Gordon'ın neyin peşinde olduğunu saptadığında sorun çıkacağı belliydi.

"Eh, ne yapalım," diye seslendi Gordon. "Tabii bunu teyit etmek zorundayım." Kimsenin konuşmasına fırsat vermeden paketi karıştırmaya devam etti.

"Kasabada Bay veya Bayan Franklin Thompson var mı? Ya da kızları veya oğulları?"

Şimdi mırıltı dalgası neredeyse bir batıl itikat havasına bürünmüş gibiydi. Bir kadın yanıtladı: "Öldüler! Oğulları geçen yıla dek hayattaydı. Jascovicz'lerin orada çalışıyordu. Havaya uçtuğunda ailesiyle Portland'daydı."

Allah kahretsin! Gordon'ın elinde bir tek isim kalmıştı. Bu bilgileriyle onları tam yüreklerinden vuruyordu, ama ona

asıl gereken hâlâ yaşayan biriydi!

"Pekâlâ!" diye bağırdı. "Bunu da kayda geçeceğiz. Son olarak: Grace Horton burada mı? Bayan *Grace Horton...*"

"Burada Grace Horton morton yok!" Başkan'ın sesinde geri kazandığı özgüven ve alaycılık vardı yine. "Bölgemdeki herkesi tanırım. On yıl önce buraya geldiğimden beri Grace Horton diye biri olmadı burada, seni şarlatan!

"Ne yapmaya çalıştığını görmüyor musunuz? Kasabada eski bir telefon rehberi bulmuş ve bizi etkilemek için isimleri not etmiş." Yumruğunu Gordon'a doğru salladı. "Bak dostum, toplumsal barışı bozduğunu ve halk sağlığını tehdit ettiğini düşünüyorum. Adamlarıma ateş açmalarını emretmeden önce kaybolman için beş saniyen var!"

Gordon derin bir nefes verdi. Artık seçim şansı kalmamıştı. Orayı en azından sadece gururu kırılmış olarak hızla terk edebilirdi.

Iyi bir denemeydi, ama şansının az olduğunu da biliyordun. En azından kısa bir süre için de olsa şu piçi işletebildin ya!

Gitmek zamanı gelmişti, ama vücudunun bir türlü geri dönmediğini fark ettiğinde Gordon da afalladı. Ayakları hareket etmeyi reddediyordu. Kaçmak için gereken tüm iradesi buhar olup uçmuştu. Omuzlarını gerer ve Belediye Başkanı'nın blöfünü görürken beyninin hâlâ sağduyu sahibi olan kısmı dehşet içindeydi.

"Bir posta görevlisine saldırı Kurucu Meclis'in geçiş dönemi için askıya almadığı birkaç federal suçtan birisidir, Bay Başkan. Birleşik Devletler yönetimi postacılarına her zaman sahip çıkmıştır."

Fenerin parıltısına soğuk soğuk baktı. *"Her zaman,"* diye vurguladı. Ve bir an için bir coşku hissetti. O, en azından ruhsal olarak, bir *kuryeydi.* O, karanlık çağlar idealizmi yeryüzünden sistemli olarak silip atarken gözden kaçan tarihsel bir yanılgıydı. Gordon Belediye Başkanı'nın karanlık gölgesine dik dik baktı ve paylaştıkları egemenlik duygusundan ne kaldıysa öldürmesini sessizce diledi.

Birkaç saniye boyunca sessizlik hüküm sürdü. Sonra Başkan elini kaldırdı. "Bir!"

Belki Gordon'ın kaçmasına zaman tanımak için, belki de sırf sadistliğinden dolayı saniyeleri yavaş yavaş sayıyordu.

"İki!"

Oyun kaybedilmişti. Gordon bırakacaksa şimdi bırakması gerektiğinin farkındaydı; hemen! Yine de, vücudunu döndüremiyordu bir türlü.

"Üç!"

Son idealist de işte böyle öldü, diye aklından geçirdi. Şu on altı yıl boyunca sağ kalabilmiş olması bir kazaydı; doğa onu ıskalamıştı ve bu düzeltilecekti. Sonunda, güç bela kazandığı pragmatizmi iflas edivermişti işte... hem de bir jest uğruna.

Korkuluğun üzerinde bir kaynaşma oldu. Birileri sol uçtan yaklaşmaya çabalıyordu.

Bekçiler pompalı tüfeklerini doğrulttular. Gordon birkaçının tereddütle, isteksizce hareket ettiklerini gördüğünü sandı. Hani artık ona bir yararı olacağından da değil ya...

Belki Gordon'ın inatçılığıyla sinirleri biraz bozulan Başkan son sayıyı uzattıkça uzatmıştı. Kaldırdığı yumruğu inmek üzereydi.

"Bay Başkan!" Bir kadın patronun ellerini tutmak için uzanarak titrek sesiyle, sözcükleri korkudan tizleşmiş halde, araya girdi. "Lü-lütfen... Ben..."

Başkan kadının ellerini silkip attı. "Uzaklaş, kadın. Git buradan."

İncecik gölge bekçilerin karşısında geriledi, tiz çığlığı duyuldu: "Ben... Ben Grace Horton'ım!"

"Ne?" Dönerek Grace Horton'a bakan bir tek Başkan değildi.

"Bu benim kı– kızlık adım. İkinci kıtlıktan bir yıl sonra evlenmiştim. Siz ve adamlarınız buraya gelmeden önceydi..."

Kalabalık gürültüyle gösterdi tepkisini. Başkan haykırdı: "Aptallar! Onun adını telefon rehberinden kopya çekmiş diyorum size!"

Gordon gülümsedi. Mektup paketini havaya kaldırdı ve diğer eliyle kepine dokundu.

"İyi akşamlar, Bayan Horton. Ne kadar güzel bir gece değil mi? Ha bu arada bir de mektubum var sizin için, Pine Vi-

ew, Oregon'dan Bay Jim Horton göndermiş... Bu bana on iki gün önce verildi..."

Korkuluktaki insanların hepsi aynı anda konuşuyorlarmış gibiydi. Ani hareketler ve heyecanlı haykırışlar her yanı sarmıştı. Gordon kadının şaşkın çığlığını işitebilmek için elini kulağına götürdü ve duyulması için sesini yükseltti.

"Evet, bayan. Oldukça sağlıklı görünüyordu. Korkarım bu ziyaretimde verebileceklerim bu kadar. Ama geri dönerken yanıtınızı kardeşinize götürmekten zevk duyacağım, vadideki görev turumu tamamladıktan sonra..."

Işığa doğru öne çıktı. "Ama bir şey daha var, bayan. Bay Horton'un yeterli parası yoktu Pine View'da, bu yüzden sizden on dolar daha istemek zorundayım... ödemeli."

Kalabalık uğulduyordu.

Parlayan fenerin yanında bir o yana bir bu yana dönerek kollarını sallayan Başkan'ın gölgesi görülüyordu. Ama kapı ardına dek açılır ve insan seli gecenin içine boşalırken bağırdıklarının hiçbir sözcüğü işitilmedi. Yüzleri coşkuyla kızarmış erkekler, kadınlar ve çocuklar Gordon'ı sımsıkı kuşattılar. Bazıları topallıyordu. Bazılarında ise ya mor yaralar vardı ya da verem soluyorlardı. Ama yaşamın verdiği acıların o andaki inanç ışıltısının yanında en ufak bir hükmü bile kalmamıştı.

Tüm bunların orta yerinde Gordon hiç telaşa kapılmadan geçide doğru ağır ağır ilerledi. Gülümsüyor ve özellikle uzanarak ona dokunmaya çalışanlara başıyla selam veriyordu.

Gençler ona huşu içinde bakıyorlardı. Birçok yaşlı yüzden ise gözyaşları dökülüyordu.

Gordon bir adrenalin boşalmasının içindeydi, ama bu yalanından dolayı utancının ve vicdanının son çırpınışlarını da ezdi geçti.

Canları cehenneme! Eğer Noel Baba'ya inanmak istiyorlarsa bu benim suçum değil. Büyüdüm artık. Sadece bana ait olanı istiyorum!

Kuş beyinliler!

Yine de, eller onun için uzanırken dört bir yana gülücükler dağıttı ve sevgi bir sel gibi çağladı; onu umarsız, alışılmamış bir umutla Oakridge kasabasına taşıdı.

Ara Fasıl

Portakallar çiçek açar baharda;
Atalarımızın tozları imrenirler –
Soğuturlar toprağı sis içinde

II

TEPEGÖZ

ULUSAL YENİDEN YAPILANMA YASASI

BİRLEŞİK DEVLETLER'İN YENİDEN İNŞASI
KURUCU MECLİSİ

TÜM YURTTAŞLARA: Amerika Birleşik Devletleri yasal sınırları dahilinde yaşayan herkesçe bilinmelidir ki, ulusumuzun üyeleri ve temel kurumlarımız varlığını sürdürmektedir. Düşmanlarımız insanlığa karşı başlattıkları hain saldırıda yenilgiye uğratılmış ve yok edilmişlerdir. Son özgür seçimlerle belirlenmiş olan Birleşik Devletler Meclisi'nin görev süresi uzatılarak oluşturulan geçici hükümet, sevgili ülkemizde yasaları, toplum güvenliğini ve özgürlüğü yeniden egemen kılmak üzere Anayasamıza ve yüce Tanrı'nın rahmetine güvenerek gayretle göreve başlamıştır.

Bu itibarla: Birleşik Devletler'de geçerli olmuş bütün borçlar, alacaklar ve Üçüncü Dünya Savaşı öncesi verilmiş kararlarını da içeren tüm alt yasa ve nizamnameler askıya alınmıştır. Süreç içinde yeni yasalar oluşturuluncaya dek, yerel yönetimler acil durumlara aşağıdaki koşullar dahilinde müdahale edebilecektir:

1. Yetki ve Salahiyetler Yasası'nca garanti altına alınmış olan özgürlükler, Birleşik Devletler sınırları içindeki hiçbir erkek ya da kadından esirgenemez. Ciddi suçlar için oluşturulacak tüm mahkemelerde kişinin eşitlerinden oluşturulmuş tarafsız bir jüri yer alacaktır. Acil divan-ı harp gerektiren durumların dışında, prosedüre uymayan ivedi yargı ve cezalandırma yöntemlerine kesinlikle başvurulamaz.

2. Kölelik yasaklanmıştır. Borç yükümlülüğü tüm yaşam süresini kapsayamaz ve ana-babadan çocuklarına devrolunamaz.

3. Beldeler, kasabalar ve diğer yerleşim birimleri her çift sayılı yılda 18 yaşından gün almış tüm kadın ve erkeklerin katılacağı gizli oy-açık sayım ilkesine bağlı seçimler yapacaklardır. Seçimle işbaşına gelmemiş olan ya da seçimle işbaşına gelmiş bir kimseye karşı doğrudan sorumlu olmayan hiç kimse kimseye resmi zorlamalarda bulunamaz.

4. Yurttaşlar ulusal toparlanmamıza yardımda bulunmak amacıyla Birleşik Devletler'in maddi ve manevi değerlerini korumak ve kollamakla yükümlüdürler. Olanaklar dahilindeki her yerde ve her zaman, kitaplar ve savaş öncesi makineler kurtarılacak ve gelecek nesillerin kullanımı için saklanacaktır. Yerel yönetimler gençlerimizin eğitim ve öğretim gereksinimlerini karşılamak zorundadır.

Geçici Hükümet tüm ülkeyi kapsayacak ulusal radyo ağını 2021 yılına dek kurmayı ummaktadır. O zamana kadar tüm iletişim karayolu postasıyla gerçekleştirilecektir. Posta hizmetlerinin Orta ve Doğu eyaletlerinde 2011, Batı eyaletlerinde ise 2018 yılında devreye girmesi beklenmektedir.

5. Birleşik Devletler Posta Görevlileri ile dayanışma içinde bulunmak tüm yurttaşların görevidir. Bir mektup taşıyıcısının görev yapmasını engellemek ağır suçlar kapsamında mütalaa edilir.

Geçici Hükümet emriyle
Yeniden Kurulmuş Amerika Birleşik Devletleri
Mayıs 2009

1
CURTIN

Siyah, erkek teriyer homurdanıp ağzından köpükler saçıyordu. Arenanın alçak, ahşap duvarlarının üzerinden eğilerek heyecanla bağrışan adamlara saldırmak ister gibi zincirine asılıyor, zorluyordu. Ringin karşı köşesinde tek gözlü, yaralı suratlı, melez bir köpek hırlayarak ona meydan okuyordu. Zincirinin vınlayan kösteği duvara gömülü halkasını her an sökecekmişçesine gerilmişti.

Köpek çukurunda ağır bir koku vardı. Yöresel olarak yetiştirilmiş tütünün kekremsi dumanı –içinde bol marihuana

ile birlikte– kalın, iç bulandırıcı halkalar halinde salonun üzerine çökmüştü. İğreti arenayı çevreleyen dizi dizi sıralardan çiftçilerin ve kasabalıların kulakları sağır edici naraları yükseliyordu. Ringin en yakınında oturanlar tahta sıralara vuruyor, köpeklerin histerik öfkelerini daha da kışkırtıyorlardı.

Deri eldivenler giymiş bakıcılar gladyatör köpekleri tasmalarından kavrayabilecekleri kadar yakınlarına çektiler ve arenanın merkezine bakan şeref sıralarına doğru döndüler.

Diğerlerinden daha iyi giyinmiş ve mevki sahibi olduğu her halinden belli, iriyarı, sakallı bir adam ev yapısı purosunu tüttürmekteydi. Sağ yanında kayıtsızca oturan ve gözlerini şapkasının siperiyle gölgelemiş ince yapılı adama kaçamak bir bakış attı. Yabancı, duygularını hiç belli etmeksizin sessiz sakin oturuyordu.

İrikıyım yönetici bakıcılara döndü ve çenesiyle işaret etti.

Köpeklerin salınmalarıyla birlikte yüz kişi birden aynı anda tezahürata başladı. Homurdanan hayvanlar yayından boşanmış gibi birbirlerinin üzerine atıldılar. Kalabalık uğuldarken kan ve post parçaları havada uçuştu.

Şeref tribününde oturan yaşlıların bağırtıları da köylülerinkinden geri kalmıyordu. Tıpkı onlar gibi, çoğu sonuç üzerine bahse tutuşmuşlardı. Ama purolu adam –Curtin, Oregon kasabasının Toplum Güvenliği Başkanı– puslu ve yoğun düşüncelere dalmış, hiç eğlenmeksizin purosundan derin nefesler çekmekle meşguldü. Yanında oturan yabancıya bir daha göz attı.

İnce yapılı adam arenadaki başka hiç kimseye benzemiyordu. Sakalları titizlikle düzeltilmiş, siyah saçları kesilmiş ve tam kulaklarının üzerinden geçecek biçimde özenle taranmıştı. Gölgeli mavi gözlerindeki delici ve çevresini ince ince eleştiren bakışları, Başkan'ın Kıyametsavaşı'ndan uzun yıllar önce, Kilise Okulu'nda gördüğü Eski Ahit peygamberlerinin gözlerini anımsatıyordu.

Üzerine bir gezginin yıllanmış havası sinmişti. Ve bir *üniforma* giyiyordu – yaşayan hiçbir Curtin vatandaşının bir daha görmeyi ummadığı bir şey...

Yabancının şapkasının tepesinde, bir süvarinin dövülmüş

madenden sureti yağ kandillerinin ışığında parlamaktaydı. Sanki başka hiçbir metalin hak edemeyeceği kadar güçlü bir ışıltıyla...

Başkan bağrışan kasabalılara bir göz gezdirdi ve bu akşam onlarda değişik bir hava olduğunu hissetti. Curtin sakinleri çarşamba gecesi dövüşlerinin her zamanki coşkusundan daha fazla patırtı yapıyorlardı. Kasabalarının kapısına beş gün önce bir tanrı gibi dimdik ve gururlu gelerek yiyecek, barınak ve ilanlarını asabileceği bir yer talep eden ve...

... ve ardından da mektuplar dağıtmaya başlayan bu ziyaretçinin onlar da farkındaydılar.

Başkan, köpeklerden birine yüklüce bir miktar para yatırmıştı – Jim Schmidt'in Duvargöz'üne. Ama aklı aşağıdaki kanlı kumların üzerinde cereyan eden çekişmede değildi. Elinde olmadan sürekli olarak Postacı'ya kaçamak bakışlar atıyordu.

Ertesi gün Curtin'den ayrılarak Cottage Grove'a doğru yola çıkacağı için, sırf onun şerefine özel bir dövüş düzenlemişlerdi. *Eğlenmiyor,* diye gözlemledi Başkan mutsuzlukla. Yaşantılarını tepetaklak eden bu adamın sadece kibar davranmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Ve yine apaçık görülüyordu ki köpek dövüşlerini hiç mi hiç tasvip etmiyordu.

Başkan konuğuna hitap edebilmek için eğildi. "Sanırım Doğu'da bu tür şeyler yapmıyorlar, değil mi Sayın Müfettiş?"

Zayıf adamın yüzündeki soğuk ifade onu yanıtlamış oldu. Başkan yaptığı aptallıktan dolayı kendine lanet okudu. Tabii ki köpek dövüşleri yapmıyorlardı – ne St. Paul City'de, ne Topeka'da veya Odessa'da, ne de Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'in uygar herhangi bir kesiminde. Ama *burada,* öylesine uzun bir süredir uygarlıktan kopuk kalmış viran Oregon'da...

"Yerel topluluklar kendi işlerini uygun gördükleri biçimde yürütme özgürlüğüne sahiptir, Sayın Başkan," diye yanıtladı adam. Bağlayıcı sesi arenayı dolduran gürültünün arasından yumuşak bir biçimde duyulabiliyordu. "Âdetler zamana uyum sağlıyor. St. Paul City'deki hükümet bunun bilincinde. Gezilerim sırasında çok daha kötü şeylere tanık oldum."

Başkan, günahlarının *affedildiğini* posta müfettişinin gözlerinden okuyabiliyordu. Omuzlarını hafifçe düşürerek yine başka bir tarafa baktı.

Gözlerini kırpıştırdı ve önce dumanın gözlerini tahriş etmekte olduğunu sandı. Purosunu yere atıp ayağının altında ezdi, ama gözündeki batma bitmek bilmiyordu. Kara köpeğin görüntüsü bulanıklaşmıştı, sanki bir rüyadaymış gibi... sanki onu ilk kez görüyormuş gibi.

Tanrım! diye düşündü Başkan. Biz bunları gerçekten yapıyor muyuz? Daha on yedi yıl önce Willamette Vadisi çevrecilerinin üyesiydim!

Bize ne oldu?

Bana ne oldu?

Elinin tersine öksürerek gözlerini sildiğini saklamaya çalıştı. Sonra çevresine bakındı ve yalnız olmadığını gördü. Orada burada en az bir düzine adam bağırmayı bırakmış, bakışlarını sessizce ellerine dikmişti. Birkaç tanesi açıkça ağlıyor, gözyaşları uzun sürmüş bir sağkalım mücadelesinin sertleştirdiği yanaklarından aşağı dökülüyordu.

Ansızın, orada bulunanlardan birkaçı için savaştan beri geçen yıllar bile yetersiz bir mazeret gibi göründü.

Dövüş bittiğinde tezahürat da düzensizleşmişti. Bakıcılar galibin bakımını yapmak ve diğerinin kalıntılarını süpürmek üzere çukura atladılar. Ama seyircilerin yarısı huzursuzca liderlerine ve yanındaki sert, üniformalı adama bakıyordu.

İnce yapılı adam şapkasını düzeltti. "Teşekkür ederim, Sayın Başkan. Ama sanırım artık çekilsem uygun olacak. Yarın uzunca bir yolculuğa çıkacağım. Herkese iyi geceler."

Yaşlıları başıyla selamladı, sonra kalktı ve omzunda çok renkli bir arması –kırmızı, beyaz ve mavi bir arması– olan yıpranmış deri ceketini giydi. Çıkışa doğru yavaş yavaş ilerlerken kasabalılar sessizce ayağa kalktılar ve bakışları yerde ona yol açtılar.

Curtin kasabası Başkanı önce tereddüt etti, sonra ayağa kalkarak peşinde gittikçe yükselen bir mırıltı dalgasıyla birlikte adamın peşi sıra yürüdü.

O akşamın ikinci gösterisi hiçbir zaman yapılmadı.

2
COTTAGE GROVE

Cottage Grove,
Oregon
16 Nisan 2011

Bayan Adele Thompson
Pine View Kasabası Belediye Başkanı
Oregon Gayri Resmi Eyaleti

İletişim Hattı: Cottage Grove, Curtin, Culp Creek, McFarland Pt., Oakridge, Pine View.

Sevgili Bayan Thompon,

Bu, Willamette Ormanı bölgesinden geçen yeni posta hattımızı kullanarak göndermiş olduğum ikinci mektubum. Eğer birincisi elinize ulaşmış ise, Oakridge'de yaşayan komşularınızın, ilk birkaç anlaşmazlıktan sonra, eşgüdümde bulunmayı kabul ettiklerini zaten biliyor olmalısınız. Savaş öncesi dönemde bölgede yaşamış olan ve herkesçe sevilen Bay Sonny Davis'i oraya posta müdürü olarak atadım. Şu anda sizinle Pine View'da bağlantı kurmuş olması gerekir.

Gordon Krantz kalemini Cottage Grove sakinlerinin onun kullanımına tahsis ettikleri sarı kâğıttan kaldırdı. Antika masasının üzerinde bir kuşak oluşturacak biçimde dizilmiş bakır yağ kandilleri ve iki adet mum titreyerek yanıyor, yatak odasının duvarındaki çerçeveli resimlerin camları üzerine parlak yansımalar düşürüyordu.

Yöre ahalisi Gordon'ın kasabadaki en iyi eve yerleşmesinde ısrar etmişti. Odası rahat, temiz ve sıcaktı.

Gordon açısından her şey birkaç ay önceki durumuna oranla çok daha farklıydı. Söz gelimi, geçen ekim ayı içinde Oakridge kasabasında karşı karşıya kaldığı güçlüklerden mektubunda çok az bahsetmişti.

Kendini Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'in bir temsilcisi olarak tanıttığı ilk andan itibaren bu dağ kasabasının sakinleri ona kollarını açmıştı. Ama Gordon tek ilgilendiği şeyin bir postane kurmak ve yoluna devam etmek olduğunu, Başkan'ın yetkilerine yönelik hiçbir tehdit oluşturmadığını açıkça ortaya koymazdan önce, zorba "Belediye Başkanı" bu davetsiz konuğunu neredeyse öldürtecekti.

Belki de reis eğer Gordon'a yardım etmezse halkının gösterebileceği tepkiden çekinmişti. Sonuç olarak, Gordon istediği erzakla birlikte, biraz yaşlı da olsa, çok değerli bir de at almıştı. Oakridge'den ayrılırken Başkan'ın duyduğu ferahlık yüzünden okunabiliyordu. Yerel patron, dışarılarda bir yerde hâlâ bir Birleşik Devletler olduğu şeklindeki sersemletici habere karşın, denetimi elinden kaçırmayacağından oldukça emin görünüyordu.

Yine de kasaba ahalisi Gordon'ı bir milden daha uzun bir yol boyunca izledi; ağaçların arasından utanarak önüne çıkıp eline mektuplar sıkıştırdılar, hevesle Oregon'un da birliğe kabul edileceği günden bahsedip bu konuda yardımcı olmak için neler yapmaları gerektiğini sordular. Başlarındaki sıradan yerel zorbayı açıkça şikâyet ettiler. Gordon kalabalığın son üyelerini de geride bıraktığında artık değişim rüzgârlarının esmeye başladığını net bir biçimde görebiliyordu.

Başkan'ın günlerinin sayılı olduğunu kavramıştı.

Culp Creek'ten göndermiş olduğum son mektubumdan bu yana, Palmerville'de ve Curtin'de posta büroları açmış bulunuyorum. Bugün Cottage Grove Belediye Başkanı ile olan görüşmelerimi tamamladım. Yeniden Kurulmuş Wyoming Eyaleti'ndeki amirlerime gönderilmek üzere hazırladığım çalışma raporum da bu pakete dahil edilmiştir. Peşimden gelecek kurye Pine View'ya ulaştığında, lütfen kayıtlarımı ve en iyi dileklerimi kendisine iletin.

Eğer bu biraz gecikirse sabırlı olun. St. Paul Ciry'nin batısındaki dağ yolları oldukça tehlikeli, benden sonraki görevlinin size ulaşması bir yıldan fazla bir zaman alabilir.

Gordon, Bayan Thompson'ın bu paragrafı okuduğunda göstereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. Yaşlı, kavgacı ana sul-

tan başını sallayacak, hatta belki de her cümlesinden akan katıksız resmi görünümlü lafazanlığa kahkahalarla gülecekti.

Adele Thompson, uygar Doğu'dan kurye falan gelmeyeceğini, bir zamanların büyük Oregon eyaleti olan bu vahşi arazideki herkesten daha iyi biliyordu. Gordon'ın rapor vereceği bir merkez yoktu. St. Paul kentinin hâlâ başkenti olabileceği tek şey Mississipi Irmağı'nın o kıvrımındaki radyoaktif bölgeden ibaretti.

Aslında, ölümcül ve güvenilmez bir dünyada sağ kalmaya çabalayan bir karanlık çağlar gezgininin, bir üçkâğıt sanatçısının düşleri dışında, ne Yeniden Kurulmuş Wyoming Eyaleti ne de Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler vardı.

Bayan Thompson, Gordon'ın savaştan beri rastladığı, hâlâ gördüğüne inanıp mantıklı düşünebilmeyi başarabilen ender insanlardan biriydi. Gordon'ın önce kazayla, sonra çaresizlikten dolayı yarattığı yanılsama, onun için hiçbir anlam taşımamıştı. O, Gordon'dan olduğu gibi hoşlanmış ve bir efsanenin tutsağı olmaksızın ona cömert davranmıştı.

Mektubunu Adele Thompson'ın değil başkalarının gözleri için bu şekilde, gerçekte hiç yaşanmamış olaylardan sanki olmuş gibi bahseden o çapraşık üslupla yazıyordu. Mektuplar, Pine View'ya ulaşmalarından önce, kurduğu posta hattı boyunca birçok kez elden ele geçirilecekti. Ama Bayan Thompson satır aralarında anlatmak istediklerini görecekti mutlaka.

Ve onun foyasını da açık etmeyecekti. Gordon emindi bundan.

Tek korktuğu şey Bayan Thompson'ın kahkahalarına engel olamamasıydı.

Coast Fork'un bu yakası bugünlerde oldukça sakin. Yerel topluluklar eski salgın hastalık ve sağkalımcı korkularını yenerek, alçakgönüllü bir düzeyde de olsa birbirleriyle ticaret yapmaya bile başladılar. Dış dünyadan haber almaya çok hevesliler.

Ama bu her şeyin sütliman olduğu anlamına gelmemeli. Bana söylenenlere bakılırsa Roseburg'un güneyinde yer alan Rouge River arazisi hâlâ tamamen yasadışı durumda: Nathan Holn toprak-

ları! Dolayısıyla ben de kuzeye, Eugene'e doğru yöneliyorum. Zaten taşıdığım mektuplardan çoğunun adresleri de bu yönde.

Eyer çantasının en dibinde, müteşekkir insanların yol boyunca ona vermiş oldukları mektup tomarlarının altında, Abby'nin mektubu duruyordu. Gordon, diğerlerine ne olursa olsun, en azından *bu* mektubun yerine erişmesini çok arzu ediyordu.

Artık gitmem gerek. Belki çok da uzak olmayan bir gelecekte sizden ve diğer dostlarımdan gelen bir mektup bana erişecektir. O zamana dek Abby'ye, Michael'a ve diğer dostlara sevgilerimi iletin lütfen.

En azından her yerde olduğu gibi, Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler o güzelim Pine View'da da dimdik ayaktadır!

Sevgilerimle,
Gordon K.

Yazdığı bu son sözler bir parça tehlikeli olabilirdi, ama Gordon bunu, sırf onu en yasa tanımaz topraklardan sağ salim geçirmesini umut ettiği dalaveresine tamamen kapılmadığını Bayan Thompon'a gösterebilmek amacıyla eklemek zorundaydı.

Nereye geçeceğini sanıyorsa... Bu kadar yılın ardından Gordon neyi aramakta olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi.

Sadece bir yerlerde sorumluluk almayı bilmiş, karanlık çağları yenebilmek için bir şeyler denemiş birisini belki de. Başını çaresizce iki yana salladı. Akıp giden yıllara rağmen düşleri bir türlü ölmek bilmiyordu.

Mektubunu katlayıp eski bir zarfa yerleştirdi, yanan bir mumdan üzerine birkaç damla damlattı ve Oakridge Postanesi'nden ele geçirdiği damgayı üzerine bastırdı. Mektubu daha önce düşsel bir devletin hayalet memurları için hazırladığı "Gelişme Raporu" dosyasının üzerine yerleştirmişti.

Postacı şapkası paketlerin yanında duruyordu. Kandillerin ışığı aylardır Gordon'a sessizce can yoldaşlığı ve akıl hocalığı yapan Pony Express atlısının bronz suretinden yansıyordu.

Gordon sağ kalmasını sağlayacak bu yeni planına rol keserek ve biraz da rastlantıların yardımıyla bulaşmıştı. Ama şimdi, kasabadan kasabaya geçtikçe, özellikle de gerçekten ziyaret etmiş olduğu yerlerden gönderilen mektupları dağıttıkça, insanlar ona inanmak için birbirlerini çiğniyorlardı. Bunca yılın ardından insanlar pırıl pırıl bir çağı, artık yitirilmiş düzen ve temizlik günleriyle büyük bir ulusu, umarsızca arıyorlardı hâlâ. İlkbaharın deredeki buzları çıtır çıtır çatlatması gibi, bu özlem onların nice zorlukların ürünü olan şüpheciliklerini kırıp geçiveriyordu.

Gordon içindeki tehdit edici utanma duygusunu bastırdı. Son on yedi yılın ardından hiç kimse masum sayılmazdı ve çevirdiği bu dolap geçtiği kasabalara bayağı yararlı da oluyor gibiydi. Erzak ve dinlenebileceği bir dam altı karşılığında insanlara umut dağıtıyordu.

Kişi yapmak zorunda olduğu şeyi yapardı.

Kapısı iki kez sertçe vuruldu. Gordon seslendi: "Girin!"

Cottage Grove kasabasının çiçeği burnunda Posta Müdür Yardımcısı Johnny Stevens, kafasını içeri uzattı. Çocuksu yüzünde yeni çıkmakta olan sapsarı bir sakalın gölgesi seçiliyordu. Ama uzun ve güçlü bacakları arazide rahatça yürüyebileceğini müjdeliyordu ve keskin nişancı olduğuna dair bir şöhreti de vardı.

Kim bilir? Bir bakarsın delikanlı mektup dağıtmaya bile başlayıverirdi.

"Affedersiniz, efendim." Johnny'nin önemli bir işi bölmeyi pek istemediği belliydi. "Saat sekiz oldu. Kasabadaki son geceniz olmasından dolayı, Belediye Başkanımızın meyhanede sizinle son bir bardak bira içmek istediğini anımsarsınız."

Gordon ayağa kalktı. "Tamam, Johnny. Teşekkürler." Ceketiyle şapkasını kaptı, sahte raporu ve Bayan Thompson'a yazdığı mektubu toparladı.

"Öyleyse al bakalım. Bunlar Culp Creek'e yapacağın ilk seferin için resmi paketlerin. Ruth Marshall orada posta memuresidir. Birinin gelmesini bekliyor. Oradaki insanlar sana iyi davranacaktır."

Johnny mektupları sanki kelebek kanatlarından yapılmış gibi tuttu. "Onları canım pahasına koruyacağım, efendim." Genç adamın gözleri gururla ve Gordon'ı yüzüstü bırakmayacağına dair bir kararlılıkla ışıldıyordu.

"Böyle bir şey olmayacak!" diye payladı Gordon. En son istediği şey bir gencin bir düşü korumaya çalışırken zarar görmesiydi. "Mantığını kullanacaksın, tıpkı sana öğrettiğim gibi."

Johnny yutkunup başını salladı, ama Gordon çocuğun kendisini anladığından hiç emin değildi. Kuşkusuz, delikanlı sadece on yıldan bu yana hiç kimsenin gitmediği orman patikalarını izleyecek ve anlatacağı bir yığın öyküyle birlikte bir kahraman olarak geri dönüp büyük bir serüven yaşamış olacaktı. O tepelerde tek tük de olsa sağkalımcılar vardı hâlâ. Ama Rogue River arazisinden bu kadar kuzeyde oldukları için, Johnny büyük olasılıkla Culp Creek'e sağ salim gidip gelmiş olacaktı.

Gordon buna kendini neredeyse tamamen inandırmıştı.

Derin bir nefes verdi ve genç adamı omuzlarından kavradı. "Ülken senden ölmeni değil yaşamanı ve bir gün ona yine hizmet etmeni bekliyor, Johnny. Bunu anımsayabilecek misin?"

"Evet, efendim." Delikanlı ciddiyetle salladı başını. "Anlıyorum."

Gordon mumları söndürmek için döndü.

Johnny Cottage Grove'un eski postane binasının altını üstüne getirmiş olmalıydı, çünkü Gordon koridorda yürürlerken genç adamın ev yapısı gömleğinin omzuna bir ABD POSTALARI armasının, yirmi yıldan sonra hâlâ capcanlı renkleriyle ve gururla dikilmiş olduğunu gördü.

"Halihazırda buradan, Cottage Grove'daki insanlardan ve yakın çiftliklerden on adet mektup almış durumdayım," dedi Johnny. "Çoğunun doğuda bir kişiyi bile gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Ama sırf heyecan olsun diye, belki birileri yanıt verir umuduyla yazıyorlar işte."

Demek ki Gordon'ın ziyareti, en azından insanları yazma yeteneklerini kısmen de olsa uygulamaya dökmeye sevk et-

mişti. Bu birkaç gece konaklama ve yemeğe değerdi. "Onları Pine View'nun doğusunda ulaşımın çok yavaş ve hâlâ sakıncalı olduğu konusunda uyardın mı?"

"Tabii. Umurlarında bile değil."

Gordon gülümsedi. "O zaman sorun yok demektir. Zaten Posta İşletmeleri düşleri taşımıştır hep."

Delikanlı yüzüne şaşkın şaşkın baktı. Ama Gordon şapkasını başına yerleştirdi ve başka bir şey söylemedi.

*

Gordon Minnesota'nın dökün tülerini çok uzun bir süre önce terk ettiğinden bu yana, Cottage Grove kadar varlıklı ve açıkça mutlu pek az köy görmüştü. Artık çiftlikler çoğu hasattan gereksinimlerini aşan bir üretimle çıkıyorlardı. Milisler iyi eğitim görmüşlerdi ve Oakridge'dekilerin aksine baskıcı değillerdi. Gerçek uygarlığa rastlayabilme umudu zayıfladıkça, böyle bir yeri neredeyse cennete benzetebilecek kadar düşürmüştü düşlerinin çapını Gordon.

Güven vermez dağ köylerinden sağ salim geçmesini sağlayan dalaveresinin şimdi onu burada kalmaktan alıkoyması ironikti. Çünkü aldatmacasını ancak yola devam ederek sürdürebilirdi.

Tümü de ona inanmıştı. Eğer kurduğu yanılsama şimdi iflas ederse, bu kasabadaki iyi insanlar bile ona cephe alacaklardı.

Duvarlarla çevrelenmiş köy, savaş öncesi Cottage Grove kasabasının bir köşesini kapsıyordu. İki büyük şöminesi olan, yöresel olarak damıtılmış acımsı bir içkiyi uzun toprak bardaklarda satan, bir mahzende sotalanmış geniş bir meyhanesi vardı.

Belediye Başkanı Peter Von Kleek köşedeki bir locada oturmuş, Johnny'nin büyükbabası ve Cottage Grove'un yeni atanmış Posta Müdürü Eric Stevens'la hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. O ve Johnny meyhaneye girdiklerinde iki adam Gordon'ın "Federal Yönergeler" başlıklı broşürünün bir nüshası üzerine eğilmişlerdi.

Gordon Oakridge'in eski, terk edilmiş posta binasında iş-

ler hale getirmeyi becerdiği elle çalıştırılır bir teksir makinesinde birkaç düzine kopya çıkarmıştı. Bol bol fikir ve özen harcamıştı bu yönergelere. Bir gerçeklik havası vardı bu yönergelerde; ama aynı zamanda yöresel güçlü adamlara yönelik, onların Gordon'ın efsanevi Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletleri'nden ya da bizzat kendisinden korkmalarına neden olabilecek herhangi bir tehdit de içermiyorlardı.

O kâğıtlar şu ana kadar becerdiği en iyi işti.

Uzun boylu, kavruk yüzlü Peter Von Kleek ayağa kalktı ve Gordon'a yer göstererek elini sıktı. Barmen iki uzun toprak çanak dolusu kahverengi, koyu birayla koşturdu. Bira ılıktı kuşkusuz, ama çok da lezzetliydi – aynı taze arpa ekmeği gibi. Belediye Başkanı, Gordon'ın dudaklarını yalayarak iç çekmesinden sonra bardağını masanın üzerine bırakmasını seramik piposundan huzursuz nefesler çekerek bekledi.

Von Kleek bu iltifata başıyla karşılık verdi. Ama somurtmaya da devam etti. Parmağını önündeki kâğıtlara vurdu. "Buradaki talimatlar yeterince açık değil, Sayın Müfettiş."

"Bana Gordon deyin, lütfen. Gayri resmi zamanlarda yaşıyoruz."

"Ah, evet. Lütfen siz de bana Peter deyin." Başkanın rahatsızlığı açıkça belli oluyordu.

"Peki, Peter." Gordon çenesiyle onayladı. "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler Hükümeti bazı zorlu dersler aldı. İnsan, St. Paul City'nin bırakın düzenlemeyi, hayal bile edemeyeceği sorunlara sahip uzak beldelerde katı standartlara bağlı kalınmaması gerektiğini öğreniyor."

Gordon önceden hazırlanmış palavralarından birine balıklama dalmıştı.

"Söz gelimi, para sorununu düşünelim. Yiyecek dağıtım merkezlerindeki çatışmalardan kısa bir süre sonra topluluklarımızın çoğu savaş öncesi para birimini terk ettiler. Takas yöntemi esas alındı ve genellikle de gayet iyi işledi; tabii borçlanma usulünün bir çeşit köleliğe dönüştüğü durumların dışında."

Buraya kadar söyledikleri tamamen doğruydu. Gordon gezileri sırasında her tarafta feodal serfliğin çeşitli biçimleri-

nin pıtrak gibi bittiğini gözlemlemişti. Para artık bir şakaya dönüşmüş haldeydi.

"St. Paul'deki federal yetkililer eski para birimini geçersiz ilan ettiler. Seyrek kırsal toplulukların kullanabileceklerinden çok daha fazla banknot ve bozuk para mevcut.

"Biz yine de ulusal ticaretin canlandırılmasını teşvik ediyoruz. Bunun bir yolu da iki dolarlık eski banknotların Birleşik Devletler posta işletmelerince taşınacak mektuplar için geçerli sayılmalarıdır. Bu banknotlar tedavüle hiçbir zaman bol miktarda verilmemişti ve günümüz teknolojisiyle taklit edilmeleri de olanaksız. 1965 yılı öncesine ait gümüş dolarlar da kabul edilebilir."

"Daha şimdiden kırk dolar kadar topladık bile!" diye araya girdi Johnny Stevens. "İnsanlar o eski banknotlar ve bozuk paralar için her yerin altını üstüne getiriyorlar. Bunları takas borçlarını ödemekte de kullanmaya başladılar."

Gordon omuzlarını silkti. İşte başlamıştı bile. Bazen sırf varyete olsun diye öyküsüne eklediği ufak tefek şeyler, kendi başlarına hiç umulmadık yönlerde dallanıp budaklanıyordu. "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" gibi yöresel bir masal nedeniyle bir miktar paranın yine dolaşıma arz edilmiş olmasının, bu insanlara pek zarar vereceğini zannetmiyordu.

Von Kleek başıyla anladığını belirtti. Bir sonraki maddeye geçti.

"Şu seçim olmaksızın baskı kurmak hakkındaki bölüm–" Kâğıda parmağıyla vurdu. "Yani, bizim bir çeşit düzenli kasaba toplantılarımız oluyor ve önemli bir şey konuşulacağı zaman çevre köylerden gelenler de katılıyorlar. Ama ben ve milis şefim için gerçek bir *oylama* yapıldığını söyleyemem... burada yazıldığı gibi gizli oy ve açık sayımla yani."

Başını salladı. "Kimi katı önlemler de almak zorunda kalmıştık, özellikle de ilk günlerde. Umarım bunlar bize karşı kullanılmayacaktır, Sayın Müf– Gordon. Gerçekten de elimizden gelenin en iyisini yapmaya uğraşıyoruz.

"Bir okulumuz var, örneğin. Hasat döneminin ardından küçük çocuklarımızın çoğu okula gidiyorlar. Ve burada belirtildiği üzre çalışır durumdaki makineleri koruyup oy kullan-

maya da başlayabiliriz..." Von Kleek'in teminata gereksinimi vardı; Gordon'la göz göze gelmeye çalışıyordu. Ama Gordon onun bakışlarından kaçınabilmek için bira bardağını iyice kaldırdı.

Yolculuğu sırasında karşı karşıya kaldığı, kaderin önemli cilvelerinden biri de işte bu olguydu; vahşiliklerinden en çok utananlar buna en az batmış olanlardı.

Öksürdü, boğazını temizledi.

"Görülüyor ki... burada oldukça iyi bir iş başarmışsınız, Peter. Her halükârda, geçmişin gelecek kadar da önemi yok zaten. Federal yetkililerin müdahale etmelerinden endişelenmenize gerek olmadığı kanısındayım."

Von Kleek kısmen rahatlamış görünüyordu. Gordon burada da birkaç haftaya kadar gizli oyla bir seçim yapılacağından emindi. Ve eğer bu yörenin insanları bu açık sözlü ve mantıklı adamdan başka birini kendilerine önder olarak seçerlerse, başlarına gelecekleri hak ediyorlar demekti.

"Beni rahatsız eden bir şey var."

Konuşan Eric Stevens'tı. Bu açıkgöz eski toprak, Gordon'ın posta müdürlüğü için tartışmasız tercihi olmuştu. Bir kere, o yörenin alışveriş noktasını yönetiyordu ve savaş öncesine ait bir yüksekokul diplomasıyla, kasabadaki en iyi eğitim görmüş kişiydi.

Gordon birkaç gün önce Oregon için "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" yönetimi altında yeni bir devrin başladığını ilan ederek kasabaya girdiğinde, ona en kuşkuyla yaklaşan kişinin Stevens olmuş olması da bir başka nedendi. Onu posta müdürü olarak atamak, sırf prestiji ve çıkarı için de olsa, kuşkularını yatıştırmaya yetmiş gibiydi.

Ama aynı zamanda, bu işin altından yeterince kalkabileceğe de benziyordu – en azından bu efsane sürdükçe.

Yaşlı Stevens geniş, oval bir halka izi bırakarak, bira bardağını masanın üzerine ters çevirdi. "Bir türlü anlayamadığım nokta ise, niçin *daha önce* buraya St. Paul City'den hiç kimsenin gelmemiş olduğudur."

"Tabii, buraya gelebilmek için bir yığın vahşi araziden geçmek zorunda kaldığınızı biliyorum ve büyük kısmını da

dediğiniz gibi yayan olarak. Ama benim asıl bilmek istediğim niçin *uçakla* hiç kimse göndermedikleridir."

Masada kısa süren bir sessizlik oldu. Gordon çevrelerindeki kasabalıların da kulak kabarttıklarının farkındaydı.

"Ama dede!" Johnny büyükbabasının sözleri karşısında utanarak başını salladı. "Savaşın ne denli feci geçtiğini idrak edemiyor musun? Hani savaşın en başında *zonk* diye vurarak radyoları ve benzeri araçları bozan şey vardı ya, işte o bütün uçakları ve diğer karmaşık makineleri de haşat etmişti. Daha sonra ise onların nasıl onarılacaklarını bilen hiç kimse kalmamıştı ortalıkta. Yedek parça da yoktu artık!"

Gordon bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu çocuk bayağı iyiydi! Sanayi uygarlığının çöküşünden sonra doğmuş olmasına rağmen işin esprisini kapmış gibiydi.

Tabii savaşın o en ölümcül ilk gününde uzay boşluğunda patlatılarak elektromanyetik şok dalgaları yayan ve dünyanın her yanındaki elektronik aygıtları çalışamaz hale getiren dev hidrojen bombalarını herkes biliyordu. Ama Johnny bundan birkaç adım daha ötesini, makineleşmiş bir kültürdeki karşılıklı bağımlılık ilkesini de kavrayabiliyordu.

Bununla birlikte, eğer çocuk bu kadar zekiyse, bu özelliğini büyükbabasından almış olmalıydı. Yaşlı Stevens, Gordon'a şeytansı bir bakış attı. "Öyle mi, müfettiş? Hiç yedek parça ya da tamirci kalmadı mı?"

Gordon bu açıklamanın sıkı bir sorgulamaya dayanamayacağını biliyordu. Oakridge'i terk ettiğinden beri bozuk yollarda öyküsünü geliştirerek geçirdiği uzun, bunaltıcı saatlere şükürler etti.

"Hayır, tam olarak öyle değil. Radyasyon şokları, patlamalar ve radyoaktif serpinti birçok şeyi tahrip etti. Mikroplar, ayaklanmalar ve Üç Yıllık Kış eğitim görmüş birçok insanın ölmesine neden oldu. Ama bazı makineleri yine çalışır duruma getirebilmek fazla zaman almadı. Birkaç gün içinde yine uçmaya hazır uçaklarımız vardı. Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'in elinde onarılmış ve denenmiş durumda uçuşa hazır bekleyen düzinelercesi mevcut.

"Ama havalanamıyorlar. Hepsi yerdeler ve daha yıllar bo-

yu da öyle kalacaklar."

Yaşlı adam afallamıştı. "Neden bu, müfettiş?"

"Bir radyoyu çalışır duruma getirdiğinizde bile hiç yayın alamamanızla aynı nedenden," diye yanıtladı Gordon. Sözlerinin etkisinin sindirilmesi için birkaç saniye bekledi.

"Lazer uydularından dolayı."

Peter Von Kleek masaya bir tokat indirdi. "Hay kahpe çocukları!" Salonun her yanından kafalar onlara doğru döndü.

Eric Stevens, Gordon'a her şeyi kabul ettiğini... ya da en azından kendinden daha kaliteli bir yalancıyı takdir ettiğini gösteren bir bakışla içini çekti.

"Ne..? Laz– ne dedin?"

"Lazer uydusu," diye açıkladı Johnny'nin büyükbabası. "Savaşı biz kazandık." Ayaklanmalar başlamadan önceki haftalar boyunca velvelesi bir türlü dinmek bilmeyen, zar zor kazanılmış o zaferle dalga geçiyordu. "Ama demek ki düşmanın yörüngede sıra bekleyen uyduları varmış. Birkaç ay ya da yıl ses çıkarmadan bekleyecekler, sonra uçmaya ya da radyoda bir bip çıkarmaya kalkışan olursa anında *zap!*" Havayı sert bir el hareketiyle yardı. "Kristal alıcımla hiçbir istasyonu yakalayamamış olmama şaşmamalı!"

Gordon başıyla onayladı. Bu öylesine cuk oturmuştu ki, doğru bile olabilirdi. Gerçekten öyle olmasını umut ediyordu. Çünkü bu şekilde, sessizliği ve gökyüzünün hüzünlü boşluğunu, uygarlığın tüm yeryüzünden yok olduğunu kabul etmeksizin, açıklayabiliyordu.

Ya yolculukları sırasında tesadüf ettiği hurdaya dönüşmüş radyo antenlerine ne demeliydi?

"Hükümet bu konuda *ne yapıyor?*" diye içtenlikle sordu Von Kleek.

Masallar, diye aklından geçirdi Gordon. Bir gün birileri foyasını meydana çıkarıncaya değin yalanları gittikçe karmaşıklaşarak artacaktı.

"Hâlâ sağ kalmış bazı bilim adamlarımız var. California'da yörüngesel roketler yapıp uzaya fırlatabileceğimiz olanaklar bulacağımızı umuyoruz." Sözlerinin yorumunu havada bıraktı.

Diğerleri düş kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Şu lanet olası uyduları devreden çıkarabilmenin bir yolu olaydı keşke," dedi Belediye Başkanı. "Düşünsenize, o kadar uçak yerde bekliyor! Kahrolası Rogue River'dan gelecek ilk Holnist çapulcularının biz çiftçilerin arkasında *BD Hava Kuvvetleri'ni* ve A-10'ları bulduklarında nasıl aptallaşacaklarını gözünüzün önüne bir getirsenize!"

Vuuvv diye sesler çıkararak elleriyle pike çekti. Ardından oldukça tumturaklı bir makineli tüfek efekti yaptı. Diğerleriyle birlikte Gordon da güldü. Oğlan çocukları gibi kahramanlıklarla, iyi yürekli ve güçlü adamlarla dolu bir düş dünyasında yaşıyorlardı.

Belediye Başkanı ile posta müfettişinin resmi işinin bittiği bir kez belli olunca, diğer kadın ve erkekler de çevrelerine toplanmıştı. Birisi bir mızıka çıkardı. Oldukça yetenekli olduğu anlaşılan Johnny Stevens'a bir gitar uzatıldı. Çok geçmeden kalabalık açık saçık halk türküleri ve reklam cıngılları söylemeye dalmıştı.

Herkes havalardaydı. Umut o ılık, esmer bira gibi kopkoyuydu; en az bir o kadar da lezzetli.

Onun adını ilk kez o akşamın ilerleyen saatlerinde duydu. Gordon, Cottage Grove kasabasının yerçekimi ilkesine göre çalışan bir sıhhi tesisata hâlâ sahip olmasına şükrederek erkekler tuvaletine doğru yol alırken arka merdivenlerin başında aniden durdu.

Bir ses gelmişti.

Şöminenin çevresindeki kalabalık şarkı söylüyordu... *"Çevreme toplanın ve öyküme kulak verin – kaçınılmaz bir yolculuğun öyküsüne..."*

Gordon kulaklarını dikti. O mırıltıyı sadece düşünde mi duymuştu acaba? Ses çok hafif gelmişti ve aslına bakarsanız başında çok fazla bira içmesine bağlı bir çınlama da *vardı.*

Ama ensesinde garip bir ürperti, bir önsezi, gitmeyi reddediyordu. Onu geri dönmeye ve bodrumdaki meyhaneden binanın üst katlarına doğru yükselen dik basamakları tek tek tırmanmaya zorluyordu.

Yarı yol sahanlığına açılan dar geçit bir mumun loş ışığı ile aydınlatılmıştı. O, gıcırdayan basamaklara dikkat ederek ağır ağır çıkmayı sürdürdükçe, şakrak kalabalığın neşeli, sarhoş gürültüsü silindi.

Basamakların en yukarısında karanlık bir koridora çıktı. Gordon çok uzunmuş gibi gelen birkaç saniye boyunca boş yere kulak kabarttı. Bir süre sonra her şeyin kendi düş gücünün bir eseri olduğuna karar vererek geri döndü.

Ve ses yine geldi.

... duyulabilirliğin hemen sınırında, bir dizi silik, tüyler ürpertici ses. Uyandırdığı yarım yamalak anılar Gordon'ın ensesinden aşağı soğuk sular gibi aktı. Böyle şeyleri duymayalı çok, çok uzun bir süre olmuştu.

Tozlu koridorun sonunda ölgün bir ışık hafifçe aralanmış bir kapıyı yansıtıyordu. Yaklaştı, sessizce.

Blup!

Gordon kapı tokmağının soğuk madenine dokundu. Tokmağın üzerinde toz yoktu. İçeride birisi vardı.

Vua-vua...

Toplu tabancasının dost ağırlığının eksikliği –onu güvenilir bir yer sayılan Cottage Grove'un konukevinde bırakmıştı– tokmağı çevirir ve kapıyı açarken kendini yarı-çıplak hissetmesine neden oldu.

Otomobil lastiklerinden el aletlerine ve mobilyalara kadar köylülerin belirsiz bir gelecek için toplayıp bir kenara istifledikleri ıvır zıvırla dolu tahta sandıkların üzeri tozlu muşambalarla örtülmüştü. Bir sıra sandığın öte yanından o solgun, titreşen ışığın kaynağı yansıyordu. Hemen ilerisinde ivedi bir heyecanla fısıldaşan sesler vardı. Ve şu ses–

Blup. Blup!

Asırlık çökelti kayalıkları gibi yükselen güvenilmez küflü sandık yığınlarının diplerinden sürünerek ilerleyen Gordon, sıranın sonuna yaklaştıkça daha da gerginleşiyordu. Aydınlık çevreye yayıldı. Bu sıcaklık taşımayan, buz gibi bir aydınlıktı.

Bir döşeme tahtası ayaklarının altında gıcırdadı.

Tuhaf ışığın aydınlığında alçı kabartmalara dönüşmüş beş tane yüz aniden ona döndü. Gordon, dehşet içinde ona

bakan ve onu tanıyarak daha da dehşete düşen bu yüzlerin *çocuklara* ait olduğunu, bir an için nefessiz kaldığında fark etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış çocuklar hiç hareket etmediler.

Ama Gordon bu küçük kuytunun merkezindeki oval halının üzerinde duran kutumsu, ufak nesnenin dışında bunların hiçbirine aldırmıyordu. Gördüğüne inanamamıştı.

Nesnenin altında bir dizi küçük düğme vardı ve ortasındaki yassı, gri ekrandan inci renkli bir pırıltı yayılıyordu.

Uçan dairelerden çatırdayan bir marşın temposuna uyarak çıkan pembe örümcekler, haşmetle ekrandan aşağı doğru iniyorlardı. Karşı konulmaksızın ekranın dibine vardıklarında zafer sarhoşluğu içinde sesler çıkarıyorlar, sonra saflarını yeniden kurup saldırıyı sil baştan ediyorlardı.

Gordon'ın boğazı kurumuştu.

"Nereden..." diye soludu.

Çocuklar ayağa kalktılar. Oğlanlardan biri yutkundu. "Efendim?"

Gordon eliyle işaret etti. "Kutsal olan her şeyin adına, bunu da nereden buldunuz?" Başını iki yana salladı. "Daha da önemlisi... *pilleri* nereden aldınız?"

Çocuklardan biri ağlamaya başladı. "Lütfen, efendim, yanlış bir şey yaptığımızı bilmiyorduk. Timmy Smith bize bunun sadece eskiden çocukların oynadıkları bir oyun olduğunu söylemişti. Bunlardan her yerde bulabiliyoruz, ancak artık çalışmıyorlar."

"Kim," diye ısrar etti Gordon, "bu Timmy Smith?"

"Oğlanın biri. Babası birkaç yıl önce bir araba dolusu takaslık eşyayla Creswell taraflarından geldi. Buna karşılık Timmy'ye çalışmayanlardan yirmi tane verdik."

Gordon o akşam erken saatlerde odasında çalıştığı haritayı anımsadı. Creswell buranın biraz kuzeyinde, Eugene'e gitmek için hazırladığı rotanın hemen yakınlarında yer alıyordu.

Olabilir mi? Umut, mutluluğa dönüşemeyecek, hatta tanımlanamayacak kadar sıcak ve apansızdı.

"Timmy Smith bu oyuncağı *nereden* bulduğunu söyledi mi?" Çocukları huzursuz etmek istemiyordu ama sesindeki telaş kısmen dışarı taşarak onları korkutmuştu.

Kızlardan birisi feryada başladı. "Onu *Tepegöz'den* aldım dedi!"

Sonra çocuklar, tozlu deponun küçük koridorlarında, panikli bir telaş içinde dağılarak kayboldular. Gordon ayakta kıpırdamaksızın durup küçük gri ekrandan aşağı inen minik istilacıları seyreder halde, tek başına kalakalmıştı aniden.

"Rap-rap-rap," diye uygun adım yürüyorlardı.

Oyuncak zafer coşkusuyla *blup*'ladı. Sonra sil baştan oynamaya başladı.

3
EUGENE

Sırılsıklam bir kepenek giyen bir adamın çektiği midilli, çiseleyen yağmurun rutubeti içinde ağır aksak ilerlemeye çabalarken, nefesi gözle görülür buharlar oluşturuyordu. Yegâne yükleri bir eyerle neme karşı plastikle kaplanmış iki kalın torbaydı.

İki eyaleti birleştiren gri asfalt ıslak ıslak parlıyordu. Derin su birikintileri asfaltın üzerinde küçük gölcükler gibi uzanıyordu. Savaş ertesi kuraklık yıllarında dört şeritli otoyolun üzeri toz toprakla örtülmüş ve eski kuzeybatı yağmurları geri geldiğinde her yanında otlar büyümeye başlamıştı. Otoyolun büyük kısmı bir otlağa benziyordu artık, köpürerek akan bir nehre tepeden bakan ormanlı yamaçlarda düz bir çentik gibi.

Gordon haritasını kontrol edebilmek için kepeneğini bir çadır gibi tepesine kaldırdı. İleride, sağ tarafta, Willamette'in güney ve doğu dalları, Eugene ve Springfield arasından batıya yönelmezden önce bir araya geliyorlardı. Bu eski haritaya göre aşağılarda modern bir sanayi bölgesi olmalıydı. Şimdi ise balçığın üzerine çıkabilmiş birkaç eski çatı görülebiliyordu sadece. O muntazam caddeler, park alanları ve bahçeler artık rutubetten hiç de rahatsız görünmeyen su kuşlarının vatanı olmuştu.

Creswell'deyken Gordon'a eyalet yolunun biraz daha ku-

zeyde geçilmesi olanaksız hale geldiği söylenmişti. Doğrudan Eugene'in içinden geçmek, nehirde hâlâ açık bir köprü bulmak ve sonra bir şekilde Coburg otoyoluna çıkmak zorundaydı.

Creswell'liler ayrıntılarda çok net konuşmamışlardı. Savaştan bu yana bu yolculuğu yapan çok az sayıda gezgin vardı.

Hiç sorun değil. Aylardır hedeflerimden birisi de Eugene'di. Bir görelim bakalım ne hale gelmiş.

Kısaca, ama. Artık bu kent, kuzeyde onu bekleyen çok daha derin bir gize giden yoldaki bir kilometre taşıydı sadece.

Doğa güçleri eyalet otoyolunu henüz tamamen yenememişti. Ot kaplamış ve gölcüklerle dolu olabilirdi, ama sadece geçtiği yıkık köprüler şiddetin belirgin izlerini taşıyordu. Görülüyordu ki, eğer insanoğlu sağlam inşa etmişse, bunu ancak zaman ya da bizzat insanın kendisi yıkabilir. *İyi de inşa etmişler,* diye düşündü Gordon. Belki de gelecekteki Amerikalı nesiller, avare ormanlarda birbirlerini yemekle uğraşırken, bu eserleri tanrıların yarattığını düşüneceklerdi.

Başını iki yana salladı. *Ah şu yağmur, karamsar etti beni.*

Kısa bir süre sonra bir su birikintisine yarı yarıya gömülmüş büyükçe bir tabelayla karşılaştı. Gordon molozları ayağıyla itti ve paslı levhayı incelemek üzere, bir orman patikasındaki soğuk izleri okumaya çalışan izci gibi eğildi.

"Otuzuncu Cadde," diye okudu yüksek sesle.

Eyalet otoyolundan öteye, batıdaki tepelere doğru ayrılan geniş bir yol daha vardı. Haritaya göre, Eugene kent merkezi, o yöndeki ağaçlıklı yükseltinin hemen ardına düşüyor olmalıydı.

Doğruldu ve yük hayvanının sırtını okşadı. "Haydi, Dobbin. Kuyruğunu salla ve sağ sinyali ver. Bundan sonrası otoyoldan dışarı ve ara sokaklardan aşağı." Gordon dizginlere hafifçe asılıp onu önce şarampolden aşağı ve ardından da batıdaki rampadan yukarı doğru sürdüğünde at sabırla pufladı.

Yükseltinin üzerinden bakıldığında harap kasabanın şekilsizliği, çöken hafif bir sisle kısmen yumuşatılmışa benziyordu. Yağmurlar yangın izlerini çoktan temizlemişti. Kaldırımlardaki çatlaklardan filizlenen tırmanıcı bitkiler yeşillikle-

riyle birçok binayı sarmaya, yaralarını gizlemeye başlamışlardı bile.

Creswell halkı onu nelerin beklediği konusunda uyarmıştı. Yine de, ölü bir kente girmek hiçbir zaman kolay olmuyordu. Gordon cam kırıklarıyla kaplı hayalet caddeler boyunca inmeye başladı. Yağmurun ıslattığı kaldırımlar bambaşka bir çağdan arta kalmış vitrinlerin döküntüleriyle ışıldıyordu.

Kasabanın alt kesimlerinde, Fall Creek ve Lookout Point barajlarının çökmesiyle gelen çamur selinin caddelerde bıraktığı tortuda, akçaağaçlar boy vermişti. Bu su bentlerinin çökmesi sonucunda Oakridge'in batısından geçen 58 numaralı otoyol haritadan silinmiş ve böylece Gordon sonunda yine kuzeye yönelmezden önce Curtin, Cottage Grove ve Creswell üzerinden güneye ve batıya doğru yolunu uzatmak zorunda kalmıştı.

Tahribat oldukça kötüydü. *Ama yine de,* diye düşündü Gordon, *dayandılar, tam burada. Ve neredeyse beceriyorlardı.*

Creswell'deyken, bütün o toplantı ve kutlamaların –yeni posta müdürünün seçilmesi ve doğu ve batı yönlerine yeni posta hatlarının açılmasıyla ilgili coşkulu planlar yapılması– arasında, insanlar Gordon'a Eugene'deki yiğit direnişin öykülerini anlatmışlardı. Savaşın ve salgın hastalıkların onu dış dünyadan tamamen tecrit etmesinin ardından dört yıl boyunca kentin nasıl tek başına ayakta kalma mücadelesi verdiğini anlatmışlardı. Üniversite çevreleriyle kaba saba köylülerin oluşturduğu garip ittifak sayesinde bu kent-devleti tüm tehlikelerin üstesinden gelmeyi her nasılsa başarabilmişti... ta ki haydut çeteleri sonunda tüm su bentlerini havaya uçurup enerjiyi ve temiz suyu tamamen kesinceye dek.

Bu öykü daha şimdiden efsaneleşmişti, tıpkı Troya'nın çöküşü gibi. Ama hikâyecilerin ağzında yine de umutsuz görünmüyorlardı. Bu felakete kendi yaşam süreleri dahilinde aşılabilecek geçici bir geri adımmış gibi bakıyorlardı.

Çünkü daha Gordon'ın varmasından önce bile Creswell bir iyimserlik coşkusuna batmış haldeydi. Onun "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" öyküsü kasabalıların son üç ay içinde aldıkları *ikinci* müjdeli haber olmuştu.

Önceki kış *diğer bir* ziyaretçi daha uğramış –bu kez kuzeyden gülümseyerek gelen siyah-beyaz cüppeli bir adam– çocuklara hayret verici armağanlar dağıtmış ve *Tepegöz* adlı büyülü sözcüğü mırıldandıktan sonra kasabadan ayrılmıştı.

Tepegöz, demişti yabancı.

Tepegöz her şeyi yine yoluna sokacaktı. Tepegöz rahatlığı ve ilerlemeyi dünyaya geri getirecek, herkesi Kıyametsavaşı'nın mirası olan cefadan ve bitmek bilmeyen umutsuzluktan kurtaracaktı.

İnsanların yapmaları gereken tek şey eski makine ve özellikle de elektronik aygıt parçalarını toplamaktı. Tepegöz bu işe yaramaz, döküntü donanımı alacak ve belki bir miktar da gönüllü hizmetkârlarına bakabilmek için ihtiyaç fazlası yiyecek kabul edecekti onlardan. Karşılığında ise Creswell ahalisine *çalışır durumda* şeyler verecekti.

Oyuncaklar gelecek olanların habercileriydi sadece. Bir gün gerçek mucizeler görülecekti.

Gordon, Creswell halkından birbirini tutan açıklamalar alamamıştı. Tamamen mantıklı olamayacak kadar çılgıncasına mutluydular. Yarısı Tepegöz'ün *ardında* "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler"in bulunduğuna inanıyor, diğer yarısı ise bunun tam tersini düşünüyordu. Bu iki harikulade şeyin birbirleriyle bağlantısız, çöl ortasında tesadüfen karşılaşan iki efsane olabileceği gerçeği hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmiyordu.

Gordon onları aydınlatmaya, ya da çok fazla soru sormaya cesaret edememişti. Her zamankinden çok mektup yüklenmiş durumda ve bu öykünün kaynağına inmeye kararlı olarak mümkün olduğunca çabuk ayrılmıştı oradan.

Üniversite Caddesi'nden kuzeye döndüğünde öğle oluyordu. Hafifçe çiseleyen yağmur hiç sorun değildi. Eugene'i bir süre araştırabilir ve bir grup tarım işçisinin yaşıyor olduğu sanılan Coburg'a gece bastırmadan önce varabilirdi. Oranın kuzeyinde bir yerde Tepegöz'ün müritlerinin garip halasları-nın haberini iletmek üzere toplandıkları arazi vardı.

Yağmalanmış binaların önünden sessizce yürüyerek geçerken, Gordon, postacı numarasını kuzeyde de deneyip de-

nememekte kararsızdı. Karanlıkta yanıp sönen küçük uçan daireleri ve örümcekleri anımsıyor, umuda kapılmamakta gittikçe daha fazla zorluk çekiyordu.

Belki dalavere çevirmekten vazgeçip, inanabileceği gerçek bir şey bulabilirdi sonunda. Belki sonunda birileri karanlık çağa karşı mücadeleye önderlik etmeye başlamışlardı.

Bu umut ışığı vazgeçilemeyecek kadar tatlı, ama sımsıkı sarılınamayacak kadar da narindi.

Paramparça olmuş mağaza vitrinleri sonunda aradan çekilerek meydanı On Sekizinci Cadde'ye ve Oregon Üniversitesi kampüsüne bıraktı; atletizm sahası, bazıları altı metreden daha yükseğe boy vermiş kavak ve akçaağaç fidanlarıyla örtülüydü. Gordon orada, eski kapalı spor salonunun yanında yavaşladı ve sonra aniden durarak midillisini hareketsiz bekletti.

O kulak kabartıp emin olmaya çalışırken hayvan homurdanıyor ve toprağı eşeliyordu.

Pek uzak olmayan bir yerde birisi çığlık atıyordu.

Bu belli belirsiz ağıt önce perde perde yükseldi, sonra silindi. Bir kadının acıya ve ölümcül bir dehşete bulanmış sesiydi bu. Gordon kılıfını açarak tabancasını çekti. Ses kuzeyden mi gelmişti? Doğudan mı?

Aceleyle araziye uyabileceği bir yer arayarak üniversite binaları arasındaki seyrek ormana daldı. Oakridge kasabasını aylar önce terk etmesinden bu yana oldukça rahat bir yaşam sürmüştü, fazlaca rahat. Kötü huylar edinmiş olduğu ortadaydı. Bu metruk caddelerde sanki babasının tarlasındaymışçasına dolaşmasını hiç kimsenin duymamış olması bile başlı başına bir mucizeydi.

Midillisini spor salonunun arduvaz taşı kaplı duvarındaki açık bir kapıya doğru götürdü ve hayvanı bir grup seyyar tribün sırasının arkasına bağladı. Hayvanın yanma bir miktar yulaf yığdı, ama kolanlarını yerinde ve bağlı durumda bıraktı.

Şimdi n'olacak? Bekleyecek miyiz? Gidip bir bakacak mıyız?

Gordon sadağını çantasından çıkardı ve yayını kurdu. Bu yağmurda karabinasından ya da toplusundan çok daha sessiz olacağı kesindi, belki daha bile güvenilir olacaktı.

Tıka basa dolu posta torbalarından birini gözlerden uza-

ğa, bir havalandırma boşluğunun içine sokuşturdu. İkinci torbayı da gizleyebileceği bir yer aranırken, aniden ne yaptığının farkına vardı.

Bir anlık aptallığına kendisi de güldü ve belayı aramak üzere oradan ayrılırken torbayı olduğu yerde bıraktı.

Sesler tam karşısından, uzun pencerelerindeki camların hâlâ parıldadığı tuğla binadan geliyordu. Öyle anlaşılıyordu ki yağmacılar burasını ilgilenmeye değer bile bulmamışlardı.

Gordon hafif, fısıltı halindeki sesleri, atların yumuşak mırıltılarını ve gıcırdayan tahtaları işitebiliyordu artık.

Çatılarda ya da pencerelerde gözcü bulunmadığından emin olduğunda ot bürümüş avluya fırladı ve bir dizi geniş beton basamaktan yukarı koşarak çıkıp binanın köşesinin hemen öte yanındaki bir kapıya yaslandı. Gürültü çıkarmamak için açık ağzıyla nefes alıyordu.

Kapıda eski, paslı bir asma kilitle üzerinde oyma yazılar bulunan plastik bir levha asılıydı.

THEODORE STURGEON KÜLTÜR MERKEZİ
Mayıs 1989'da ithaf edilmiştir
Kafeterya Saatleri:
11.00-14.30
17.00-20.00

Sesler hemen içeriden geliyordu... tam anlaşılamayacak kadar boğuk. Yukarıdaki birkaç üst kata tırmanan bir dış merdiven vardı. Biraz geri çekildi ve üç kat yukarıda bir kapının aralık durduğunu gördü.

Gordon yine bir aptallık yapmakta olduğunu biliyordu. Hazır belanın yerini tam olarak saptamışken, gerçekten de bir an önce gidip midillisini alması ve buradan cehennem olup gitmesi gerekirdi.

İçeriden gelen sesler gittikçe öfkeleniyordu. Kapının aralığından vurulan bir darbenin sesini duydu. Bir kadının acıyla haykırışını erkeklerin kaba kahkahaları izledi.

Birazcık beyne sahip herkesin yapacağı gibi bir an önce oradan kaçacağı yerde orada kalmasına yol açan kişilik bo-

zukluğuna iç çekip, ses çıkarmamaya özen göstererek beton basamakları tırmanmaya başladı.

Yarı açık kapı ağzının hemen içinde küf ve çürümüş tahtalarla kaplı bir alan vardı. Ama onun ötesinde dördüncü katı işgal eden öğrenci merkezi el değmemiş durumdaydı. Her ne kadar tavandaki büyük aydınlatma penceresinin bakır çerçevesi pasla kaplanmışsa da, mucizevi biçimde camlarının hepsi sapasağlam duruyordu. Atriumun soluk ışığı altında halı kaplı bir rampa, katları birbirine bağlayarak helezon şeklinde iniyordu.

Gordon binanın açık orta kısmına doğru dikkatle yaklaşırken, bir an için zaman içinde geri gidiyormuş hissine kapıldı. Yağmacılar, heyecanlı kâğıt dağlarıyla dolu öğrenci derneği odalarına dokunmadan geçip gitmişlerdi. İlan panoları hâlâ spor karşılaşmalarının, gösterilerin, politik toplantıların yılların soldurduğu bildirileriyle kaplıydı.

Sadece en sondaki birkaç panoda olağanüstü durumla ilgili, parlak kırmızı bildiriler asılıydı – neredeyse hiç haber vermeden gelen ve her şeyi bitiren o son krizle ilgili. Bunların dışındaki ıvır zıvır yalındı, radikaldi, coşkuluydu...

Gençti...

Gordon bunları aceleyle geçti ve helezon rampanın kenarından aşağıdaki seslere doğru inmeye başladı.

İkinci katta ana girişin üzerine uzanan genişçe bir balkon vardı. Yolun geri kalanını da elleri ve dizleri üzerine çökerek emekledi.

Binanın kuzey yakasında, sağ tarafta, iki katlı büyük cam duvar iki at arabasını içeri alabilecek kadar parçalanmıştı. Hâlâ vücutlarından dumanlar tüten altı at batı duvarının dibine, bir dizi koyu renkli tilt makinesinin arkasına bağlanmıştı.

Küskün yağmur dışarıda, kırık cam parçalarının arasında, otomatik silahların ateşiyle yeni biçilmiş uzanan dört vücudun çevresinde gittikçe genişleyen pembe gölcükler oluşturmuştu. Pusuya düşürülen kurbanlardan sadece bir tanesi silahını çekmeyi becerebilmişti. Tabancası hareketsiz parmaklarının birkaç santim ötesinde, bir birikintinin içinde yatıyordu.

Sesler solundan, balkonun dönüş yaptığı noktadan geliyordu. Gordon dikkatle emekledi ve L şeklindeki salonun diğer kısmına doğru baktı.

Batı duvarı boyunca kırılmadan kalabilmiş tavan yüksekliğindeki birkaç ayna Gordon'a alt katın geniş bir görüntüsünü veriyordu. Aynaların arasındaki büyük bir şöminede parçalanmış mobilyalardan yükselen ateşler yanıyordu çatırdayarak.

Küf kokan halıya sımsıkı yapışarak başını, ateşin yanında durmuş münakaşa eden silahlı dört adamı görebileceği kadar kaldırdı. Bir beşincisi ise soldaki bir koltuğa yayılmış, otomatik tüfeğini kayıtsızca iki esire doğrultmuştu: dokuz yaşlarında bir oğlan çocuğu ve genç bir kadın.

Kadının yüzündeki kırmızı çizgiler belli ki bir ele aitti. Kahverengi saçları karmakarışıktı ve adamları ihtiyatla gözlerken çocuğu göğsüne sımsıkı bastırıyordu. İkisinde de gözyaşı dökecek kadar bile derman kalmamış gibiydi.

Sakallı adamların tümü de savaş öncesinden kalma o tek parçalı, ordu ihtiyaç fazlası yeşil, kahverengi ve gri benekli kamuflaj giysileri kuşanmıştı. Her biri sol kulağına bir ya da birkaç altın halka takmıştı.

Sağkalımcılar. Gordon içinden bir tiksinti dalgasının yükseldiğini hissetti.

Savaştan önce, bir zamanlar, bu sözcüğün sağduyu sahibi olmaktan sosyal uyanıklığa ve anti-sosyal paranoyak tabanca manyaklığına dek değişen geniş bir anlamlar yelpazesi vardı. Bir bakıma, belki Gordon'ın kendisi de bir çeşit "sağkalımcı" bile sayılabilirdi. Ama içlerindeki en kötülerin yol açtığı yıkımlardan sonra artık sözcüğün son anlamı iyice yerleşmişti.

Yolculukları sırasında uğradığı her yerde insanlar bu ortak tepkiyi paylaşıyorlardı. Harap olmuş köy ve kasabaların ahalilerinin neredeyse tümü, nihai çöküşe yol açan felaketler dizisinden bu maço haydut sürüsünü sorumlu tutuyordu; Bir Hafta Savaşı sırasında bombaları ve mikroplarıyla aynı türden felaketlere yol açan Düşman'dan bile daha fazla.

Ve içlerinde en berbatları da o *cehennemde yanasıca* Nathan Holn'un izleyicileriydi.

Ama Willamette Vadisi'nde hiç sağkalımcı kalmamış olması gerekiyordu! Cottage Grove'dayken Gordon'a son büyük güruhun da yıllar önce Roseburg'un güneyine, Rogue River arazisine sürüldüğünü söylemişlerdi!

Madem öyle, bu şeytanların burada ne işleri vardı? Biraz daha yaklaştı ve dinledi.

"Bilmem ki, Saldırı Önderi. Bu keşifte daha fazla açılmasak diye düşünüyorum. Şu pilicin çenesini kilitlemeden önce ağzından kaçırdığı 'Tepegöz' var ya, bize yeterince sürprizler çıkardı zaten. Site Bravo'daki kayıklarımıza geri dönüp bulduklarımızı rapor etsek diyorum."

Konuşan ince ve adaleli bir yapısı olan kısa boylu, kel kafalı bir adamdı. Sırtı Gordon'a dönük, ellerini şömineye uzatmış ısınıyordu. Bir ışık kamuflaj ağızlığı takılmış SAW saldırı tüfeğini namlusu yere bakacak şekilde sırtına asmıştı.

"Saldırı Önderi" diye hitap ettiği adamın yüzünde, kırçıl kara sakallarının ancak kısmen gizleyebildiği, kulağından çenesine dek uzanan bir yara izi vardı. Dişlerindeki birkaç gediği göstere göstere sırıttı.

"Şu kaltağın kustuğu palavralara gerçekten de inanmadınız değil mi? Konuşabilen büyük bir bilgisayar hakkındaki şu zırvalara? Ne martaval! Bunu sırf bizi oyalamak için geveliyordu."

"Öyle mi? Pekâlâ bütün *bunları* nasıl açıklıyorsun?"

Ufak tefek adam arabaları işaret etti. Gordon en yakın olanının köşesini aynada görebiliyordu. İçi hiç kuşkusuz bu üniversite kampüsünden toplanmış kırık dökük eşyalarla ağzına kadar doldurulmuştu. Yük çok büyük oranda elektronik donanımdan oluşmuş gibiydi.

Tarım araçları, giysiler ya da mücevherler değil – *elektronik parçalar!*

Gordon bir köylünün arabasını bu tip ganimetlerle tıka basa doldurduğuna ilk kez tanık oluyordu. Bu durumun ima ettiği şeyler Gordon'ın nabzının kulaklarında zonklamasına yol açtı. O kadar heyecanlanmıştı ki, ufak tefek adam yakınındaki bir masadan bir şey almak üzere aniden döndüğünde kılı kılına eğilebildi.

"Ya *buna* ne demeli?" diye sordu ufak sağkalımcı. Elinde bir oyuncak vardı – Gordon'ın Cottage Grove'da gördüğüne benzer küçük bir video oyunu.

Işıklar yanıp söndü ve küçük kutudan tiz, neşeli bir melodi yükseldi. Saldırı Önderi ona uzunca bir süre dik dik baktı. Sonunda omuzlarını silkti. "Bir bok demek değil."

Diğer yağmacılardan biri konuştu. "Bacaksız Jim'e katılıyorum..."

"Mavi Beş'e demek istiyorsun," diye tersledi büyük adam. "Disiplini koruyalım!"

Yediği fırçadan hiçbir rahatsızlık duymadığı belli olan üçüncü adam, "Tamam," diyerek başını salladı. "Mavi Beş'e katılıyorum, öyleyse. Bence bunu Albay Bezoar'a ve General'e rapor etmeliyiz. İstilayı etkileyebilir. Ya buranın kuzeyindeki çiftçiler yüksek teknolojiye *sahiplerse?* Ağır lazerlerle ya da benzeri bir şeylerle karşılaşırsak işimiz bitebilir... özellikle de bazı eski Hava Kuvvetleri ya da Donanma malzemesini çalışır duruma getirmişlerse!"

"İşte size bu keşfi sürdürmemiz için bir neden daha," diye homurdandı şefleri. "Şu Tepegöz zımbırtısı hakkında bir şeyler bulup çıkarmamız gerekiyor."

"Ama bildiğimiz kadarını sökebilmek için bile kadınla ne kadar uğraşmak zorunda kaldığımızı kendin gördün! Üstelik keşfe devam ederken onu burada bırakamayız. Ama geri dönersek eğer, onu kayıklardan birine bindirir ve..."

"*Kes* şu lanet olasıcı karı meselesini! Onun işini bu gece bitiririz. Çocuğunkini de. Çok uzun süredir dağlardasın, Mavi Dört. Bu vadiler piliç *kaynıyor.* Bunun patırtı çıkarmasını göze alamayız; hiç kuşkusuz keşif gezisi boyunca da yanımızda taşıyamayız."

Bu tartışmalar Gordon'ı hiç şaşırtmamıştı. Ülkenin her yanında, nerede yuvalanmayı becermişlerse, bu savaş ertesi sapıkları yiyecek ve köle bulmak için olduğu kadar kadın için de yağmaya girişiyorlardı. İlk birkaç katliam yılının ardından. Holnist yuvalarının çoğu çok yüksek bir erkek/kadın oranıyla baş başa kaldı. Başıboş, maço, hiper-sağkalımcı topluluklarında kadınlar artık çok değerli bir menkul kıymet haline gelmişti.

Alt kattaki saldırganlardan bazılarının kadını beraberlerinde geri götürmek istemelerine şaşmamak gerekirdi. Gordon, eğer iyileşirse ve dehşetin donukluğu gözlerini terk edebilirse, kadının oldukça güzelleşeceğini görüyordu.

Kollarındaki oğlan çocuğu adamları yırtıcı bir öfkeyle izliyordu.

Gordon, Rogue River çetelerinin sonunda karizmatik bir önderin çevresinde örgütlenmiş olabileceklerini düşündü. İstila amacıyla tekrar tekrar yaptıkları saldırıların çiftçilerce yenilgiye uğratıldığı Roseville ve Camas Vadisi savunmalarının çevresinden dolaşıp, denizyoluyla saldırmayı planladıkları aşikârdı.

Bu oldukça cesur bir plandı ve Willamette Vadisi'ndeki son uygarlık kırıntılarının da yok olması anlamına gelebilirdi pekâlâ.

Gordon, o ana dek, beladan bir şekilde uzak kalabileceğini kendi kendine telkin etmişti. Ama geçen şu on yedi yıl neredeyse herkesi bu çatışmada bir taraf olmaya zorlamıştı. Aralarında en acı kan davaları bulunan düşman köyler dahi kavgayı bir yana bırakıp bu tür çeteleri silebilmek için güç birliği yapabiliyorlardı. Ordu kamuflajlarının ve altın küpelerin görüntüsü bile, neredeyse her yerde, akbabalara karşı duyulana benzer bir tiksinti doğuruyordu insanlarda. Gordon, aşağıdaki adamlara en azından zarar verebileceği bir yol düşünmeksizin terk edemezdi orayı.

Adamlardan ikisi yağmurdaki geçici bir duraklamadan yararlanarak dışarı çıktı ve cesetleri soymaya, tüyler ürpertici anılar kopartabilmek için onları parçalamaya girişti. Yağmur yine çiselemeye başladığında yağmacılar dikkatlerini arabalara yönelttiler ve kıymetli bir şeyler bulabilmek amacıyla altüst ettiler. Gordon paha biçilmez ve yerlerine yenilerinin konması olanaksız elektronik aygıt parçalarının postalların altında ezilişlerini duydu.

Görüş alanında sadece tutsakları bekleyen adam vardı ve Gordon'a da, aynaların bulunduğu duvara da sırtını dönmüştü. Sağına soluna pek dikkat etmeksizin silahını temizlemekle meşguldü. Gordon, daha az salak doğmuş olmadığına yana-

rak, şansını denemek zorunda hissetti kendini. Başını zeminden biraz doğrulttu ve kolunu kaldırdı. Hareketi fark eden kadın yukarı doğru baktı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Gordon, kadının, onun da bu adamlara düşman olduğunu anlaması için dualar ederken parmağını dudaklarına götürdü. Kadın gözlerini kırpıştırarak baktı ve bir an için Gordon konuşmasından korktu. Kadın tamamen silahına dalıp gitmiş olan muhafıza doğru ivedi bir bakış fırlattı.

Gözleri Gordon'ınkilerle yine buluştuğunda anladığını çenesiyle hafifçe belirtti. Gordon işlerin yolunda olduğunu başparmağıyla işaret ettikten sonra balkonda hızla gerilemeye başladı.

Matarasını ilk fırsatta çıkararak kana kana içti, çünkü ağzının içi kül gibi kurumuştu. Tozun pek kalın olmadığı bir oda buldu –aksırmayı göze alamazdı hiç kuşkusuz– ve beklemek üzere yerleşirken Creswell'den aldığı bir parça kurutulmuş eti çiğnemeye başladı.

Aradığı fırsatı akşam alacasından hemen önce yakaladı. Yağmacılardan üçü devriyeye çıkmıştı. Bacaksız Jim dedikleri adam geride kalmış, beceriksizce doğranmış bir geyik budunu şöminede pişirmeye uğraşıyordu. Çökük avurtlu ve kulağında üç adet altın halkası olan bir Holnist tutsakları bekliyor, bir dal parçasını ağır ağır yontarken genç kadını seyrediyordu. Gordon muhafızdaki şehvet dürtüsünün şefinin gazabından duyduğu korkuya ne zaman baskın çıkacağını merak ediyordu. Adamın cesaretini toplamaya çalıştığı aşikârdı.

Gordon yayını hazırladı. Bir ok kurulmuş durumdaydı ve halının üzerine, yanı başına iki ok daha yerleştirmişti. Tabanca kılıfının kapağı açıktı ve toplusunun horozu altıncı merminin üzerinde bekliyordu. Gözlemekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Muhafız yontuğu dalı bıraktı ve ayağa kalktı. Onun yaklaştığını gören kadın öte yana bakarak çocuğa daha sıkı sarıldı.

"Mavi Bir bundan hoşlanmayacak," diye alçak sesle uyardı ateşin başındaki haydut.

Muhafız kadının başına dikilmişti. Kadın sakındığını gös-

termemeye çalışıyordu, ama adam saçlarına dokunduğunda elinde olmadan titredi. Oğlan çocuğunun gözleri öfkeyle parladı.

"Mavi, onunla daha sonra ilgileneceğimizi söyledi, sırayla. İlk sırayı benim almamam için hiçbir neden göremiyorum. Belki şu 'Tepegöz' hakkında dilinin çözülmesini bile sağlarım bakarsın."

"Ne dersin, bebek?" Kadına ihtirasla bakıyordu. "Eğer dilini dayakla çözemeyeceksek, seni neyin yola getireceğini çok iyi biliyorum."

"Peki çocuk ne olacak?" diye sordu Bacaksız Jim.

Muhafız umursamaz bir tavırla omuz silkti. "*N'olmuş* ona?" Aniden sağ elinde bir avcı bıçağı belirdi. Sol eliyle çocuğu saçlarından yakalayıp kadının kollarından çekti aldı. Kadın haykırdı.

Upuzun bir saniye boyunca Gordon tamamen refleksleriyle hareket etti – düşünmek için zaman yoktu. Öyle bile olsa, ilk akla geleni değil, gerekli olanı yaptı. Yayını gerdi ve elinde bıçağı olan muhafızı vurmak yerine oku *Bacaksız Jim*'in göğsüne yerleştirdi.

Gordon aceleyle bir ok daha taktı ve döndüğünde diğer sağkalımcının bıçağını kadının omzundan çekmekte olduğunu gördü. Kadın çocukla bıçağın arasına atlayarak darbenin yolunu kendi vücuduyla kesmiş olmalıydı. Çocuk sersemlemiş halde bir köşede duruyordu.

Kadın ağır yaralanmış olmasına rağmen hâlâ düşmanını tırnaklarıyla parçalamaya çalışıyor ve bunu yaparken de ne yazık ki Gordon'ın atış alanını daraltıyordu. Adam sonunda kadını yere savurmayı başardı. Suratındaki çiziklerin acısıyla öfkelenen Holnist ortağının sonundan habersiz sırıttı ve işini tamamlamak üzere bıçağını elinde tarttı. Yaralanmış ve acıdan soluğu kesilmiş kadına doğru bir adım attı. Gordon'ın oku tam o anda adamın kamuflaj giysisinin sırtını yırtarak vücudunda yüzeysel ama kanlı bir yara daha açtı. Ok koltuğa saplandı ve vınlayarak titredi.

Tiksindirici tüm niteliklerine rağmen, sağkalımcılar büyük olasılıkla dünyanın en iyi dövüşen adamlarıydı. Daha

Gordon son okunu yerinden alamadan, adam gözle izlenmesi olanaksız bir çeviklikle bir yana yuvarlandı ve saldırı tüfeği hazır durumda doğruldu. Bir dizi hızlı ve isabetli atış tırabzana saplanır ve bir saniye önce durduğu yerdeki demir parmaklıklardan sağa sola sekerken Gordon kendini geriye attı.

Tüfeğe susturucu takılmıştı ve yağmacı haydut yarı-otomatikte ateş açmak zorunda kalmıştı; ama Gordon yuvarlanır ve tabancasını çekerken kurşunlar dört bir yanında vızıldıyordu. Balkonun diğer köşesine fare gibi koşturdu.

Aşağıdaki herif çok esaslı kulaklara sahip olmalıydı. Gordon kendini yine son anda öte yana atarken yeni bir taraka ile tahta parçaları suratının birkaç santim önünde uçuştu.

Sessizlik çökmüştü, ama Gordon'ın nabzı kulaklarında gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

Peki, ya şimdi? diye geçirdi aklından.

Aniden bir haykırış duydu. Başını kaldırdı ve aynadan yansıyan bulanık bir hareketi son anda yakaladı... alt kattaki o küçücük kadın başının üzerinde havaya kaldırdığı bir iskemleyle kendinden çok daha iri düşmanına saldırıyordu!

Sağkalımcı hızla çevresinde döndü ve ateş açtı. Genç çiftçinin göğsünde kızıl lekeler belirdi ve kadın yere kapaklandı; serbest kalan iskemle sağkalımcının ayakları dibine düştü.

Gordon tüfeğin şarjörünün bittiğini ilan eden klik sesini duymuştu belki. Belki de bu sadece çılgın bir varsayımdı. Ama nedeni ne olursa olsun, kollarını uzatmış durumda hiç düşünmeden fırladı ayağa ve .38'liğinin tetiğini defalarca üst üste, horoz, tüten boş mermi yuvalarının üzerine en az beş kez daha düşünceye dek çekti.

Hasmı, sol elindeki yerine takılmaya hazır dolu bir tüfek şarjörüyle ayakta kalakalmıştı. Ama koyu lekeler kamuflaj giysisinin kumaşında yayılmaya başlamıştı bile. Gözleri tüten tabanca namlusunun üzerinden Gordon'ınkilerle buluştuğunda, yüzünde en çok şaşkınlık vardı.

Saldırı tüfeği cansız parmaklarından kurtuldu ve takırtıyla yere düştü; sağkalımcı çöküverdi.

Gordon basamaklardan aşağı hızla koşarak en alttaki tırabzanı sıçrayıp aştı. Önce iki adamın da yanlarına giderek

kesinlikle ölüp ölmediklerini kontrol etti. Sonra ölümcül yaralar almış genç kadının yanma koştu.

Başını kollarının arasına alırken kadının dudakları bir soruyu oluşturmaya çalışıyordu: "Kim?.."

"Konuşmaya çalışma," diyerek ağzının kenarından sızan kanları sildi.

Gözbebekleri iyice genişlemiş ve ölümün eşiğindeyken bile hâlâ ürpertici biçimde tetikte olan kadının gözleri Gordon'ın yüzünü, üniformasını, göğüs cebinin üzerindeki YENİDEN KURULMUŞ B. D. POSTA İDARESİ yazısını bir bir gördü. Merakla, soruyla açıldı.

Bırak inansın, dedi Gordon kendi kendine. *Ölüyor. Bırak bunların gerçek olduğuna inansın.*

Ama sözcükler bir türlü dökülemedi dudaklarından – onu aylar boyunca taşıyan, daha önce defalarca başvurduğu yalanlar. Bu kez değil.

"Kuzey..." diye soludu. "Çocuğu al... Uyar... *Tepegöz'ü...*"

Gordon, kadının son nefesi de sönüp giderken o son sözcükte hürmeti, bağlılığı ve nihai kurtuluşa olan inancı işitti... tümü de tek bir makinenin adında.

Kadının vücudunu yere bırakırken beyni uyuşmuş halde *Tepegöz* diye düşündü. Artık bu efsaneyi kaynağına dek izlemesi için bir nedeni daha vardı.

Cenazeleri kaldırmaya ayıracak vakti kalmamıştı. Haydutun tüfeği susturuculuydu, ama Gordon'ın .38'liği gök gürlemesi gibi patlamıştı. Diğer yağmacılar mutlaka duymuş olmalıydılar. Çocuğu alıp oradan kirişi kırması için topu topu birkaç saniyesi vardı.

Ama üç metre kadar ötesinde çalınmaya hazır atlar duruyordu. Ve genç kadının uğrunda ölmeye değer bulduğu bir şey kuzeyde bir yerlerde bekliyordu.

Ah bir doğru olsa, diye düşündü Gordon, düşmanının tüfeğini ve cephanelerini toplarken.

Eğer birilerinin, bir yerlerde sorumluluğu üstlendiklerini, karanlık çağa karşı gerçekten bir şeyler yapmaya çalıştıklarını bir görebilse, postacı rolünü o anda terk ederdi. Ne denli cüzi de olsa desteğini, yardımını sunardı onlara.

Hatta dev bir bilgisayara bile.

Uzaktan bağrışmalar geliyordu... gittikçe yakınlaşarak.

Salonun bir köşesinde gözlerini ayırmış, ona bakmakta olan çocuğu gördü.

Elini uzattı ve "Haydi, gel bakalım," dedi. "Atlarımıza atlasak iyi olacak."

4
HARRISBURG

Gordon çocuğu eyerin ön kısmına oturtarak, çalıntı bineğinin koşabildiğince hızla o tüyler ürpertici yerden uzaklaşmaya başladı. Geriye bir göz attığında peşlerinden yaya olarak koşan insan şekilleri gördü. Yağmacılardan birisi özenle nişan alabilmek için diz çöktü.

Gordon öne eğildi, dizginleri çekiştirdi ve atının sağrısını topukladı. Hayvan, yüksek ivmeli mermiler arkalarında bıraktıkları granit bir duvarı delik deşik ederken, yağmalanmış bir Rexall mağazasının bulunduğu köşeyi burnundan güçlü nefesler soluyarak döndü. Duvardan kopan granit yongaları Altıncı Cadde boyunca ıslık çalarak uçuştu.

Gordon, oradan dörtnala uzaklaşmaya başlamazdan önce, diğer atları dağıtmaya vakit ayırdığı için kendi kendini kutluyordu. Ama son anda geriye dönüp baktığında, bir yağmacının daha, üstelik onun midillisine binmiş halde yaklaşmakta olduğunu gördü.

Bir an için mantık dışı bir korkuya kapıldı. Eğer atını ele geçirmişlerse, *mektup torbalarını da* almış ya da zarar vermiş olabilirlerdi!

At bir yan sokağa dalarken Gordon bu yersiz düşünceyi zihninden silkip attı. Mektupların canı cehenneme! Zaten sadece yük oluyorlardı ona. O an önemli olan şey sağkalımcılardan sadece birisinin onu izliyor olmasıydı. Bu, şanslarını dengeliyordu.

Neredeyse yani...

Dizginleri çekiştirip topuklarını iyice bastırarak atının Eugene kent merkezinin sessiz, boş caddelerinin birinden aşağı dörtnala akmasını sağladı. Başka nal seslerinin de yankılandığını duydu, *hem de çok yakından.* Dönüp ardına bakmaya bile zahmet etmeksizin bir ara sokağa saptı. At kırık bir cam yığınının üzerinden sıçradıktan sonra bir servis yolunu ve moloz kaplı başka bir ara sokağı geçti ve bir sonraki caddeye çıktı.

Gordon hayvanı gözüne çarpan bir yeşilliğe doğru yönlendirdi, açık bir meydan boyunca tırısa kaldırdı ve küçük bir parktaki sık meşeliklerin ardına çekti.

Havada bir uğultu vardı. Bir an sonra Gordon bunun kendi soluması ve nabzı olduğunu fark etti. "Se... sen iyi misin?" diye soluklandı küçük çocuğa bakarak.

Dokuz yaşındaki ufaklık konuşarak nefesini harcamaksızın yutkundu ve başıyla evet dedi. Çocuk o gün dehşet verici şeylere maruz kalmış ve vahşice olaylara tanık edilmişti, ama kahverengi gözlerini Gordon'dan ayırmadan susuyor, gürültü yapmayacak kadar sağduyuya sahip olduğunu gösteriyordu.

Gordon eyerin üzerinde ayağa doğruldu ve on yedi yıldır serbestçe boy atmış şehirli çalılıkların arasından çevreyi gözetledi. En azından şimdilik izlerini kaybettirmişe benziyorlardı.

Tabii düşmanları da en fazla elli metre ilerilerinde sessizce durmuş, çevreyi dinliyor olabilirdi.

Gordon'ın parmakları heyecandan tir tir titriyordu, ama boş 38'liğini kılıfından çıkarmayı ve bir yandan zihnini toparlamaya çalışırken öte yandan da tabancasını doldurmayı başardı.

Eğer peşlerinde çarpışmaları gereken sadece bir atlı varsa, yapılacak en akıllıca iş öylece durup beklemek olacaktı. Bırak haydut onları bulmaya uğraşırken kaçınılmaz olarak uzaklaşıp gitsin.

Ama ne yazık ki diğer Holnistler de birazdan yetişeceklerdi. Rogue River arazisinin bu usta izci ve avcılarının toparlanarak bütün o bölgeyi örgütlü biçimde araştırmaya başlamalarını beklemektense, şimdiden biraz gürültü çıkarma riskini göze almak daha akıllıcaydı.

Hayvanın nefesini toplayabilmesi için birkaç saniye daha atın boynunu okşayarak bekledi. "Adın ne senin?" diye sordu çocuğa.

Çocuk "M– Mark," diye gözlerini kırpıştırdı.

"Benimki Gordon. Ateşin orada hayatımızı kurtaran ablan mıydı?"

Mark başını iki yana salladı. Karanlık çağların çocuklarından olduğu için gözyaşlarını daha sonraya saklıyordu. "Ha– hayır, efendim... O benim annemdi."

Gordon kelimelerini şaşkınlık içinde geri yuttu. Bugünlerde kadınların çocuk doğurmalarının ardından yine bu kadar genç kalabilmiş olmaları çok ender rastlanır bir şeydi. Mark'ın annesi olağanüstü koşullarda yaşamış olmalıydı; Oregon'un kuzeyinde gizemli işler döndüğünü ima eden bir delil daha işte.

Aydınlık hızla azalıyordu. Hâlâ hiçbir şey işitemeyen Gordon atını dürtükleyip harekete geçirdi ve dizleriyle kısmen yönlendirerek yumuşak topraklara doğru keyfince ilerlemesine izin verdi. Çevresini dikkatle gözlemeyi ihmal etmiyor ve dinlemek için sık sık duruyordu.

Birkaç dakika sonra bir haykırış duydular. Çocuk gerildi. Ama ses bloklarca öteden geliyordu. Gordon kasabanın kuzey ucundaki Willamette Irmağı köprülerini düşünerek sesin ters yönünde ilerlemeye başladı.

Route 105 köprüsüne vardıklarında akşamüzerinin o uzun alacakaranlığı son bulmuştu. Bulutlar damlayıp durmaktan vazgeçmişler ama yıldız ışığını bile keserek dört bir yanlarındaki yıkıntıların üzerine kapkara bir kasvet çökmesine neden olmuşlardı. Gordon gözleriyle karanlığı delmeye çalıştı. Güneyde yken işittiği söylentilere bakılırsa köprü hâlâ yerinde duruyor olmalıydı ve görünürlerde bir pusu izi de yoktu.

Ama yine de eli tüfekli kaşarlanmış kır gerillaları dahil herkes ve her şey o karanlık putrel yığınının içinde rahatça gizlenebilirdi.

Gordon başını iki yana ağır ağır salladı. Aptalca risklere atılmaması sayesinde hayatta kalmıştı bugüne dek. Hele başka seçenekler de varsa. Doğrudan doğruya Convallis'e ve Te-

pegöz'ün gizemli ülkesine çıkan eski eyalet otoyolunu izlemek istemişti; ama başka yollar da vardı. Atının başını çevirdi ve batıya, yiyecekmiş gibi ona bakan karanlık kulelerden ötelere doğru yöneldi.

Sonra uzunca bir süre arka sokaklar boyunca döne döne yol aldılar. Birkaç kez az daha kayboluyorlardı ve körlemesine ilerlemek zorunda kalmışlardı. Sonunda, akarsuyun çağıltısı sayesinde, 99 numaralı eski otoyolunu bulabildiler.

Buradaki köprü açık, yassı bir yapıydı ve göründüğü kadarıyla serbestti. Bildiği son yol da buydu zaten. Çocuğun üzerine eğilerek köprüyü dörtnala geçti ve olası takipçilerini çok gerilerde bıraktıklarından emin oluncaya dek hızlarını hiç düşürmedi.

Nihayet atından indi ve yorgunluktan perişan olmuş hayvanı nefesini toplayabilmesi için bir süre serbest bıraktı.

Eyere yeniden tırmandığında küçük Mark uyuyakalmıştı. Bir ışık arayarak kuzeye doğru ağır ağır ilerlerken, Gordon kepeneğini ikisini birden koruyacak biçimde üzerlerine çekti.

Şafaktan bir saat kadar önce Harrisburg köyüne ulaştılar. Gordon'ın mamur kuzey Oregon hakkında işittiği öykülerin gerçeği layıkıyla yansıtmadıkları anlaşılıyordu. Kasabanın çok ama çok uzun bir süredir barış içinde yaşamakta olduğu aşikârdı. Site duvarlarına dek olan atışa açık alanı çalı çırpı bürümüştü ve gözetleme kulelerinde muhafız yoktu. Kapıyı açacak birilerini getirene dek Gordon beş dakika boyunca bağırmak zorunda kaldı.

Büyük bir bakkal dükkânının gölgelikli sundurması altında onlara "Liderlerinizle görüşmek istiyorum," dedi. "Bugüne dek tanık olduklarınızdan çok daha berbat bir tehlike ile karşı karşıyasınız."

Çiftçi grubunun düşürüldükleri pusuyu, sert ve kötü adamların çetesini ve kendilerine kolay yağma yolları bulmak amacıyla kuzey Willamette yöresini keşfe çıktıklarını anlattı. Zamanın yaşamsal önemi vardı. İvedilikle harekete geçmeleri ve Holnistleri görevlerini tamamlamalarına fırsat vermeden öldürmeleri gerekiyordu.

Ama mahmur gözlü kasabalıların öyküsüne inanmaya pek hevesli olmadıklarını ve şu yağmurlu sabahın köründe harekete geçmek için de ayrıca nazlandıklarını gördüğünde hayretten donakaldı. Gordon'a kuşkulu kuşkulu baktılar ve bir müfreze oluşturmaları için ısrar ettiğini görünce daha da somurttular.

Genç Mark bitkinlikten yığılmıştı ve öyküsüne tanıklık edebilecek halde değildi. Onun abartıyor olduğunu varsaymak yöre halkının işine geliyordu. Adamlardan bazıları *Tepegöz*'ün etkisinin henüz tam sağlanamadığı güney Eugene'den gelmiş birkaç yerel serseriyle karşılaşmış olabileceğini belirtti. Ne de olsa yıllardır o taraflarda kimse Holnist görmemişti. Nathan Holn'un asılarak idam edilmesinden sonra geriye kalan sağkalımcıların da çoktan birbirlerini katletmiş oldukları varsayılıyordu.

İnsanlar teselli edercesine omzunu okşadılar ve evlerine dağılmaya başladılar. Dükkân sahibi Gordon'a o gece deposunda konaklayabileceğini söyledi.

Bunlara inanamıyorum. Bu sersemler kendi yaşamlarının tehlikede olduğunu idrak edemiyorlar mı? Keşif grubunu elimizden kaçırırsak, o barbarlar tüm güçleriyle geri geleceklerdir!

"Dinleyin..." Yine denedi, ama onların içe kapanık, inatçı köylü kafaları mantığa karşı yalıtılmış haldeydi. Tek tek uzaklaşıp gidiyorlardı.

Gordon çaresizlik, bitkinlik ve öfke içinde kepeneğini geri savuruverdi: altındaki postacı üniforması tamamen ortaya çıkmıştı! Kasabalılara doğru esip gürlemeye başladı.

"Siz anlamadınız galiba. Sizden yardım *istemiyorum!* Sizin şu aptal, kıytırık köyünüz benim umurumda mı sanıyorsunuz?

"Benim için önemli olan tek bir şey var. O yaratıklar *Birleşik Devletler halkına* ait iki adet posta torbasını çaldılar ve ben, federal bir görevli olmam münasebetiyle, silahlı bir müfreze oluşturmanızı ve torbaları geri almamda bana yardım etmenizi size *emrediyorum!*"

Gordon geçen birkaç ay içinde rolüne epey ısınmıştı, ama bu kadar küstahça bir tavır takınmaya da hiçbir zaman cesa-

ret etmemişti doğrusu. Şaşkın bakışlı köylülerden biri kekelemeye kalkışınca adamın lafını ağzına tıkadı ve bu utanç verici tavırları yeniden birleşen ulus tarafından duyulduğunda üzerlerine çökecek gazabı sesi öfkeden titreyerek onlara anımsattı: aptal, küçük bir köyün nasıl duvarları arkasına sindiğini ve ülkelerinin can düşmanlarının kaçmalarına nasıl göz yumduğunu!

Gözlerini kısarak dişlerinin arasından alçak sesle konuştu "Siz cahil hödüklerin milisinizi toplamanız ve harekete geçmeye hazır olmanız için *on dakikanız* var, aksi takdirde, bakın sizi uyarıyorum, yağmur altında zorunlu yürüyüş yapmaktan *çok* daha sevimsiz bir akıbete katlanmak zorunda kalacaksınız!"

Kasaba ahalisi şaşkınlık içinde bakışıyordu. Birçoğu yerinden bile kıpırdayamamış, üniformasına ve şapkasındaki parlak armaya bakakalmıştı. Karşı karşıya oldukları somut tehlikeyi görmezden gelebilirlerdi, ama *bu* inanılması güç öyküyü ya olduğu gibi yutacaklardı ya da ağızlarına bile almayacaklardı.

Bu tablo uzun bir süre öylece kaldı ve Gordon, ipler inceldikleri yerden kopuncaya dek, bakışlarını kasabalıların bakışlarından kaçırmadı.

Sonra aniden erkekler birbirlerine seslenmeye, silahlarını toparlamak için koşuşturmaya başladı. Kadınlar aceleyle atları ve koşumları hazırlamaya seğirttiler. Kepeneği rüzgârda çırpınan Gordon olduğu yerde kaldı ve Harrisburg milisleri yavaş yavaş çevresinde toplanırken içinden sessizce lanetler okudu.

Sonunda, *Tanrı aşkına, bana neler oluyor?* diye sordu kendi kendine.

Oynadığı role gittikçe daha fazla kapılıyordu galiba. Çünkü bütün bir kasabayla karşı karşıya kaldığı o gergin saniyeler boyunca, gerçekten de *inanmıştı!* Rolünün gücünü hissetmişti: Küçük adamlar tarafından yolundan alıkonulan halkın hizmetindeki bir kahramanın içten içe tutuşan öfkesini.

Bu olay onu biraz sarsılmış ve kendi ruhsal dengesini sorgular halde bırakmıştı.

Bir şey yeterince açıktı. Kuzey Oregon'a vardığında postacı numarasını bırakabilmeyi umut etmişti; ama bu artık olanaksız görünüyordu. Belki iyi, belki kötü, ama bu iş yakasını bırakacağa benzemiyordu hiç.

Çeyrek saat içinde her şey hazır olmuştu. Çocuğu bir ailenin yanına bırakarak müfrezeyle birlikte çiseleyen yağmurun altında hareket etti.

Dinlenmiş hayvanlarla ve gün ışığında yapılan yolculuk bu kez daha kısa sürdü. Gordon olası bir pusuya karşı önlem olarak öncüler ve yancılar çıkarmayı ihmal etmedi ve asıl grubu üç takıma ayırdı. Sonunda OÜ kampüsüne ulaştıklarında milisler atlarından inip yayılarak Öğrenci Merkezi'ne doğru yaklaşmaya başladılar.

Her ne kadar köylüler sağkalımcılara oranla sekize bir daha kalabalık idilerse de, Gordon şanslarının aşağı yukarı denk olduğunu kestirebiliyordu. Sakar köylülerin katliam mahalline yaklaşırlarken çıkardıkları her patırtıda yüzünü buruşturuyor, çatıları ve pencereleri sinirli sinirli gözlüyordu.

Güneyde Holnistleri sırf cesaret ve kararlılıklarıyla durdurduklarını işitmiştim. Tabii, her dört çatışmadan üçünde sağkalımcılara temiz bir kötek atan o efsanevi liderleri vardı başlarında. Demek bu piçler sahilin bu yanına boş yere yığılmadılar. Burada her şey daha farklı.

Eğer istila gerçekleşecek olursa, bura ahalisinin en ufak bir şansı bile yok.

Sonunda Öğrenci Merkezi'ne daldıklarında, yağmacıların çoktan gitmiş olduğunu gördüler. Ateş çoktan soğumuştu. Çamurlu caddedeki izler batıyı, kıyıdaki geçitleri ve denizi işaret ediyordu.

Katliam kurbanlarını eski kafeteryanın zemininde kulakları ve başka... parçaları... anı olarak kesilmiş durumda yatar buldular. Köylüler, savaştan sonraki ilk günlerin tatsız anılarını tekrar yaşarcasına, otomatik silahların yol açtığı bu kıyıma bakakaldılar.

Gordon, cenazeleri hazırlamaları için onları uyarmak zorunda kaldı.

Hüsran dolu bir sabah olmuştu bu. Haydutların kim ol-

duklarını kanıtlayabilecekleri hiçbir yolları kalmamıştı. Peşlerinden gitmek dışında, tabii. Ve Gordon bu ikircikli çiftçi güruhuyla böyle bir işe kalkışmaya hiç de niyetli değildi. Daha şimdiden bir an önce yüksek duvarlı korunaklarına dönmek istiyorlardı. Gordon, iç çekerek, bir yere daha uğramaları gerektiği konusunda ısrar etti.

Üniversitenin harap ve nemli spor salonunda buldu posta torbalarını – birincisi bıraktığı yerde dokunulmamış halde duruyordu, diğeri ise yırtılmış, salonun zeminine saçılan mektuplar ayaklar altında çiğnenmişti.

Gordon, ona yardıma koşup mektupları alçakgönüllülükle toplamaya koyulan köylüler onuruna, renkli bir öfke gösterisi sahneledi. Çileden çıkmış posta müfettişi rolünü sonuna dek oynadı ve postayı engellemeye kalkışacak bedbahtlara lanetler yağdırdı.

Ama bu kez gerçekten de sadece rol kesiyordu. İçinden ise tek düşündüğü şey ne kadar aç ve yorgun olduğuydu, hepsi bu...

İnsanın iliklerine dek işleyen soğuk sisin içinde ağır aksak geri dönmeleri gerçekten bir cehennem azabıydı. Ama bu büyük cefa Harrisburg'a vardıklarında da bitmek bilmedi. Orada Gordon bütün hareketleri bir kez daha yinelemek zorunda kaldı... Eugene'in güneyindeki kasabalardan topladığı birkaç mektubu sahiplerine iletmek... çoktan ölmüş olduklarını sandıkları akrabalarının ya da yakın dostlarının hâlâ yaşadıklarını öğrenen birkaç kişinin sevinç çığlıklarını dinlemek... yeni bir posta müdürü atamak... aptalca bir kutlamaya daha katılmak.

Ertesi günün sabahı uyandığında her yanı tutulmuştu, sızlıyordu ve ateşi çıkmış gibiydi. Çok çetin düşler görmüştü o gece: Hepsi de ölmekte olan genç bir kadının gözlerindeki sorgulayıcı, umutlu bakışla son bulmuştu.

Köylülerin söyledikleri hiçbir şey onu orada bir saat daha fazla tutamadı. Yeni bir at eyerledi, posta torbalarını sıkıca astı ve kahvaltıdan hemen sonra kuzey yönünde yola çıktı.

Gidip *Tepegöz'ü* görmenin zamanı gelmişti nihayet.

5
CORVALLIS

18 Mayıs 2011

Shedd, Harrisburg, Creswell, Cottage Grove, Culp Greek üzerinden Pine View'ya.

Sevgili Bayan Thompson,

İlk üç mektubunuz Corvallis'in hemen güneyinde yer alan Shedd kasabasında sonunda elime ulaştı. Onları aldığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Üstelik Abby ile Michael'dan da haberler var; onların adına çok sevindim, umarım bir kızları olur.

Yörenizdeki posta hattını Gilchrist, New Bend ve Redmond'a dek uzattığınızı öğrendim. Atadığınız posta müdürleri için geçici izin belgelerini, daha sonra asaleten onanmak üzere, mektubuma ekledim. Girişimciliğiniz takdire şayandır.

Oakridge'de rejim değişikliği olduğu haberi çok sevindirici. Umarım devrimleri kalıcı olur.

Gümüş dolmakalemin hafifçe sararmış kâğıtların üzerinde cızırdadığı ahşap duvarlı konuk odası sessizlik içindeydi. Soğuk bir ay ışığının dağınık gece bulutları arasından döküldüğü açık bir pencereden içeri, Gordon'ın yorgunluğunu bahane ederek kısa bir süre önce ayrıldığı kutlamaların müzik ve kahkahaları geliyordu uzaktan uzağa.

Gordon, kasabalarını ziyarete gelen "Devlet Görevlisi" için yöre insanlarının ellerinden gelen hiçbir şeyi esirgemedikleri o coşkulu ilk gün eğlencelerine alışmıştı artık. Bu kasabadaki en büyük fark ise çok, çok eskilerde kalan aşevi çatışmalarından beri bu kadar insanı bir arada görmemiş olmasıydı.

Müzik hâlâ yöreseldi; büyük çöküşten bu yana insanlar her yerde kemana, bançoya ve basit halk danslarına geri dönmüştü. Birçok yönüyle her şey o denli aşinaydı ki...

Ama bazı farklar da var.

Gordon dolmakalemini parmakları arasında yuvarladı ve

Pine View'daki dostlarından gelen mektuplara dokundu. Mektuplar eline tam zamanında erişmiş ve samimiyetini kanıtlamasında çok işine yaramıştı. Güney Willamette'den kan ter içindeki atıyla soluk soluğa gelen posta kuryesi –ki iki hafta önce bizzat Gordon tarafından atanmış bir gençti– "Müfettiş"e rapor vermeden önce bir bardak su içmeyi bile kabul etmemişti.

Kasabalıların zihinlerindeki kuşkunun son kırıntıları da bu gencin hevesli davranışları sayesinde tamamen uçup gitmişti. Gordon'ın masalı hâlâ geçerliydi.

Şimdilik, en azından.

Dolmakalemini aldı ve yine yazmaya koyuldu:

Rogue River sağkalımcılarının olası bir istila teşebbüsleri ile ilgili uyarımın şu ana dek elinize ulaşmış olması gerek. Pine View'nun savunması için gerekli önlemleri alacağınızdan eminim. Bununla birlikte, *Tepegöz*'ün ülkesi sayılan bu topraklarda, bu tehdidi ciddiye alacak birilerini bulmakta güçlük çekiyorum. Günümüz ölçütlerine göre çok uzun süredir barış içinde yaşamışlar. Bana iyi davranıyorlar, ama açıkçası benim bu tehdidi biraz abarttığım düşüncesindeler.

Nihayet yarın görüşme fırsatı bulabileceğim. Belki içinde bulundukları tehlike konusunda Tepegöz'ü ikna edebilirim.

Bir aygıtın önderlik ettiği bu küçük, tuhaf toplumun barbarların eline düşmesi çok üzücü olurdu. Çünkü burası uygar doğuyu terk edişimden bu yana gördüğüm en hoş şey.

*

Gordon kâğıda döktüğü bu son sözleri zihninde biraz düzeltti. Aşağı Willamette bölgesi on beş yıldır gördüğü en uygar yerdi, *nokta*. Görünüşe göre, akıllı bir bilgisayar ve onun sadık insan hizmetkârları tarafından oluşturulmuş bir barış ve bolluk mucizesiydi.

Masasının yanında duran lamba titreşmeye başladığında Gordon yazmayı bıraktı ve başını kaldırarak ışığa baktı. Çiçekli basmadan imal edilmiş abajurun altındaki kırk wattlık akkor ampul bir kez daha göz kırptı, sonra iki bina ötede yer alan üreteçler yine çalışmaya başladığında yeniden düzenli

olarak pırıldadı. Işık yumuşaktı, ama Gordon ışığa bir süre baktığı her seferinde gözlerinin yaşardığını fark ediyordu.

Buna hâlâ alışamamıştı. Corvallis'e ulaştığı gün on yıldan fazladır ilk kez çalışan bir elektrik ışığı görmüş ve yörenin ileri gelenleri onu karşılamaya geldiklerinde hemen izinlerini istemek zorunda kalmıştı. Kendini toparlayıncaya dek bir tuvalete sığınmıştı. Titreşen birkaç ampul karşısında alenen gözyaşlarına boğulmak "Saint Paul City'deki Devlet'in" bir görevlisine hiç yakışmazdı kuşkusuz.

Corvallis ve çevresi her biri iki-üç yüz insana hizmet veren belediyelere bölünmüş durumda. Buralardaki arazinin tamamı, modern tarım yöntemleri ve bizzat yöre halkınca yetiştirilen melez tohumlar kullanılarak ekiliyor ya da otlak olarak değerlendiriliyor.

Tabii yalnızca atla çekilen sabanları var, ama demirciler yüksek kalitede çelik işleyerek çeşitli araç ve gereci üretebiliyorlar. Hatta el yapımı su ve rüzgâr türbinleri üretmeye bile başlamışlar – tabii tümü de Tepegöz tarafından dizayn edilmiş olarak.

Buradaki sanat erbabı güney ve doğudaki müşterilerle ticaret yapmaya ilgi duyduklarını belirttiler. Takas yoluna gidebilecekleri kalemlerin bir listesini ekliyorum. Kopyalarını çıkarıp diğer kasabalara iletebilir misiniz lütfen?

Gordon savaş öncesinden bu yana ne bu kadar çok sayıda mutlu ve iyi beslenmiş insanı bir arada görmüş, ne de bu kadar sık ve rahat kahkahalar işitmişti. Günlük bir gazeteleri ve ödünç kitap dağıtan bir kütüphaneleri vardı; vadideki her çocuk en az dört yıl öğrenim görebiliyordu. On beş yıl önce beraber olduğu milis grubunun kargaşa ve umutsuzluk içinde dağılıp gitmesinden beri, sonunda ilk kez, her şeyi silbaştan inşa etmek üzere coşkun bir gayret içine girmiş iyi insanların oluşturduğu bir toplulukla karşı karşıya gelmişti.

Gordon birkaç gecelik beleş yemek ve yatak uğruna üçkâğıt sanatçılığı yapmak yerine, bu mücadelenin bir parçası olabilmeyi öylesine isterdi ki!

Kaderin cilvesine bakın ki, bu insanlar eski Gordon Krantz'ı yurttaşları olarak kabul edebilirlerdi. Ama giydiği üniforma ve Harrisburg'daki eylemleriyle artık silinemez bi-

çimde damgalanmıştı. Eğer gerçeği şimdi itiraf etmeye kalksa, onu affetmeyeceklerinden emindi.

Ya bir ilah olacaktı onların gözünde, ya da bir hiç. Eğer kendi yalanlarıyla eli kolu bağlanan biri varsa o da...

Gordon başını salladı. Bu oyunu bahtına çıkan ele göre oynaması gerekiyordu. Belki de gerçekten gereksinimleri vardı bu insanların bir postacıya.

Doğrudan Tepegöz'ün kendisi hakkında halen pek bir şey öğrenebilmiş değilim. Söylenenlere bakılırsa süper-bilgisayar doğrudan kendisi yönetmiyor, ama hizmet verdiği köy ve kasabaların barış ve demokrasi içinde bir arada yaşamalarında ısrar ediyor. Pratikte, Columbia'nın kuzeyine kadar bütün aşağı Willamette boyunca hakemliğini kabul ettirmiş durumda.

Konseyin bana bildirdiğine göre Tepegöz resmi bir posta hattı açılmasını çok arzu ediyor ve her türlü destekte bulunacaklarına dair söz veriyor. O, yani bilgisayar, Yeniden Kurulmuş BD ile işbirliğine gitmekte pek hevesli görünüyor.

Tabii, çok kısa bir süre sonra ülkenin geri kalanıyla yine iletişim içine gireceklerini duymaktan herkes çok hoşnut–

Gordon kalemini kaldırarak yazdığı son satıra uzun uzun baktı ve o gecelik artık daha fazla yalan söyleyemeyeceğine karar verdi. Bayan Thompson'ın onun foyasını anladığını bilmek işin tadını kaçırıyordu.

Bu durum kendisini çok hüzünlü hissetmesine yol açtı.

N'apalım, diye düşündü. *Yarın çok yoğun bir gün geçireceğim.* Dolmakaleminin kapağını kapattı ve yatmak üzere hazırlanmaya başladı.

Yüzünü yıkarken, o efsanevi süper bilgisayarlardan biriyle *son* karşılaşmasını anımsadı. Bu, savaştan sadece birkaç ay önce, on sekiz yaşında bir fakülte ikinci sınıf öğrencisiyken olmuştu. O günlerin en gözde sohbet konusu henüz sadece birkaç yerde kullanıma sokulan bu yeni "akıllı" aygıtlardı.

Çok coşkulu bir dönemdi o günler. Medya bu gelişmeyi insanoğlunun uzun süren yalnızlığının bitişi olarak ilan etmişti. Ama, insanın dünyasını bundan böyle paylaşacağı bu diğer "akıllı yaratıklar", uzaydan gelmek yerine, insanoğlu-

nun kendi yarattığı şeyler olacaktı.

Yeni Rönesans Dergisi'nin kampüs editörleriyle bir grup neohipi, bu tip bilgisayarlardan birinin Minnesota Üniversitesi'nde hizmete girdiği gün büyük bir yaşgünü kutlaması düzenlediler. Gökyüzünde balonlar uçuştu, hava akrobatları gösteriler yaptılar, insanlar parklarda pikniğe çıkarken her yer müzikle doldu.

Bütün bunların orta yerinde –bir hava yastığı üzerinde duran devasa, metal örgülü Faraday kafesinin içerisinde– *Millichrome*'u taşıyan helyum soğutmalı silindir yalıtılmış durumda asılı duruyordu. Bu şekilde kendi enerjisini ürettiğinden yalıtılmış yapay beynin yanıtlarını hiçbir dış etken etkileyemeyecekti.

O öğleden sonra saatlerce kuyrukta beklemişti. Öne çıkıp dar kamera merceğiyle yüz yüze durma sırası sonunda Gordon'a geldiğinde, bir dizi soru, iki adet bilmece ve karmaşık bir sözcük oyunu hazırlamış durumdaydı.

O umut dolu ilkbahar gününü, öylesine uzak bir geçmişte kalmış olduğu halde, sanki dünmüş gibi anımsıyordu... Aygıtın zeytinyağı gibi akan alçak sesini, dostlukla dolu gülüşünü. O gün *Millichrome* tüm sorgulamalarına göğüs germiş ve kendi girift sözcük oyunlarıyla ona misilleme bile yapmıştı.

Üstelik son tarih sınavında beklenildiği kadar başarılı olamamasından dolayı onu tatlı tatlı azarlamıştı bile.

Sırası geçtiğinde Gordon, *kendi* türünün böylesine bir harikayı yaratabilmiş olmasından dolayı delişmen bir coşku duyarak uzaklaşmıştı oradan.

Kıyametsavaşı kısa bir süre sonra patlayıvermişti. Ve Gordon basitçe, on yedi yıl boyunca bir ulusun ve dünyanın kırılmış umutları gibi, tüm süper bilgisayarların da ölü olduklarını varsaymıştı. Ama, bir mucize eseri olarak, bir tanesi burada yaşıyordu işte! Oregon Eyalet teknisyenleri yiğitlik ve ustalıklarıyla, makinelerden birini bütün o berbat yıllar boyunca çalışır durumda korumayı becerebilmişlerdi bir şekilde. Böylesi kadın ve erkeklerin arasına rol keserek girmiş olmakla, elinde olmadan, değersiz ve haddini bilmez hissediyordu kendisini.

Gordon elektrik ışığını saygıyla kapattıktan sonra yatağın-

da geceyi dinleyerek uzandı. Uzaklarda, Corvallis kutlamalarının müziği müthiş bir tezahürat içinde sona eriyordu. Ardından, evlerine dağılmakta olan kalabalığın seslerini duydu.

Akşam, sonunda sessizliğe gömüldü. Rüzgâr penceresinin önündeki ağaçlarda dolaşıyor, yakınlarda bir yerden Tepegöz'ün duyarlı beyninin süper soğutulmuş ve sıhhatli kalmasını sağlayan kompresörlerin hafif mırıltıları geliyordu.

Ama, aynı zamanda, bir şey daha vardı. Belleğini bir köşesinden çekiştirip dursa da ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı hoş ve hafif bir ses daha gecenin içinden kopup geliyordu.

Bunun ne olduğunu bir süre sonra kavrayabildi. Birileri, belki de bir teknisyen, müzik setinde klasik müzik çalıyordu.

Bir *müzik seti*... Gordon sözcüğün tadına vardı. Bançolara ve kemanlara bir itirazı yoktu, ama on beş yıldan sonra... Beethoven'ı bir kez daha dinleyebilmek!

Sonunda uykusu galip geldi ve düşleri senfoniyle kaynaştı. Notalar, ona onlarca yıl öncesinden seslenen melodik bir sesle bütünleşinceye dek yükselip alçaldı. Hareketli metal bir el yılların sisi içinden uzandı ve doğruca ona işaret etti.

"Yalancı!" dedi ses yumuşak bir hüzünle. *"Beni öylesine düş kırıklığına uğratıyorsun ki!*

"Eğer söyleyecekleriniz sadece yalanlarsa, yaratıcılarım, size nasıl yardım edebilirim?"

6
DENA

"Binyıl Projesi için gerekli araç ve gereci işte bu eski fabrika binasında muhafaza ediyorum. Aslında daha yeni başlamakta olduğumuzu görebilirsiniz. Önce bir miktar sanayi gücü oluşturmadan, Tepegöz'ün ilerideki günler için planlamakta olduğu üzere, gerçek robotların üretimine geçemeyiz."

Kılavuzu, Gordon'ı bambaşka bir çağın alet edevatıyla tepeleme yığılı rafların oluşturduğu bir dehlizden geçiriyordu.

"Hiç kuşkusuz, ilk adımımız, elimizden geldiğince çok şeyi küflenip çürümekten kurtarmak oldu. Koruyabildiklerimizin sadece bir kısmını burada saklıyoruz. Yakın dönemde kullanım potansiyelleri olmayan kalemler ise, gelecek günler için, başka yerlerde depolandı."

Gordon'dan sadece birkaç yıl daha yaşlı olan ince, uzun boylu ve sarı saçlı Peter Aage, savaş patladığında Corvallis Eyalet Üniversitesi'nde öğrenciydi muhtemelen. Tepegöz Hizmetkârları'nın kullandığı türden siyah kenarlı beyaz bir önlük giymişti ve onun şakaklarında da aklar vardı.

Aage aynı zamanda Gordon'ın Eugene kasabasının yıkıntıları arasından kurtardığı küçük çocuğun amcası ve yaşayan tek akrabasıydı. Adam pek minnettar görünmemişti, ama kendini Gordon'a borçlu hissettiği de açıktı. Karanlık çağları Oregon'dan uzak tutma programı çerçevesinde neler yapmakta olduklarını konuklarına bizzat göstermek istediğinde, Tepegöz Hizmetkârları'ndan rütbece ondan daha üst olanlardan hiçbiri itiraz etmemişti.

Aage sınıflandırılmış ve etiketlenmiş elektronik eşya yığınlarının arasından Gordon'a yol gösterirken, "Bazı küçük bilgisayarları ve diğer basit aygıtları burada onarmaya başladık," dedi. "İşin en zor yanı, düşmanın savaşın ilk dakikalarında, hani şu ilk bombalarla, kıtamıza yüksek frekanslı elektromanyetik dalgaları yukarıdan yayarak kavurduğu devrelerin yerlerine yenilerini koyabilmekte..."

Gordon hoşgörüyle gülümsedi ve Aage'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Bir elini özür diler tarzda kaldırdı. "Affedersiniz. En ufak şeyleri dahi açıklamak zorunda kalmaya öylesine alışmışım ki... Tabii siz doğulular EMP hakkında bizden çok daha fazla şey biliyor olmalısınız."

"Ben bir teknisyen değilim," diye yanıtladı Gordon ve keşke bu kadar iyi blöf yapmasaydım diye düşündü.

Ama Aage konuya yine geri döndü. "Dediğim gibi, kurtarma işlerinin çoğunu burada yapıyoruz. Çok zahmetli oluyor; ama elektrik enerjisi daha yaygın kullanılmaya başlanır başlanmaz ve temel gereksinimler karşılanır karşılanmaz, bu mikrobilgisayarları çevre köylere, okullara ve atölyelere dağıt-

mayı planlıyoruz. Gerçi oldukça iddialı bir hedef, ama Tepegöz'ün bu işi bizim yaşam süremiz dahilinde başaracağından adım gibi eminim."

Rafların oluşturduğu dehliz devasa bir fabrika salonuna açılıyordu. Tavanda sıra sıra çatı pencereleri yer aldığı için floresanlar idareli kullanılıyordu. Yine de, beyaz önlüklü teknisyenler öteye beriye ekipman taşırlarken, her yandan elektriğin hafif iniltisi işitilebiliyordu. Çevre köylerden toplanan armağanlar, Tepegöz'ün müşfik kılavuzluğu için ödenen bedeller duvar diplerine istiflenmişti.

Her gün çeşit çeşit makine parçaları ve Tepegöz'e hizmet veren insanlar için küçük miktarlarda da olsa yiyecek ve giyecek vergileri bu binaya akıyordu. Ama Gordon'ın kulağına geldiği kadarıyla, vadide yaşayanlar bu miktarı rahatlıkla ödeyebilecek durumdaydılar. Zaten eski makine parçaları onların ne işine yarayacaktı ki?

Hâlâ "makine diktatörlüğü" şeklinde yakınmalar duyulmamış olmasına şaşmamak gerekti. Süper bilgisayarın ücreti rahatlıkla ödenebiliyordu. Karşılığında ise, vadi halkı kendi Süleyman'larını ve belki de onları çölden çekip çıkaracak Musa'larını buluyorlardı. Yıllar öncesinin o yumuşak, bilge sesini anımsayan Gordon ödenen bedelin çok ucuz olduğunu gördü.

"Tepegöz geçiş döneminin bu aşamasını titizlikle hazırladı," diye açıkladı Aage. "Su ve rüzgâr türbinleri üretmekte kullandığımız hattımızı gördünüz. Bunun yanı sıra, yöremizdeki demircilerin dökümhanelerini geliştirmelerine ve çiftçilerin de ürünlerini ıslah etmelerine yardım ediyoruz. Ve vadideki çocuklara eski video oyuncaklarını dağıtarak onları, günü geldiğinde, bilgisayarlar gibi daha karmaşık aygıtlara hazırlıyoruz."

Yanıp sönen ışıklar ve bilgisayar kodlarıyla parıldayan ekranlarla kaplı bir sıranın üzerine eğilmiş, kır saçlı işçilerin yanından geçtiler. Tüm bunlarla başı dönen Gordon, kendini parçalanmış düşlerin bir grup dost ve ciddi cüce tarafından titizlikle yine bir araya getirildiği ışıltılı ve inanılmaz bir mucizeler atölyesine kazara dalmış gibi hissetti.

Teknisyenlerin çoğu orta yaşlıydı, hatta orta yaşı geçmişti. Gordon'a, eğitim görmüş bu son nesil de dünya yüzünden göçüp gitmezden önce, mümkün olduğunca çok şey yapmak istiyorlarmış gibi geldi.

"Tabii, Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'le bağlantımız artık kurulmuş olduğuna göre," diye sürdürdü konuşmasını Peter Aage, "ilerlememizin hızlanacağını umabiliriz. Söz gelimi, hiçbir şekilde üretmemiz kabil olmayan bir dizi elektronik yonganın listesini verebilirim size. Bunlar elimizde olsa her şey bambaşka olurdu. Eğer Saint Paul City gereksindiğimiz yongaları bize sağlayabilirse, sekiz gram kadarı bile Tepegöz'ün planlarına şimdiden dört yıl kazandırır."

Gordon adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Sökülmüş bir bilgisayarın üzerine, karmaşık iç organlarını incelemek istiyormuşçasına eğildi. "Bu konular hakkında çok az şey biliyorum," dedi yutkunarak. "Her neyse, video oyunları dağıtmaktan çok daha ivedi sorunlarımız vardı doğuda."

Zorunlu olduğundan da çok yalan söylemek zorunda kalmamak için bu sözleri sarf etmişti. Ama Tepegöz'ün Hizmetkârı yıldırım çarpmış gibi sarardı.

"Ah... Çok aptalım. Kuşkusuz o berbat radyasyonla, salgınlarla, kıtlıkla ve Holnistlerle uğraşmak zorundaydınız... Sanırım biz burada, Oregon'da, oldukça şanslıydık. Tabii ülkenin geri kalanı da bize destek verinceye dek tek başımıza idare etmek durumunda kalacağız."

Gordon evet anlamına başını eğdi. İki adam da harfi harfine gerçekleri konuşuyorlardı, ama sadece biri sözlerindeki gerçeğin ne denli hüzün verici olduğunun bilincindeydi.

İzleyen huzursuz sessizlikte Gordon aklına ilk gelen soruya sarıldı. "Pilli oyuncakları bir çeşit misyoner yemi olarak dağıtıyorsunuz demek," diyerek gülümsedi.

Aage de güldü. "Evet, bizim hakkımızda ilk işittikleriniz buydu, öyle değil mi? İlkel görünüyor, aslında. Ama işe de yarıyor. Gelin, sizi proje şefimizle tanıştırayım. Eğer yirminci yüzyıldan kalma birisi varsa, o Dena Spurgen'dır. Ne demek istediğimi onunla tanıştığınızda anlayacaksınız."

Gordon'ı bir yan kapıdan içi ıvır zıvırla dolu, darmadağı-

nık bir koridora geçirdi ve sonunda, hafif bir elektronik vınlamanın canlıymış izlenimi yarattığı bir odaya vardılar.

Her taraf, duvarlara tırmanan sarmaşık dalları gibi, raflar dolusu telle kaplıydı. Bu arapsaçının arasına yuvarlanmış en az on beş-yirmi adet küçük küp ve silindir görülüyordu. Gordon, bu kadar yılın ardından bile, Corvallis üreteçlerinin akımıyla beslenen çeşitli yeniden doldurulabilir pilleri hemen tanıdı.

Uzun salonun çaprazında üç sivil, beyaz üzerine siyah önlük giymiş uzun saçlı, sarışın bir görevliyi dinlemekteydiler. Dördünün de genç kadınlar olduğunu fark eden Gordon çarpılmış gibi bakakaldı.

Aage kulağına eğilerek, "Sizi uyarsam iyi olacak," diye fısıldadı. "Dena, Tepegöz Hizmetkârları'nın en genci olabilir, ama bir bakıma da müzeliktir. Burnundan soluyan sahici, ateşli bir feministtir."

Aage sırıttı. Uygarlığın çökmesiyle birlikte birçok kavram da yok olup gitmişti. Eski günlerde yaygın olarak kullanılan, ama artık hiç kimsenin işitmediği sözcükler vardı. Gordon merakla baktı.

Sarışın genç kadın, özellikle de bu devirde büyümüş bir kişi için, oldukça uzun boyluydu. Yüzü diğer yöne dönük olduğundan Gordon görünüşü hakkında pek bir şey söyleyemiyordu, ama diğer genç kadınlara hitap ederken sesi alçak ve kesindi.

"Kısacası, bir dahaki sefere bu tür risklere atılmanı istemiyorum, Tracy. Beni duydun mu? Bu görevi koparabilmek için bir yıl boyunca morarıncaya dek nefesimi tutmak zorunda kaldım. Bunun, çevremizdeki köylüler gönderilen görevlinin bir kadın olduğunu gördüklerinde kendilerini daha rahat hissetsinler diye düşünülmüş en mantıklı yol olduğunu söyleme bana. Sizlerden birinin bile kılına zarar gelecekse eğer, dünyanın en mantıklı çözümü olsa kaç yazar!"

Sert görünüşlü bir kumral, "Ama Dena," diye itiraz etti; "Tillamook, Tepegöz'ü çoktan işitmiş! Hemen benim köyümün birkaç adım yakınındalar. Zaten Sam ve Homer'i ne zaman yanıma alsam beni yavaşlatmaktan başka–"

Uzun boylu kadın "Her neyse!" diyerek sözünü kesti. "O çocukları gelecek defa da yanında götüreceksin, işte o kadar! Bak, samimi söylüyorum. Aksi takdirde, yemin ederim, daha ne olup bittiğini dahi anlayamadan kendini yine Beaterville'de öğretmenlik yapıp bebek üretirken bulursun..."

Asistanlarının ona pek dikkat etmiyor olduklarını fark edince aniden sustu. Kızlar gözlerini Gordon'a dikmişlerdi.

"Dena, buraya gel de Müfettiş'le tanış," diye seslendi Peter Aage. "Sizin şarj tesislerinizi görmeyi ve, eee, misyonerlik çalışmalarınızı dinlemek isteyeceğinden eminim."

Aage yan yan gülerek Gordon'a fısıldadı: "Aslına bakarsanız, ya sizi tanıştıracak ya da kolumun kırılmasını göze alacaktım. Kendinize dikkat edin, Gordon." Kadın Hizmetkâr'ın yaklaştığını görünce sesini yükseltti. "İlgilenmem gereken birkaç şey var. Sizi görüşme yerinize götürmek için birazdan dönerim."

Adam ayrılırken Gordon başını salladı. Kadınların bakışları böyle üzerindeyken, kendini açıkta kıstırılmış gibi hissediyordu.

"Şimdilik bu kadar, kızlar. Sizinle yarın öğleden sonra buluşalım ve bir sonraki yolculuğumuzu planlayalım." Diğerleri bu kararı ısrarlı bakışlarla protesto ettiler. Ama Dena'nın bir baş işareti onları kapı dışarı göndermeye yetti. Gordon şapkasının kenarına dokunarak selamlarken kızların utangaç gülümsemeleri ve kıkırdamaları, her birinin kalça ve çizmelerinde asılı duran uzun bıçaklarla tezat oluşturuyordu.

Gordon, Dena Spurgen'ın ne kadar genç olduğunu ancak kız gülümseyerek elini uzattığında idrak edebildi.

Bombalar düştüğünde altı yaşından fazla olamazdı.

El sıkışı da en az tavırları kadar sertti, ama cildinin düzgünlüğü ve yumuşaklığı dövenlerle pulluklardan çok kitaplar arasında geçirilmiş bir yaşama işaret ediyordu. Gordon'ın içtenlikle araştıran bakışlarını yeşil gözleriyle karşıladı. Gordon böyle bir kadınla en son ne zaman karşılaşmış olabileceğini düşündü.

Minneapolis'te, fakültenin o çılgın ikinci sınıfında, diye geldi yanıtı. *Ama o kız son sınıf öğrencisiydi. Bu kadar yıldan son-*

ra hâlâ anımsayabilmem ne şaşırtıcı...

Dena güldü. "Kafanızdan geçenleri tahmin etmeme izin var mı? Evet, çok genç ve dişiyim ve bırakın önemli bir projenin sorumluluğunu yüklenmeyi, gerçekte bir Hizmetkâr olmak için bile yeterli sayılmam."

Gordon, "Beni affedin," diyerek başını eğdi. "Ama düşüncelerim gerçekten de bunlardı."

"Ah, hiç sorun değil. Zaten herkes benim tarihsel bir yanılgı olduğum konusunda hemfikir. Gerçek şu ki, anti-teknoloji çalışmaları sırasında annemin ve babamın öldürülmesinden sonra Dr. Lazarenky, Dr. Taigher ve diğerleri kimsesiz bir çocuk olarak benim bakımımı üstlendiler.

"Ben de bu durumdan iyice yararlanmayı öğrendim ve o günden beri fena halde şımartıldım. Bunu, kızlara söylediklerimden de çıkartmışsınızdır eminim."

Gordon, en doğrusunun kızın hatlarını "yakışıklı" olarak tanımlamak olacağına sonunda kanaat getirmişti. Belki biraz köşeli bir çene ve uzunca bir yüz. Ama şu anda yapmakta olduğu gibi kendi haline gülerken Dena Spurgen'ın yüzü ışıldıyordu.

Kız, tellerle ve küçük silindirlerle dolu duvarı eliyle göstererek "Her neyse," diye sürdürdü konuşmasını. "Yeni teknisyenler eğitmemiz mümkün olmayabilir, ama bir pile elektronların nasıl tıkıştırılacağını öğrenmek için pek fazla beyne gerek yok."

Gordon güldü. "Kendinize haksızlık ediyorsunuz. Ben *Fiziğe Giriş*'i iki yıl okumak zorunda kalmıştım. Zaten, sizi bu işe atadığına göre, Tepegöz ne yaptığını biliyor olmalı."

Bu gözler Dena'nın yanaklarının al al olup bakışlarının inmesine yol açtı. "Evet, yani, sanırım..."

Tevazu mu? Gordon merak etti. *Bu kız sürprizlerle dolu. Hiç ummazdım.*

Dena, "Tüh," dedi çok daha yumuşak bir sesle. "Ne çabuk? İşte Peter geliyor."

Ivır zıvırın arasından kendine yol açmaya çabalayan Aage koridorda görünmüştü. Gordon eski model mekanik saatine bir göz attı. Teknisyenlerden biri saatini artık her saatte yarım

dakika ileri gitmeyecek biçimde ayarlamıştı. "Gayet tabii," dedi yine el sıkışırlarken. "Görüşmeme sadece on dakika kaldı. Ama bir kez daha konuşma olanağı bulacağımıza inanıyorum, Dena."

Kızın gülümsemesi geri gelmişti. "Bulacağımıza bahse girebilirim. Size savaş öncesi günlerde nasıl bir yaşantınız olduğuna ilişkin soracağım şeyler var."

Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler değil de, eski *günler hakkında... Olağandışı. Ve ayrıca: niye ben? Ona otuz beş yaşını geçmiş herhangi birinin anılarını dinlemekle alacağından daha fazla ne verebilirim ki?*

Kafası karışmış halde koridora giderek Peter Aage'yi karşıladı ve mağaramsı ambarın içinden geçerek çıkışa doğru birlikte yürüdüler.

"Sizi bu şekilde acele ettirdiğimden dolayı özür dilerim," dedi Aage, "ama geç kalmamak zorundayız. Eğer hiç istemediğimiz bir şey varsa, o da Tepegöz'den fırça yemektir." Sırıttı, ama Gordon onun sadece kısmen şaka yaptığını hissetti. Ellerinde tüfekleri ve kollarında beyaz pazubent olan muhafızlar, bulutlu gökyüzüne çıkarlarken onları başlarıyla selamladılar.

"Umarım Tepegöz'le olan görüşmeniz yolunda gider, Gordon," dedi kılavuzu. "Hepimiz de ülkenin geri kalan kısımlarıyla tekrar iletişim kurmak için çok hevesliyiz, elbette. Eminim Tepegöz de elinden geldiğince işbirliği yapmak isteyecektir."

Tepegöz. Gordon gerçeklere dönmüştü. *Bunu daha fazla erteleyemem. Hevesli miyim, korkuyor muyum, henüz karar veremedim.*

Kendini bu körebe oyununu sonuna dek götürmeye hazırladı. Seçim şansı yoktu. "Aynı duyguları taşıyorum," dedi. "Halkınıza elimden gelen yardımı yapmak istiyorum." Böyle de hissediyordu, hem de bütün kalbiyle.

Peter Aage döndü ve onu titizlikle biçilmiş çimlerin üzerinden Tepegöz Evi'ne doğru götürdü. Ama Gordon bir an için merak etmekten alamadı kendini: Teknisyenin gözlerindeki o garip ifadeyi –hüzünlü ve derin bir suçluluk duygusu-

nu– gerçekten görmüş müydü acaba, yoksa ona mı öyle gelmişti?

7
TEPEGÖZ

Tepegöz Evi'nin girişi –bir zamanların OEÜ Yapay Zekâ Laboratuvarı– çok daha zarif günlerden kalma çarpıcı bir anı gibiydi. Çok az yıpranmış olan altın sarısı halının elektrik süpürgesiyle daha yeni temizlendiği belliydi. Büyük makineyle kısa görüşmeler yapmak için kırk millik çevreden gelen köylüler ve görevlilerin ellerindeki dilekçelerini heyecanlı heyecanlı çekiştirerek bekleştikleri ahşap panelli lobide, floresanlar mükemmel mobilyaların üzerinde parlıyordu.

Kasabalılar ve çiftçiler Gordon'ın içeri girdiğini gördüklerinde hep birlikte ayağa kalktılar. Daha cesur olan birkaç kişi yaklaşarak Gordon'ın ellerini kendi kaba ve nasırlı elleriyle sıktı. Gözlerinde, seslerinin saygılı ve alçak tonunda, yoğun bir umut ve merak vardı. Gordon zihnini bir gülümsemenin ardında dondurdu ve onunla Aage'nin başka bir yerde beklemelerini dileyerek başıyla selam verdi.

Sonunda, güzel resepsiyonist gülümsedi ve onlara fuayenin sonundaki bir kapıyı gösterdi. Gordon ve rehberi görüşme odasına doğru koridor boyunca ilerlerlerken, diğer uçtan da iki adam yaklaştı. Birisi o tanıdık beyaz üzerine siyah gömleği giyen bir Tepegöz Hizmetkârı'ydı. Soluk renkli ama özenle onarıldığı belli olan bir savaş öncesi giysisi içindeki diğer adam ise uzun bir bilgisayar çıktısı sayfasına bakarak somurtuyordu.

"Tam olarak anladığından hâlâ emin değilim, Dr. Grober. Tepegöz kuyuyu kuzey çukurunun orada açmamızı istiyor mu, *istemiyor mu*? Yanıtı çok net değil, fikrimi sorarsanız."

"Bak şimdi Herb, her şeyi son ayrıntısına kadar düşünmenin Tepegöz'ün işi olmadığını halkına söyle. Seçeneklerimi-

zin sayısını en aza indirgeyebilir, ama sizin adınıza son kararı veremez."

Çiftçi aşırı dar yakasını çekiştirdi. "Tabii, bunu herkes biliyor. Geçmişte ondan daha net yanıtlar almıştık. Niçin *bu* kez daha belirsiz konuşuyor?"

"Bir kere, Herb, Tepegöz'ün anı bankalarındaki jeolojik haritaların son kez güncelleştirilmelerinden bu yana yirmi yıldan fazla oldu. Kaldı ki Tepegöz'ün sadece üst düzeydeki uzmanlarla konuşmak üzere dizayn edildiğini de biliyor olmalısın, öyle değil mi? Demek ki bazı açıklamalar, bazen biz sağ kalabilmiş birkaç bilim adamı için bile, çok üst düzeyde kalacaklardır *kuşkusuz*."

"Evet, a-ama..." Vatandaş tam o anda bakışlarını kaldırdı ve yaklaşan Gordon'ı gördü. Olmayan şapkasını çıkaracakmış gibi bir hareket yaptı, sonra avuçlarının terini pantolonuna silerek elini uzattı.

"Sciotown'dan Herb Kalo, Sayın Müfettiş. Bu benim için bir şereftir, efendim."

Gordon nazik birkaç söz mırıldanarak adamın elini sıktı ve kendini her zamankinden daha çok politikacıymış gibi hissetti.

"Evet, efendim, Sayın Müfettiş. Bir şeref! Umarım bizim taraflara gelerek bir posta ofisi açmak da planlarınız dahilindedir. Eğer öyleyse, size bugüne dek hiç tanık olmadığınız bir kutlama hazırla--"

Yaşlıca teknisyen "Dur bir dakika, Herb," diye araya girdi. "Bay Krantz, Tepegöz'le buluşmak üzere bulunuyor burada." Dijital saatine özellikle bir göz attı.

Kalo kızararak başını eğdi. "Davetimi unutmayınız, Bay Krantz. Sizi çok iyi ağırlayacağız..." Fuayeye doğru koridor boyunca geri geri giderken bir eğilmediği kalmıştı. Diğerleri fark etmemiş gibi davrandılar, ama Gordon'ın yanakları ateş gibi yandı.

"Sizi bekliyorlar, efendim," dedi baştekniseyen ve koridordan aşağı, önlerinden yürüdü.

Açık arazide geçirdiği yaşam Gordon'ın kulaklarını belki

de bu kasabalıların idrak edebileceklerinden çok daha duyarlı hale getirmişti. Dolayısıyla, o ve rehberleri konferans odasının açık kapısına yaklaşırlarken, biraz ilerisinde bir tartışma olduğunu duyduğunda, üniformasındaki birkaç iplik parçasını temizleme bahanesiyle yavaşladı.

"Bize gösterdiği belgelerin gerçek olduklarını nereden biliyoruz!" diyordu bir ses. "Tamam, her yanları damga ve mühürlerle kaplıydı, ama *yine de* kaba görünüyorlardı. Ve lazer uydularıyla ilgili şu öykü de doldurusa getirmekten başka bir şey değil, bana sorarsanız."

"Belki. Ama on beş yıldır niçin hiçbir şey duyamadığımızı da açıklıyor!" diye karşılık verdi bir başkası. "Ve eğer sahtekârlık yapıyorsa, şu kuryenin getirdiği mektupları nasıl açıklıyorsunuz? Albany'den Elias Murphy yıllardır kayıp olan kız kardeşinden haber aldı ve George Stevens, bunca yıldır ölmüş olduğunu sandığı eşini görebilmek için, Greenbury'deki çiftliğini terk edip Curtin'e gitti!"

"Zaten ne fark eder ki," dedi üçüncü bir ses yumuşakça. "İnsanlar inanıyorlar, önemli olan da bu."

Peter Aage aceleyle yürüdü ve kapı girişinde boğazını temizlemek istercesine öksürdü. Gordon peşi sıra girerken, beyaz önlüklü dört adam ve iki kadın yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış konferans salonundaki cilalı meşe masanın çevresinden doğruldular. Peter dışında hepsinin de orta yaşı çoktan geçmiş oldukları görülüyordu.

Gordon içeridekilerle daha önce tanışmış olmaktan memnun, herkesin elini sıktı; aksi halde bu şartlar altında isimleri aklında tutabilmesi çok güç olacaktı. Nazik olmaya çabalıyordu, ama bakışları sürekli olarak salonu ortadan ikiye ayıran kalın cam bölmeye kayıyordu ister istemez.

Masa o bölmede aniden kesiliyordu. Ve konferans salonunun ışıklandırması biraz loş olsa da, öte yandaki bölüm daha da karanlıktı. Tek bir küçük lambanın ışığı bir inci ya da dolunay gibi pırıldayan parlak bir *yüzü* aydınlatıyordu.

Bu tek, pırıltılı, gri renkli kamera merceğinin arkasında, karmaşık bir düzen içinde tekrar yanıp sönmekte olan iki küçük ışık dizisi vardı. Tekrarlayan bu dalgalar Gordon'ın için-

de bir yerlere dokunur gibi oldu... Ne olduğunu tam saptayamadı. Göz kırpan minik ışıklardan bakışlarını ayırabilmesi çok güçtü.

Makine yoğun buhardan yumuşak bir bulutla kundaklanmış gibiydi. Aradaki cam her ne kadar kalın olsa da, Gordon salonun diğer ucundan *hafif* bir soğuğun gelmekte olduğunu fark etti.

Birinci Hizmetkâr, Dr. Edward Taigher Gordon'ı kolundan tutarak cam gözün karşısına götürdü.

"Tepegöz," dedi. "Bay Gordon Krantz'la tanışmanı istiyorum. Birleşik Devletler hükümetinin bir posta müfettişi ve yeniden kurulmuş cumhuriyetin temsilcisi olduğuna dair yetki belgeleri takdim etti.

"Bay Krantz, sizi *Tepegöz*'le tanıştırayım."

Gordon inci gibi parlayan merceğe, yanıp sönen ışıklara ve sis bulutuna baktı ve içinde yükselen, boyundan büyük yalanlar söylemiş küçük çocuk duygusunu bastırmaya çalıştı.

"Sizinle tanışmak çok güzel, Gordon. Lütfen, oturun."

Nazik seste mükemmel bir insan tınısı vardı. Meşe masanın sonundaki bir hoparlörden geliyordu. Gordon, Peter Aage'nin gösterdiği deri kaplı bir iskemleye oturdu. Bir sessizlik oldu. Sonra Tepegöz yine konuştu.

"Coşku verici müjdeler getirdiniz, Gordon. Aşağı Willamete Vadisi insanlarına göz kulak olarak geçirilen bunca yıldan sonra, neredeyse inanılamayacak kadar güzel haberler."

Bir anlık duraklamanın ardından "Kendilerini 'hizmetkârlarım' olarak adlandırmakta ısrar eden dostlarımla çalışmak çok hoştu. Ama dünyanın geri kalanının viran halde olduğunu düşünmek de bir o kadar hüzün verici ve güç oldu.

"Lütfen söyler misiniz bana, Gordon? Doğu'daki kardeşlerimden yaşamını sürdürebilenler var mı?"

Gordon bir an için duralamak zorunda kalmıştı. Sonra kendini toparlayıp başını iki yana salladı. "Hayır, Tepegöz. Çok üzgünüm. Diğer büyük makinelerden hiçbiri felaketi atlatamadılar. Korkarım türünün kalan son örneğisin."

Her ne kadar bu haberi vermekten esef duymuş idiyse de, söze gerçeklerle başlamanın uğur getireceğini umut ediyordu.

Tepegöz uzunca bir süre sessiz kaldı. Gordon, neredeyse hıçkırık gibi hafif bir iç çekişi düşlemişti hiç kuşkusuz.

Kamera merceğinin altındaki minik ışıklar, bu sessizlik süresince, sanki gizli bir dilde bir şeyler anlatıyormuşçasına yanıp sönmeye devam ettiler. Gordon konuşmasını sürdürmek zorunda olduğunu, aksi takdirde bu hipnotik ortamda kendini kaybedeceğini anlamıştı. "Eee, aslında, Tepegöz, büyük bilgisayarların çoğu savaşın daha ilk birkaç saniyesinde öldüler – bilirsin, elektromanyetik dalgalar. Senin bu badireyi nasıl atlatabilmiş olduğunu merak ediyorum ister istemez."

Makine de yanıt verebilmek için, aynı Gordon gibi, önce hüzünlü bir anıyı bir kenara atmak istercesine durakladı.

"Bu iyi bir soru. Benim sağ kalabilmemin talihli bir zamanlama hatasına bağlı olduğu anlaşılıyor. Biliyor musunuz, savaş OEÜ'de ziyaretçi gününe denk gelmişti. Elektromanyetik dalgalar uçuşmaya başladıkları sırada, ben halkın izleyebilmesi için bir Faraday kafesine yerleştirilmiş durumdaydım. Dolayısıyla..."

Tepegöz'ün öyküsü ilgisini çekiyor olsa da, Gordon içten içe bir zafer duygusu yaşıyordu. Bir "Federal Müfettiş"e yaraşır sorular sorarak bu görüşmenin inisiyatifini ele geçirmişti. İnsan Hizmetkârlar'ın yüzlerindeki ciddi ifadelere göz gezdirdi ve küçük bir zafer kazandığından emin oldu. Onu gerçekten de pek ciddiye alıyorlardı.

Belki her şeye rağmen işler yolunda gidecekti.

Yine de titreşen ışıklara bakmaktan kaçındı. Ve kısa bir süre sonra, süper soğutulmuş camın yanındayken bile terlemeye başlamış olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

8

Görüşme ve toplantılar dört gün içinde bitmişti. Aniden, daha tam olarak havasına giremeden, gitme zamanı gelip çatmıştı yine. Binek hayvanlarının hazırlanmakta oldukları ahırlara doğru birlikte yürürlerken Peter Aage, iki ince eyer çanta-

sını taşımasında Gordon'a yardım ediyordu.

"Bu kadar vaktini aldığı için üzgünüm, Gordon. Posta ağını kurma çalışmalarına bir an önce geri dönmek için huzursuzlandığını biliyorum. Tepegöz'ün bütün istediği, Kuzey Oregon bölgesini rahatlıkla kat etmeni sağlayacak en doğru yolculuk kılavuzunu hazırlayabilmekti senin için."

Gordon, "Önemli değil, Peter," diyerek yalancıktan omuz silkti. "Pek fazla gecikmedik ve yardımlarınızı da takdir ediyorum."

Gordon'ın düşünceleri içten içe kaynaşırken bir süre sessiz yürüdüler. *Peter kalmayı ne kadar çok arzu ettiğimi bir bilebilseydi. Ah keşke bir yolu olsaydı da...*

Gordon, Tepegöz Evi'nin tam karşısındaki konuk odasının basit rahatlığını, onuruna düzenlenen büyük ve güzel yemekleri, bakımlı kitaplardan oluşan o etkileyici kütüphaneyi pek sevmişti. Yatağının başucundaki gece lambasını ise belki her şeyden daha çok özleyecekti. Uzun süre kış uykusuna yattıktan sonra hemen yine uyanan bir gençlik alışkanlığıyla, son dört gece uyku bastırıncaya dek kitap okumuştu.

Gordon ve Aage Tepegöz Evi'nin köşesini dönüp ahırlara doğru uzanan açık alana çıktıklarında haki renkli ceketler giymiş iki nöbetçi şapkalarına dokunarak onları selamladılar.

Tepegöz'ün yolculuk kılavuzunu hazırlamasını beklerken Gordon Corvallis çevresindeki araziyi büyük ölçüde gezmişti. Bilimsel tarım yöntemleri, basit ama teknik açıdan gelişmiş el sanatları ve Tepegöz'ün barışını olanaklı kılan gevşek konfederasyonun temel ilkeleri üzerine, düzinelerce insanla konuşmuştu. Vadi'nin sırrı çok basitti. Hiç kimse hır çıkarmak istemiyordu, hele bu, büyük makinenin bir gün geleceğine söz verdiği mucizeler bereketinden uzak kalmak anlamına geliyorsa...

Ama yaptığı konuşmalardan özellikle biri zihninden bir türlü silinmiyordu. Bu konuşma son gece, Tepegöz Hizmetkârları'nın en genciyle, Dena Spurgen'la olanıydı.

Dena, kızlarından ikisiyle birlikte onu temsilcilik binasındaki ateşin başında geç saatlere dek tutmuş, midesi dolana dek bardak bardak çay içirmiş ve Kıyametsavaşı'ndan önceki

ve sonraki yaşam hakkında başının etini yemişti.

Gordon "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" konusunda ayrıntıya girmekten sakınmak için birçok numaralar geliştirmişti çoktan, ama bu tür bir sorgulama için savunmaları henüz yetersizdi. Dena herkesi en çok heyecanlandıran konuyla, "ulusun geri kalanıyla" bağlantı kurulmasıyla pek ilgilenmiyordu. Bunun daha onlarca yıl alacak bir süreç olduğu açıktı.

Hayır, Dena'nın bilmek istediği bombalardan hemen önce ve sonraki dünyaydı. Gordon'ın Teğmen Van ve milisleriyle geçirmiş olduğu o berbat ve trajik yıl, kızı özellikle büyülemiş gibiydi. Milisteki her adamı tanımak, kaybedilmiş bir dava uğruna mücadeleyi sürdürmelerini sağlayan meziyetlerini, kusurlarını, cesaretlerini ya da dikkafalılıklarını iyice öğrenmek istiyordu.

Ama, hayır... kaybedilmiş değil. Gordon, Meeker County Savaşı'na mutlu bir son uydurmayı son anda akıl edebilmişti. Süvari son anda yetişmişti. Tahıl depoları ucu ucuna kurtarılmıştı. İyi adamlar ölmüştü –Tiny Kielre'nin çektiği acıların, ya da Drew Simms'in tek başına kurşunlara karşı durmasının hiçbir ayrıntısını saklamamıştı– ama bu öyküde verilen mücadeleler boşa çıkmayacaktı!

Kendisini de şaşırtan bir istekle, her şeyi olmaları *gerektiği* gibi anlattı. Kadınlar, anlatılanlar harikulade bir masalmış, ya da sabah sınava çekilecekleri bir dersmiş gibi huşu içinde dikkatle dinlediler.

Tam olarak neler duyduklarını –şu küçük, pis öykümde neler bulmaya çalıştıklarını– kesin olarak bilmeyi isterdim.

Belki Aşağı Willamette'in uzun süredir barış içinde olmasından dolayı idi ama Dena karşılaştıklarının *en kötülerini* de bilmek istemişti... onun yağmacılar, hiper-sağkalımcılar ve Holnistler hakkında bildiği her şeyi.

Yüzyılın sonuna doğru yaşamaya başladığımız rönesansın yüreğindeki kanser: İnşallah cehennemde yanıyorsundur Nathan Holn.

Tracy ve Mary Ann şöminenin başında uyuklamaya başladıktan sonra bile Dena soru sormaya devam etti. Normal

olarak, çekici bir genç kadının böylesine yakın ilgisi ve beğenisiyle cinsel arzularının uyanması gerekirdi. Ama bu Pine View'da Abby ile yaşadıklarıyla aynı şey değildi. Dena o yönden de ilgisiz görünmemişti aslında. Ona bir bilgi kaynağı olarak *çok daha fazla* önem veriyordu sadece. Ve eğer önlerinde ancak birkaç günleri varsa, Dena bu vakti ne şekilde değerlendireceğini çok iyi kararlaştırmıştı.

Her yönüyle düşündüğünde, Gordon kızı biraz hükmedici ve belki biraz da titiz bulmuştu. Ancak gidişinin kızı üzeceğini de biliyordu.

Galiba tek üzülen de o olacaktı. Tepegöz'ün diğer hizmetkârlarının onun gidiyor olduğunu görmekten memnun olacaklarına dair bir his vardı içinde. Peter Aage bile rahatlamış görünüyordu.

Sorun oynadığım rolde, tabii ki. Bu, onları asabileştiriyor. Belki de bir sahtekârlık olduğunu içten içe hissediyorlardır. Kimseyi suçlayamam.

Teknisyenlerin çoğunluğu anlattığı öyküye kanmış da olsalar, inşa etmek için bu kadar yıl uğraştıkları eserlerine önünde sonunda burnunu sokacak uzaktaki bir hükümetin adamını sevmek için pek nedenleri yoktu. Dış dünyayla iletişim kurmakta ne kadar hevesli olduklarını hep söylüyorlardı. Ama Gordon içlerinden çoğunun bunu en azından bir zorlama olarak gördüklerini hissediyordu.

Aslında ortada korkacak bir şey olduğundan da değil, hani.

Gordon bizzat Tepegöz'ün tutumundan da emin değildi hâlâ. Bütün bir vadinin sorumluluğunu yüklenmiş olan bu büyük aygıt son görüşmelerinde biraz daha mesafeli ve yoklar bir tavır takınmıştı. Şakalar ya da kelime oyunları yapmamış, sadece yalın ve içe kapanık bir ciddiyetle karşılamıştı. Minneapolis'teki o savaş öncesi gününe ait anılarından sonra bu soğukluk Gordon'a epey düş kırıcı gelmişti.

Tabii o diğer süper bilgisayarla ilgili anıları zaman içinde renklendirmiş, abartmış da olabilirdi. Tepegöz ve hizmetkârları burada çok şey başarmışlardı. Yargılamak ona düşmezdi.

Refakatçisiyle birlikte bir grup yanmış yapının yanından

geçerlerken Gordon çevresine bakındı. "Bir zamanlar burada şiddetli çatışmalar olmuşa benziyor," diye yorum yaptı yüksek sesle.

Anıları canlanan Peter yüzünü astı. "Anti-Teknoloji çetelerden birini tam orada, eski erzak ambarının yanında geri püskürttük. Erimiş transformatörleri ve eski acil durum üretecini görebilirsin. Onlar havaya uçtuktan sonra rüzgâr ve su enerjisine dönmek zorunda kaldık."

Enerji dönüştürücü makinelerin kararmış hurdaları, teknisyen ve bilim adamlarının yaşamlarını adadıkları çalışmalarını korumak amacıyla umarsızca dövüştükleri yerde, kavruk yığınlar halinde yatıyordu. Bu Gordon'a diğer sorununu anımsattı.

"Olası bir sağkalımcı istilasına karşı daha köklü önlemler alınması gerektiğini düşünüyorum hâlâ, Peter. Eğer o öncüleri doğru işitmişsem, eli kulağındadır."

"Ama sadece yanlış yorumlanabilecek birkaç cümle işittiğini de kabul ediyorsun." Aage omzunu silkti. "İlk fırsatta planlar hazırlayıp konuyu biraz daha tartışır tartışmaz devriyelerimizin sayısını artıracağız tabii. Ama Tepegöz'ün inanılırlığını koruması gerektiğini unutma. On yıldır hiç genel seferberlik ilan edilmedi. Eğer Tepegöz böyle bir işe kalkışır ve yanıldığı ortaya çıkarsa..." Neyi ima ettiğini ortada bıraktı.

Gordon yöredeki köy liderlerinin öyküsü hakkında tereddütleri olduğunu biliyordu. İkinci ekim dönemi yaklaşırken bu işe adam ayırmak istemiyorlardı. Tepegöz de Holnist çetelerinin kıyının birkaç yüz kilometre yukarısında gerçekten önemli bir saldırı düzenleyebileceklerine kuşkuyla baktığını belirtmişti. Açıkçası, süper bilgisayarın düşüncesine göre, bu iş sağkalımcı zihniyetle bağdaşmıyordu.

Gordon bu konuda Tepegöz'ün sözlerine sonunda güvenmek zorunda kalmıştı. Ne de olsa, o güne dek yayınlanmış bütün psikoloji makaleleri –ve bizzat Holn'un yazıları– bilgisayarın süper iletken anı depolarında mevcuttu.

Belki de Rouge River öncüleri sadece küçük bir yağma hareketindeydiler ve hava basmak için böyle yüksekten atmışlardı.

Belki.

Eh, geldik işte.

Seyisler, içinde birkaç kişisel eşyasının ve halk kütüphanesinden ödünç aldığı üç adet kitabın bulunduğu omuz çantalarını aldılar. İğdiş edilmiş güçlü ve güzel bir aygır olan yeni bineği çoktan eyerlenmişti. Büyük, uysal bir kısrak erzağını ve içi umut dolu iki adet şişkin posta torbasını taşıyordu. Eğer olası alıcıların ellide biri bile yaşıyorsa, bu bir mucize olacaktı. Ama o birkaç kişi için bile bir mektup çok şey ifade edecek ve yeniden bir araya gelişin uzun, yavaş sürecini başlatacaktı.

Belki oynadığı rol *gerçekten de* biraz faydalı oluyordu – en azından bir yalanı dengeleyecek kadar...

Gordon aygırın üzerine sıçradı. İkircikli hayvan sakinleşinceye dek boynunu okşadı ve onunla konuştu. Peter elini uzattı. "Üç aya dek, yolun yine Doğu'ya düştüğünde, görüşürüz."

Dena Spurgen'ın sözlerinin neredeyse aynısı. Belki daha da önce dönerim – size gerçeği söyleyecek cesareti toplar toplamaz.

"Tepegöz o zamana dek, Kuzey Oregon bölgesindeki şartlar hakkında amirlerine sunabileceğin iyi bir rapor da hazırlamış olacaktır."

Aage, Gordon'ın elini bir an için daha sıktı. Gordon bir kez daha şaşırmıştı. Sanki adamcağızı mutsuz eden bir şeyler daha varmış gibiydi – söyleyemediği bir şeyler. "Bu değerli görevinde Tanrı yardımcın olsun, Gordon," dedi içtenlikle. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa, herhangi bir şey, bana haber göndermen yeter."

Gordon başını eğdi. Söylenecek başka söz kalmamıştı, Tanrı'ya şükür. Aygırını mahmuzladı ve kuzey yoluna doğru yöneltti. Yük atı hemen arkalarından izliyordu onları.

9
BUENA VISTA

Tepegöz Hizmetkârları ona eyalet otoyolunun Corvallis'in kuzeyinde çok bozuk ve güvensiz olduğunu söylemişlerdi, dolayısıyla Gordon hemen batıdan ona paralel giden bir ilçe yolunu tercih etti. Molozlar ve çukurlar gidişini yavaşlatıyordu ve Buena Vista kasabasının yıkıntılarına vardığında öğle yemeği için mola vermek zorunda kaldı.

Hâlâ öğleden sonranın erken saatleriydi, ama bulutlar toplanıyordu ve sis süprüntü kaplı sokaklar boyunca saçak saçak yayılmıştı. O gün, tesadüfen, çevre çiftçilerinin ıssız kasabanın merkezinde kurdukları pazara denk gelmişti. Gordon çantasından çıkardığı peynir ve ekmeği dişlerken köylülerle sohbet etti.

Yöre halkından bir adam başını şaşkınlık içinde sallayarak "Ama buradaki eyalet otoyolu gayet düzgündür," dedi. "O hoca takımı buralara pek çıkmıyor olmalı. Onlar sizin gibi gezgin değiller, Bay Krantz. Her şeyi en iyi onlar bilirler ya, beyinleri kısa devre yapmış olsa gerek." Çiftçi kendi nüktedanlığından pek hoşnut görünüyordu.

Gordon elindeki yol kılavuzunun bizzat Tepegöz tarafından düzenlendiğinden hiç söz açmadı. Adama teşekkür etti ve eyer çantalarına giderek ona verilen haritayı çıkardı...

Haritanın üzeri, Kuzey Oregon bölgesinde bir posta ağı kurmak için izlemesi gereken yolları düzgün sembollerle belirten, gösterişli bir dizi bilgisayar çizimiyle kaplıydı. Yol kılavuzunun, onu yasadışı bölgeler ve Portland yakınlarındaki radyoaktif arazi gibi belalardan uzak tutarak en kestirme şekilde yönlendireceği iddia edilmişti.

Gordon sakalını sıvazladı. Haritaya baktıkça kafası daha da karışıyordu. Tepegöz ne yaptığını biliyor olmalıydı. Ancak kıvrıla kıvrıla çizili bu rota kestirmeden başka her şeye benziyordu.

Kılavuzun onu yolundan özellikle *saptırmak* üzere düzenlenmiş olduğunu düşünmeye başlamıştı ister istemez. Bu yol

ona zaman kazandırmaktan çok kaybettireceğe benziyordu.

Ama Tepegöz böyle bir şeyi *neden* yapsındı ki?

Süper makine onun müdahalesinden çekiniyor olamazdı. Gordon böylesi gerginlikleri yumuşatmayı çoktan öğrenmişti: Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'in yerel konulara karışmayacağını üzerine basa basa vurgulayarak. Tepegöz ona inanmışa benziyordu.

Gordon haritayı indirdi. Bulutlar alçalıp yıkıntı binaların çatılarını bulandırırken hava iyiden iyiye dönüyordu. Sis bulutları, sağlam kalabilmiş bir mağaza vitriniyle arasında pamuğumsu hortumlar yaratarak, tozlu sokak boyunca sürüklendi. Bu görünüm, ışığı binbir renge kıran su damlacıklarının arasından seçebildiği bir başka cam çerçevenin anısını canlandırdı.

Ölü kafası... benimkinin üzerine yansımış sırıtan, iskelet suratı postacının.

Bir başka çağrışım bütün tüylerini ürpertti. Sis saçakları süper soğutulmuş buğulu bir camı anımsatmışlardı ona – Corvallis'te Tepegöz'e tanıştırıldığı sırada soğuk cama vuran aksini– ve aynı düzen içinde yanıp yanıp sönen minik ışıkların tuhaflığını...

Yanıp yanıp sönen...

Gordon'ın belkemiği aniden buz kesmişti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Tanrım, lütfen!" Gözlerini yumdu ve düşüncelerini bir başka kanala akıtmak, havayı, dırdırcı Dena'yı, ya da Pine View'daki küçük tatlı Abby'yi, ya da neyi olursa onu düşlemek için dayanılmaz bir gereksinim duydu...

"Ama kim yapar ki böyle bir şeyi?" diye yüksek sesle isyan etti. "*Niçin* yapar?"

Niçin yaptığını gayet iyi bildiğini gönülsüzce itiraf etti. İnsanların neden yalan söyledikleri konusunda tam bir uzmandı.

Tepegöz Evi'nin arkasına yığılı kararmış hurdaları anımsayınca, kendini, teknisyenlerin başardıklarını iddia ettikleri şeylerin üstesinden nasıl gelebildiklerini merak ederken buldu. Gordon fiziğe kafa yoralı ve nelerin yapılıp nelerin yapılamayacağını hesap edeli neredeyse yirmi yıl olmuştu. Aradaki

yıllar sağ kalabilme mücadelesiyle dopdolu geçmişti – bir de her şeye yeniden başlanan altın bir ülkenin düşüyle. Neyin olanaklı, neyin olanaksız olduğunu söyleyecek konumda değildi.

Ama kafasını kemiren bu çılgın şüphenin doğru olup olmadığını bulmak zorundaydı. Emin oluncaya dek gözüne uyku girmeyecekti.

"Affedersiniz!" diye seslendi çiftçilerden birine. Adam dişlek ağzıyla Gordon'a gülümsedi ve şapkasını çıkararak ayağını sürüye sürüye yanına geldi. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Müfettiş?"

Gordon, Buena Vista'ya kuş uçuşu on kilometreden fazla çekmeyen bir yeri haritanın üzerinde işaret etti. "Şurası, Sciotown. Yolunu biliyor musun?"

"Tabii, hoca. Acele edersen, geceden önce varabilirsin."

"Acele ederim." Gordon adamı temin etti. "Sen hiç merak etme."

10
SCIOTOWN

"Bekle bir dakika, lanet olası! Geliyorum!" diye bağırdı Sciotown Belediye Başkanı. Ama kapısı ısrarla vurulmaya devam etti.

Herb Kalo, Corvallis'in beş kilometre batısındaki bir el sanatları komününde imal edilmiş yepyeni yağ lambasını yaktı. Sciorown'ın en güzel çömlek işçiliği örneklerinden iki yüz kilo kadarını, kısa bir süre önce, yirmi adet kaliteli lamba ve Albany'den getirilmiş üç bin kibritle takas etmişti ve bu alışverişin ona sonbahar seçimlerini kazandıracağından hiç kuşkusu yoktu.

Kapı daha da şiddetli vurulmaya başladı. "Pekâlâ! Dua edin ki gerçekten önemli bir nedeniniz olsun!" Sürgüyü öfkeyle çekti ve kapıyı açtı.

O gece nizamiye nöbeti verilen Douglas Kee karşısında

dikiliyordu. Kalo gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bir sorun mu var, Doug? Derdin ne–"

"Seni görmek isteyen biri var, Herb," diye kesti nizamiye nöbetçisi. "Sokağa çıkma yasağından sonra içeri salmazdım ama, Corvallis dönüşü bize ondan bahsetmiştin – ve dışarıda yağmurun altında kalmasını istemedim."

Bir adam şakırdayan kasvetin içinden ıslak kepeneğiyle öne çıktı. Şapkasındaki parlak arma lambanın ışığında pırıldıyordu. Elini uzattı.

"Sayın Belediye Başkanı, sizi yeniden görmek ne güzel. Acaba konuşabilir miyiz?"

11
CORVALLIS

Gordon, bir gün gelip de, sıcak bir akşam yemeği ve rahat bir yatak önerisini geri çevirerek, yağmurlu gecenin içine dörtnala dalacağını hayal bile etmemişti, ama başka seçeneği yoktu bu kez. Sciotown ahırlarının en iyi atma el koymuştu, ama zorunlu kalırsa, bütün yolu koşmaya bile hazırdı.

Dişi tay, Corvallis'e uzanan yoldan aşağı, emin adımlarla tırısa kalktı. Cesur bir hayvandı ve Gordon ın karanlıkta görebileceği kadar hızla koşuyordu. Şanslarına, neredeyse tam bir dolunay yağmur yüklü parçalı bulutları tepeden ışıldatıyor, bozuk araziye hafif bir parlaklık saçıyordu.

Gordon, daha Sciotown Belediye Başkanı'nın evine adımını atar atmaz, adamın kafasını tamamen karıştırmış olmaktan korkmuştu. Latifeyle vakit yitirmeksizin doğrudan konuya girmiş, Herb Kalo'yu titizlikle katlanmış bir kâğıdı getirmek üzere aceleyle ofisine koşturmuştu.

Gordon bilgisayar baskılı kâğıdı lambanın yanına götürdü ve Kalo'nun heyecanlı bakışları altında satırlara dikkatle göz gezdirdi. "Bu öğütler size kaça patladı, Sayın Başkan?" diye sordu bakışlarını kaldırmadan.

"Sadece az bir miktara, Müfettiş," diye huzursuz yanıtladı

adam. "Gittikçe daha fazla köy ticari birliğe katıldıkça Tepegöz'ün ücreti de düşüyor. Ve öğütlerin bu kez kısmen belirsiz olmalarından dolayı özel bir indirim de yapıldı."

Gordon ısrar etti: "*Kaça?*"

"Eee, işte... Elde oynanan o eski video oyunlarından on tane kadar bulmuştuk, ayrıca belki yine on kadarı kullanılabilir durumda yaklaşık elli adet de şarjlı batarya. Bir de... ha evet, pek fazla paslanmamış bir ev bilgisayarı."

Gordon, Sciotown'da korunmuş durumda bundan çok daha fazla malzeme olduğundan ve gelecekteki değiştokuşlar için saklandıklarından kuşkulanıyordu. O da aynı şeyi yapardı.

"Başka, Sayın Başkan?"

"Efendim, anlayamadım?"

"Sorum yeterince açık," dedi sertçe. "Daha – başka – *ne* – ödediniz?"

"Ama, *hiçbir şey!*" Kalo şaşırmış görünüyordu. "Eğer, tabii, Hizmetkârlar için eklediğimiz bir araba yükü yiyecek ve çanak çömleği saymazsak. Ama diğer malzemeyle karşılaştırdığınızda bunların pek bir değeri olduğunu söyleyemeyiz. Onları da gönderiyoruz ki, Hizmetkârlar Tepegöz'e yardım ederlerken yiyecek bir şeyler de bulabilsinler."

Gordon sıkıntıyla nefes alıp veriyordu. Nabzının yavaşlamaya niyeti yoktu. Her şey birbirine uyuyordu ne yazık ki.

Bilgisayar çıktısını yüksek sesle okumaya başladı: "... tektonik sahanlıkların sınırlarından henüz başlayan sızıntılar... yeraltı sularının korunmasında meydana gelen oynamalar..." On yedi yıldır görmediği –hatta düşünmediği– sözcükler, yeniden tadılan eski lezzetler gibi dökülüyordu dilinden.

"... su rezervlerinin beslenme oranlarında sapmalar... teleolojik tereddütler nedeniyle sadece deneysel olarak yapılabilen incelemeler..."

"Tepegöz'ün ne demek istediği konusunda bir ipucumuzun olduğu fikrindeyiz," diye lafa girdi Kalo. "Yağışsız mevsim başlar başlamaz en uygun iki mevkide kazı yapmaya girişeceğiz. Tabii tavsiyeleri doğru yorumlayamamışsak eğer, bu bütünüyle bizim suçumuzdur. Hemen değindiği diğer yerleri deneyeceğiz ve..."

Belediye Başkanı'nın sesi tedricen alçalarak kesildi, çünkü Müfettiş hareketsiz durmuş ve gözleri boşluğa dalmıştı.

Ancak duyulabilir bir sesle, " *Delfi*" diye fısıldadı Gordon.

Ardından gecenin içindeki o çılgın koşu başlamıştı.

Vahşi doğanın içinde geçirdiği yıllar Gordon'ı oldukça katılaştırmıştı; Corvallis halkı ise bütün bu süre boyunca varlık içinde yaşamıştı. Kasabanın sınırlarındaki nöbetçilere görünmeden geçmek onun için neredeyse gülünecek kadar kolay olmuştu.

Boş yan sokaklar boyunca ilerleyerek OEÜ kampüsüne ve dolayısıyla uzun süredir terk edilmiş haldeki Moreland Salonu'na vardı. Sırılsıklam olmuş bineğini kurulayıp yem torbasını doldurmak için on dakika harcadı. Ona acil gereksinim duyarsa atının hazır durumda olmasını istiyordu.

Çiseleyen yağmur altında yapılan kısa bir koşu, Tepegöz Evi'ne varmasına yetmişti. Yaklaştığında, bu işin bir an önce bitmesini istediği halde biraz yavaşladı.

Bir çift nöbetçi, yağmurluklarının altında kamburları çıkmış ve tüfekleri neme karşı kılıflanmış halde geçerlerken, eski elektrik santralinin yıkıntıları ardına sinerek gözden ırak oldu. Kararmış duvarların arkasında çömelirken, yağmurun ıslaklığı, bu kadar yıldan sonra bile, Gordon'ın burnuna yanık kalasların ve erimiş kabloların kokusunu getiriyordu.

Otoritenin darmadağın olduğu ve ayaklanmaların alıp başını gittiği o çılgın ilk günler hakkında Peter Aage ne demişti? Elektrik santralinin kundaklanmasının ardından yine su ve rüzgâr enerjilerine dönüş yaptıklarını söylememiş miydi?

Gordon, eğer zamanında yapılabilselerdi, bunların da işe yarayacaklarından kuşku duymuyordu. Ama gerçekten de böyle *olmuş muydu* acaba?

Nöbetçiler uzaklaştıklarında aceleyle Tepegöz Evi'nin yan girişine doğru seğirtti. Bu amaç için getirdiği demir bir levyeyle kanırttığı asma kilidi sert bir çatırtıyla kırdı. Uzunca bir süre dikkatle kulak kabarttı ve kimsenin gelmediğine emin olduğu zaman içeri sızdı.

OEÜ Yapay Zekâ Laboratuvarları'nın arka koridorları halka açık kısımlarına oranla çok daha pisti. Raflar dolusu terk edilmiş bilgisayar bandı, kitaplar, kâğıtlar, hepsi kalın bir toz tabakasının altında yatıyordu. Gordon karanlıkta iki kez molozlara takılarak, ana servis koridoruna çıkmayı başardı. Bir adam ıslık çalarak geçerken kendini çift kanatlı bir kapının arkasına attı. Sonra döndü ve aralıktan dışarıyı gözetledi.

Kalın eldivenler ve siyah-beyaz Hizmetkâr önlüğü giymiş bir adam, koridordaki kapılardan birinin önünde durdu ve kalın, yıpranmış, köpükten imal edilmiş bir piknik çantasını yere bıraktı.

"Hey, Elmer!" Adam kapıyı çaldı. "Yüce sahip ve efendimiz için bir kutu dolusu kuru buz. Haydi, acele et! Tepegöz acıkmış olmalı!"

Kuru buz, diye not etti Gordon. Yalıtılmış kutunun çatlak kapağından yoğun buharlar sızıyordu.

Kapının arkasından boğuk bir sesin geldiği duyuldu. "Aman be, ne kurtlu adamsın! Tepegöz bir iki dakika daha bekleyiverse n'olur?"

Kapı sonunda açıldı ve bir rock müziğinin yoğun ritmi eşliğinde koridora ışık yayıldı.

"Neden geciktin?"

"Şansım çok iyiydi! Roket Merkezi'nin orada neredeyse yüz bine vuruyordum ve kesmek istemedim–"

Kapanan kapı Elmer'in palavralarının geri kalanının duyulmasını engelledi. Gordon aceleyle koridora koştu. Biraz ileride, kapısı hafif aralık duran başka bir oda vardı. İçeriden ince bir ışık ve tartışan sesler sızıyordu. Gordon seslerin bazılarını tanıdığında duraladı.

"Hâlâ onu öldürmeliydik diye düşünüyorum," diyordu Dr. Grober'inki olarak tanımladığı bir ses. "Bu adam buradaki bütün düzenimizi altüst edebilir."

"Ah, tehlikeyi abartıyorsun, Nick. O kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu sanmıyorum." Bu, kadın Hizmetkârlardan en yaşlısının sesiydi – adını bile anımsamıyordu. "O adamcağız oldukça samimi ve zararsız görünüyordu."

"Öyle mi? Peki, Tepegöz'e sorduğu o soruları işitmedin mi? Buradaki yurttaşlarımızın zaman içinde dönüştükleri cahil taşralılardan değil o. Adam *zeki!* Ve geçmiş günler hakkında çok fazla şey anımsıyor!"

"Yani? Belki onu da üyeliğe alabiliriz..."

"Mümkün değil. Herkes onun bir idealist olduğunu görebilir. Hiçbir zaman kabul etmeyecektir. Tek seçeneğimiz onu öldürmek! Şimdi! Ve onun yerine bir başkasını göndermelerinin yıllar alacağını ummak."

"Ben hâlâ senin zırdeli olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı kadın. "Eğer ipin ucunu bize kadar izlerlerse, sonuçları feci olur."

"Marjorie'ye katılıyorum." Bu Dr. Taigher'ın sesiydi. "Eğer anlaşılırsa, sadece Oregon'daki kendi halkımız bize karşı çıkmakla kalmayacak, bütün ülkenin intikam tehdidiyle burun buruna geleceğiz."

Uzun süren bir sessizlik oldu.

"*Hâlâ* emin olamıyorum, o gerçekten–" Ama Grober'ın sözleri bu kez Peter Aage'nin yumuşak sesiyle kesildi.

"Ona kimsenin dokunmaması ya da herhangi bir şekilde müdahale etmemesi için en önemli nedeni hepiniz de unuttunuz mu?"

"Neymiş o?"

Peter'ın sesi iyice alçalmıştı. "Ulu Tanrım! Bu adamın kim olduğunu hâlâ kavrayamıyor musunuz? Ve neyi temsil ettiğini? Biz ne kadar düşmüşüz ki, ona tüm sadakatimizle bağlanmamız ve elimizden gelen yardımı yapmamız gerekirken, öldürmeyi bile tartışabiliyoruz!"

Grober, "Önyargılı konuşuyorsun," dedi kendisi de inanmadan. "Çünkü o senin yeğenini kurtardı, Peter."

"Belki bundandır. Ve belki de Dena'nın onun hakkında söylediklerinden."

"Dena!" Grober burnunu çekti. "Çılgın fikirleri olan, aşktan başı dönmüş bir çocuk!"

"Pekâlâ. Bunu da kabul etsem bile, bayraklar var!"

"Bayraklar mı?" Şimdi Dr. Taigher'ın sesinde şaşkınlık vardı. "Ne bayrağı?"

Kadın düşünceli bir sesle yanıtladı: "Peter çevre beldelerde kasabalıların asmaya başladıkları bayraklardan söz ediyor. ABD bayraklarından, yani. Dışarı daha çok çıkmalısın Ed. İnsanların neler konuştuklarını izlemelisin. İnsanları bu kadar coşturan başka hiçbir şey görmemiştim, savaş öncesinde bile."

Birileri konuşmadan önce yine uzun süre sessizlik oldu. Sonra Grober alçak sesle, "Bütün bunlar hakkında Joseph ne düşünüyordur acaba?" diye mırıldandı.

Gordon kaşlarını çattı. İçeriden gelen sesleri, daha önce tanıdığı Tepegöz Hizmetkârları olarak tek tek tanıyabilmişti. Ama Joseph adlı biriyle tanıştırılmış olduğunu anımsamıyordu.

"Sanırım Joseph bu gece erkenden yattı," dedi Taigher. "Ve ben de aynı şeyi yapmaya gidiyorum. Bu konuyu sonra, daha mantıklı tartışabileceğimiz bir zamanda yine ele alırız."

Ayak sesleri kapıya doğru yaklaşırken Gordon koridordan aşağı alelacele kaçtı. Erkete yerini terk etmek zorunda kalmasına pek üzülmüyordu. Zaten odadaki kişilerin fikirleri önemli de değildi. Hem de hiç.

Şu anda duymak istediği bir tek ses vardı ve doğruca o sesi son kez dinlediği yere doğru yöneldi.

Bir köşeyi sakınarak döndü ve kendini Herb Kalo'yla ilk kez karşılaştıkları şık koridorda buldu. Geçit şimdi oldukça loştu, ama bu onun konferans salonu kapısının kilidini acınacak kadar kolaylıkla açmasını engellemedi. Odanın içine kayarak kapıyı ardından kapatırken Gordon'ın ağzı kupkuru olmuştu. Parmaklarının ucunda yürüme dürtüsünü bastırarak ilerledi.

Konferans masasının sonunda, cam duvarın ardındaki gri silindir yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı, "yanılıyor olayım."

Eğer öyleyse, Tepegöz, kafasında yarattığı çıkarsamalar zinciriyle çok eğlenecekti. Aptalca paranoyası üzerine birlikte gülmelerini o denli arzu ediyordu ki...

Odayı ikiye ayıran büyük cam engele doğru ilerledi ve

masanın sonundaki hoparlöre yaklaştı. Boğazını temizleyerek "Tepegöz?" diye fısıldadı. "Tepegöz, benim, Gordon."

İncimsi merceğin pırıltısı donuklaşmıştı. Ama minik ışıklar dizisi, karmaşık bir mesajı unutulmuş bir şifreyle ve uzak bir gemiden tekrar tekrar anlatırcasına, büyüleyici ışıldamalarını sürdürüyordu.

Gordon küçük bir çocukken, büyükbabasını verandadaki salıncaklı koltukta hareketsiz oturur gördüğünde ve sevgili yaşlı adamın öldüğünü sandığında duyduğuna benzer çılgın bir korkunun yüreğini sardığını fark etti.

Işıklar aynı düzenle yanıp sönüyordu, tekrar ve tekrar...

Gordon, acaba, diye düşündü. On yedi yıllık cehennemin ardından daha kaç kişi bir bilgisayarın parite göstergelerinin kendilerini hiçbir zaman yinelemediklerini anımsayabilir ki? Gordon sibernetikçi bir dostunun ona ışık düzenlemelerinin kar taneleri gibi hep birbirlerinden farklı olduklarını söylediğini anımsıyordu.

"Tepegöz," dedi, "*Bana yanıt ver!* Senden bir yanıt vermeni *istiyorum* – doğru olan her şey adına! Birleşik Devletler adı–"

Durdu. Yalana yalanla karşılık vermeyi içine sindirememişti. Burada, kandırabileceği yegâne canlı zihin kendisininkiydi.

Oda ilk görüşmelerinde olduğunu sandığından daha ılıktı. Biraz araştırdığında, konuk koltuğunda oturan bir ziyaretçiye doğru soğuk hava üfleyen ve cam duvarın ardında müthiş bir soğuğun olduğu izlenimini yaratan küçük havalandırma çıkışlarını buldu.

"Kuru buz," diye mırıldandı. "Oz sakinlerini kandırmak için."

Oz Büyücüsü'nün kahramanı Dorothy bile kendini bu denli kandırılmış hissedemezdi. Gordon burada var olduğunu sandığı şey uğruna yaşamını ortaya koymaya hazır hissetmişti kendini. Ve şimdi bunun bir kandırmacadan başka hiçbir şey olmadığını biliyordu. Sağ kalabilmeyi becermiş bir grup çok bilmişin hem komşularının yiyecek ve giyeceklerini dolandırmak, hem de onları kendilerine *müteşekkir* kılmak

için tezgâhladıkları bir dolaptı bu.

"Binyıl Projesi" efsanesini ve elektronik bitpazarını yaratarak, yöre halkını eski elektronik eşyaların çok kıymetli olduklarına inandırmışlardı. Aşağı Willamette Vadisi'nin her yanında insanlar bilgisayarlar, elektrikli ev aletleri ve oyuncaklar biriktirmekteydiler – çünkü *Tepegöz* değerli tavsiyelerini bunlarla takas etmek istiyordu.

"Tepegöz Hizmetkârları" her şeyi o denli pürüzsüz tezgâhlamışlardı ki, alınan yüzde onluk yiyecek ve giyecek vergisi, Herb Kalo gibi açıkgöz geçinen tiplerin bile dikkatini çekmemişti.

Bilim adamları çok iyi besleniyorlardı, Gordon'ın anımsadığına göre. Ve bu durumdan çiftçilerden hiçbiri yakınmamıştı.

Suskun makineye yumuşak bir sesle, "Bu senin suçun değil," dedi. "Sen *gerçekten* isterdin araçlar dizayn etmeyi, yitirilen bütün o bilgiyi yerine koymayı – doğru yolu bulmakta bize destek olmayı. Sen ve senin türündekiler yarattığımız en büyük..."

Uzun bir süre önce Minneapolis'te işittiği o sıcak, bilge sesi anımsadığında sözcükler boğazında düğümlendi. Gözleri bulutlandı ve başını eğdi.

"Haklısın, Gordon. Bu kimsenin suçu değil."

Gordon nefesini tuttu. Bir an içinde, yanıldığına dair yüreğinde küllenen bir umut yine alevleniverdi. Bu, Tepegöz'ün sesiydi!

Ama ses hoparlörün çıkışından gelmemişti. Hızla ardına döndü ve–

–odanın gölgeli diğer ucunda yaşlı, zayıf bir adamın oturmakta olduğunu gördü.

"Buraya sık sık gelirim, biliyor musun?" Yaşlı adam Tepegöz'ün sesiyle konuşuyordu – pişmanlık dolu, hüzünlü bir sesle. "Buraya, uzun yıllar önce yine bu odada ölen dostumun hayaletiyle birlikte oturmaya gelirim."

Yaşlı adam biraz öne eğildi. İncimsi ışık yüzünü aydınlattı. "Adım Joseph Lazarensky, Gordon. Tepegöz'ü ben yaratmıştım, uzun zaman önce." Bakışlarını avuçlarına indirdi.

"Programlanmasına ve eğitimine nezaret ettim. Onu kendi oğlum gibi sevdim.

"Ve her iyi baba gibi, onun benden daha iyi, daha merhametli, daha *insan* olacağını bilmekten gurur duydum."

Lazarensky içini çekti. "Biliyor musun, o, savaşın başlangıcını gerçekten de atlatabilmişti. Öykünün bu kısmı doğru. Tepegöz faraday kafesinin *içindeydi,* şok dalgalarından korunuyordu. Ve biz onu yaşatabilmek için mücadele verdiğimiz sürece orada kaldı.

"Anti-Teknoloji ayaklanmaları sırasında ilk ve son kez olarak bir adam öldürdüm. Elektrik santralını çıldırmışçasına ateş ederek korumaya çalıştım.

"Ama yararı olmadı. Milisler öfkeli kalabalıkları püskürtmek üzere geldiklerinde üreteçler artık çoktan mahvolmuş durumdaydı... her şey için çok geçti. Dakikalarca, yıllarca geç."

Ellerini umarsızca iki yana açtı. "Sanıyorum senin de kavradığın gibi, Gordon, artık yapacak hiçbir şey kalmamıştı... Tepegöz'le oturup onun ölüşünü izlemekten başka hiçbir şey."

Gordon, solgun ışıkta bir hayalet gibi durmuş, dinliyordu. Lazarensky devam etti:

"Büyük umutlarımız vardı, biliyor musun? Ayaklanmalardan çok önce planlamıştık Binyıl Projesi'ni. Ya da *Tepegöz* planlamıştı, diyebilirim. Dünyayı sil baştan inşa etmenin ana hatlarını ortaya dökmüştü bile. Ayrıntıları tamamlamak için diyordu, birkaç ay daha olsa yeter."

Gordon yüzünün taş kesilmekte olduğunu hissetti. Sessizce bekledi.

"Sen Kuantum-Bellek Köpükleri'ni bilir misin, Gordon? Onların yanında Josephson bağlantıları çöp ve çamurdan yapılmış gibi kalır. Köpükler, düşünceler gibi hafif ve kırılgandırlar. Nöronlardan bir milyon kez daha hızlı düşünebilirler. Ama sırf var olabilmek için bile süper soğutulmuş olmaları gerekir. Ve bir kez öldüklerinde, bir daha diriltilemezler.

"Onu kurtarmak için çabaladık, ama başaramadık." Yaşlı adam bakışlarını yine indirdi. "O gece, onun yerine ölebilirdim."

"Ve siz de planı kendi başınıza yürütmeye karar verdiniz," dedi Gordon istihzayla.

Lazarensky başını salladı. "Sen daha iyisini biliyorsun, tabii. Tepegöz olmaksızın görevin sürdürülmesi olanaksızdı. Verebileceğimiz tek şey sadece bir kabuktu. Bir yanılsama.

"Ama bu, yaklaşmakta olan karanlık bir çağı atlatabilecek umudu da içinde taşıyordu. Kuşku ve kargaşa her yanımızı sarmıştı. Biz zavallı aydınların elimizdeki tek tutanak Umut adlı zayıf, titrek bir şeydi."

"Umut ha!" Gordon acı acı güldü. Lazarensky omuz silkti.

"Dilekçe sahipleri Tepegöz'le konuşmaya gelirler ve benimle konuşurlar. Aslında, yerinde öğütler vermek, basit teknikleri kitaplardan bulup çıkarmak, fikir ayrılıklarını sağduyuyla çözümlemek o kadar da güç bir iş değil. Bilgisayarın tarafsızlığına, canlı bir insana hiçbir zaman güvenmeyecekleri kadar güveniyorlar."

"Ve aklıselimle çözemediğiniz noktalarda da onlara kâhinlik yapmaya başlıyorsunuz."

Yine omuz silkme. "Bu Delfi'de ve Efes'te işe yaradı, Gordon. Dürüstçe söyle: Ne zararı var? Willamette sakinleri son yirmi yıl içinde iktidar hırsıyla gözü dönmüş o kadar çok canavar gördülerki, artık hiçbir kişinin ya da grubun çevreinde toplanacak halleri kalmadı. Ama, evet, onlar makineleri anımsıyorlar! Aynı senin giydiğin şu eski üniformayı anımsadıkları gibi, her ne kadar iyi günlerinde zaman zaman rezilcesine saygısız davranmış da olsalar."

Koridorda sesler vardı. Yakından geçtiler, sonra uzaklaşarak silindi. Gordon huzursuzlandı. "Buradan çıkmam gerek."

Lazarensky güldü. "Ah, diğerlerini dert etme. Onlarınki bol laf, az iştir. Sana hiç benzemezler."

"Beni tanımıyorsun," diye homurdandı Gordon.

"Öyle mi? 'Tepegöz' olarak seninle saatlerce konuştum. Ve üvey kızımla Peter Aage de uzun uzun görüştüler seninle. Senin hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum.

"Senin gibiler az bulunur Gordon. Bir yandan o vahşi topraklarda çağdaş bir aklı korumayı başarırken, öte yandan

da bir şekilde, günümüze uygun bir gücü eline geçirdin. Şu dışarıdaki güruh sana zarar vermeye kalkışsa bile, onları kurnazlıkla alt edebilirsin."

Gordon kapıya doğru gitti, sonra durdu. Dönerek ölü makinenin hafif donuk parlaklığına, umutsuzca yanıp sönmeyi sürdüren minik ışıklara baktı.

"O kadar da kurnaz sayılmam." Sesi boğazında düğüm düğüm oluyordu. " *İnanmıştım*, biliyor musun!"

Lazarenky ile göz göze geldiler ve sonunda yaşlı adam verecek yanıt bulamayarak bakışlarını indirdi. O zaman Gordon, ölüm soğukluğundaki bu mezarı ve cesetleri geride bırakarak yıkılırcasına dışarı attı kendini.

12
OREGON

Atını bağladığı yere vardığında şafağın ilk ışıkları gökyüzünün doğusunu aydınlatıyordu. Eyere sıçradı ve kısrağı topuklarıyla eski servis yolundan kuzeye yönlendirdi. Sanki yüreği keskin bir soğukla donmuşçasına, içten içe kof bir hüzün duyuyordu. Çok hassas ve kırılgan bir şeylerin paramparça olacakları korkusuyla, içinde yaprak bile kımıldamıyordu.

Bu yerden bir an önce uzaklaşmalıydı. Bu yeterince açıktı. Bırak aptallar kendi efsaneleriyle avunsunlar! Onlarla bir işi kalmamıştı artık.

Posta torbalarını bıraktığı Sciotown'a da geri dönmeyecekti. Tüm bunları geride bırakmıştı. Üniformasının gömlek düğmelerini çözmeye başladı – bütün bu yalan dolandaki kendine düşen payla birlikte, onu da sonsuza dek yolun kenarındaki bir çukura fırlatıp atmakta kararlıydı.

Davetsiz bir cümle zihninde yankılandı.

Sorumluluğu kim alacak, şimdi?..

Ne? Zihnini açmak amacıyla başını salladı, ama sözcükler gitmek bilmiyordu:

Bu aptal çocukların sorumluluğunu kim alacak, şimdi?

Gordon, lanet okuyarak topuklarını bastırdı. At, Gordon'ın daha dün sabaha kadar canından bile daha fazla değer verdiği, şimdiyse sadece zevahiri kurtaracak bir Potemkin maskesi, kelepirci dükkânındaki bir manken, bir Oz ülkesi dekoru olduğunu anladığı bu yerden uzaklara, kuzeye doğru cesaretle atıldı.

Sorumluluğunu kim alacak...

Sözcükler bir türlü dinmek bilmeyen bir melodi gibi, kafasının içinde dönüp duruyordu. Sonunda anladığı üzere, o eski, ölü makinenin yüzünde yanıp sönen ışıklarınkiyle aynı ritimdi bu.

... bu aptal çocukların?

At şafak alacasında sıra sıra hurda arabayla sınırlanmış meyve bahçelerinin yanından tırıs geçerken Gordon'ın aklına aniden tuhaf bir düşünce saplandı. Yoksa –sıvı helyumun son damlacıkları da buharlaşır ve öldürücü ısı içeri dolarken– yoksa o masum, bilge makinenin son düşüncesi kör bir çevrintiye kapılmış, dış devrelerde hapsolmuş, umutsuzca yanıp yanıp sönmekte olmasındı?

Bu da bir hayalet sayılabilir miydi?

Tepegöz'ün son düşüncelerinin, son sözlerinin neler olduğunu merak etti.

Bir insan bir makinenin hayaleti tarafından lanetlenebilir miydi?

Gordon başını iki yana salladı. Yorgundu, yoksa böyle şeyler gelmezdi aklına. Kimseye bir borcu yoktu! Ne çürüyen bir teneke yığınına, ne de paslı bir cipte bulduğu kupkuru bir heyulaya...

"Hayaletler!" Yolun kenarına tükürdü ve gevrek gevrek güldü.

Ama sözcükler hâlâ beyninde döne döne yankılanmaya devam ediyordu. *Sorumluluğu kim alacak, şimdi...*

Düşünceleriyle o denli meşguldü ki ardından gelen hafif bağrışmaları algılayabilmesi için önce biraz zaman geçmesi gerekti. Dizginlere asıldı ve neler olduğuna bir göz atmak üzere, eli toplu tabancasının kabzasında, ardına döndü. Onu izleyecek herhangi birinin büyük bir riski göze almış olması

gerekti. Lazarensky bir noktada haklıydı: Gordon bu güruhla rahatlıkla başa çıkacağından emindi.

Tepegöz Evi'nin önünde çılgın bir koşuşturma olduğunu uzaktan uzağa seçebiliyordu, ama... ama bu telaşın onunla bir ilgisinin olmadığı aşikârdı.

Gordon yeni doğan güneşe karşı gözlerini siperleyerek baktı ve kan ter içindeki bir çift attan yükselen buğuyu gördü. Yorgunluktan bitkin bir adam, yanındakine de acele etmesini haykırarak, Tepegöz Evi'nin basamaklarını koşar adım tırmanıyordu. Ağır yaralı olduğu anlaşılan bir başka haberciyle ise uzandığı yerde ilgileniyorlardı.

Gordon yüksek sesle haykırılan bir tek sözcük duydu. Ama bu her şeyi anlatıyordu:

"Sağkalımcılar!"

Onun da karşılık olarak vereceği bir tek sözcüğü vardı:

"Hass..."

Seslere sırtını döndü ve dizginleri sarsarak atını kuzeye doğru bir kez daha uçururcasına sürdü.

Bir gün önce olsaydı yardıma koşardı. Tepegöz'ün düşü uğruna yaşamını ortaya koymaya hazırdı ve belki aynen öyle olacaktı da...

Boş bir güldürü, bir desise, bir üçkâğıt uğruna ölecekti!

Holnist istilası eğer gerçekten başlamışsa, Eugene'in güneyindeki köylüler sıkı bir direniş göstermiş olmalıydılar. Yağmacılar, direncin en zayıf olduğu kuzeye yönelmek zorunda kalacaklardı. Kuzey Willamette'in gevşek insanları ise Rogue River belalıları karşısında en küçük bir şansa sahip değildiler.

At tırısını sürdürdü. Bağrışmalar, yavaş yavaş silinen kötü anılar gibi, ardında ölüp gittiler. Haftalardır ilk kez bulutsuz, güzel bir gün yaşanacağa benziyordu. Yolculuk yapmak için çok uygun bir gün.

Gordon atını sürdükçe serin bir esinti yarı açık gömleğini çekiştiriyordu. Yolun yüz metre kadar aşağısında, elinin yine düğmelerine kaydığını ve biriyle yavaş yavaş oynadığını fark etti.

Dişi tay yavaşladı, tembel tembel gezinmeye başladı ve

durdu. Gordon kamburunu çıkartıp oturdu.

Sorumluluğu kim alacak...

Sözcükler, beyninde yanıp sönen ışıklar gibi, bir türlü gitmek bilmiyordu.

At toprağı eşeleyerek başını salladı ve homurdandı.

Sorumluluğu?..

Gordon haykırdı: "Aman be!" Atı geri çevirerek yine güney yönünde koşturmaya başladı.

Korkudan dilleri dolaşmış bir kadın ve erkekler topluluğu, o Tepegöz Evi'nin girişine nal sesleri arasında daldığında sessizce iki yana açıldı. Gözlerini insanlara diktiği uzun, sessiz bir dakika boyunca kıvrak atı sıçrayıp burnundan soluyordu.

Sonunda, Gordon kepeneğini geri savurdu. Gömleğini tekrar ilikledi ve postacı şapkasını arması güneşte ışıldayacak biçimde başına yerleştirdi yeniden.

Derin bir nefes aldı. Sonra elini kolunu sallamaya, kısa ve kesin emirler yağdırmaya başladı.

Yaşam adına –"Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" adına– Cor-vallis halkı ve Tepegöz Hizmetkârları ona itaat ederek koşuşturdular.

Ara Fasıl

Köpüklü, gri dalgalardan çok yukarılarda, hava akıntıları uğuldu-yordu. Kış gelmişti yine ve Kuzey Pasifik üzerinde rüzgârlar ürpertici anılar mırıldanıyorlardı.

Yirmi çevrimden daha kısa bir süre önce, havanın olağan düzeni büyük, kara duman sütunları tarafından altüst edilmişti -- sanki öfkeli bir yanardağ ordusu toprağı gökyüzüne çarpmak için bir olup aynı anı seçmişti.

Eğer bu dönem kısa sürede sona ermiş olmasaydı, belki tüm yaşam ortadan silinecek ve buzlar sonsuza dek kalacaktı. Yine de bu süre içinde irice parçalar kirli bir yağmur halinde dökülmez-den önce bile kül dumanları Yer'i kalın bir battaniye gibi sar-malamıştı. Daha küçük toz ve is parçacıkları da gün ışığını da-ğıtarak stratosferin yükseklerindeki akıntılara kapıldılar.

Sonunda yine bahar gelinceye dek yıllar yılları kovaladı.

Ama o GELDİ. Okyanus –ağır ve esnek– bu gidişatı geri dö-nülemeyecek noktadan hemen önce durdurabilecek kadar ısıyı saklamıştı. Ilık ve deniz yüklü bulutlar zamanla kıtaların üzeri-ne bir kez daha yayıldı. Yüksek ağaçlar büyüdü ve serbest kalan yaban otları kaldırım çatlaklarının arasından kararlılıkla filiz verdi.

Ama yüksek rüzgârlarla dolaşan çok miktarda toz kalmıştı hâlâ. Soğuk hava zaman zaman güneye iniyor ve Uzun So-ğuk'un anılarını tazeliyordu. Nem, tahılların çevresinde karma-şık, parça parça altıgenler halinde kristalleşti. Kar taneleri büyü-dü ve yağdı.

Dikkafalı Kış, karanlık bir ülkeye bir kez daha çökmüştü, onu sahiplenmek üzere...

III

CINCINNATUS

1

Rüzgâr savurduğu karlarla fırıl fırıl dönen şeytanımsı hortumlar yonttu – gümüş rengi tepeciklerden ani esintilerle hayaletler gibi yükselen kar taneleri, buz kesmiş ağaçların altında çırpınıp uçuştular.

Tek bir kıytırık kar tanesinin ağırlığına bile tahammülü kalmamış yüklü bir dal çatırdayarak kırıldı. Ses, susturuculu bir tüfeğin patlaması gibi, dar orman patikalarında dağıldı.

Kar açlıktan ölen bir geyiğin donuk gözlerini şefkatle örttü, oluk oluk belirmiş kaburgalarının aralarındaki çukurları doldurdu. Bir parça yiyecek bulabilmek umuduyla, daha birkaç saat önce boş yere eşelediği donmuş topraktaki kertikler, kısa bir süre içinde kar taneleriyle kapandılar.

Dans eden karlar bütün diğer kurbanları da taraf tutmaksızın sarmalamaya devam ettiler ve çiğnenmiş, eski karların üzerindeki kan kızılı lekeleri yeni ve beyaz örtülerle örttüler.

Çok geçmeden bütün cesetler, sanki huzur içinde uyuyorlarmışçasına örtülmüşlerdi.

Gordon, kışın ağarttığı bir sedir ağacının koyu gölgesi altında Tracy'nin cansız vücudunu bulduğunda, kavga izleri son fırtınayla silinmişti. Kan gölcüğünün üzeri ince bir don tabakasıyla kaplanmıştı bile. Talihsiz kadının kesik boğazından akan bir şey de yoktu artık.

Gordon, hayatta iken kısa bir süre için tanıdığı –her zaman cesur, neşeli ve üzerine aldığı umutsuz görevlere çılgın

bir hevesle atılan– Tracy ile ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kızın yün kazağını yırtıp koltuk altına uzatırken dişlerini sıktığı yüzünde acı vardı.

Vücut hâlâ sıcaktı. Olayın üstünden çok geçmemişti.

Gordon, yağan karın altında daha şimdiden kaybolmaya yüz tutmuş izlerin, göz kamaştırıcı buzlara doğru ilerledikleri güneybatı yönüne gözlerini kısarak baktı. Beyazlara bürünmüş bir siluet, neredeyse tamamen sessiz bir hareketle, yanı başında beliriverdi.

"Lanet olsun!" diye fısıldadığını duydu Philip Bokuto'nun. "Tracy iyiydi! Yemin edebilirdim ki o dallamalar hiçbir zaman..."

"Eh, becermişler işte." Gordon sertçe kesti adamın sözlerini. "On dakika bile olmamış."

Kızı kemerinden kavrayarak kaldırdı ve diğer adamın sırtına yükledi. Beyaz parkanın altından görünen koyu kahverengi surat anlayışla ve sessizce eğildi. Tracy tecavüze uğramamıştı, vücudunda Holnist izlerini taşımıyordu. Hiper-sağkalımcıların bu küçük çetesi durup geleneksel, ürpertici savaş anılarını kesemeyecek kadar acele içindeydiler.

"Onları enseleyebiliriz," diye fısıldadı Bokuto. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "On dakika içinde devriyeyi toparlayıp dönebilirim."

Gordon başını iki yana salladı. "Hayır, Phil. Onları izlerken savunma hatlarımızın çok dışına çıktık zaten. Yaklaşabildiğimizde çoktan pusuya yatmış olacaklardır. Şimdilik yapılacak en akıllıca iş Tracy'nin cesedini alıp eve dönmek."

Bokuto'nun dişleri sıkıldı, çene kasları kıvrım kıvrım oldu. İlk kez sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıktı. "O piçleri *yakalayabiliriz!*"

Gordon öfkenin benliğini dalga dalga sardığını hissetti. *Philip'in bunu bana yapmaya ne hakkı var?* Bokuto bir zamanlar, dünya yirmi yıl önce dağılıp gitmeden, Deniz Komandoları'nda çavuştu. Tatsız eylem kararlarını vermenin... sorumluluğu üstlenmenin Gordon'ın değil, onun görevi olması beklenirdi

Başını salladı. "Hayır, öyle yapmayacağız. Tartışma yok."

O öğle sonrasına dek Willamette Ordusu'nun en iyi ikinci izcisi olan... ama yeterli olmadığı da açıkça görülen kıza baktı. "Yaşayan savaşçılar gerek bize, Phil. Yırtıcı adamlara gereksinmemiz var, yeni cesetlere değil."

Sessiz bir an boyunca birbirleriyle göz göze gelmekten kaçındılar. Sonra Bokuto, Gordon'ı bir yana iterek hareketsiz şekle yaklaştı.

Tracy'nin cesedini sedir ağacının rüzgâr altındaki gölge yanına sürükleyip bıçağını çekerken Gordon'a dönerek, "Devriyenin kalanını buraya toplamadan önce bana beş dakika ver," dedi. "Haklısınız, efendim," diye ekledi. "Öfkeli savaşçılara gereksinmemiz var. Tracy ve ben bunu size sağlayacağız."

Gordon gözlerini kırpıştırdı. "Phil!" İleri uzandı. "Yapma!"

Bokuto suratını ekşiterek Tracy'nin kazağını daha da yırtarken Gordon'ın elini görmemezlikten geldi. Bakışlarını kaldırmamıştı, ama sesi çatlak çıkıyordu. "Haklısın, dedim! Koyun bakışlı şu köylüleri savaşacak kadar gözü dönmüş hale getirmeliyiz! Ve bu da, Dena'yla Tracy'nin eğer zorunlu kalırsak başvurmamızı istedikleri yöntemlerden biri işte..."

Gordon işittiklerine inanamıyordu. "Dena *zırdeli,* Phil! Bunu hâlâ anlayamadın mı? Lütfen, yapma!" adamı kolundan yakalayıp kendine çevirdi, ama Bokuto'nun bıçağının pırıltısı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Gordon'ı öteye itelerken arkadaşının gözleri acı ve ateşle doluydu.

"Bunu benim için daha da zorlaştırma Gordon! Seni benim komutanımsın ve o Holnist piçlerinden mümkün olduğunca fazlasını öldürmenin tek yolu bu olduğu sürece sana itaat edeceğim.

"Ama Gordon, bazen en uygunsuz zamanlarda sefilce *uygarlaşıveriyorsun!* Ben işte bu noktada çizgiyi çekiyorum. Duyuyor musun? Senin o yirminci yüzyıl kaşkavallığınla Tracy'ye, Dena'ya ya da bana ihanet etmene izin *vermeyeceğim!*

"Şimdi, çekil yolumdan, *Müfettiş Bey...* efendim!" Bokuto'nun sesi duygu içinde boğuklaşmıştı. "Ve diğerlerini getirmeden önce bana beş dakika vermeyi de unutma."

Gerileyinceye dek öfkeyle izledi Gordon'ı. Sonra yere tükürdü, bir gözünü sildi ve onu bekleyen tüyler ürpertici görev için eğildi.

Gordon, kenarları gümüş gibi parlayan çayırdan aşağı doğru gerilerken, önce yarı afallamış halde sendeledi. Phil Bokuto hiç bu şekilde, elinde bir bıçak sallayarak, gözü dönmüş ve asi biçimde karşı gelmemişti ona...

Sonra Gordon anımsadı.

Ona aslında bunu *yapmaması* için de emir vermedim, öyle değil mi? Ona *rica ettim,* yalvardım. Ama ona emir vermedim...

Bu konuda onun haksız olduğundan tam olarak emin miyim? Dena ve üşütük kadınlar çetesinin vaaz edip durdukları şeylerin bir kısmına, ben bile içten içe inanmıyor muyum?

Gordon çaresizlik içinde başını eğdi. Phil'in kesinlikle haklı olduğu bir nokta vardı: savaş alanında durup da felsefe yapmanın aptallığı. Burada sağ kalabilmek bile başlı başına bir dertti. O diğer savaş –her gece düşlerinde dövüştüğü savaş– sırasını beklemek zorundaydı.

Yokuş aşağı dikkatle inerken çekilmiş süngüsünü, bu iklim koşulları için en uygun silahı, sıkı sıkı kavramıştı. Adamlarının yarısı tüfek ve yaylarını bir yana atıp bu uzun bıçakları almışlardı... işte o ölümcül, namert düşmandan öğrenilmiş bir numara daha.

O ve Bokuto asıl devriye grubundan sadece elli metre kadar geride ayrılmışlardı, ama gözleriyle kurulmuş olabilecek bir tuzağı araştırırken, mesafe bundan çok daha fazlaymış gibi görünüyordu. Fırıl fırıl dönen kar şeytanları, tarafını henüz belirlememiş bir ecinniler ordusu gibi, şekilden şekile giriyordu. Sessiz, ölümcül bir savaştaki semavi tarafsızlardı onlar.

Sorumluluğu kim alacak?.. diye fısıldaşıyor gibiydiler. Bu sözcükler, umut ile pratiğin çaresiz körebe oyunlarında tercihini yaptığı o kaçınılmaz ve can alıcı sabahtan bu yana, Gordon'ı terk etmemişti.

Holnistlerin en azından bu seferki yağma grubu her zamankinden daha az yetenekli çıkmış ve yöre köylüleriyle çift-

çiler de beklenenden çok daha iyi bir iş becermişlerdi. Dahası, Gordon ve adamları yakınlarda bir denetleme turundaydılar. En kritik anda arbedeye müdahale etme olanağını bulmuşlardı.

Olayın özü, Willamette Ordusu düşmanın beş ölüsüne karşı sadece yirmi kayıp vererek, küçük de olsa bir zafer kazanmıştı. Bu Holnist çetesinden geriye, batı yönünde kaçan üç ya da en çok dört kişiden fazlası kalmış olamazdı.

Yine de, o canavarlardan sadece dördü, yorgun ve cephaneleri tükenmeye yüz tutmuşken bile, yeter de artarlardı. Onun devriyesinden de geriye yedi kişi kalmıştı ve yardım henüz çok uzaklardaydı.

Bırakalım kaçsınlar. Geri döneceklerdir.

Hemen ilerisinden bir boynuzlu baykuş ötüşü geldi. Leif Morrison'un verdiği işareti tanıdı. *Gittikçe ustalaşıyor,* diye düşündü. *Bir yıla kadar ölmez de sağ kalırsak, birilerini kandırabilmesi bile mümkün.*

Dudaklarını yalayıp ötüşü taklit etmek istedi; Morrison'un üç ötüşüne karşı iki ötüş. Sonra ormandaki dar açıklığı bir koşuda aşıp devriyenin onu beklediği sel çukuruna atladı.

Morrison ve diğer iki adam çevresine toplandılar. Sakallarını ve koyun postundan gocukları kuru karla kaplıydı ve silahlarını sinirli sinirli elliyorlardı.

"Joe ve Andy?" diye sordu Gordon.

İriyarı İsveçli, Leif, çenesiyle sol ve sağ tarafları işaret etti. "Yancılar," dedi kısaca.

Gordon çenesini indirdi. "İyi." Büyük ladin ağacının altında sırt çantasını açtı ve bir termos çıkardı. Rütbenin ayrıcalıklarından biri; kendine sıcak bir bardak elma şarabı almak için izin almak zorunda olmamak.

Diğerleri yerlerine geri döndüler, ama "Müfettiş"in bu defa neye niyetli olduğunu anlayabilmek için sürekli onu gözlüyorlardı. Geçen eylül ayında Greenleaf kasabası baskınından kıl payı kurtulabilmiş bir çiftçi olan Morrison, sevdiği her şeyi yitirmiş ve dolayısıyla artık tamamen bu dünyaya ait sayılamayan bir adamın için için kaynayan gözleriyle bakıyordu ona.

Gordon saatine bir göz attı – Corvallis teknisyenlerinin verdiği savaş öncesine ait çok güzel bir kronometre. Bokuto'ya yeterince zaman vermişti. Şimdi izlerini silerek geriye doğru bir çember çiziyor olmalıydı.

"Tracy öldü," dedi diğerlerine. Suratları bembeyaz kesildi. Gordon, tepkilerini ölçerek devam etti. "Sanırım piçlerin arkalarına dolanıp bizim için oyalamak istiyordu. Benden izin istemedi." Omzunu silkti. "Onu enselemişler."

Suratlardaki çarpılmışa benzeyen ifadeler boğuk ve hiddetli bir lanet seli halinde boşaldı. *Holmistler, gelecek sefer, sizin öfkelenmeyi* anımsamanız *için beklemek zahmetine katlanmayacaklardır, çocuklar. Siz daha korkup korkmamaya karar veremeden boğazınıza çökeceklerdir.*

Yalan dolan sanatında artık iyice ustalaşan Gordon yavan bir tonda devam etti: "Beş dakika daha çabuk olabilseydik onu kurtarabilirdik. Hatıra alacak vakit bile bulmuşlar."

Bu kez yüzlerdeki öfke tiksintiyle boğuşuyordu. Ve utancın kızarıklığı sonunda ikisine de galip geldi. "Haydi peşlerinden gidelim!" diye üsteledi Morrison. "Çok uzaklaşmış olamazlar!" Diğerleri mırıldanarak desteklediler.

Yeterince çabuk değil, diye kararını verdi Gordon.

"Hayır. Siz delikanlılar buraya gelmekte bu kadar miskin davrandığınıza göre, kaçınılmaz bir pusuyla baş etmekte yeterince hızlı olmanız mümkün değil. Müsademe hattı halinde dizilerek gidip Tracy'nin cesedini alacağız. Sonra eve dönüyoruz."

Çiftçilerden biri –takip için en çok ısrar edenlerdendi– aniden rahatlamış görünüyordu. Ama diğerleri, söylediklerinden dolayı Gordon'a nefretle baktılar.

Geçin sıraya, çocuklar, diye düşündü Gordon acı acı. *Ben* gerçek *bir lider olsaydım, içinize biraz cesaret sokmanın bundan daha iyi bir yolunu bulurdum.*

Başka kimseye elma şarabından ikram etmeden kaldırdı termosunu. Demek istediği çok açıktı: Hiçbiri bunu haketmiyordu. "Davranın hadi," dedi hafif sırt çantasını omuzlarken.

Bu kez eşyalarını toparlayıp karın üzerinde koştururken

daha çabuk davrandılar. Sağında ve solunda Joe ve Andy'nin gizlendikleri yerlerinden çıkıp yancılık yapmaya başladıklarını gördü. Holnistler böyle alenen görülmezlerdi, kuşkusuz, ama bu gönülsüz askerlerden çok daha fazla eylemde bulunmuş oldukları da bir gerçekti.

Hazırda tüfekleri olanlar, ellerinde bıçaklarıyla ileriye atılanları kolluyorlardı. Gordon müsademe hattının hemen ardında rahatlıkla ilerliyordu. Bir dakikaya kalmadan Bokuto'nun da, bir ağacın ardından yoktan var olmuşçasına ortaya çıkarak, yanında yürümeye başladığını fark etti. Bütün heveslerine karşı çiftçilerden hiçbiri onun gelişini fark etmemişti.

İzcinin yüzü tamamen ifadesizdi, ama Gordon onun neler hissettiğini biliyordu. Bokuto'yla göz göze gelmemeye çalıştı.

Önlerinden ani, öfkeli bir haykırış geldi. Öncüleri Tracy'nin parçalanmış bedenini bulmuş olmalıydı. "Gerçeği bilselerdi neler hissederlerdi, bir düşünsene," dedi Philip Gordon'a sessizce. "Ya da izcilerimizden çoğunun kız olmalarındaki asıl nedeni öğrenselerdi."

Gordon omuz silkti. Bu bir kadının fikriydi, ama o da kabul etmişti. Suç sadece ona aitti. Umutsuz olduğunu bildiği bir dava uğruna bu kadar çok suçluluk duymak!

Ama yine de alaycı Bokuto'nun bile gerçeğin tamamını bilmesine izin veremezdi. Gordon kendi güvenliği için önüne bir duvar çekmişti.

"Asıl nedeni biliyorsun," dedi yaverine. "Dena'nın kuramlarının ve Tepegöz'ün vaatlerinin ötesinde, asıl amacımızın ne olduğunu hepiniz biliyorsunuz."

Bokuto başını eğdi; kısa bir an için sesinde farklı bir şeyler vardı. "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler için," dedi yumuşak ve neredeyse hürmetli bir sesle.

Yalan içinde yalan, diye düşündü Gordon. *Bir gün gerçeği bir öğrenirsen, dostum...*

"Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler için," diye onayladı yüksek sesle. "Evet."

Korkmuş ama öfkeli adamlardan oluşan ordularını gözetmek üzere birlikte ilerlediler.

2

"Yararı yok, Tepegöz."

Kalın cam panelin ardındaki, soğuk sisle sarmalanmış uzun bir silindirin incimsi, yanar döner gözü, onun bakışlarına karşılık veriyor gibiydi. Bir dizi minik, titrek ışık sürekli yanıp sönerek karmaşık bir düzeni yineliyordu. Gordon'ın başına ekşiyen hayaletti bunlar... onu aylardır iyi saatte olsunlara karıştıran heyula... bugüne dek karşılaştığı kendi üçkâğıdıyla boy ölçüşebilecek tek yalan.

Düşünme işlerini bu karartılmış odada yapmak uygun gelmişti. Kadınlar ve erkekler dışarıdaki karlı topraklarda, köyün savunma hatlarında, ıssız ve gölgeli ormanlarda, ikisi adına ölmekteydiler – onun temsil ettiğini sandıkları şey ve camın öte yanındaki makine için.

Tepegöz ve *Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler* için...

Willamette, umudun bu iki temel direği olmaksızın, şimdiye dek çoktan düşerdi. Corvallis'in tıka basa doldurulmuş kütüphaneleri, hassas sanayisi, yel değirmenleri ve titrek elektrik ışığı çöken karanlık çağın içinde yitip gider, yıkıntılar içinde kalırdı. Rogue River'dan gelen istilacılar, Eugene'in batısında yapmış oldukları gibi, Willamette Vadisi'ni de boydan boya tımar bölgelerine ayırmış olurlardı.

Çiftçiler ve yaşlı teknisyenler kendilerinden on kat daha deneyimli ve daha yetenekli bir düşmanla savaşmaktaydılar. Ama yine de savaşıyorlardı işte – kendileri için değil, o iki *sembol* uğruna – merhametli ve bilge bir makineyle gerçekte yıllar önce ölmüş ve artık sadece düşlerde yaşayan, çoktan yitirilmiş bir ulus için.

Zavallı aptallar!..

Gordon yoldaşına, üçkâğıtçı omuzdaşına, "İşe yaramıyor," dedi. Işıklar beynine kazılı o karmaşık danslarını yineleyerek yanıt verdiler.

"Bu karakış Holnistleri durdurdu, ama şimdilik. Geçen

sonbahar ele geçirdikleri kasabalarda pinekliyorlar. Ama bahar geldiğinde geri dönecek ve köylerimiz teker teker onlardan 'koruma' isteyinceye dek bizi tekmeleyecek, yakıp yıkacak ve öldürecekler.

"Dövüşmeye çalışıyoruz. Ama o iblislerin her biri bizim bir düzine gariban kasabalımıza ya da çiftçimize bedel."

Gordon kalın cam bölmenin karşısındaki yumuşak bir koltuğa çökmüştü. Tozlu yılların kokusu burada, Tepegöz Evi'nde bile ağırdı.

Keşke talim yapmak, hazırlanmak için biraz daha vaktimiz *olsaydı... Keşke burada her şey bu kadar uzun süredir barış içinde kalmamış olsaydı...*

Keşke gerçek bir liderimiz olsaydı.

George Powhatan gibi birisi.

Kapının kanatları arasından hafif bir müziğin geldiğini işitebiliyordu. Binanın içinde bir yerlerden Pachabel'in *Canon*'u yumuşak, duygulu ezgileriyle yükseliyordu – müzik setinde çalınan yirmi yıllık bir kayıttı bu.

Böyle bir müziği ilk kez duyduğunda nasıl ağladığını anımsıyordu. Dünyada hâlâ cesur ve soylu bir şeylerin olduğuna ve bunu burada, Corvallis'te bulabildiğine inanmak için öylesine heves duymuştu ki. Ama "Tepegöz" de onun "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'i" gibi kof çıkmıştı.

Her iki masalın da, yaklaşmakta olan bir sağkalımcı istilasının gölgesi altında, hiç olmadıkları kadar serpilip güçlenmeleri onu şaşırtıyordu. Bu kan ve dehşet denizinin ortasında insanların uğrunda canlarını seve seve feda edebilecekleri bir şeye dönüşmüşlerdi.

Bozuk makineye, bir yanıt beklemeden bir kez daha "Yürümüyor işte," dedi. "İnsanlarımız dövüşüyorlar. Ölüyorlar. Ama ne yaparsak yapalım, o kamuflajlı piçler yaza kadar burada olacak."

Tatlı, hüzünlü müziğe kulak kabarttı ve acaba Corvallis'in düşmesinin ardından, burada kimse Pachabel'i bir daha dinler mi, diye düşündü.

Arkasındaki çift kanatlı kapı hafifçe vuruldu. Gordon doğruldu. Onun dışında sadece Tepegöz Hizmetkârları'nın

gece bu binaya girebilme yetkileri vardı. "Evet," diye seslendi.

İçeri dar bir ışık üçgeni düştü. Uzun boylu, uzun saçlı bir kadının gölgesi halı kaplı zemin boyunca uzadı.

Dena! Eğer şu an görmek istemediği biri varsa...

Kızın sesi alçak ve ivediydi. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Gordon, ama bir an önce öğrenmek istersin diye düşündüm. Johnny Stevens biraz önce geldi."

Nabzı hızlanırken Gordon ayağa kalktı. "Tanrım, aralarından sızmayı başarmış!"

Dena başını eğdi. "Biraz sorun çıkmış, ama Johnny Roseburg'a kadar gidip gelmiş."

"Vay canına! Getirmiş mi..." derken kızın başını iki yana salladığını görerek sustu. Kızın bakışları umudunu ezivermişti.

"On," dedi kız. "Gordon, o senin mesajını güneylilere iletti ve tüm gönderdikleri topu topu on kişi."

Tuhaftır ki, sanki herkes *Gordon'u* yüzüstü bırakmış gibi, kızın sesinde korkudan çok utanç vardı. Ardından daha önce hiç tanık olmadığı bir şey oldu. Dena'nın sesi titredi.

"Oh, Gordon. Erkek bile değiller! Onlar çocuk, sadece *çocuk!*"

3

Dena, henüz yeni yeni yürümeye başlamış bir çocukken, Joseph Lazarensky ve Corvallis'deki diğer teknik elemanlar tarafından, hemen Kıyametsavaşı'nı izleyen günlerde alınmış ve Tepegöz Hizmetkârları arasında yetiştirilmişti. Bundan dolayı da o zamanların ortalama bir kadınına oranla hem çok daha uzun boylu büyümüş, hem de daha iyi bir eğitim görmüştü. Gordon'ın başlangıçta onu çekici bulmuş olmasının bir nedeni de buydu.

Ancak son günlerde Gordon onun daha az kitap okumuş olmasını diler hale gelmişti... ya da birkaç ton daha fazlasını. Dena bir *kuram* geliştirmişti. Daha da kötüsü, buna kendisi de fanatikçe kapılmış ve etkilenmeye açık genç kızlardan olu-

şan çevresine ve hatta daha da ötelere dek yaymaya girişmişti.

Gordon istemeyerek de olsa bu süreçte rol almış olmaktan korkuyordu. Dena'nın kızlardan bazılarını orduya izci olarak almaya onu nasıl olup da ikna edebildiğinden hâlâ emin değildi.

Genç Tracy Smith'in, rüzgârda uçuşan karların içine uzanıvermiş cansız bedeni... göz kamaştıran ufka doğru uzaklaşan ayak izleri...

O ve Dena, kışlık paltolarına bürünmüş halde, Tepegöz Evi'nin girişindeki muhafızların yanlarından yürüyerek geçtiler ve dışarıdaki pırıl pırıl geceye baktılar. Dena alçak sesle, "Eğer Johnny gerçekten başaramamışsa Gordon," dedi, "bize bir tek seçenek kalıyor."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz." Soğuktu ve bir an önce Stevens'ın raporunu duymak için üniversitenin yemekhane binasına gitmeye can atıyordu.

Dena kolundan sıkıca yakaladı ve o dönüp bakıncaya dek bırakmadı. "Gordon, bu konuda benden daha çok düş kırıklığına uğramış hiç kimsenin olamayacağını bilmelisin. Kızlarımın ve benim Johnny'nin başarısız olmasını *istediğimizi mi* sanıyorsun? Bu denli çılgın olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Gordon ilk dürtüyle yanıt vermemek için kendini frenledi. Aynı gün daha önce, Dena'nın acemi erlerinden bir grubun yanından geçmişti – Kuzey Willamette Vadisi'nin dört bir yanından toplanmış, hırslı sesler ve inanmışların ateş saçan gözlerine sahip genç kadınlardı bunlar. Ordu İzcileri'nin güderi kıyafetleri içinde, bıçakları kalçalarındaki ya da el ve ayak bileklerindeki kınlarda, kucaklarında açılmış kitaplarıyla çember halinde otururlarken, tuhaf bir görünüm oluşturuyorlardı.

SUSANNA: Hayır, hayır, Maria. Her şeyi karıştırıyorsun. *Lysistrata* ile Danaidlerin öyküleri arasında *hiçbir* paralellik yok! İkisi de yanılmışlardı, ama farklı nedenlerden dolayı.

MARIA: Anlamıyorum. Bir grup cinselliği kullanırken diğer grup kılıcı tercih ettikleri için mi?

GRACE: Hayır, bunun için değil. Çünkü iki grupta da eksik olan uzak görüşlülüktü, *ideolojiydi*...

Gordon'ı gördüklerinde kadınlar tartışmayı aniden kesmişlerdi. Telaşla ayağa kalktılar, selam verdiler ve o yanlarından huzursuzca geçip acele acele giderken onu seyrettiler. Tümünün de gözlerinde o pırıltılı ve garip ifade vardı... ona kendini en hasından bir timsal ya da sembolmüş gibi hissettiren, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey.

Aynı ifadeyi Tracy'nin bakışlarında da görmüştü. Her ne anlama gelirse gelsin bulaşmaya hiç niyeti yoktu. Gordon yalanları uğruna erkeklerin ölüyor olmaları nedeniyle kendini zaten yeterince kötü hissediyordu. Ama bir de bu kadınlar...

"Hayır." Dena'ya yanıt verirken başını sertçe salladı. "Hayır, senin *o denli* çılgın olduğun düşüncesinde değilim."

Kız güldü ve kolunu sıktı. "İyi. Bu kadarıyla idare edeceğim, şimdilik."

Ama Gordon işin bu kadarla kalmayacağını biliyordu.

Bir başka muhafız yemekhane binasının içinde paltolarını aldı. Gordon kötü haberleri öğrenmek üzere yalnız başına ilerlerken, Dena hiç olmazsa geride kalacak kadar incelik gösterebilmişti.

Ne güzel şeydi gençlik! Gordon ilk gençlik yıllarını anımsadı, Kıyametsavaşı'ndan hemen önceki yılları. O vakitlerde, bir araba kazasından başka hiçbir şey onu yavaşlatamazdı bile.

Yaklaşık iki hafta önce Johnny Stevens'la birlikte Güney Oregon'dan ayrılan delikanlılardan bazılarının başlarına çok daha kötü şeyler gelmişti. Johnny de cehennemi bizzat görmüşe benziyordu.

Ama ateşin yanında oturmuş, bir maşrapa dolusu, dumanı üzerinde et suyunu midesine indirirken, henüz on yedi yaşında olduğunu da belli ediyordu. Genç adamın sıcak bir banyoya ve belki kırk saat kadar uykuya gereksinimi vardı. Uzun sarı saçları ve seyrek sakalı sayısız küçük çiziği örtüyordu ve üniforması, küçük bir kısım dışında, lime lime olmuştu. Üzerinde kısaca:

YENİDEN KURULMUŞ BİRLEŞİK DEVLETLER
POSTA İDARESİ

yazan amblem titizce onarılmış durumdaydı.

"Gordon!" Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanan çocuk ayağa fırladı.

Johnny'ye sarılan Gordon, "Senin sağlıcakla dönmen için dua ettim," dedi. Delikanlının muşamba çantasından çekip çıkardığı bir tomar kâğıdı eliyle itti... ki Johnny bunlar için yaşamını hiç kuşkusuz feda edebilirdi.

"Onlara birazdan bakacağım. Otur. Çorbanı iç."

Gordon bir saniye için büyük şömineden yana bir göz attı; orada yemekhane personeli güneyli yeni acemilerle ilgileniyordu. Çocuklardan birinin kolu askıdaydı. Ordu hekimi Dr. Pilch masanın üzerine uzanmış olan bir başkasının kafasındaki derin kesikle ilgileniyordu.

Geri kalanlar ise tüten maşrapalarını yudumlarken meraklı gözlerle Gordon'a bakıyorlardı. Johnny'nin kafalarını öykülerle doldurmuş olduğu belliydi. Hazır ve dövüşmeye hevesli görünüyorlardı.

Ve hiçbirisi on altısından fazla değildi.

Son ümidimiz de buraya kadarmış, diye düşündü Gordon.

Oregon'un orta-güney kesimindeki insanlar Rogue River sağkalımcılarıyla yaklaşık yirmi yıldan beri mücadele etmekteydiler ve bunun son on yılı içinde barbarları durdurmayı başarmışlardı. Gordon'ın kuzeylilerinin aksine, Roseburg çevresindeki çiftçiler yıllar süren bir barış ortamında gevşemiş değildiler. Metin insanlardı onlar, düşmanlarını da çok iyi tanıyorlardı.

Gerçek bir lidere de sahiptiler. Gordon Holnist saldırılarını art arda kanlı bozgunlara uğratmış bir adamdan sık sık bahsedildiğini duymuştu. Düşmanın yeni bir savaş planıyla ortaya çıkmasının nedeni de buydu kuşkusuz. Holnistler cesur bir atılımla denize açılmışlar, geleneksel düşmanlarının çok kuzeylerinde, Florence'da karaya çıkmışlardı.

Göz kamaştırıcı bir manevraydı bu. Ve şimdi onları durduracak hiçbir şey kalmamıştı. Güneyli çiftçiler yardım için

sadece on tane oğlan çocuğu göndermişlerdi. On çocuk.

Gordon yaklaşırken acemiler ayağa kalktı. Sıradan giderek her birinin adlarını ve doğum yerlerini sordu. İçtenlikle elini sıktılar ve ona *Sayın Müfettiş* diye hitap ettiler. Hiç kuşku yoktu ki en yüksek onura erişebilmek, yaşları nedeniyle tanıyamamış oldukları bir ulusun görevlileri, *postacıları* olabilmek için can atıyorlardı.

Ne bunun, ne de ulusun artık var olmadığı gerçeğinin, onları bu uğurda ölmekten alıkoyabileceğini biliyordu Gordon.

Phil Bokuto'nun bir köşede oturmuş, elindeki tahta parçasını yontmakta olduğunu fark etti. Kara derili eski deniz komandosu bir şey söylemedi, ama Gordon onun yeni gelen güneylileri gözünde tarttığını anlamıştı ve hak vermiyor da değildi. Eğer bir parçacık da olsa yetenekli çıkarlarsa, Dena ve kızları ne derlerse desinler, onlar da izci yapılacaklardı.

Gordon Dena'nın salonun gerilerinden seyretmekte olduğunu hissetti. Yeni planına Gordon'ın hiçbir zaman katılmayacağını biliyor olsa gerekti. En azından Aşağı Willamette Ordusu komutanı olduğu sürece.

Acemilerle konuşarak birkaç dakika geçirdi. Yine dönüp kapıya baktığında Dena, gelişmeleri Amazon adaylarına yetiştirmek için olsa gerek gitmişti. Kaçınılmaz bir hesaplaşma Gordon'ın yazgısıydı artık.

Gordon masaya dönerken Johnny Stevens muşamba çantasını çekiştiriyordu. Genç adamı atlatmak bu kez olanaksızdı. O kadar yoldan getirdiği paketi Gordon'a uzattı.

"Üzgünüm, Gordon." Sesini alçak tutuyordu. "Elimden geleni yaptım, ama beni dinlemediler! Senin mektuplarını ilettim, ama..." Başını çaresizlik içinde salladı.

Gordon iki aydan fazla bir süre önce yazdığı ısrarlı ricalarına verilen yanıtlara göz gezdirdi. "Hepsi de posta ağına katılmayı *pek* istiyorlardı," diye ekledi Johnny sesinde acı bir alayla. "Biz yıkılsak bile, ulusumuz buraya yetiştiğinde, küçük bir kıymık kadar da olsa özgür Oregon karşılayacaktır onu."

Sararmış zarfların üzerinde Gordon, Roseburg civarındaki kasabaların bazıları burada bile efsaneleşmiş adlarını tanı-

dı. Yanıtların bazılarını okudu. Nazik, meraklı, hatta yeniden doğan Birleşik Devletler için heyecan duyan yazılardı bunlar. Ama verilen hiçbir söz yoktu. Asker de.

"George Powhatan'dan ne haber?"

Johnny omzunu silkti. "Oradaki bütün belediye başkanları, şerifler ve patronlar onun ağzının içine bakıyorlar. Önce o yapmadan hiçbir işe kalkışmazlar."

"Powhatan'ın yanıtını göremiyorum." Mektupların tümüne bakmıştı.

Johnny başını salladı. "Powhatan kâğıtlara güvenmediğini söyledi Gordon. Her neyse, yanıtı sadece iki sözcükten ibaretti zaten. Sana doğrudan benim söylememi istedi."

Johnny'nin sesi iyice alçalmıştı.

"Sana şöyle söylememi istedi: 'Çok üzgünüm.'"

4

Gordon o akşamın ilerleyen saatlerinde odasına döndüğünde kapının altından ışık sızıyordu. Eli kapı tokmağının birkaç santim ötesinde, tereddüt etti. Tepegöz'le sohbet etmek için ayrılmadan önce mumları söndürdüğünü çok iyi anımsıyordu.

Kapıyı daha yarısına kadar bile açmadan önce duyduğu hafif, kadınsı bir koku esrarı aydınlatmıştı. Yatağının üzerinde, bacakları örtünün altında oturan Dena'yı gördü. El yapısı, bol ve beyaz bir gömlek giymişti ve yatağın yanı başındaki mumun ışığında bir kitap okuyordu.

Gordon Johnny'nin getirdiği evrak paketini masanın üzerine bırakırken, "Bu, gözlerine zararlı," dedi.

Dena başını okuduğu kitaptan kaldırmadan yanıtladı: "Haklısın. Bu binanın geri kalanı elektrik aydınlatmasına kavuşmuşken, odasını Taş Devri'ne geri götürenin yine *sen* olduğunu anımsatabilir miyim? Sanırım siz savaş öncesinden kalma tipler o ahmak beyinlerinizde mum ışığını hâlâ romantik buluyor olmalısınız. Doğru mu?"

Gordon odasındaki elektrik ampullerini özenle ve *niçin* kaldırdığından hâlâ tam olarak emin değildi. Cervallis'te geçirdiği ilk birkaç hafta süresince, tıpkı gençlik yıllarında olduğu üzere düğmeye basılıp elektriğin serbestçe akmasına izin verilişini her görüşünde, sevincin göğsünde yumak yumak toplandığını hissetmişti.

Şimdiyse, en azından kendi odasında, böyle bir ışığın tatlılığına tahammül edemiyordu artık.

Gordon diş fırçasının üzerine biraz su ve soda döktü. "Kendi odanda en iyisinden kırk vatlık bir ampulün var," diye anımsattı kıza. "Okuma işlerini orada yapabilirsin."

Dena bu iğneli sözleri duymazlıktan geldi ve bunun yerine elindeki açık kitaba avucuyla vurdu. Sabrı tükenmiş bir sesle, "Bunu anlayamıyorum!" diye ilan etti. "Bu kitabın dediğine bakılırsa, Kıyametsavaşı'ndan hemen önce, Amerika'da kültürel bir rönesans yaşanıyormuş. Tamam; süper-maço doktrinlerini vaaz eden Nathan Holn vardı; okyanusun öbür tarafında da Slav mistikleri, ama genelde çok parlak günlermiş bunlar! Sanatta, müzikte, bilimde, her şey bütünleşiyormuş sanki.

"Yine de, geçen yüzyılın sonlarında yapılmış olan anketlere göre, o zamanki Amerikan kadınlarının büyük çoğunluğunun *hâlâ* teknolojiye güvenmiyor oldukları anlaşılıyor!

"İnanamıyorum! Bu olabilir mi? Hepsi de mi geri zekâlıydı?"

Gordon lavaboya tükürdükten sonra kitabın kapağına bir göz attı. Üzerinde parlak holografik baskılı harflerle şu yazılıydı:

ULUSAL KİMLİĞİMİZ
AMERİKA'NIN 1990'LARDAKİ PORTRESİ

Diş fırçasını silkeledi. "Bu kadar basit değil, Dena. Teknoloji binlerce yıl süresince bir erkek uğraşı olarak görülmüştü. Doksanlı yıllara gelindiğinde bile, mühendislerle bilim adamlarının çok küçük bir yüzdesi kadınlardan oluşuyordu; ama gittikçe daha fazla..."

Dena sözünü kesti: "Bunların konumuzla ilgisi yok!" Ki-

tabı kapattı ve kahverengi saçlarını sözlerini vurgulamak istercesine salladı. "Önemli olan bu işten kimin *çıkar sağladığıdır!* Teknoloji sadece bir erkek uğraşı olmuş *olsa bile,* kadınlara erkeklerden çok daha fazla yarar sağlamıştır! Çocukluğunun Amerikası'yla bugünü bir karşılaştır bakalım ve bana yanıldığımı söyle."

"Günümüz, kadın için tam bir cehennem," diye kabullendi Gordon. İbriği alarak mendilini yıkadı. Kendini çok yorgun hissediyordu. "Yaşam onlar açısından erkekler için olduğundan çok daha zor. Kaba, acımasız ve kısa. Ve kızları en berbat, en tehlikeli göreve yollamak için beni kandırmana izin vermiş olmam da..."

Dena ona bir cümle dahi tamamlatmamakta kararlı görünüyordu. Acaba Tracy Smith'in ölümü nedeniyle çok acı çekmekte olduğunu hissetmiş ve konuyu mu değiştirmek istemişti? "İyi ya," dedi Dena. "O halde, bilim onlar için bu kadar hizmet etmiş olduğu halde –bu manyak kitap doğruysa tabii– savaştan önce kadınların teknolojiden niçin *korktuklarını* öğrenmek istiyorum. Üstelik seçenek çok daha dehşet verici olduğu halde!"

Gordon ıslak mendilini astı. Başını iki yana salladı. Bunlar o denli uzun bir süre önce olmuştu ki... O günlerden beri, gezilerinde, eğer bir gün anlatacak kadar cesaret toplayabilirse, Dena'yı soluksuz bırakacak dehşetlerle karşılaşmıştı.

Uygarlık gümbür gümbür yıkıldığı sırada bu kız henüz küçücük bir çocuktu. Tepegöz Evi'ne evlatlık alınmazdan önceki berbat günler dışında –ki belleğinden tamamen silinmiş olduklarından kuşku yoktu– dünyadaki eski rahatlıkların bir nebze de olsa hâlâ geçerli olduğu biricik yerde büyümüştü. Yirmi iki gibi olgun bir yaşta bile kafasında hâlâ bir tek beyaz saç olmamasına şaşmamak gerekiyordu.

"Uygarlığı bizzat teknolojinin çökerttiğini iddia edenler de vardı," diye belirtti. Yatağın bitişiğindeki koltuğa oturdu ve kızın, ne ima etmeye çalıştığını anlayıp gitmesi umuduyla gözlerini kapadı. Hareket etmeksizin konuştu: "O insanların da haklı oldukları noktalar vardı. Bombalar ve mikroplar, Üç Yıllık Kış, karşılıklı bağımlılık içinde yaşamaya alışkın bir

toplumun dağılıvermiş ağları..."

Kız bu defa lafını kesmemişti. Gordon'ın sesi kendiliğinden kesilmişti. Vaazını yüksek sesle söyleyemiyordu bir türlü.

... hastaneler ... üniversiteler ... lokantalar ... özgür vatandaşları gitmek istedikleri her yere taşıyan gıcır gıcır uçaklar ...

... gülen, fıskıyelerin altında koşuşturan parlak gözlü çocuklar ... Jüpiter ve Neptün'ün aylarından gönderilen fotoğraflar ... yıldız düşleri ... ve hoş şakalar yaparak bizi gururlandıran bilge makineler ...

... bilgi ...

"Anti-Teknoloji zırvalar," dedi Dena, sözlerini üç sözcükle reddederken. "Dünyayı harap eden bilim değildi, *insanlardı.* Bunu biliyorsun Gordon. Belirli tipteki bazı insanlar."

Gordon'ın omuz silkecek kadar dahi iradesi kalmamıştı. Zaten ne fark ederdi ki?

Kız yine konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Buraya gel. Seni şu terli giysilerinden kurtaralım."

Gordon itiraz etmeye kalkıştı. Bu gece tek istediği yatağına kıvrılıp dış dünyayla olan kapılarını kapatmak, yarın verilmek üzere onu bekleyen kararları uykunun derinliklerinde boğmaktı. Ama Dena güçlü ve ödün vermezdi. Parmaklarıyla Gordon'ın düğmelerini çözdü ve onu yastıklara yaslanacak biçimde yanına çekti.

Yastıklara kokusu sinmişti.

"Her şeyin neden yıkılıp gittiğini biliyorum," diye söylendi Dena işine devam ederken. "Kitap haklıydı! Kadınlar yeterince özen göstermemişlerdi. Feminizm tali konulara saptırıldı ve asıl sorunu, *erkekleri,* gözardı etti.

"Sizler görevlerinizi yeterince yapıyordunuz – bir şeyler çizip, şekillendirip, üretmek gibi. Erkekler bu yönde oldukça parlaktır. Ama bir parça mantığı olan herkes en az dörtte birinizin de kafadan kontak, tecavüzcü ve katil olduğunu görebilir. Sizi gözetmek, içinizdeki iyileri işleyip piçleri ayıklamak *bizim* görevimizdi."

Kendi mantığından pek memnun başını salladı. "Başarısızlığa uğrayan, bunun olmasına izin veren biz kadınlarız."

Gordon mırıldandı. "Dena, sen raporluk bir delisin, bu-

nu biliyor muydun?" Kızın nereye varmak istediğini şimdiden idrak etmişti. Bu sadece onun savaşı kazanacak çılgın bir projeyi daha onaylamasını sağlamak için tezgâhlanmış bir düzendi. Ama bu kez işe yaramayacaktı.

Zihninin en önünde bu Amazon özentisinin kalkıp gitmesi ve onu rahat bırakması dileği vardı. Ama kızın kokusu da hâlâ burun deliklerindeydi. Ve kızın el dokuması gömleğinin yere sessizce düşüşünü ve mumları üfleyerek söndürüşünü gözleri kapalıyken bile hissetmişti.

"Belki deliyimdir," dedi Dena. "Ama neden bahsettiğini iyi biliyorum." Yatak örtüleri aralandı ve kız yanına sokuldu. "*Biliyorum.* Bizim suçumuzdu."

Pürüzsüz teninin dokunuşu Gordon'ın yan tarafını kaplayan bir elektrik dalgası gibiydi. Gözkapaklarının ardında hâlâ gururunu korumak ve uykuya dalmak için mücadele ederken bile vücudu uyarılmaya başlamıştı.

"Ama biz kadınlar bunun bir kez daha olmasına izin vermeyeceğiz," diye fısıldadı Dena. Yüzüyle boynuna doğru sokuldu ve parmak uçlarını omuzlarında gezdirdi. "Erkekler hakkında çok şey öğrendik – kahramanları ve piçleri ve aradaki farkın nasıl anlaşılacağını.

"Ve kendimiz hakkında da çok şey öğreniyoruz."

Teni sıcacıktı. Gordon'ın kolları kıza dolandı ve onu kendine çekti.

"Bu kez," diye içini çekti Dena, "her şey daha farklı olacak."

Gordon, sırf kızın sesini kesebilmek için bile olsa, ağzını ağzıyla sıkı sıkı kapattı.

5

"Genç Mark arkadaşımızın burada bizlere göstereceği gibi, zifiri karanlıktaki hedefleri seçebilmek için, lazer gözcü ışınına sahip yeni kızılötesi gece görme dürbünümüzü, bir çocuk bile rahatlıkla kullanabilir."

Willamette Vadisi Savunma Konseyi üyeleri, Oregon Eyalet Üniversitesi kampüsündeki en büyük konferans salonunun sahnesinde, uzun bir masanın ardına dizilmiş, Tepegöz laboratuvarlarından çıkmış en son "gizli silahın" Peter Aage tarafından tanıtılmasını izliyorlardı.

Gordon, ışıklar söndürülüp kapılar kapatıldığında ince uzun teknisyeni zorlukla seçebildi. Ama Peter Aage'nin sesi gök gürlemesi gibi net geliyordu. "Sınırlarımızdan içeri sızmış bir düşmanı temsilen, salonun ilerisine kafes içinde bir fare yerleştirdik. Mark şimdi gece dürbününü açıyor." Karanlığın içinde yumuşak bir çıtırtı duyuldu. "Şimdi farenin yaydığı ısı ışınımlarını arıyor..."

"Gördüm onu!" Çocuğun sesi karanlıkta vızıldadı.

"Aferin oğlum. Şimdi, Mark, lazer ışınını hayvana yöneltiyor..."

"Enseledim!"

"... ve ışın bir kez hedefe kilitlendikten sonra, gözcü aygıtımız lazerin frekansını değiştirerek hedefin olduğu noktayı, yani fareyi bizim için aydınlatıyor!"

Gordon gözlerini kısarak salonun yukarılarındaki karanlığa doğru baktı. Hiçbir şey olmamıştı. Koyu bir karanlık yerli yerinde duruyordu.

İzleyici sıralarından bir kıkırdama duyuldu.

"Belki de yediler onu!" diye güldü bir ses.

"Evet ya. Hey, belki siz teknisyenler şu zamazingoyu bir kediye göre ayarlasanız daha iyi edersiniz!" Birisi miyavladı.

Her ne kadar Konsey Başkanı çekiciyle masayı dövse de, Gordon da aşağıdaki çok bilmişlerle birlikte kahkahalarla güldü. Onun içinden de bir laf atmak gelmişti ama sesini herkes tanıyordu. Onunki ciddi bir roldü ve birilerinin kalbini kırması mümkündü.

Sol tarafta başlayan bir telaş birbirleriyle acele acele fısıldaşan bir grup teknisyenin toplandıklarını haber veriyordu. Sonunda birileri ışıkların açılması için seslendi. Floresanlar titreşerek canlandı ve Savunma Konseyi üyeleri uyum sağlayıncaya kadar gözlerini kırpıştırarak çevrelerine bakındı.

Mark Aage, Gordon'ın birkaç ay önce Eugene'in yıkıntı-

ları arasında sağkalımcıların elinden kurtarmış olduğu on yaşındaki oğlan çocuğu, gece görüş başlığını kafasından çıkardı ve teknisyene baktı. "Fareyi görebiliyordum," diye ısrar etti. "Bayağı da iyi. Ve onu lazer ışınıyla vurdum. Ama rengi değişmedi!"

Peter Aage mahcup olmuş görünüyordu. Sarışın adam da bozuk aygıtın başına üşüşmüş diğer teknisyenler gibi siyah kenarlı beyaz önlüklerden giymişti. "Dün elli deneme boyunca çalışmıştı," diye açıkladı. "Belki de parametrik konvertörü sıkışmıştır. Bazen böyle oluyor işte.

"Tabii bu sadece bir prototip ve Oregon'da yaklaşık yirmi yıldır hiç kimse böyle bir şey imal etmeye kalkışmamıştı. Ama seri üretime geçmeden önce hatalarını ayıklamamız gerekecek."

Savunma Konseyi üç farklı gruptan oluşuyordu. Peter gibi Hizmetkâr giysileri giymiş olan bir kadınla iki erkek anlayışla başlarını salladılar. Konsey üyelerinin geri kalanları pek o kadar sevimli bakmıyorlardı.

Gordon'ın sağındaki iki adam mavi tünikler ve kendininkine benzer deri ceketler giymişlerdi. Ceketlerinin yenlerinde ateşler arasından yükselen bir kartalın çevresinde "YENİDEN KURULMUŞ B. D. POSTA İDARESİ" yazısını taşıyan bir tasvir işlenmişti.

Gordon'ın "postacı" arkadaşları gözlerini tiksintiyle devirerek birbirlerine baktılar.

Orta kısımda, ittifaka bağlı çeşitli yöreleri temsilen orada bulunan üç adam ve iki kadın Konsey Başkanı ile birlikte oturuyorlardı. Bu yöreleri başlangıçta Tepegöz'e olan hürmetleri ve ardından da gittikçe genişleyen bir posta ağı bir araya getirmişken, şimdiki neden ortak düşmandan duyulan korkuydu. Giysileri çeşit çeşitti, ama hepsi de üzerinde üst üste işlenmiş bir W ve bir V harfleri olan bir kol bandı takmışlardı: Willamette Vadisi sözcüklerinin baş harfleri. Uzun süre önce terk edilmiş otomobillerden sökülmüş bu markalar, bütün Ordu'ya bol miktarda dağıtılabilen birkaç kalem eşyadan biriydi.

İlk konuşan bu sivil temsilcilerden biri oldu. "Siz teknis-

yenler bahara kadar bu araçlardan kaç tane üreteceğinizi düşünüyorsunuz?"

Peter düşündü. "Yani, eğer hepimiz işe koyulursak, mart sonuna dek bir düzine kadar hazır etmiş oluruz."

"Ve hepsine de elektrik gerekecektir, sanırım?"

"Portatif üreteçler sağlayacağız, tabii ki. Bütün takım yirmi kilodan fazla çekmeyecektir."

Çiftçiler birbirlerine baktılar. Cascade Kızılderili topluluklarını temsilen orada bulunan kadın hepsi adına konuştu.

"Bu gece dürbünlerinin bazı önemli mevkileri sinsi saldırılara karşı korumakta yararlı olacağından kuşkum yok. Ama benim asıl bilmek istediğim karlar eridikten sonra, Holnist çük kesiciler tepemize çöküp köylerimizi teker teker yakıp yağmalamaya başladıklarında, bu araçların ne yarar sağlayacağıdır. Bütün nüfusu Corvallis'te toplayamayız, bildiğiniz gibi. Birkaç hafta içinde açlıktan ölürüz."

Başka bir çiftçi "Çok doğru," diye ekledi. "Siz koca kafaların bulup çıkaracağınız bütün o süper silahlar nerede hani? Tepegöz'ün fişini mi çektiniz, nedir?"

Bu kez birbirlerine bakma sırası Hizmetkârlardaydı. Liderleri Dr. Taigher itiraza başladı:

"Bu haksızlık! Bize hiç *zaman* tanınmadı. Tepegöz barışçıl amaçlar için imal edilmişti ve savaş gibi işler için yeniden programlanması zaman alır. Her neyse, o büyük planlar yapabilir, ama bunları uygulayacak olan, yanılmaya müsait insanlardır."

Bu, Gordon açısından bir mucizeydi. Burada, toplum önünde, adam gerçekten inciniyor, mekanik kâhinini korumaya çalışıyordu... Kuzey kasabaları temsilcisi, hürmetkâr ama dikkafalı bir tavırla, başını iki yana salladı.

"Bakın, Tepegöz'ü eleştirecek son kişi benim. Elinden geldiğince hızla yeni fikirler kotardığından eminim. Ama bu gece dürbünü zamazingosunun şu konuşup durduğunuz balon işinden, ya da gaz bombalarından, ya da hünerli küçük mayınlardan daha üstün nesi var, bir türlü göremiyorum. Doğru dürüst bir işe yarayacak sayıda yok elimizde, işte o kadar!

"Ve eğer yüzlerce, binlercesini imal etmeyi becerseniz bile, bunlar Vietnam'da ya da Kıyametsavaşı'ndan önce Kenya'da olduğu gibi, gerçek bir orduyla savaşmakta yararlı olabilirler. Ama lanet olası sağkalımcılara karşı neredeyse yararsızlar."

Sessizliğini sürdürse de, Gordon bu sözlere katılmadan edemiyordu. Dr. Taigher ellerine bakmaya başladı. Zararsız üçkâğıtlarla huzur içinde geçirilmiş on altı yıldan, yani yeniden kullanılır duruma getirilmiş ufak tefek yirminci yüzyıl harikalarını sadaka gibi dağıtıp çiftçileri kendilerine hayran bıraktıktan sonra, ondan ve teknisyenlerinden *gerçek* mucizeler yaratmaları isteniyordu sonunda. Oyuncakları ve rüzgâr türbinlerini tamir etmek artık yöre insanlarını etkilemeye yetmiyordu.

Gordon'ın sağında oturan adam kıpırdandı. Bu genç Johnny Stevens'ın büyükbabası Eric Stevens'tı. Yaşlı adam Gordon'la aynı üniformayı giyiyor ve yukarı Willamette bölgesini, Eugene'in hemen güneyindeki ittifak kasabalarını temsil ediyordu.

"Demek ki başa dönmüş bulunuyoruz," dedi Stevens. "Tepegöz'ün hünerleri her yerde yardımcı olmayacak bize. Sadece korunaklı mevzilerimizi biraz daha iyi korunaklı hale getirecekler. Ama bunun düşmanın canını az bir şey sıkmaktan başka hiçbir şeye yaramayacağı konusunda sanırım hepimiz hemfikiriz.

"Aynı şekilde, Gordon bize uygar Doğu'dan da yakın bir zamanda yardım beklemememiz gerektiğini söylüyor. Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler güçlü bir biçimde on yıldan önce gelemez buraya. Gerçek bağ kuruluncaya dek, belki bu kadar bir süre dayanmamız gerekecektir."

Yaşlı adam öfkeyle çevresindekilere baktı. "Bunu yapmanın bir tek yolu var ve o da dövüşmektir!" Masayı yumruklad ı. "Bir kez daha işin temeline iniyoruz. Farkı yaratacak olan *erkeklerdir.*"

Masa boyunca sözlerini destekleyen mırıldanmalar oldu. Ama Gordon aşağıdaki sıralarda oturan ve konseye hitap etme sırasının kendisine gelmesini bekleyen Dena'nın şiddetle

farkındaydı. Kız başını sallıyordu ve Gordon zihninden geçirdiklerini okuduğunu hissetti.

Sadece erkekler değil... diye düşünüyor olmalıydı. Uzun boylu genç kadın Hizmetkârların giysilerini giymişti, ama asıl sadakati başka yöneydi. Üç müridiyle –Willamette Ordusu' nun güderilere bürünmüş dişi izcileri– egzantrik hizbinin üyeleriyle birlikte oturuyordu.

O ana dek Konsey kızların planlarını reddetmekte tereddüt göstermezdi. Zaten onların Ordu'ya katılmalarına bile zor izin verilmişti; o da bu hâlâ uygar sayılabilecek vadide varlığını çekinik biçimde sürdüren yirminci yüzyıl feminizminin varlığı sayesinde.

Ama Gordon bugün masada gittikçe şiddetlenen bir çaresizlik duygusunun kol gezdiğini hissediyordu. Johnny Stevens'ın güneyden getirdiği haberler herkesi oldukça kötü çarpmıştı. Pek yakında, karlar dinip yine ılık yağmurlar yağmaya başladığında, konsey üyeleri ortaya atılan her plana sarılmak zorunda kalacaklardı. Her aptalca plana.

Gordon ipin ucu iyice kaçmazdan önce tartışmaya girsem iyi olacak diye düşündü. Konsey başkanı Gordon'ın el kaldırdığını görünce derhal söz verdi.

"Konsey'in Tepegöz'e –ve onun teknisyenlerine– bitmek bilmeyen çabaları için duyduğumuz şükranı ileteceğinden eminim." Sözlerini destekleyen bir mırıltı dolaştı. Ne Taigher ne de Peter Aage onun gözlerine baktılar.

"Düşmanın büyük ölçekli harekâtlara başlamasından önce, belki daha altı ya da sekiz hafta kadar kötü hava bizden yana olacak. Eğitim ve ordonat komitelerinin raporlarını dinledikten sonra, yapmamız gereken işlerin artık yeterince açık olduğu anlaşılıyor."

Gerçekten de o sabahki kötü haberler bülteni, Philip Bokuto'nun özeti ile açılmıştı. Gordon derin bir nefes aldı. "Geçen yaz Holnist istilası başladığında, size ülkenin geri kalanından hiçbir yardım beklememenizi söylemiştim. Sizin yardımlarınızla yapmaya çalıştığım şey, yani bir posta ağı kurmak, tüm kıtanın bir kez daha bir araya gelmesi yolunda atılan bir ilk adımdır sadece. Daha yıllar boyunca, Oregon kaçı-

nılmaz olarak yalnız kalacaktır."

Gurur duymasa bile çok ustalaştığı bir yöntemle, tek tek doğrulardan bahsederken, genelde büyük yalanlar öne sürmekteydi.

"Lafı gevelemeyeceğim. Roseburg bölgesi insanlarının bize cılız bir yardımdan fazlasını göndermeyi beceremeyiş olmaları darbelerin en büyüğüdür. Güneyliler şiddetle gereksinme duyduğumuz deneyime, yeteneğe ve hepsinden önemlisi önderliğe sahipler. Benim fikrimce, bize yardım etmeleri konusunda onları ikna etmenin her şeyden daha fazla önceliği *olmalı*."

Durakladı.

"Öyleyse güneye bizzat kendim gideceğim ve onların fikirlerini değiştirmeye çalışacağım."

Bu sözleri masadan ani bir gürültü yükselmesine yol açtı.

"Gordon, bu çılgınlık!"

"Yapamazsın..."

"Sana burada ihtiyacımız var!"

Gözlerini yumdu. Dört ay içinde istilacıları engelleyip yıldıracak kadar güçlü bir ittifak kurmayı becermişti. Bunu bir masalcı, bir şarlatan... bir yalancı olarak yeteneklerini kullanarak başarmıştı.

Gordon'ın gerçek bir önder olduğu şeklinde bir yanılsaması yoktu. Willamette Ordusu'nu bir arada tutan onun yarattığı *imajdı*... yaydığı efsanevi *Sayın Müfettiş* otoritesi – yeniden doğmakta olan bir ulusun tecellisi.

Eğer bir an önce bir şeyler yapılmazsa kalan son kıvılcımı da buz kesecek bir ulus. Ben bu insanlara önderlik yapamam! Onların bir generale gereksinimleri var! Bir savaşçıya!

George Powhatan gibi birisine...

"*Ben gideceğim.* Ve hepinizden benim yokluğumda çılgın, abuk sabuk girişimlere katılmayı reddedeceğinize söz vermenizi istiyorum." Doğrudan Dena'ya bakıyordu. Kız bir an için bakışlarına karşılık verdi. Ama dudaklarını sıkmıştı ve başını aniden yana çevirirken gözleri bulutlandı.

Benim için mi endişeleniyor? diye düşündü Gordon. *Yoksa planları için mi?*

"Bahardan önce döneceğim," diye söz verdi. "Destekle birlikte dönmüş olacağım."

Alçak sesle ekledi:

"Ya da ölmüş..."

6

Hazırlanmak üç günlerini aldı. Bütün bu süre boyunca, Gordon, bir an önce yola çıkabilmek için sinirden köpürüp durdu.

Ama Konsey ona Bokuto'nun ve dört kişinin en azından Cottage Grove'a dek eşlik etmesinde ısrarlı davranınca işin rengi değişmiş, yolculuk bir sefere dönüşmüştü. Johnny Stevens ve güneyli gönüllülerden biri yolu hazırlamak üzere önden gitmişlerdi. Ne de olsa, Müfettiş için önceden hazırlık yapılması uygun düşerdi.

Gordon'a göre bunların tümü de saçmalıktı. Savaş öncesine ait bir yol haritası üzerinde Johnny ile harcanacak bir saat, nereye gideceğini ona göstermek için yeter de artardı bile. Hızlı bir at ve bir de yedek, onu bir manga dolusu asker kadar koruyabilirdi.

Bokuto'yu da yanına alıyor olmak Gordon'ın özellikle gücüne gidiyordu. Ama Konsey müsamahasızdı. Ya onların şartları kabul edilecekti ya da kimse bir yere gitmiyordu.

Atları ayazda tüten grup, sabahın erken saatlerinde OEÜ atletizm sahasının yanından geçerek Corvallis'i terk ettiler. Uygun adım yürüyen bir acemi er dizisiyle karşılaştılar. Şarkı söyleyen sesleri her ne kadar giysilerinin içinde boğuluyorsa da, bunların çoğunun Dena'nın dişi askerleri olduklarını söylemek yine de kolaydı.

Ah, sigara içen bir herifle evlenmeyeceğim,
Kaşınan, geğiren, berbat şakalar böğüren bir herifle,
Bakarsın hiç evlenmem bile,
Hiç evlenmem, kesinlikle!

Ah, bence gölgede yan gelip oturmalı,
Ve pimpirikli bir kız kurusu olmalı,
Bakarsın hiç evlenmem bile,
Hiç evlenmem, kesinlikle!

Atlı grup yanlarından geçerken askerler sağa baktılar. Dena'nın yüz ifadesi uzaktan anlaşılamıyordu, ama Gordon delici bakışlarını üzerinde hissetti yine de.

Aralarında fiziksel olarak ihtiraslı, duygusal olarak da gergin bir vedalaşma geçmişti. Gordon savaş öncesi Amerikası'nın bütün o cinsel çeşitlemeleri arasında bile, onlarınki gibi bir ilişkiye bir ad verilebileceğinden emin değildi. Ondan ayrılıyor olmak büyük bir iç ferahlığıydı. Ve onu çok özleyeceğini de biliyordu.

Kadınların sesleri arkalarında silinirken Gordon'ın boğazı düğümlendi. Bunu sadece onların açık cesaretlerinden duyduğu gurur olarak geçiştirmek istedi. Ama ödünün kopmakta olduğu olasılığı da tamamen gözardı edilemezdi.

Grup, Rowland tahkimatlarına günbatımından önce varabilmek amacıyla, çıplak meyve bahçelerinin ve donmuş kırların yanından hızla geçti. Cephe bu kadar yakındı işte: uygarlığın merkezi sayılan yerden bir günlük uzaklıkta. Buradan itibaren çete toprakları başlıyordu.

Rowland'da, bir grup Holnist'in Eugene'in yıkıntılarında çoktan küçük bir dükalık kurdukları şeklinde yeni söylentiler duydular. Sığınmacılar, beyaz kamuflaj giysileri içindeki barbar çetelerinin arazide dilediklerince at koşturduklarını, köyleri yaktıklarını ve yiyecek, kadın ve köle toplayıp götürdüklerini anlatıyorlardı.

Eğer bu anlatılanlar doğruysa, Eugene sorun yaratacaktı. Kasabanın çevresinden dolanmak zorundaydılar.

Bokuto şanslarını zorlamamalarında ısrar etti. Keşif grupları, tahkim edilmiş Cottage Grove kasabasına varmak için güneye yönelmeden önce, üç gün boyunca donmuş ve delik deşik asfalt yollarda ta Springfield üzerinden dolaşırken, Gordon sürekli somurttu.

Eugene'in güneyindeki birkaç kasaba, kuzeydeki daha varlıklı topluluklarla birleşeli çok kısa bir süre olmuştu. Şimdi istilacılar onları yine tamamen tecrit etmişlerdi neredeyse.

Gordon'ın zihnindeki büyük Oregon haritasının bütün üçte ikilik doğu kesimi kırlarla, çöllerle, eski lav yataklarıyla ve Cascade Dağları'nın yamaçlarıyla kaplıydı.

Kıyıdaki sıradağların yağmur örtülü batı yamaçları gri Pasifik'le sınırlanıyordu.

Haritanın yüzünde eyaletin kuzey ve güney kenarları pratikte geçilmeleri olanaksız lekeler oluşturuyordu. Kuzeyde yer alan Columbia Vadisi, Portland kentinin canına okuyan ve büyük ırmağın barajlarını paramparça eden bombalar, nedeniyle hâlâ radyasyon ışıltılarıyla kaplıydı.

Meçhul California taraflarından uzanan diğer bir mürekkep lekesi, eyaletin güney sınırından yüz kilometre kadar içeri yayılıyor ve tam ortasında da Rogue adı verilen dağlık kanyon arazisini barındırıyordu.

Eski mutlu günlerde bile Medford çevresindeki bölgenin "tuhaf" özellikleri olduğundan bahsedilirdi. Kıyametsavaşı öncesinde de Rogue River Vadisi'nin, Everglade bataklıkları dışında en fazla sayıda zula yeri ve yasadışı makineli tüfek barındıran bölge olduğu tahmin edilirdi.

On altı yıl önce, sivil otorite hâlâ varlığını sürdürmeye çabalarken, öldürücü darbeyi dünyanın dört bir yanını saran hiper-sağkalımcı salgını vurmuştu. Nathan Holn'un müritleri Güney Oregon'da özellikle vahşi davranmışlardı. O yöredeki zavallı insanların akıbetleri hiçbir zaman bilinememişti.

Çölle denizin, radyasyonla Holnist sapıkların arasında iki küçük bölge, Üç Yıllık Kış'ı hayvanlardan biraz daha hallice atlatabilmişlerdi... Kuzeyde Willamette ve güneyde Roseburg çevresindeki kasabalar. Ama başlangıçta güney bölgesinin akıbeti de kaçınılmaz olarak yeni barbarların elinde köleliğe mahkûm olmak ya da daha kötüsüymüş gibi görünüyordu.

Sonra, Rogue ile Umpqua arasında bir yerlerde umulmadık bir şey oldu. Kanser kontrol altına alınmıştı. Düşman durdurulmuştu. Kendi bölgelerine taşınan hastalık savunmasız Willamette Vadisi'ni pençesine almadan önce, bunun na-

sıl olduğunu anlayabilmek, Gordon'ın son umuduydu.

Gordon'ın zihnindeki haritada Eugene'in batısındaki köprü başlarından içerilere doğru kızıl renkli ve asap bozucu istila hatları uzanıyordu. Ve Cotage Grove'un dışarıyla irtibatı neredeyse tamamen kesilmişti.

İşlerin ne kadar kötü olduğuna dair ilk örneği kasabanın bir mil kadar dışında gördüler. Yolun kenarında, ağırlıktan eğilmiş telefon direklerine çarmıha gerilmiş halde, altı vücut asılıydı. Cesetlerin tümü de tacize uğramıştı.

Gordon, "İndirin onları," diye emir verdi. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve ağzı kupkuru kesilmişti; tam da düşmanın bu dehşet gösterisinden beklediği tepkiydi bu. Cottage Grove devriyelerinin artık buralara dek gelmedikleri anlaşılıyordu. Bu durum pek hayra alamet sayılmazdı.

Bir saat sonra kasabayı son ziyaretinden bu yana ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu gözleriyle gördü. Yeni toprak tabyaların köşelerinden gözetleme kuleleri yükseliyordu. Savaş öncesinden kalma binalar, dış mahallelerde atışa açık bir alan oluşturulması amacıyla yerle bir edilmişti.

Sığınmacı akınıyla birlikte nüfus üç kat artmıştı; gelenlerin çoğu hemen girişteki derme çatma kulübelerde yaşamaya zorlanmıştı. Kuzeyden gelen bu atlı kafilesinin geçişini izleyen avurtları çökmüş kadınların eteklerinden çocuklar çekiştiriyordu. Erkekler gruplar halinde toplanmış, açıkta yaktıkları ateşlerde ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Uzun süredir yıkanmamış bedenlerden çıkan buğuyla karışan duman, nahoş kokulu bir sis gibi çökmüştü kasabanın üzerine.

Adamlardan bazılarının bayağı çetin ceviz bir görünümleri vardı. Gordon bunlardan kaç tanesinin sığınmacı rolü kesen Holnist ajanları olduğunu geçirdi aklından. Buna daha önce de rastlamıştı.

Daha berbat haberler de vardı. Kasaba Konseyi'nden, Belediye Başkanı Peter Von Kleek'in daha birkaç gün önce, bir devriyeyle birlikte kuşatılmış bir köyün yardımına koşarken pusuya düşürülüp öldürülmüş olduğunu öğrendiler. Bu telafisi olanaksız bir kayıptı ve Gordon'a çok ağır geldi. Bu aynı

zamanda sokaklardaki afallamış suskunluğun nedenini de açıklıyordu.

O akşam kalabalık bir meydanda ve meşalelerin ışığı altında en moral verici konuşmasını yaptı. Ama bu kez kalabalığın tezahüratı cılız ve düzensizdi. Konuşması koruganların ötesindeki ormanlık tepelerden gelen tüfek patlaması yankılarıyla iki kez kesildi.

Diğer gün Cottage Grove'dan çıkarlarken Bokuto "Karlar bir erisin, onlara iki aydan fazla şans vermem," diye fısıldadı. "Eğer lanet sağkalımcılar sıkı çalışırlarsa, en çok iki hafta."

Gordon'ın yanıt vermesi gereksizdi. Bu kasaba ittifakın güney mihverini oluşturuyordu. Burası düştüğü zaman, düşmanın bütün gücüyle kuzeye yönelmesini ve vadinin içleriyle Corvallis'e dek girmesini engelleyebilecek hiçbir şey kalmıyordu.

Willamette Irmağı'nın Coast Fork dalını kaynağına doğru izleyerek uçuşan karların içinde güneye doğru ilerlediler. Koyu yeşil çam ormanı beyaz örtüsünün altında ışıldıyordu. Araya serpiştirilmiş mersin ağaçlarının parlak kırmızı kabukları yarı donmuş ırmağın kıyısıyla tezat oluşturuyordu.

Hâlâ, buzlu suların içinde balık avlayarak kendi yöntemlerince bahara dek sağ kalmaya çalışan birkaç dikkafalı balıkçıl kuşu görülebiliyordu.

Terk edilmiş London kasabasının güneyinde, iyice cılızlaşmış ırmaktan ayrıldılar. Önlerinde sadece yaban otları bürümüş çiftliklerin kalıntılarını ve arada bir de benzin istasyonu yıkıntılarını barındıran uzun, ıssız bir arazi parçası uzanıyordu.

Buraya kadar olaysız bir yolculuk yapmışlardı. Ama en sonunda, kuşkucu Philip Bokuto bile artık Holnist devriyelerin menzilleri dışında olduklarına kanaat getirince, güvenliği biraz gevşettiler. Konuşmak serbestti. Hatta gülmek bile.

Adamların hepsi de otuz yaşın üzerindeydiler, böylece "Anımsadın mı?" oynamaya başladılar... yeni nesil için hiçbir anlamı olmayan eski şakaları yineleyerek ve spor olaylarının bulanık anıları üzerinde gamsız tartışmalara girerek. Aaron Schimmel genizden bir sesle doksanlı yılların televizyon yıl-

dızlarının taklitlerini yaptığında Gordon gülmekten neredeyse atından aşağı düşecekti.

"Gençliğimizden bu kadar çok şeyin anımsanmaya hazır halde bekliyor olmaları ne şaşırtıcı," dedi Philip'e. "Derler ki yirmi yıl önce olanları dün olanlardan daha net anımsamak yaşlanmanın göstergesiymiş."

"Evet," dedi Bokuto, yaşlı insanlar gibi vızıltılı bir sesle. "Ne buyurmuştunuz, mirim?"

Gordon kulağını işaret etti. "Ha? Duyamadım, muhterem. Bir vakitler çok fazla rock and roll dinlemişim de..."

Adamlar kış sabahlarının ısırıcı soğuğuna ve ot bürümüş Eyalet otoyolunda atlarının çıkardığı yumuşak nal seslerine alışmışlardı. Doğa kendini toparlamıştı –bu ormanlarda yine geyikler otluyordu– ama insanoğlu daha uzunca bir süre geri dönüp terk ettiği köylerine yerleşebilecek kadar çok sayıya ulaşamayacaktı.

Coast Fork ırmağının dalları sonunda geride kaldı. Yolcular dar bir tepe sırasını geçtikten bir gün sonra kendilerini yeni bir akarsuyun kıyılarında buldular.

Rehberleri yeni akarsuyu "Umpqua Irmağı" olarak tanıdı.

Kuzeyliler suların akışını seyrettiler. Bu buzlu akıntının uysal Willamette ile ve dolayısıyla Büyük Columbia'yla bağlantısı yoktu. Batıdaki denize doğru kendi dizginsiz çağrısında akıp gidiyordu. Bokuto, bir kez daha alçak bir sesle, "Güneşli Güney Oregon'a hoş geldiniz," diye mırıldandı. Tepelerindeki gökyüzü daha bir tehditkârdı. Ağaçlar bile kuzeydekilere oranla daha vahşi görünüşteydi.

Bu izlenim yeniden tahkim edilmiş küçük yerleşim birimlerinin yanından geçmeye başladıklarında da devam etti. Tepelerin zirvelerindeki koruganlarında kısık gözlü adamlar onların geçip gitmelerini sessizlik içinde izliyordu. Gelecekleri nin haberini önceden almışlardı ve postacılara karşı garez beslemedikleri belliydi. Ama yabancılarla hiçbir alışverişlerinin olmadığı da aynı ölçüde açıkça görülüyordu.

Sutherlin köyünde geçirdikleri bir gece, Gordon'a, güneylilerin nasıl yaşadıklarını yakından görme fırsatını verdi.

Evleri, kuzeyde hâlâ kullanılan birçok kolaylıktan yoksun, basit ve yoksul evlerdi. Yüzünde hastalık, beslenme yetersizliği, aşırı yıpranma ya da savaş izleri taşımayan hemen hiç kimse yok gibiydi.

Her ne kadar yüzlerine dik dik bakmasalar ve kaba sözler sarf etmeseler de, yöre insanlarının Willamette'liler için ne düşündüklerini kestirmek zor değildi.

Gevşekler...

Liderleri ilgili görünmeye çabalıyordu, ama içlerinden nelerin geçtiği besbelliydi. *Eğer Holnistler güneyi terk ediyorlarsa, biz ne diye engel olalım ki?*

Bir gün sonra, Gordon Roseburg'un ticaret merkezinde, Gordon çevre köylerden gelen bir grup muhtarla buluştu. Kurşunların parçaladığı pencerelerde Rogue River barbarlarına karşı on yedi yıldır verilen savaşın izleri görülüyordu. Yan yatmış ve erimiş sarı plastik tabelasıyla havaya uçurulmuş bir Denny's mağazası, yaklaşık on yıl önce, düşman saldırısının nihayet durdurulabildiği noktayı belirliyordu.

O zamandan beri vahşi sağkalımcılar bu kadar içerilere sızamamıştı. Gordon buluşma yerinin bir şeyleri özellikle vurgulamak amacıyla seçilmiş olduğunu hissetti.

Duygulardaki ve kişiliklerdeki fark apaçık ortadaydı. Efsanevi Tepegöz'ü ya da teknolojinin ufaktan ufağa yeniden doğmaya başlamasını pek de merak etmiyorlardı. Hatta doğunun uzak topraklarında küllerinden yeniden doğmakta olan bir ulusun öyküsü bile pek az ilgi uyandırmıştı. İnanmıyor değillerdi. Yalnızca Glide'dan, Winston'dan ve Lookinglass'tan gelen bu adamlar pek aldırmıyorlardı bunlara, o kadar.

Bokuto, "Bu sadece vakit kaybı," dedi Gordon'a. "Bu köylüler kendi küçük savaşlarını o kadar uzun bir süredir sürdürüyorlar ki, artık günü gününe var kalabilmek dışında hiçbir şey umurlarında bile değil."

Bu onları daha bilge kılıyor olmasın? diye aklından geçirdi Gordon.

Ama Philip haklıydı. Şeflerin, belediye başkanlarının, şeriflerin ya da muhtarların ne düşünüyor oldukları aslında pek

bir şeyi değiştirmiyordu. Yüksekten atıyorlar, özerklikleriyle böbürleniyorlardı, ama bu yörede tek bir kişinin sözünün geçerli olduğu da açıktı.

İki gün sonra Johnny Stevens terden buharları tüten bir at üzerinde batıdan kopup geldi. Atından sıçrayarak sağına soluna bakmaksızın doğruca Gordon'a koştu. Bu kez getirdiği mesaj üç sözcük uzunluğundaydı:

Haydi, gelin buraya.

George Powhatan isteklerini dinlemeyi kabul etmişti.

7

Callahan Dağları, Roseburg'dan denize kadar yetmiş mil boyunca, Camas Vadisi'ne sınır oluşturuyordu. Onların biraz aşağısında, küçük Coquille Irmağı'nın ana çatalı, Sugarleaf Zirvesi'nin sabah gölgesinde kuzey ve güney dallarıyla birleşmeden önce, yıkılmış köprülerin iskeletleri altından batıya doğru akıyordu.

Vadinin kuzey kenarı boyunca arada bir, şimdi pudra gibi bir kar örtüsüyle kaplanmış yaylakların yeni çitleri göze çarpıyordu. Tepe başlarında tek tük tabyaların bacalarından ince dumanlar yükseliyordu.

Ancak, güneydeki yakada hiçbir şey yok gibiydi – sadece aman vermez böğürtlen fundalıklarını gittikçe daha çok teslim alan kararmış, dökülen harabeler.

Irmak çavlanlarına yukarıdan bakacak hiçbir tahkimat yapılmamıştı. Yolcular bu eksikliği kafa karıştırıcı buldular, çünkü bu vadi Holnist düşmanın siperlerde durdurulduğu yer olarak biliniyordu.

Calvin Lewis bu durumu açıklamaya çalıştı. Bu koyu renk gözlü, sırım gibi genç adam Johnny Stevens'a Güney Oregon' daki ilk yolculuğundan bu yana rehberlik yapmıştı. Cal konuşurken bir yandan da eliyle sağı solu gösterip duruyordu.

O yörenin alçak sesli ve tembel konuşma biçimiyle, "Bir ırmağı savunma noktaları oluşturarak koruyamazsınız," dedi.

"Kuzey yakasını zaman zaman kendimiz karşı kıyıya geçerek ve o yakada neler olup bittiğini iyi bilerek savunuyoruz."

Philip Bokuto başını eğip homurdanarak onayladığını belli etti. O da aynı şekilde davranırdı doğrusu. Johnny Stevens bütün bunları daha önce de dinlemiş olduğu için yorum yapmadı.

Gordon gözcülerin nerede olabileceklerini merak ederek ağaçlara doğru baktı. Kuşkusuz iki taraf da gözcüler çıkarmış ve grubu yol boyunca izlemişlerdi. Arada bir tepelerde bir hareket ya da dürbün parıltısı görür gibi oluyordu. Ama izleyicileri işlerinde ustaydılar. Willamette Ordusu'ndaki herkesten –belki sadece Philip Bokuto dışında– kırk kat daha iyiydiler.

Güneydeki savaş ordular veya bölüklerle, kuşatmalar ya da stratejik manevralarla sürdürülüyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok Kızılderililerin kendi aralarındaki muharebeleri andırıyordu... Hızlı ve kanlı baskınlar ve ele geçirilen kafa derisi sayısı galibi belirliyordu.

Sağkalımcılar bu tür vurkaçlarda çok ustaydı. Böyle bir dehşete alışkın olmayan Willamette'liler onlar için kolay av olmuştu.

Ancak, burada çiftçiler onları durdurmayı başarmışlardı. Taktiklerini sorgulamak ona düşmezdi, dolayısıyla soru sorma işini çoğunlukla Bokuto'ya bıraktı. Gordon bunların bir ömür tüketilerek edinilmiş yetenekler olduklarının bilincindeydi. O burada tek ama tek bir nedenden dolayı bulunuyordu: öğrenmek için değil ikna etmek için.

Coquille Irmağı'nın birleşen dallarına tepeden bakan eski Sugarleaf dağ yolundan yukarı tırmandıkça gözlerinin önüne muhteşem bir manzara serildi. Karla kaplı çam ormanları insanoğlu gelmezden önceki gibi görünüyordu – son on yedi yılın dehşeti sanki sadece fani yaratıkları etkilemiş, ezeli Dünya'nın umurunda bile olmamış gibi.

Cal Lewis, "Piçler bazen büyük kanolarla sızmayı deniyorlar," diye açıkladı onlara. "Suyun güney çatalı Rogue topraklarından buraya neredeyse dümdüz geliyor ve burada ana ırmakla birleşmeden önce epey hızlanıyor."

Genç adam sırıttı. "Ama George neye niyetlendiklerini

hep önceden kestirir. George onlara karşı daima hazırlıklıdır."

Camas Vadisi topluluklarının liderinden bahsedilirken duyulan o sevgiyle karışık hürmet hissi işte yine karşılarına çıkmıştı. Yahu, bu adam sabah kahvaltı niyetine demir çivi mi yiyordu? Düşmanlarının tepelerine yıldırımlar mı yağdırıyordu? Bütün anlatılanlardan sonra Gordon, George Powhatan hakkında her şeye inanmaya hazır hale gelmişti artık.

Aniden dizginlerine asılıp sol koluyla da Gordon'ı korumak amacıyla durdururken, Bokuto'nun geniş burun delikleri iyice açıldı. Eski deniz komandosunun makineli tabancası elinde belirivermişti.

"Ne oluyor, Phil?" Gordon ağaçlıklı yamaçları gözden geçirirken karabinasını çekti. Sürücülerinin huzursuzlandıklarını fark eden atlar homurdanıp eşinmeye başladılar.

"Ama bu..." Bokuto havayı kokladı. Gözleri inanamamış bir biçimde kısıldı. "... Ayı yağı kokusu alıyorum."

Cal Lewis yolun kenarındaki ağaçların içine doğru baktı ve sırıttı. Yamacın hemen yukarısından gırtlaktan ve kalın kahkaha şesleri geliyordu.

"Çok iyisin, adamım! Bayağı keskin duyuların var!"

Gordon ve diğerleri dikkatle bakarlarken, öğle üzeri güneşinde büyük, gölgede kalmış bir siluetin hareket etmekte olduğu görüldü. Gordon zihninin bir köşesinden, bunun bir insan mı, yoksa efsanevi Saskuatch –yani kuzeydoğunun Kocaayağı– mı olduğunu geçirirken, bir an için ürperdi.

Sonra siluet öne çıktı ve omzuna kadar inen kır saçlarını boncuklu bir bantla başına tespit etmiş, kaya gibi yüzüyle orta yaşlı bir adam olduğu görüldü. Ev dokuması, kısa kollu gömleği baldır kalınlığındaki kollarını çıplak bırakıyordu, ama adamın soğuktan pek öyle rahatsız olmadığı aşikârdı.

"Ben George Powhatan'ım," dedi gülümseyerek. "Beyler, Sugarleaf Dağı'na hoş geldiniz."

Gordon yutkundu. Adamın sesinde fiziksel görünüşüyle uyumlu bir şeyler vardı, ama ne? Sesi öylesine bir güç taşıyordu ki yüksekten atmaya ya da gösteriş yapmaya hiç gereksinmiyordu. Powhatan kollarını açtı. "Sen keskin burunlu, bu-

raya gel. Ve süslü üniformaları olan diğerleri! Burunlarınıza ayı yağı kokusu mu çalındı? Pekâlâ öyleyse, gelin de benim ev işi meteoroloji istasyonumu görün! Yağın neye yaradığını anlayacaksınız."

Ziyaretçiler bu içten kahkahalar karşısında gevşediler ve silahlarını kaldırdılar. *Saskuatch filan değil,* dedi Gordon kendi kendine. *Sadece candan bir dağ adamı – hepsi bu.*

Oynayıp duran kuzeyli atının boynunu okşadı ve onun da sadece ayı donyağının kokusuna tepki göstermekte olduğunu kendine anımsatmak zorunda kaldı.

8

Geleneksel yöntemleri, bilimsel kayıt tutma tekniklerinin titizliğiyle ıslah eden Sugarleaf Dağı Ağası, ayı yağı doldurulmuş kavanozları hava durumunu tahmin etmekte kullanıyordu. Daha çok süt veren inekler, daha kaliteli yün veren koyunlar yetiştirmişti. Biyoenerjiyle ısıtılan seralarında yıl boyunca ve en şiddetli kış aylarında bile taze sebze yetiştirmek olanaklıydı.

George Powhatan ünü dört vilayeti tutmuş biralarını ürettiği imalathanesiyle özellikle gurur duyuyordu.

Payitahtı sayılan büyük av köşkünün duvarları şık dokunmuş kilimlerle ve küçük çocukların yaptığı, gururla sergilenen resimlerle kaplıydı. Gordon duvarlarda silahların ve savaş ganimetlerinin olmalarını bekliyordu, ama görünürde hiçbiri yoktu. Gerçekten de, bir kez yüksek koruganın ve ağaç duvarların ötesine geçtikten sonra, o uzun savaşı anımsatacak hiçbir şey kalmamıştı neredeyse.

Powhatan o ilk gün işten hiç bahsetmedi. Bütün gününü konuklarına çevreyi gezirmekle ve onların şerefine düzenlenecek şölenin hazırlıklarıyla ilgilenmekle geçirdi. Sonra akşamüzerine doğru, onlar dinlenmek üzere odalarına çekildiklerinde, ev sahipleri de ortadan kayboldu.

Gordon'ın sorusu üzerine, "Sanırım batıya doğru gider-

ken gördüm onu," dedi Philip Bokuto. "Şu karşıdaki sarp kayalığa doğru."

Gordon teşekkür etti ve ağaçların arasında kıvrılarak giden kenarları çakıl taşı dizili toprak yolda yürümeye başladı. Powhatan saatler boyunca ciddi bir tartışmaya girmekten ustalıkla kaçınmış, onları bitmek bilmeyen kır bilgisi ile ya da gösterecek yeni şeyler bularak meşgul etmişti.

Ziyaretlerine gelecek bir yığın insanın ortasında o gece de aynı taktiği uygulaması olasıydı. Lafı işe getirmeye hiç fırsat bulamayabilirdi.

Tabii bu kadar sabırsız davranmaması gerektiğinin de bilincindeydi. Ama Gordon artık daha fazla insanla tanışmak *istemiyordu*. George Powhatan'la yalnız görüşmeyi arzu ediyordu.

Uzun boylu adamı sarp bir uçurumun kenarında oturur durumda buldu. Çok aşağılarda Coquille Irmağı'nın dalları gürüldeyerek birbirlerine karışıyorlardı. Batı yönünde, kıyı sıradağları turuncu ve sarı bir gün batımının altında gittikçe koyulaşan puslu bir menekşe rengine bürünmüştü. Her zaman var olan bulutlar sonbaharın yüz çeşit tonuyla yanıyorlardı.

George Powhatan basit bir hasır şiltede avuçları açık, elleri dizlerinin üzerinde oturuyordu. Yüzünde Gordon'ın savaş öncesi günlerde zaman zaman rastladığı bir ifade vardı – başka bir ad veremediği için "Buda Gülümsemesi" diye adlandırdığı bir ifade.

Bak sen şu işe... diye düşündü. *Neohippilerin sonuncusu. Kim inanırdı ki?*

Dağ adamının kolsuz gömleği iri omzundaki soluk, mavi bir dövmenin varlığını ortaya koyuyordu – bir parmağını ileri doğru uzatmış ve üzerine bir *güvercinin* tünediği güçlü bir yumruk. Altında rahatlıkla seçilebilen bir tek sözcük vardı: PARAŞÜTÇÜ.

Bu dövme Gordon'ı tam olarak şaşırtmadı. Powhatan'ın yüzündeki o huzurlu ifade de. Birbirlerine bir şekilde uygun görünüyorlardı.

Nezaketin oradan bir an önce ayrılmasını gerektirmediği-

ni biliyordu – sadece diğer adamın oturmasına hiçbir şekilde müdahale etmemesi gerekiyordu. Powhatan'ın birkaç adım sağında kendine bir yer temizledi ve yüzü aynı yöne dönük olarak yere bağdaş kurdu. Gordon lotus pozisyonuna geçmeyi denememişti bile. Bu yeteneğini on yedisinden bu yana hiç uygulamamıştı. Ama sırtı dimdik oturdu ve doğa deniz yönünde ışıldar ve renkten renge geçerken zihnini berraklaştırmaya çalıştı.

Önce tek düşünebildiği vücudunun ne kadar hamlamış olduğuydu. Günlerdir ata binmekten ve soğuk, sert toprakta uyumaktan ne kadar incindiği. Dağlar güneşin sıcaklığını maskeleyince serin bir esinti onu ürpertti. Düşünceleri bir ses, sorun ve anılar çorbası halindeydi.

Ama kısa bir süre sonra, bilinçli olarak istemeksizin, gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Gözle izlenemeyecek kadar yavaş yavaş yarı yola dek kapandı, ardından ne aşağı ne de yukarı oynamaksızın öylece kaldı.

Neler olduğunu bilmiyor olsaydı mutlaka paniğe kapılırdı. Ama yaşadığı sadece hafif bir meditasyon transıydı; bu duyguyu tanımıştı. *Canı cehenneme*, diye geçirdi aklından ve kendini tamamen bıraktı.

Powhatan'la bir yarışma dürtüsü içinde olduğundan mı yapıyordu bunu? Ya da belleğini hâlâ koruyabilen tek rönesans çocuğunun *o* olmadığını adama göstermek için mi?

Yoksa sırf günbatımının bu kadar güzel ve onunsa bu kadar yorgun olması nedeniyle mi?

Gordon içinde kof bir duygunun büyümekte olduğunu fark etti – sanki her akciğerinde birer lob uzun süredir kapalıymış gibi. Zorlu ve derin bir nefes çekmek istedi, ama soluğunun ritminde hiçbir değişiklik olmadı – sanki bedeni onun bilmediği bir bilgeliğe erişmişti. Uyuşturan rüzgârla birlikte yüzünü okşayan sükûnet hissi bir kadının parmakları gibi boynunda gezindi, sonra gergin omuzlarına inerek kendiliklerinden gevşeyinceye kadar kaslarının üzerinde dolaştı.

Renkler... diye düşündü, sadece gökyüzünü görerek. Vücudu da yüreğiyle uyum içinde hafif hafif sallanıyordu.

Son kez böyle oturup her şeye boş vereli tüm bir ömür

mü geçmişti? Yoksa boş verecek o kadar çok şey mi vardı?

Onlar...

Zorla sağlanması olanaksız bir gevşemeyle, ciğerlerindeki o kilitli his boşalır gibi oldu ve yine *solumaya* başladı. Dışarı verdiği bayat hava batı rüzgârında dağılıp gitti. Aldığı soluk o denli lezzetliydi ki ona iç çekiyormuş gibi geldi.

"Şu renkler..."

Solunda bir hareket, bir kıpırdanma vardı. Alçak bir ses konuştu: "Bu günbatımlarının Tanrı'nın son armağanı olup olmadığını merak ederdim... Nuh'a verdiği gökkuşağı gibi, ama bu kez belki... hepimize birden... sanki 'Elveda' diyor."

Powhatan'a yanıt vermedi. Gereği de yoktu.

"Ama yıllarca bu günbatımlarını seyrettikten sonra, sanırım ki atmosfer kendini temizlemeye başladı. Artık tam olarak o eski, savaş ertesi hallerinde değiller."

Gordon başını eğdi. Niçin şu kıyı insanları günbatımlarını hep tekellerindeymiş gibi kabul ederlerdi ki? Üç Yıllık Kış bitip de gökyüzü güneşin yine görülebileceği kadar temizlendiğinde, o uçsuz bucaksız ovalarda göklerin nasıl olduğunu anımsadı. Sanki cennetin paleti, boyalarını canlı bir renkler cümbüşü halinde, muhteşem ama ölümcül bir biçimde saçıvermişti.

Gordon Powhatan'ın hiç kıpırdamadığını, dönüp bakmaya gerek duymaksızın biliyordu. Adam aynı pozisyonda hafifçe gülümseyerek oturuyor olmalıydı.

"Bir keresinde," dedi kır saçlı Ağa, "belki on yıl kadar önce, aynı şimdi olduğu gibi burada oturuyor, kısa süre önce açılmış bir yaranın iyileşmesini bekleyerek günbatımını seyrediyordum ki, aşağıda, ırmağın kıyısı boyunca bir şeylerin ya da birilerinin hareket etmekte olduğunu gördüm. Önce onların insan olduklarını düşündüm. Meditasyonumdan hemen sıyrılıp yakından bir göz atmak için aşağı inmeye başladım. Ama bu mesafeden bile bir his bana düşman olmadıklarını söylüyordu.

"Birkaç yüz metre yakına gelinceye dek elimden geldiğince sessiz ilerledim ve cebimde taşıdığım küçük dürbünle baktım.

"Onlar insan bile değildiler. Erkeği kayalık kıyıda dişisine

yardım eder ve o da çıkına sarılmış bir şeyleri sıkı sıkı tutup mırıldanırken, el ele, kıyı boyunca dolaşmalarını gördüğümde nasıl şaşırdığımı bir düşün!

"Bir çift şempanze, Tanrı aşkına! Ya da belki biri şempanzeydi, diğeri daha küçük bir maymun. Ben emin olamadan önce ormanın içinde gözden kayboldular."

Gordon on dakikadır ilk kez gözlerini kırptı. Zihnindeki görüntüler sanki Powhatan'ın yıllar öncesinden kalma anılarını adamın omzunun üzerinden seyrediyormuşçasına netti. *Bana bunları niçin anlatıyor?*

Powhatan devam etti: "Portland Hayvanat Bahçesi'nden, şimdi Cascade Dağları'nda özgür dolaşan leoparlarla birlikte kaçmış olmalıydılar. En *basit* açıklama buydu... yıllar boyunca yiyecek arayıp gözden ırak durarak güneye, daha ılıman topraklara doğru iniyor olmalıydılar.

"Coquille'in güney dalını, Holnist topraklarına doğru izlediklerini fark ettim.

"Ne yapabilirdim ki? Peşlerinden gitmeyi düşündüm. Onları yakalamayı ya da hiç olmazsa yollarından saptırmayı. Ama onları korkutmanın dışında bir şey becerebileceğim çok kuşkuluydu. Ve zaten, bu kadar yolu sağ salim gelebilmiş olduklarına göre, onları insanlara karşı uyarmak bana mı düşerdi ki?

"Bir zamanlar kafesteydiler, şimdiyse özgür. Ha, daha mutlu olduklarını farz edecek kadar aptal değildim, ama en azından artık başkalarının iradesine bağımlı da değildiler."

Powhatan'ın sesi donuklaşmıştı. "Bu çok kıymetli bir şey olabilir, bilirim."

Bir duraklama daha oldu. "Bıraktım gitsinler," diye bitirdi öyküsünü. "Sık sık, burada oturmuş bu ezici günbatımlarını izlerken, onlara ne olduğunu düşünürüm."

Gordon'ın gözleri sonunda tamamen kapanmıştı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Derin bir nefes alarak üzerindeki ağırlığı bir yana atmaya çalıştı. Powhatan bu garip öyküyle ona bir şeyler anlatmak istemişti. Sıra onun Powhatan'a birkaç söz söylemesine gelmişti.

"Başkalarının yardımına koşmayı bir görev bellemek, ille

de başkalarının *iradesine* bağımlı olmak anlamına..."

Durdu – bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Gözleri açıldı ve döndüğünde Powhatan'ın gitmiş olduğunu gördü.

O akşam insanlar her taraftan akın akın geldiler; Gordon'ın bu seyrek yerleşimli vadide olduğunu sandığından çok daha fazla kadın ve erkek. Ziyaretlerine gelen postacı ve arkadaşları için bir çeşit halk oyunları festivali düzenlemişlerdi. Çocuklar şarkılar söyledi, küçük sanat toplulukları tarafından parodiler sahnelendi.

Popüler şarkıların genellikle televizyon ve radyo günlerinden anımsananlar oldukları kuzeyin tersine, burada sevgiyle anımsanan reklam cıngılları yoktu ve çok az sayıda rock and roll melodisi banço ve akustik gitara uyarlanmıştı. Bunların yerine, çok daha eski bir geleneğin müziği dinleniyordu.

Sakallı adamlar, masayla ilgilenen uzun elbiseli kadınlar, ateşin ve yağ lambalarının başında hep birlikte söylenen şarkılar – her şey rahatlıkla iki yüzyıl öncesi bu vadi beyaz adamlarca ilk kez yerleşime açıldığı ve kışın soğuğundan silkinmek, dostların arasında olabilmek için bir araya toplanıldığı günlerdekini andırıyordu.

Johnny Stevens karşılıklı şarkılar söylenirken kuzeylileri temsil etti. O kıymetli gitarını yanında getirmişti ve yeteneğiyle insanların başlarını döndürerek ellerini çırptırdı, ayaklarını yere vurdurdu ve onun için tempo tutmalarını sağladı.

Normal koşullarda bu harikulade bir eğlence olabilir, Gordon da eski repertuvarından seçmelerle buna katılabilirdi – bir "postacı" olmazdan önceki, yemek karşılığı şarkılar ve öyküler takas eden gezici bir ozan olarak kıtayı yarı yarıya kat ettiği günlerdeki gibi.

Ama Corvallis'ten ayrılmadan önceki son gecesinde caz ve Debussy dinlemişti. Bunun son kez olup olmadığını ister istemez merak etmekten alamıyordu kendini.

Gordon, George Powhatan'ın bu şenlikle neyi amaçladığını çok iyi biliyordu. Adam yüzleşmelerini erteliyordu... Willamette'lilerin oturup demlenmelerini izliyordu... onları ölçüp biçiyordu.

Gordon'ın kayalığın üzerinde edindiği izlenim değişmemişti. Uzun saçları ve hazırcevap şakacılığıyla Powhatan, yaşlanmakta olan neohippilerin safkan bir örneğiydi. Doksanlı yılların çoktan ölmüş bu hareketi Ağa'nın yönetim stiline tıpatıp uyuyordu.

Söz gelimi, Camas Vadisi'nde herkes açıkça özgür ve eşitti.

Yine de *George* güldü mü, herkes gülüyordu. Bu çok doğal görünüyordu. Hiç emir vermiyordu. Böyle bir şey yapabileceği de hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmiyordu. Av köşkünde onun sıkıntıyla tek kaşını kaldıracağı kadar ufak bir olay dahi olmuyordu.

Bir zamanlar "yumuşak" zanaatlar olarak adlandırılan – ne metal ne de elektrik gereksinen– işlerde, bu insanlar en az Willamette'li ustalar kadar beceri sahibiydiler. Hatta belki bazı yönlerden daha da iyiydiler. Powhatan'ın çiftliğini gezdirmeye bu kadar hevesli olmasının asıl nedeni buydu hiç kuşkusuz: bir geri kalmışlar kalabalığıyla değil, kendi bilekleriyle gücüyle uygarlaşmayı başarmış insanlarla muhatap olduklarını ziyaretçilerine göstermek! Gordon'ın planı, Powhatan'ın kısmen de olsa yanıldığını kanıtlayabilmekti.

Bu kadar yoldan getirdikleri "Tepegöz Armağanlarını" gün ışığına çıkarmanın vakti gelmişti.

Johnny Stevens, Corvallis teknisyenlerince onarılan renkli bir ekranda çizgi filmler oynatırken insanlar şaşkınlıkla açtılar gözlerini. Stevens onlara bir dinozor ve bir robotla ilgili video kukla gösterileri izlettirdi. Görüntü ve sesler kısa süre içinde çocukları olduğu kadar yetişkinleri de kahkahalara boğmuştu.

Ama Gordon yine de ruh hallerindeki o gizemli *şeyi* bir kez daha hissetti. İnsanlar alkışlıyor ve gülüyorlardı, ama tezahüratları sanki *ustaca sergilenen bir numara* gibiydi. Bu aygıtlar iştahlarını kabartmak, onları ileri teknolojiye bir kez daha heveslendirmek içindi. Ama Gordon izleyenlerin gözlerinde hiçbir kıskançlık kıvılcımı, bu tür mucizelere *sahip olma* isteği göremedi.

Sıra Philip Bokuto'ya geldiğinde erkeklerden bazıları ger-

çekten de dikkat kesildiler. Kara derili eski deniz komandosu yıpranmış deriden bir valizle öne çıktı ve içinden yeni silahlardan birkaç tanesini çıkardı.

Gaz bombalarını ve mayınları göstererek tahkimatların saldırılara karşı bunlarla nasıl savunulabileceğini anlattı. Tepegöz laboratuvarlarında yakın bir gelecekte üretilecek olan gece dürbünlerini tarif etti. Adamların arasında bir inanmazlık dalgası dolaştı – korkunç bir düşmanla yıllar boyudur verilmekte olan acımasız bir savaşın gazileriydi onlar. Bokuto konuştukça insanlar köşede oturan iriyarı adama göz atıyorlardı.

Powhatan belirleyici bir söz ya da harekette bulunmadı. Tam bir kibarlık görüntüsü içinde bir kez esneyerek mahcup bir biçimde kapattı ağzını. Gordon, her yeni silah ortaya çıkarıldığında hoşgörüyle gülümseyen bu adamın, sadece vücut dilini kullanarak, bu armağanların ne kadar hoş, eski ve hatta zekice olduklarını... ama aslında konuyla da pek ilgili sayılamayacaklarını söyleyişini etkilenerek gördü.

Piç herif! Ama Gordon nasıl karşı hamle yapabileceğini de bilemiyordu. O gülümseme kısa sürede tüm odaya yayılmıştı ve artık zayiatlarına bir dur demenin zamanı gelmişti.

Dena kendi armağanlar dizisinin de getirilmesi için başının etini yemişti. İğne ve iplikler, pH'ı ayarlı sabunlar, tam istiladan önce Salem'de yine dokumaya başladıkları yarıpamuklu iç çamaşırları...

"Bunlarla kadınları kazanabilirsin, Gordon. Senin bütün o gösterişli oyuncaklarından daha etkili olacaklardır. Güven bana."

Ama Dena'ya son kez güvendiğinde, karlı rüzgârın savurduğu bir sedir ağacının altında yatan narin yapılı bir cesetle karşılaşmıştı. Dena'nın feminist bozuntusu tavırlarından gına gelmişti artık.

Yine de bundan daha kötü olur muydu acaba? Acele mi davranmıştım? Belki daha elle tutulur şeyler de getirmeliydik yanımızda: diş parlatma tozu ve kâğıt peçeteler, çanak çömlek ve yeni çarşaflar...

Başını salladı; olan olmuştu artık. Bokuto'ya konuyu to-

parlaması için bir işaret çaktı ve üçüncü kozunu oynamaya hazırlandı. Eyer çantasını çıkararak Johnny Stevens'a uzattı.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Johnny ateşin önünde üniformasıyla gururla ayakta dururken Gordon ve Powhatan birbirlerini süzdüler. Çocuk zarfların arasından yüksek sesle isimler okumaya başladı.

Çağrıları Willamette'in her uygar köşesine dek yayılmıştı. Güneyde birilerini tanıyan herkesten onlara *mektup yazmaları* istenmişti. Olası muhatapların çoğu çoktan ölmüş olacaktı, kuşkusuz. Ama bazı mektuplar da mutlaka istenen kişi ya da yakın akrabalarına erişecekti. Eski bağlar kuramsal olarak yine kurulacaktı. Yardım istekleri daha az soyut ve daha kişiselleşmiş düzeye gelecekti.

Bu aslında iyi bir fikirdi, ama aldıkları tepki yine beklediklerinden uzak oldu. Adresine erişememiş mektupların yığını büyüdükçe büyüdü. Johnny isimleri birbiri ardına, bir karşılık alamadan okuyup durdukça Gordon alınacak çok farklı bir ders olduğunu anladı. Camas halkına ne kadar çok kayıp vermiş olduklarını anımsatıyorlardı. Ne kadar az insanın o acı günleri atlatabildiğini.

Ve şimdi barış bir kez avuçlarına gelmişken, yıllardır çok daha rahat yaşamış bu yabancılar için fedakârlık yapmaya ne kadar isteksiz olduklarını görebilmek pek de zor değildi. Mektuplarını kabul eden birkaç kişi de bunu çekinerek yapmış ve zarfları açmadan katlayıp ceplerine yerleştirmişlerdi bile.

Kendi adı okunduğunda George Powhatan şaşırmış göründü. Ama omzunu silkip uzatılan bir paketi ve ince zarfı aldığında yüzündeki hafif şaşkınlıktan eser kalmamıştı.

Gordon işlerin hiç de yolunda gitmediğini idrak etmişti. Johnny görevini tamamladı ve şefine *şimdi n'olacak?* der gibi baktı.

Gordon'ın oynayacak bir tek kartı kalmıştı – en çok nefret ettiği ve kullanmasını da en iyi bildiği kart...

Lanet olsun. Ama başka şansım kalmadı.

Ocağın önüne ilerleyerek sırtını ateşe verdi ve sessizce bekleyen insanlara bakarak derin bir nefes aldı. Sonra doğru-

dan doğruya... yalan söylemeye başladı.

"Size bir öykü anlatmaya geldim," dedi. "Bir zamanlar var olmuş bir ülke hakkında. Size tanıdık gelecektir, çünkü birçoğunuz orada doğmuştunuz. Ama öyküm sizi yine de şaşırtacak. Biliyorum, çünkü beni hep şaşırttı.

"Bu garip bir öykü; bir zamanlar gökyüzünü ve hatta gezegenlerin aralarındaki uzayı bile, tıpkı sizin bu odayı şarkılarınızla doldurduğunuz gibi, sesleriyle dolduran çeyrek milyar insan hakkında...

"Onlar güçlü bir halktı, dünyanın tanıdığı halklar içinde en güçlüsü. Ama bu onların umrunda bile değildi. Tüm dünyayı fethetme fırsatını yakaladıklarında bile sadece görmezden geldiler, sanki yapacakları çok daha ilginç şeyleri varmışçasına.

"Şaşılası bir *çılgınlık* yaşıyorlardı. Güldüler, ürettiler ve tartıştılar... Kendilerini bir halk olarak en korkunç suçlarla suçlamayı severlerdi: Asıl amacın birbirlerine karşı, Dünya'ya karşı, insanoğlunun geçmiş nesillerine karşı kendilerini daha iyiye yöneltmek olduğunu anlayıncaya dek insana pek tuhaf görünen bir âdetti bu.

"Gece başınızı kaldırıp Ay'a, ya da Mars'a baktığınızda, o insanlardan birkaçının ayak izlerini de görüyor olduğunuzu bilirdiniz. Bazılarınız evlerinde oturup o izlerin açılışlarını nasıl seyrettiklerini anımsıyordur."

O akşam ilk kez Gordon tüm dikkatleri üzerinde toplayabilmişti. Üniformasındaki amblemlerin ve şapkasındaki bronz atlının gözleri parlattığını gördü.

"O ulusun insanları gerçekten de biraz çılgındı," dedi dinleyenlere. "Ama muhteşem bir çılgınlıktı bu... Daha önce hiç rastlanmadık ölçüde muhteşem."

Bir adamın yaralı yüzü kalabalığın arasından öne çıktı. Gordon eski, ama hiç iyileşmemiş bıçak yaralarını tanımıştı. Konuşurken gözlerini adamdan ayırmadı.

"Bugün öldürerek yaşıyoruz," dedi. "Ama o masalsı ülkede, insanlar farklılıklarını çoğunlukla barış içinde çözmüşlerdi."

Gün boyunca et doğramaktan, temizlik yapmaktan, sofra

hazırlamaktan sıraların üzerinde bitap düşmüş kadınlara döndü. Kırış kırış yüzleri ateşin aydınlığında sarp kayalar gibiydi. Bazıları, halk sağlığının ortadan kalkmasıyla birlikte geri gelen savaş ya da eski zaman hastalıklarının, çiçek bozuğunun ya da Büyük Kabakulak'ın izlerini taşıyordu.

"Temiz, sağlıklı bir yaşamı olağan kabul ediyorlardı," diye anımsattı onlara. "Daha önce hiç olmadığı kadar rahat ve huzurlu bir yaşamı."

"Ve belki de," diye alçak sesle ekledi, "bir daha hiç olmayacağı kadar."

İnsanlar şimdi Powhatan'dan çok *ona* bakıyordu. Ve ıslak ıslak parlayan sadece yaşlı yüzler de değildi. En çok on beşindeki bir çocuk yüksek sesle hıçkırıyordu.

Gordon kollarını açtı. "Neye benziyordu bu insanlar, bu *Amerikalılar?* Kendilerini, çoğunlukla haklı olarak nasıl eleştirdiklerini anımsarsanız. Kibirliydiler, tartışmacıydılar, çoğu kez de dar görüşlü...

"Ama başlarına geleni hak etmemişlerdi!

"Tanrısal güçler geçmişti ellerine – düşünen makineler yapmak, bedenlerine yeni kuvvetler aşılamak, doğrudan Yaşam'ı biçimlendirmek – ama onları yere çarpan şey, başarılarıyla duydukları gururları *olmadı.*"

Başını çaresizce iki yana salladı. "Buna inanmıyorum! Düşlerimizi dizginlemediğimiz, hep ileriye uzandığımız için cezalandırılmış olamayız!"

Parmaklarının kanı çekilinceye dek sıktı yumruğunu. "Kadınların ve erkeklerin hayvanlar gibi yaşamaları yazgımız *değildir!* Ya da o kadar bilgiyi boş yere edinme..."

Gordon cümlenin tam orta yerinde sesinin kırıldığını şaşkınlıkla fark etti. Tam sıra yalanını söylemeye, Powhatan'a kendi öyküsünü anlatmaya gelmişken sesi onu yüzüstü bırakıyordu...

Ama kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve ağzı konuşamayacak kadar kupkuru kesilmişti. Gözlerini kırptı. Neler oluyordu? *Anlat onlara,* diye düşündü. *Anlat onlara, şimdi!*

Bokuto'nun ve Stevens'ın bakışlarını üzerinde hisseden

Gordon "Doğu'da..." diye söze girdi.

"Doğu'da, dağların ve çöllerin ötesinde, büyük ulusun külleri içinden yükselen..."

Yine durdu; zorlukla nefes alıyordu. Sanki bir el yüreğini kavramış, eğer devam ederse sıkıvermekle tehdit ediyordu. O çok alışkın olduğu palavralarına, öyküsüne dalmasını engelleyen bir şeyler vardı.

Çepeçevre insanlar devam etmesini bekliyordu. Onları avuçlarının içine almıştı. Hazırdılar!

Gordon işte o zaman, George Powhatan'ın titreşen ateşin aydınlığındaki yalçın yüzüne baktı. Ve o anda, ani bir içgörüyle neyin yanlış olduğunu anladı.

"Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" efsanesini ilk kez kendinden çok, ama çok daha güçlü bir insanın karşısında pazarlamaya çalışıyordu.

Gordon sorunun sadece bir öykünün *inanılırlığında* değil, ardındaki *kişiliğin de* gücünde yattığını anlamıştı. Doğu'daki dağlarda bir yerde yeniden doğmakta olan bir ulusun varlığına hepsini inandırabilirdi ve bu sonuçta zerre kadar bile fark etmezdi... eğer Powhatan hepsini bir gülümseme, müsamahalı bir baş eğiş, bir esnemeyle geçersiz kılıverirse.

Öyküsü geçmiş günlerin bir kalıntısı olarak kalırdı o zaman. Yersiz. Zamansız.

Gordon yarı açık kalan ağzını kapattı. Sıra sıra yüzler ona beklenti içinde baktılar. Ama o öyküsünü ve onunla birlikte de yitirilmiş kavgasını terk ederek, başını önüne eğdi.

"Doğu çok uzaklarda," dedi alçak sesle.

Sonra başını kaldırdı ve gücünün bir kısmı sesine geri döndü. "Orada nelerin olup bittiği hepimizi etkileyebilir, eğer yeterince uzun yaşamayı becerebilirsek. Ama bu arada ortada Oregon sorunu var – kendi başına, Amerika'da sadece o varmışçasına ayakta durmaya çalışan *Oregon.*

"Sözünü ettiğim ulus, eğer yardım ederseniz, yine ışıldamak için küllerin altında köz olmuş bekliyor. Suskun bir dünyayı bir kez daha umuda taşımak için. *Buna inanın* ve gelecek burada, bu gece belirlensin. Çünkü eğer Amerika'nın bir özelliği var idiyse, o da en kötü zamanlarda en güçlü ola-

bilmesiydi – ve en çok gerektiği anda insanlarının birbirine yardım edebilmesi."

Gordon döndü ve doğrudan George Powhatan'a baktı. Sesi alçalmıştı, ama artık kendini zayıf hissetmiyordu.

"Ve eğer bunu unutmuşsanız, eğer dediklerimin hiçbiri sizin için önemli değilse, tek söyleyebileceğim şey, size *acıdığımdır*."

O an, zaman içinde çok yoğun bir çözelti gibi asılı kaldı. Powhatan bir kabile reisinin taş oyması sureti gibi kıpırdamadan oturuyordu. Boyun kasları halat gibi kasılmış, belirginleşmişti.

Ancak adamın zihninde hangi çatışma geçmiş idiyse, birkaç saniye içinde olup bitmişti. Powhatan hüzünle gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi. "Ve haklı da olabilirsiniz Sayın Müfettiş. Çoğumuzun artık verebilecek hiçbir şeyimiz kalmayıncaya dek fedakârca mücadele edip durduğumuzu söylemekten öteye kolay bir yanıt düşünemiyorum. Yine de gönüllüler isteyebilirsiniz hiç kuşkusuz. Kimseyi engellemeyeceğim. Ama pek gelen olacağını da sanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "Üzgün olduğumuzu söylediğimde umarım bana inanırsın. Gerçekten, hem de çok derin.

"Ama çok fazla şey istiyorsunuz bizden. Biz barışımızı tırnaklarımızla kazandık. O artık bizim için onurdan da, merhametten de daha kıymetli."

Bütün o yol, diye düşündü Gordon. *Bütün o yolu boşa katettik.*

Powhatan kucağından iki sayfa aldı ve Gordon'a uzattı.

"Bunlar, bu akşam Corvallis'ten aldığım mektup – bütün yol boyunca çantada taşımış olduğun mektup. Ama her ne kadar zarfın üzerinde benim adım yazılmışsa da mektup bana hitap etmiyor. Sana verilmek üzere yazılmış... ilk sayfanın başında böyle diyor.

"Ama eğer içindekileri okuma cüretinde bulunmuşsam, özür dilerim, umarım beni hoş görürsünüz."

Gordon sararmış kâğıtları almak için uzanırken adamın gözlerinde anlayış vardı. Gordon ilk kez Powhatan'ın, diğer-

lerinin duyamayacakları kadar alçak bir sesle, sözlerini yinelediğini işitti.

"*Üzgünüm,*" diyordu adam, "hem de oldukça şaşkın."

9

Çok sevgili Gordon,

Sen bu satırları okuduğunda bizi durdurmak için artık çok geç olacak, iyisi mi ben açıklarken sinirlenmemeye çalış. Sonra, eğer yaptıklarımızı içine hâlâ sindiremiyorsan, umarım bizim için yüreğinde bir parçacık hoşgörü bulabilirsin.

Bunu Suzanna'yla, Jo'yla ve Ordu'nun diğer kızlarıyla uzun uzun konuştum. Görevlerimizden vakit buldukça elimizden geldiğince çok kitap okumaya çalıştık. Anılarını anlatmaları için annelerimizin ve halalarımızın başlarının etini yedik. Sonunda iki sonuca varmak durumunda kaldık.

Birinci sonuç oldukça yalın. Aslında bütün o yüzyıllar boyunca erkek cinsinin hiçbir zaman işbaşında bırakılmamış olmasının gerektiği açıkça ortada. Çoğunuz inanılmayacak kadar harikasınız, ama diğer birçoğunuz da her zaman için gözlerini kan bürümüş birer sapık olacak.

Sizin cinsiniz böyle yaratılmış işte. Olumlu yanınız bize güç ve ışığı, bilim ve mantığı, tıp ve felsefeyi kazandırdı. Öte yandan, karanlık yanınız ise vaktini akla hayale gelmez cehennemlik işler planlayıp uygulamakla geçirdi.

Eski kitapların bazıları bu tuhaf aykırılığın NEDENLERİNE atıf yapıyorlar, Gordon. Hatta, bilim, Kıyametvakti'nden önce bir yanıt bulmaya çok yaklaşmıştı. Konu üzerinde çalışan ve zor sorular soran (çoğunlukla kadın) sosyologlarımız vardı.

Ama en basit gerçekler dışında, öğrenebildikleri her şey kayıp artık bizim için.

Oh, yine abarttığımı söylediğini DUYABİLİYORUM, Gordon – aşırı basite indirgediğimi ve "çok az veriden yola çıkarak aşırı genellemeler yaptığımı" söylediğini.

Bir kere, büyük "erkek" başarılarının, ama aynı zamanda büyük kötülüklerinin de arkasında hep kadınlar olmuştur.

Üstelik çoğu erkeğin şu bahsettiğim iyi ve kötü uçların arasında yer aldıkları da yadsınamaz bir gerçektir.

Ama Gordon, arada kalanlar hiçbir zaman güçlü olamadılar! İyi ya da kötü, dünyayı değiştiremiyorlar! Bir kıymetleri yok, açıkçası.

Gördün mü? İtirazlarını sanki sen yanımdaymışsın gibi kestirebiliyorum. Her ne kadar yaşamın beni birçok şeyden mahrum kıldığını bir an bile unutmasam da, günümüzün ortalama kadınından çok daha yüksek bir eğitim almış olduğumu da kabul ediyorum. Bu geçtiğimiz yıl daha da çok şey öğrenme fırsatını buldum, senin sayende. Seni tanımak erkekler konusunda haklı olduğuma inandırdı beni.

Kabul et, aşkım. Bu raundu kazanmanıza yetecek sayıda iyi adam kalmadı içinizde. Sen ve senin gibiler bizim kahramanlarımızsınız, ama hep piçler kazanıyor! Akşam alacasının ardından zifiri geceyi tepemize çökertmek üzereler ve sen onları tek başına durduramazsın.

İnsanlığın bir gücü daha var, Gordon. Bu güç, Kıyametsavaşı'ndan önceki günlerde dengeyi senin lehine değiştirebilirdi. Ama ya çok tembelleşmişti, ya da amacından saptırılmıştı... bilemiyorum. Ama, bir nedenden dolayıdır ki, müdahale etmedi. En azından örgütlü bir biçimde.

Bizim, Willamette Ordusu kadınlarının, idrak ettiğimiz şey bu işte: kadınların geçmişte yapmayı başaramadıklarını telafi etmek için son bir şans daha bulduğumuz.

O piçlerin hakkından bizzat kendimiz geleceğiz, Gordon. Sonunda görevimizi yerine getireceğiz... erkekler arasında bir seçim yapacak ve kuduz köpekleri ayıklayacağız!

Affet beni, lütfen. Diğer kızlar seni her zaman seveceklerini iletmemi istediler. Her zaman seninim.

Dena.

"Dur!.. Aman Tanrım... Yapma!"

Gordon irkilerek uyandığında ayağa fırlamıştı bile. Akşamdan kalma küllenmiş kamp ateşi çıplak ayak parmaklarının birkaç santim ötesinde için için yanıyordu. Kolları sanki bir şeyleri, ya da birilerini yakalamak istiyormuşçasına ileri uzanmıştı.

Ayakta sallanırken, gördüğü düşün çeperleri dört bir yanını çevreleyen orman gecesinin içinde dağılıp gitti. Hayaleti

onu yine ziyaret etmişti, birkaç saniye önce, uykusunda. Ölü makinenin sesi onlarca yıl önceden aşıp gelmiş ve gittikçe artan bir sabırsızlıkla onu suçlamıştı?..

... Sorumluluğunu kim alacak ... bu aptal çocukların...?

Sıra sıra ışıklar ve kriyojenik bir bilgenin, insanların tükenmek bilmeyen zaafları yüzünden umutsuzluğa düşmüş, hüzünlü sesi.

"Gordon? Ne oluyor?"

Johnny Stevens gözlerini ovuşturarak uyku tulumunun içinden doğruldu. Bulutlu gökyüzünün altında, sadece küllerin içine serpiştirilmiş kor parçaları ve dalların arasından tek tük seçilebilen soluk yıldızlarla her şey hayal gibi bir bulanıklıktaydı.

Gordon kısmen de titremesini maskeleyebilmek amacıyla başını salladı. "Atları ve nöbetçileri bir kontrol edeyim demiştim sadece," dedi. "Sen uyumana bak, Johnny."

Genç postacı başını eğdi. "Peki. Philip ve Cal'a sıram geldiğinde beni uyandırmalarını söyle." Çocuk gerisin geri uzandı ve tulumu omuzlarına çekti. "Dikkatli ol, Gordon."

Başını koyar koymaz, yüzü gamsız ve huzurlu, yine yumuşak yumuşak horlamaya başlamıştı bile. Bu zorlu yaşantı, Johnny için biçilmiş kaftandı sanki; Gordon'ı hep şaşırtıyordu bu. On yedi yıldan sonra *o* bile hâlâ böyle yaşamaya alışamamıştı. Sık sık –orta yaşa yaklaştıkça– hâlâ bir sabah Minnesota'daki yurt odasında uyanmayı ve bütün bu pisliğin, ölümün ve çılgınlığın aslında sadece kötü bir düş, var olmayan alternatif bir dünya olduğunu görmeyi umuyordu.

Ateşin dibinde, ısınabilmek için birbirine sokulmuş bir grup dolu uyku tulumu vardı. Johnny'nin yanı sıra sekiz kişiydiler – Aaron Schimmel ve Camas Vadisi'nden toplayabildikleri savaşçıların tümü.

Gönüllülerden dördü daha tıraş bile olmayan oğlan çocuklarıydı. Diğerleri ise yaşlı adamlar.

Gordon düşünmek istemiyordu, ama postallarını ve yün kepeneğini giyerken anılar başına üşüştü.

Neredeyse kesin bir zafer kazanmış olmasına rağmen George Powhatan, Gordon ve arkadaşlarının bir an önce ayrıl-

maları için oldukça hevesli görünmüştü. Ziyaretçiler, Sugarleaf Dağı Ağası'nın huzurunu kaçırmıştı. Onlar gitmeden mülkü eskisi gibi olmayacaktı.

Dena'nın *iki* paket göndermiş olduğu ortaya çıkmıştı – o çılgın mektubuna ek olarak bir tane daha. İkinci pakette, "B. D. Postası" tarafından Powhatan ev ahalisinin kadınlarına iletilmek üzere, Gordon'a rağmen doldurulmuş armağanlar vardı. Gordon'ın Corvallis merkez eczanesinden çıkma olduklarını tahmin ettiği şişe şişe haplar ve merhemler.

Bütün bu olup bitenler Powhatan'ı hayretten hayrete düşürmüştü. Dena'nın mektubu da, en az Gordon'ın konuşması kadar huzursuz etmişti adamcağızı.

Gordon gitmek üzere aceleyle toparlanırken yanına bir sandalye çekmiş ve "Anlayamıyorum," demişti. "Zeki olduğu açıkça anlaşılan bir genç kadın nasıl olur da bu tür acayip fikirler üretebilir? Kafasına biraz akıl fikir sokmaya kimse zahmet etmedi mi? O ve küçük izci kızlar topluluğu *Holnistlere* karşı ne yapabileceklerini sanıyorlar?"

Gordon Powhatan'ı gıcık edeceğini bile bile yanıtlamaya tenezzül etmedi. Zaten acelesi vardı. Kıyametsavaşı'ndan bu yana en büyük salaklığı gerçekleştirmelerine fırsat vermeden izcilere yetişmeyi umuyordu.

Ancak Powhatan yoklamaya devam etti. Adamın kafası samimi biçimde karışmışa benziyordu ve baştan savılmaya da hiç alışık değildi. Sonunda Gordon kendini gerçekten de Dena'yı savunurken buldu.

"Onun kafasına ne tür bir 'sağduyu' sokulmasını isterdin, George? Burada, Camas'taki gibi, umursamaz heriflere yemek pişiren pasaklıların mantığını mı? Ya da belki, Rogue'da ve şimdi Eugene'deki koyun sürüsü örneği yaşayan zavallılar gibi, sadece ona hitap edildiği zaman konuşmasını mı?

"Yanlış düşünüyor olabilirler. Hatta deli bile olabilirler. Ama Dena ve yoldaşları en azından kendilerinden daha büyük bir şeylere değer veriyor ve bu uğurda mücadele ediyorlar. Ya sen, George? Ya sen?"

Powhatan bakışlarını yere indirmişti. Gordon adamın yanıtını güçlükle duyabildi. "Büyük şeyler hakkında kafa yor-

manın şart olduğu nerede yazıyor? Büyük idealler için savaştım, uzun bir süre önce ... sorunlar, ilkeler, bir ülke için. Hani, neredeler şimdi?" Gordon'a yine baktığında çelik grisi gözleri kısık ve üzgündü. "Biliyor musun, anladığım bir şey var: Büyük idealler sevgine karşılık vermezlermiş. Alırlar, alırlar, ama hiçbir zaman geri vermezler. Kanını, ruhunu tüketirler, eğer izin verirsen; yakanı da hiçbir zaman bırakmazlar.

"*Büyük şeyler* uğruna mücadele ederken karımı ve oğlumu yitirdim. Bana ihtiyaçları vardı, ama ben tıtmuş dünyayı kurtarmaya gitmiştim." Powhatan son cümlesini söylerken burnundan solumuştu. "Bugün artık insanlarım için, çiftliğim için, *elle tutulur* küçük şeyler için savaşıyorum."

Gordon, Powhatan'ın sanki doğrudan yaşamı yakalayacakmış gibi açılıp kapanan nasırlı, iri ellerine baktı. Bu adamın da dünyada korktuğu bir şeylerin olabileceği şıkkı o ana kadar aklına gelmemişti, ama işte, bir an için de olsa belli etmişti.

Gözlerinden az bulunur bir çeşit dehşet gelip geçmişti.

Powhatan konuk odasının kapısında, donyağı kandillerinin ışığında heykelleşmiş yüzüyle durdu ve geri döndü. "Senin zırdeli kadınının bu çılgın işe niçin kalkıştığını sanırım biliyorum ve yazdığı o 'kahramanlarla kötü adamlar' zırvasıyla bir ilgisi yok bunun.

"Diğer kızlar, sadece bu zor günlerde doğal bir lider buldukları için peşi sıra gidiyorlar. Onlar, zavallı kızcağızlar, onun dalgasıyla sürükleniyor. Ama kendisi..." Powhatan başını iki yana salladı. "Kendisi bunları büyük idealler uğruna yaptığını *sanıyor*, ama gerçek neden çok daha basit.

"O bunları aşk uğruna yapıyor, Sayın Müfettiş. Sanırım sadece senin için yapıyor..."

Birbirlerine son kez bakmışlardı ve eline tutuşturulan istenmeyen vicdan azabına karşılık Powhatan'ın da kendisine, bir postacıya faiziyle ödeme yapmakta olduğunu anlamıştı Gordon.

Sugarleaf Dağı Ağası'na başıyla selam verirken, Gordon, omuzlarına yüklenen bu yükü de kabul etmiş oluyordu – iadeli taahhütlü.

Gordon, kömürlerin sıcaklığını terk ederek yolunu yoklaya yoklaya atların yanına gitti ve bağlarını kontrol etti. Her ne kadar hayvanlar hâlâ biraz huzursuz iseler de, her şey yolunda görünüyordu. O gün çok zorlanmışlardı ne de olsa. Savaş öncesinin Remote kasabasına ait yıkıntıları ve eski Bear Creek kamping alanlarını geride bırakmışlardı. Calvin Lewis ertesi gün eğer hız yaparlarsa, Roseburg'a akşamın çöküşünden hemen sonra varabileceklerini tahmin ediyordu.

Powhatan yolculukları için gerekli erzakı sağlamakta cömert davranmıştı. Ahırlarının en iyi hayvanlarını onlar için ayırmıştı. Kuzeyliler her istediklerini alabiliyorlardı. George Powhatan'ın dışında, kuşkusuz.

Gordon kıpırdanan atların sırtlarını sıvazladıktan sonra, bütün bu yolu boş yere gelmiş olduklarına hâlâ inanamayarak, ağaçlara doğru yürüdü. Yenilginin acı tadı damağındaydı.

... yanıp sönen ışıklar... uzun zaman önce ölmüş bir makinenin sesi...

Gordon tatsız tatsız gülümsedi.

"Senin hayaletini ona da bulaştırabilseydim, Tepegöz, yapmaz mıydım sanıyorsun? Ama onun gibi bir adama ulaşabilmek bu kadar kolay değil. O benimkinden çok daha sert bir hamurdan yoğrulmuş."

... Sorumluluğu kim alacak?

"Bilmiyorum!" diye öfkeyle fısıldadı çevreleyen karanlığa. "Artık umurumda da değil!"

Kamp alanından on beş metre kadar uzaklaşmıştı. Canı isterse öylece yürüyüp gidebileceği aklına geldi. Eğer hemen şimdi ormanın içinde kayboluverse, gene de on altı ay önce dağ başındaki tozlu bir ormanın içinde o eski, hurda ciple burun buruna geldiği günkü soyulmuş ve yaralı halinden çok daha iyi durumda olacaktı.

Üniformayı ve çantayı sırf sağ kalabilmek için almıştı, ama o gece ona bir şey, bir sürü hayaletin ilki takılmıştı.

Pek de heveslisi olmadığı bu efsane küçük Pine View kasabasında başlamıştı; tüm bir uygarlığın sorumluluğunu zorla omuzlarına yıkan, o zamandan bu yana ipin ucunun tama-

men kaçtığı bu "postacı" saçmalığı. Yaşantısı o gün bugündür artık sadece kendine ait değildi. Ama şimdi, bütün bunları tersyüz edebileceğini idrak ediyordu.

Sadece bas git, diye geçirdi aklından.

Gordon onu hiç yarı yolda bırakmamış olan orman yeteneğini, yol ve yön duyularını kullanarak, zifiri karanlıkta yoklaya yoklaya yolunu buldu. Ağaç köklerinin ve küçük yarıkların nerelerde olabileceklerini tahmin edip orman arazisini iyi tanımış birinin mantığını kullanarak emin adımlarla yürüdü.

Neredeyse tam bir karanlıkta böyle hareket edebilmek özel bir dikkat yoğunlaşmasını gerektiriyordu... iki gün önce Coquille Irmağı'nın dallarının birleşme noktasına tepeden bakan o günbatımı meditasyonu gibi apayrı ama daha *aktif* ve coşturucu, Zen benzeri bir deneyimdi bu. Her adımıyla birlikte dertlerinden biraz, biraz daha uzaklaşıyor gibiydi.

Görebilmek için gözlere ya da duyabilmek için kulaklara kimin gereksinimi vardı ki? Sadece rüzgârın dokunuşu onu güçlendiriyordu. Bir bu, bir de kızıl sedir ağaçlarıyla uzak, davetkâr denizden hafifçe kopup gelen tuzlu esintinin kokuları.

Sadece bas git... Sonunda üzerindeki laneti çözebilecek sihirli bir söz bulmuş olduğunu neşeyle fark etti! Kafasında yanıp sönen ışıklara uyacak ve nötralize edecek bir büyü: hayalet serumu.

Karanlığın içinde uzun adımlarla yürür ve büyüsünü gittikçe artan bir coşkuyla yinelerken toprağı hissetmiyordu bile. *Sadece bas git...*

Hiç beklenmedik bir şeye ayağı takıldığında bu neşeli yolculuğu ani ve sarsıcı biçimde sona ermiş oldu – orman zeminine yabancı bir şeye.

Karla kaplı bir çam yaprakları kümesinin üzerine neredeyse hiç gürültü çıkarmaksızın kapaklandı. Çevresini elleriyle yokladı, ama onu yere indiren engelin ne olduğunu çıkaramadı. Ancak, nesne dokunulduğunda esnek ve yumuşaktı. Eline yapış yapış ve ılık bir şeyler bulaşmıştı.

Gordon'ın gözbebeklerinin daha fazla irileşmeleri mümkün olmayabilirdi, ama korku bu işi halletti. Öne eğildi ve aniden gözlerinin önünde ölü bir adamın yüzü belirdi.

Genç Cal Lewis yüzünde donup kalmış bir hayret ifadesiyle bakıyordu ona. Çocuğun boğazı ustaca kesilmişti.

Gordon arkasındaki bir ağacın gövdesine çarpıncaya dek sendeleyerek geriledi. Kemer bıçağını ya da çantasını yanına bile almamış olduğunu sersemlemiş bir halde fark etti. Her nasıl olduysa, belki de George Powhatan'ın dağının büyüsü yüzünden kendine aşırı güvenmenin ölümcül bir kıymık gibi araya girmesine izin vermişti. Bu belki de son hatası olacaktı.

Coquille Irmağı'nın orta dalının gürüldeyerek akışını karanlıkta duyabiliyordu. Onun daha ötesinde düşmanın yuvalandığı topraklar vardı. Ama şu anda düşmanları ırmağın bu yakasına geçmiş durumdaydılar.

Pusuya yatanlar benim burada olduğumu bilmiyorlar, diye geçirdi aklından. Kendi kendine dalgınca homurdanarak dolanıp durmasına rağmen bunun böyle olabilmesi pek akla yatkın görünmüyordu, ama belki de düşmanın daralan çemberindeki bir gediğe denk gelmişti.

Belki de o sırada çok meşguldüler.

Gordon ilkeleri çok iyi biliyordu. Önce nöbetçilerin işlerini bitirirsin, sonra vakit kaybetmeksizin her şeyden habersiz kampın üzerine çökersin. Kamp ateşine sokulmuş uyuyan çocuklarla yaşlı adamların yanlarında George Powhatan'ları yoktu şimdi. Dağlarını hiç terk etmemeliydiler.

Gordon yere çömeldi. Saldırganlar onu bu ağacın kökleri arasında hiçbir zaman bulamazlardı. En azından sesini çıkarmadığı sürece. Katliam başladığında, Holnistler savaş anıları toplamakla meşgullerken, ormanın derinliklerinde iz bırakmadan kaybolup gidebilirdi.

Dena geçerli iki çeşit erkek olduğundan bahsetmişti... arada kalanlar önemsizdi. *İyi ya,* diye düşündü. *Ben de bu aradakilerden olayım. Hayatta olmak "önemli" olmaktan evladır.*

Ses çıkarmamaya elinden geldiğince özen göstererek yere bağdaş kurdu.

Bir dal parçası kırıldı – kamp yönünden gelen çok hafif bir sesti bu. Bir dakika sonra daha ötelerden bir "gece kuşu" puhuladı. Bu layıkıyla yapılmış bir taklitti ve tamamen inanı-

lır kalitedeydi.

Bir kez dinlemeye başlayınca Gordon, gittikçe daralmakta olan bu ölümcül çemberi gerçekten de izleyebildiğini fark etti. Altına sığındığı ağaç çoktan geride bırakılmış ve ölüm halkasının dışında kalmıştı.

Sessiz ol, dedi kendi kendine. *Bekle olup bitsin.*

Sinsi düşmanlarının boyalı, sırıtan suratlarını ve yağlanmış bıçaklarını okşayışlarını düşünmemeye çalıştı.

Unut bunları! Boynuna asılı ince bir zinciri çekiştirirken gözlerini sıkı sıkı yumarak sadece kalbinin gümbürtüsünü dinlemeye çalıştı. Ucunda Abby'nin yadigârı asılı olan bu zinciri Pine View'dan bu yana takıyordu.

Tamam işte, Abby'yi düşün. Gülümseyen, neşeli ve sevecen kızı hayal etmeyi denedi, ama zihnine kazılı düşünceler bir türlü gitmek bilmiyordu.

Holnistler son darbeyi vurmadan önce bütün nöbetçilerin işlerinin bitirilmiş olmasına özen göstereceklerdi. Diğer gözcüyü, Philip Bokuto'yu halen harcamamışlarsa eğer, birazdan hallederlerdi.

Abby'nin armağanını, zincir etine iyice gömülünceye dek yumruğunun içinde sıktı.

Bokuto... komutanını, düşüncelerine katılmasa bile korurken... Gordon'ın pis işlerini yağan karın altında onun için yaparken... ölmüş ve bir daha hiç, ama hiçbir zaman ayağa kalkamayacak bir ulus, bir efsane uğruna bütün yüreğiyle hizmet ederken...

Bokuto...

Gordon kendini o gece ikinci kez nasıl olduğunu anlayamadan ayakta buldu. Abby'nin armağan ettiği düdüğü, tamamen istenci dışında ve bütün gücüyle üflerken, önce gecenin karanlığını bıçak gibi yırtan tiz bir ses, ardından da avuçlarının arasından kendi haykırışını duydu.

"Philip! Dikkat et!"

... et!.. et!.. et!.. Yankılar ormanı sersemletircesine dağıldı.

Sükûnet uzun bir an boyunca bozulmadan durdu, sonra art arda altı şiddetli silah patlaması havayı sarstı ve gece haykırışlarla doldu.

Gordon gözlerini kırpıştırdı. Ona her ne olmuşsa, artık geri dönmek için çok geçti. Oyununa devam etmek zorundaydı. Elinden geldiğince yüksek bir sesle, "Tam tuzağımızın içine düştüler!" diye bağırdı. "George onları ırmak tarafından bastıracağını söylüyor! Phil, sağ tarafı tut!"

Ne müthiş bir tuluattı ama! Her ne kadar kelimeleri çığlıkların, silah seslerinin ve sağkalımcıların savaş naralarının arasında kayboluyorsa da, bütün bu patırtıyla planlarının da altüst olmuş olması gerekirdi. Gordon pusucuları şaşırtmak için bağırıp düdüğünü öttürmeye devam etti.

İnsanlar bir ölüm kalım mücadelesi içinde haykırırken karanlık gölgeler çalıların arasında alt alta üst üste yuvarlandı. Külleri dağılan kamp ateşi, ağaçların altında boğuşan şekilleri aydınlatarak yine yükseldi.

Eğer kavga iki tam dakikadan sonra hâlâ sürüyor idiyse, Gordon her şeye rağmen bir şanslarının olduğunu anlamıştı. Sanki bütün bir destek birliğine komuta ediyormuşçasına bağırmasını sürdürdü.

"Piçlerin ırmağa kaçmalarına izin vermeyin!" diye haykırdı. O yöne doğru gerçekten de acele bir koşuşma var gibiydi. Ağaçtan ağaca koşarak kavga yerine doğru ilerliyordu – silahı olmamasına rağmen. "Çevrelerini sarılı tutun! Kaçmalarına..."

O anda tam karşısındaki ağacın arkasından bir gölge fırladı. Gordon, tam olarak seçilebilmesini iyice güçleştiren siyahbeyaz kamuflaj makyajının örttüğü surattan, sadece üç metre ötede durabildi. Karanlıkta bıçakla kesilmiş gibi geniş, dişlek bir sırıtış belirdi. İri bir vücut bu hiç de dostça olmayan sırıtışı tamamlıyordu.

"Patırtıcı piç kurusu seni," diye homurdandı sağkalımcı. "Biraz sesini kesmeye ne dersin, ha Nate?" Karanlık gözler Gordon'ın gerisine doğru kaçamak bir bakış attılar.

Gordon bunun bir numara ve sağkalımcının da yalnız olduğunu kendi kendine anımsatırken, çok kısa bir an için de olsa ardına bakacak oldu.

Dikkati sadece bir saniyeliğine dağılmıştı, ama bu kadarı da yeterdi. Kamuflajlı gölge yıldırım gibi atıldı. Domuz budu iriliğinde ve kaya sertliğindeki bir yumruk Gordon'ı tepetak-

lak yere yuvarladı.

Bütün dünya acının ve yıldızların dönüp durduğu bir girdaptı sanki. *Bir insan nasıl bu kadar hızlı hareket edebilir?* diye geçirdi aklından, bilinci parça parça dağılırken.

Kafasındaki son düşünce bu olmuştu.

10

İnsanı iliklerine dek üşüten, sisli bir yağmur, vıcık vıcık patikayı tutsakların sürüklenen ayaklarını yutmaya çalışan bir bataklığa çevirmişti. Başları önlerine düşmüş halde çamurla mücadele ediyor, atlara ve süvarilere ayak uydurmaya çabalıyorlardı. Üç günün ardından, tutsakların daracık dünyaları daha fazla dayak yememek için geri kalmamaya çalışmaktan ibaretti artık.

Galipler, yüzlerindeki savaş boyaları silindikten sonra, eskisi kadar korkunç görünmüyorlardı. Gasp ettikleri Camas Vadisi atlarının üzerinde kışlık kamuflajlı parkalarıyla pek havalıydılar. Kulağındaki tek altın halkasıyla en geriden gelen en genç Holnist, sık sık arkasına dönerek tutsaklara dişlerini gösteriyor ve öndeki tutsağın bileklerine bağlı ipi çekiştirip bütün kafilenin bir süre için de olsa daha hızlı yürümesini sağlıyordu.

Patika boyunca her yer peş peşe gelen tutsak kafilelerinden kalmış çerçöple kaplıydı. Sayısız küçük savaş ve katliamın ardından, bu bölgede en güçlü olan üste çıkmıştı. Nathan Holn cennetiydi burası.

Kafile birkaç kez küçük kulübe topluluklarının, döküntüler ve savaş öncesinin artıkları kullanılarak yapılmış pislik yuvalarının yanlarından geçti. Her pejmürde köyün yanından geçişlerinde sefil yaratıklardan oluşmuş nüfus, hürmetlerini göstermek üzere, bakışları yerde, yol kenarına koşuşturuyordu. Arada bir içlerinden en bahtsızları, atlıların cezalandırmak için hiçbir belirgin neden olmaksızın tembelce indirdikleri birkaç darbenin altında siniyorlardı.

Ancak savaşçıların geçip gitmesinden sonra köylüler gözlerini yerden kaldırabiliyorlardı. Nefret yoktu yorgun bakışlarında, sadece uzaklaşan besili atların butlarına bakarken duydukları yırtıcı açlık.

Serfler yeni tutsaklara bakmadılar bile. İlgisizlikleri hemen geri dönüyordu.

Çok kısa süreli birkaç molanın dışında bütün günleri yürümekle geçiyordu. Gece olduğunda konuşmalarını engellemek amacıyla tutsaklar birbirlerinden ayrı tutuluyorlardı. Ateşsiz ısınabilmeleri için her biri bukağılanmış bir ata bağlanmıştı. Sonra, şafakla birlikte içilen yavan bir çorbanın ardından, uzun yürüyüşleri yine başlıyordu.

Dördüncü gün geldiğinde tutsaklardan ikisi ölmüştü. Yürümeyi sürdüremeyecek kadar bitkin olan ikisi ise, küçük bir malikânenin Holnist Baronuna teslim edilmişlerdi – itaatsizlik etmeyi kafasından geçireceklere ibret olsun diye yol boyunca çarmıha gerilmiş serflerin yerine...

Bütün bu zaman boyunca Gordon, önündeki adamın sırtı dışında çok az şey görebilmişti. Belinin arkasına bağlanmış tutsaktan nefret eder olmuştu. İçlerinden birinin her tökezleyişinde, ani hareket kollarını ve yan kaslarını yırtarcasına acıtıyordu. Yine de, o adamcağızın da atların ardında sadece iki tutsak bırakarak ortadan kaybolduğunu fark bile edemedi. Ölüp ölmediğini dahi bilmeksizin, geride bırakılanlara imreniyordu.

Yolculuk hiç bitmeyeceğe benziyordu. Günler önce gözünü açtığında kendini yürürken bulmuş ve hâlâ tam olarak ayılamamıştı. Çektiği ıstıraba rağmen, benliğinin bir parçası bu uyuşukluğu ve tekdüzeliği *hoş karşılıyordu.* Onu rahatsız edecek hayaletler yoktu burada. Ne çelişkiler ne vicdan azapları. Aslında her şey dümdüzdü. Bir ayağınızı öbürünün önüne koyuyor, size verileni yiyor ve başınızı eğik tutuyordunuz.

Bir ara yanında yürüyen diğer tutsağın ona *yardım etmekte* olduğunu, çamurlarla mücadele ederken ağırlığının bir kısmını kendi omuzlarına aldığını fark etti. Yarı bilinçli zihninde, böyle bir şeyi kimin niye yapacağını merak etti.

Sonunda bir an geldi ki gözlerini açtığında ellerinin çö-

zülmüş olduğunu gördü. Birileri sırtına bir el dayayıp onu itti. İki tutsak kahkahalar arasında sendeleyerek kendilerini binanın içindeki pis saman şiltelerin üzerine bıraktılar.

İkisi de kapaklandıkları yerden kıpırdamaya zahmet etmediler. Bu, uyumak için bir fırsattı. O an önemli olan sadece buydu. Eziyet görmüş kaslarının günün kalan kısmı, gece ve bütün diğer sabah boyunca zaman zaman seğirmeleri dışında, yine, hiç düş görmedi.

Gordon ancak parlak güneş ışığı gözkapaklarına acı verecek kadar yükseldiği vakit uyandı. İnleyerek sırtüstü döndü. Üzerinden bir gölge geçti ve gözkapakları paslı panjurlar gibi titreşti.

Görüşünün netleşmesi biraz zaman aldı. Algısı ise daha da sonra yerine geldi. Gördüğü o tanıdık gülümsemede ilk fark ettiği bir dişin eksik olduğuydu.

Vıraklarcasına, "Johnny," diyebildi.

Genç adamın yüzü yara bere içindeydi. Johnny Stevens, eksik dişine rağmen neşeli neşeli gülüyordu. "Merhaba, Gordon. Şanssızların –yani hâlâ yaşayanların– arasına hoş geldin."

Gordon'ın doğrulmasına yardım etti ve içebilmesi için ağzına bir kepçe dolusu serin su verdi. Johnny bu arada konuşmayı sürdürüyordu. "Köşede biraz yiyecek var. Bir ara nöbetçilerin yıkanacağımızdan bahsettiklerini de işittim. Belki taşaklarımızın bir dallamanın kemerinden sallanmıyor olmasında bir hikmet vardır. Sanırım bütün bu yolu başlardan biriyle görüştürmek için yürüttüler bize."

Johnny kuru kuru güldü. "Göreceksin, Gordon. Bizi dinlediğinde adamın eli ayağına dolaşacak. Belki de ona posta müdürü, ya da bir şey olmasını öneririz. Bana uygulamalı siyaset bilimi öğrenmenin öneminden bahsederken bunu mu söylemek istemiştin?"

Gordon, bu inanılmaz ve sinir bozucu neşesinden dolayı Johnny'yi boğamayacak kadar bitkindi. Bunun yerine gülümsemeyi denedi, ama sadece çatlak dudaklarını acıttığıyla kaldı.

Karşılarındaki köşede bir kıpırtı yalnız olmadıklarını gösteriyordu. Ağılda onların dışında üç tutsak daha vardı – uzun süredir orada bulundukları anlaşılan çılgın bakışlı, pis korkuluklar. Çoktan insanlıktan çıkmış halde, fincan gibi gözlerle onlara bakıyorlardı.

"Pu... pusudan kurtulabilen oldu mu?" Gordon'ın zihni ilk kez bunu sorabilecek kadar berraklaşmıştı.

"Sanıyorum. Senin uyarın piçlerin zamanlamasını bozmuş olmalı. İyi bir direniş yapmamız için bize fırsat yarattın. Tepemize tamamen çullanmalarından önce birkaçını cehenneme postaladığımızdan eminim." Johnny'nin gözleri pırıldadı. Artan bir şey varsa eğer, o da Johnny'nin duymakta olduğu hayranlıktı. Gordon bakışlarını kaçırdı. O geceki davranışı için kutlanmak gelmiyordu içinden.

"Gitarımı parçalayan orospu çocuğunu öldürdüğüme eminim. Birini de..."

Gordon, "Ya Phil Bokuto?" diye araya girdi.

Johnny başını salladı. "Bilmiyorum, Gordon. Zibidilerin topladıkları savaş anılarının arasında kara kulaklar... ya da başka şeyler... görmedim. Bakarsın paçayı kurtarmıştır."

Gordon kendini ağılın tahta duvarına doğru sürükledi ve sırtını dayayarak oturdu. Duvarın öte tarafından bütün gece onlarla birlikte olan bir gürültü, hızla akan suların sesi geliyordu. Döndü ve kaba tahtaların arasındaki çatlaklardan dışarıyı gözetledi.

Yirmi ayak kadar ötelerinde sarp bir uçurum yamacı vardı. Onun da ötesinde, dağınık sis saçaklarının arasından, hızlı bir dereyle ikiye ayrılmış dar ve sık ağaçlıklı bir vadi seçilebiliyordu.

Johnny sanki düşüncelerini okumuştu. Genç adamın sesi ilk kez alçalmış, ciddileşmişti.

"Haklısın, Gordon. Tam göbeklerindeyiz. Orada akan, orospunun bizzat kendisi. Kanlı Rogue Irmağı."

11

Sis ve dondurucu çisenti, izleyen hafta boyunca yerini kar serpintilerine terk etti. İki tutsak yemek ve dinlenmek sayesinde, yavaş yavaş da olsa güçlerini kısmen toplamıştı. Sadece birbirleriyle arkadaşlık edebiliyorlardı. Muhafızlarıyla diğer tutsaklar onlarla tek heceden fazla konuşmuyordu.

Yine de Holnist dünyadaki yaşantının nasıl bir şeye benzediği hakkında ufak tefek bilgiler edinmek güç olmuyordu. Yemeklerini hemen yakındaki teneke mahallesinden ürkek ayak işçileri getiriyordu. Gördükleri insanlar arasında bir deri bir kemik kalmamış yegâne insanlar –küpeli sağkalımcıların kendileri dışında– Holnistlerin zevklerine hizmet eden kadınlardı. Üstelik onlar bile gündüzleri bir işte çalışmak zorundaydılar: buzlu ırmaktan su çekmek ya da ahırdaki besili atların tımarıyla ilgilenmek gibi.

Kurulu düzen sanki çoktandır alışılagelmiş bir yaşam biçimiymişçesine tıkır tıkır işliyor gibiydi. Ancak Gordon bu neo-feodal toplumun hâlâ tam olarak oturmamış olduğunu sezinledi.

Bir öğle üzeri, büyük bir kafilenin gelişini birlikte izlerlerken Johnny'ye, "Kapsamlı bir harekâta hazırlanıyorlar," dedi. Dehşet içindeki yeni serfler, peşleri sıra arabalarını sürükleyerek gittikçe artan sayılarla Agness'a getiriliyor ve sürekli olarak genişleyen tavşan yuvalarına dahil oluyorlardı. Bu küçük vadinin böylesine bir nüfusu daha fazla kaldıramayacağı belliydi.

"Burayı bir sıçrama tahtası olarak kullanacaklar."

"Kendimizi ahırdan dışarı atmanın bir yolunu bulabilirsek eğer," diye önerdi Johnny, "bu insan kalabalığı bize avantaj sağlayabilir."

"Hmmm," diye yanıtladı Gordon. Ama dışarıdaki o köle sürüsünden yardım alabileceklerini de hiç sanmıyordu. Dayak yiye yiye ruhsuzlaştırılmış bu insancıkların dertleri kendilerine yetiyordu zaten.

Bir gün öğle yemeğinden sonra Gordon ve Johnny'ye ağıllarından dışarı çıkmaları ve çırılçıplak soyunmaları emredildi. Kılıksız ve sessiz bir çift kadın gelerek giysilerini topladı. Ku-

zeylilerin sırtları dönükken kovalar dolusu buzlu ırmak suyu tepelerinden aşağı boca edildi. Gordon ve Johnny'nin soluklarını kesilmişti. Bütün muhafızlar gülmekten kırılıyordu, ama kadınlar gözlerini bile kırpmaksızın başları eğik ayrıldılar.

Yeşil-siyah kamuflaj giysileri içinde ve kulaklarında altın halkalarıyla Holnistler, bıçaklarını tembelce havaya atıp tutarak kendi aralarında yarışıyorlardı. İki kuzeyli küçük bir ateşin önünde yağlı battaniyelere sarılarak ısınmaya çalıştılar.

O akşam temizlenmiş ve yamanmış durumdaki giysileri onlara geri verildi. Bu defa kadınlardan biri, Gordon'a yüzünü görme fırsatını verecek kadar kaldırmıştı başını. Gözleri çok daha yaşlı görünse de yirmi yaşlarında olmalıydı. Kahverengi saçlarına kırlar karışmıştı. Giyinmekte olan Gordon'a kaçamak bir göz atmıştı. Ama Gordon gülümseyerek karşılık verdiği zaman hemen dönüp ardına bakmadan kaçıvermişti.

Günbatımında getirilen yemekleri her zamanki ekşi lapadan çok daha iyiydi. Kavrulmuş mısır tanelerinin arasında karaca etini andıran parçalar vardı. Belki de at etiydi.

Johnny bir porsiyon daha isteyerek kadere meydan okudu. Diğer tutsaklar şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle köşelerine daha da sindiler. Sessiz muhafızlardan biri homurdandı ve tabaklarını aldı. Ama ikisi için de birer porsiyon yiyecekle geri döndüğünde şaşırmaktan kendilerini alamadılar.

Bez bereler takmış üç Holnist savaşçısı, elinde meşale taşıyan kamburu çıkmış bir hizmetçinin peşi sıra çıkıp geldiklerinde karanlık tamamen çökmüştü. "Bizi takip edin," dedi liderleri. "General sizi istiyor."

Gordon, bir kez daha üniformasının içinde gururla dimdik duran Johnny'ye baktı. Genç adamın gözlerinde kendine güven okunuyordu. Ne de olsa, der gibiydi gözleri, bu zibidiler Yeniden Kurulmuş Cumhuriyet'in bir görevlisi olan Gordon'ın otoritesi karşısında ne yapabilirler ki?

Gordon, çocuğun Coquille'den buraya dek olan uzun yol boyunca onu nasıl yarı yarıya taşıdığını anımsadı. Daha fazla rol kesmek gelmiyordu artık içinden, ama Johnny'nin hatırı için eski üçkâğıdını bir kez daha deneyecekti.

"Pekâlâ, postacı," dedi genç arkadaşına. Göz kırptı. "Ne

kar, ne dolu, ne de gecenin kasveti..."

Johnny gülümseyerek devam etti: "Haydutların cehenneminden, yağan kurşunların içinden..."

Birlikte döndüler ve muhafızlarının önünde ağıldan dışarı çıktılar.

12

"Hoş geldiniz, beyler."

Gordon'ın ilk fark ettiği şey çıtırdayarak yanan şömineydi. Kıyametöncesinden kalma kuytu korucu karakolu, taş duvarlı ve sıcacıktı. Neredeyse tamamen unutmuştu bu duygunun nasıl bir şey olduğunu.

Fark ettiği ikinci şey ise, ocak başındaki minderlerin üzerinden kalkan uzun bacaklı sarışının ipek geceliğinin çıkardığı hışırtı oldu. Kadın burada görmüş olduğu diğer tüm kadınlarla tam bir tezat oluşturuyordu – temiz, dimdik ve savaştan önce neredeyse bir servet değerinde olan pırıltılı taşlarla donatılmış haldeydi.

Ama yine de, iki kuzeyliye sanki Ay'dan gelmiş yaratıklarmış gibi bakan gözlerinin çevresi mor halkalarla doluydu. Sessizce ayağa kalktı ve boncuklu bir perdeden geçerek odayı terk etti.

"*Hoş geldiniz,* dedim beyler. Özgür Ülke'ye hoş geldiniz."

Gordon sonunda döndü ve dikkatini onları karşılamak üzere üstü kalabalık bir masanın ardından doğrulan, sakalları titizlikle düzeltilmiş, ince yapılı, kel kafalı adama yöneltti. Bir kulakmemesinden dört, diğerinden üç halka sarkıyordu: rütbe sembolleri. Adam elini uzatarak yaklaştı.

"Albay Charles Westin Bezoar, eski Oregon Eyalet Barosu avukatlarından ve Jackson İli Cumhuriyetçi Parti murahhas üyesi; hizmetinizdeyim. Halen Amerikan Özgürlük Ordusu sorgu yargıcı olma şerefini taşıyorum."

Uzatılan eli görmezden gelen Gordon bir kaşını kaldırdı. "Çöküşten bu yana pek çok 'ordu' geldi geçti. Pardon, siz hangisine üyeyim demiştiniz?"

Bezoar gülümsedi ve elini kayıtsızca indirdi. "Bize çeşitli isimler atfedildiğinin bilincindeyim. İsterseniz bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakalım ve sizlere sadece ev sahibiniz General Volsci Macklin'in yaverliğini yapmakta olduğumu söyleyeyim. General birazdan bize katılacaklar. Bu arada size kendi kırsal bölgemizin ürünü olan buruk viskimizden ikram edebilir miyim?" Oyma meşe kaplı büfenin içinden kesme kristal bir sürahi çıkardı. "Buradaki zorlu yaşantımız hakkında her ne duymuşsanız, bazı eski ince zevkleri hâlâ korumakta olduğumuzu da gözlemleyeceğinize inanıyorum."

Gordon başını iki yana salladı. Johnny adamın başının üzerinden ötelere doğru bakıyordu. Bezoar omuz silkti.

"Hayır mı? Yazık. Belki bir başka sefere. Eğer ben biraz alacak olursam umarım mazur görürsünüz." Bezoar kahverengi sıvıdan kendisi için bir bardak doldurdu ve ateşin yanındaki iki koltuğu işaret etti. "Lütfen beyler, yolculuğunuz nedeniyle hâlâ çok yorgun olmalısınız. Rahatınıza bakın. Bilmek istediğim çok şey var."

"Sözgelimi Sayın Müfettiş, doğuda, çöllerin ve dağların ardındaki eyaletlerde işler *nasıl* gidiyor?"

Gordon otururken gözünü bile kırpmadı. Demek bu "Özgürlük Ordusunun" bir istihbarat ağı vardı. Bezoar'ın, onların kimliklerini bilmesine şaşmamalıydı... ya da en azından Gordon'ın Kuzey Oregon'da nasıl tanındığını.

"Aşağı yukarı batıda olduğu gibi, Bay Bezoar. İnsanlar yaşamaya ve becerebildiklerince yeniden inşa etmeye çalışıyorlar."

Gordon, ürkek savaşzedeler tarafından soyulup soğana çevrilmiş tozlu hayalet kasabaları değil, kafasındaki düş ülkelerini gözünün önüne getirmeye çabalıyordu: St. Paul City, Odessa ve Green Bay fantazilerini; cesur, yeniden doğmakta olan bir ulusa ev sahipliği yapan canlı kentlerle ilgili düşlerini...

Onları hayal ettiği biçimleriyle bahsetti kentlerden. Sesi ciddiydi. "Kimi yörelerdeki yurttaşlarımız diğerlerinden daha şanslıydı. Birçok şeyi yine elde edebildiler ve çocukları için daha da fazlasını umut ediyorlar. Toparlanma, diğer bölgelerde... kısmen engellendi. Bir nesil önce neredeyse ulusumuzun

mahvına neden olanlardan bazıları hâlâ kuryelerimize saldırıyor ve iletişim hatlarımızı engelliyorlar.

"Ve hazır konuya girmişken," dedi Gordon buz gibi bir sesle, "Adamlarınızın Birleşik Devletler'den çalmış oldukları iki posta çantasını ne yaptığınız sorusunu daha fazla erteleyemem."

Bezoar tel çerçeveli bir gözlük taktı ve yanındaki masadan kalın bir klasör aldı. "Bu mektuplardan bahsediyor olmalısınız." Dosyayı açtı. Düzinelerce sararmış sayfa kuru kuru hışırdadı. "Gördünüz mü? İnkâr etmeye çalışmıyorum. Eğer bu buluşmadan elle tutulur bir şeyler çıkmasını umuyorsak birbirimize karşı dürüst olmalıyız.

"Evet, öncülerimizin oluşturduğu bir tim, Eugene'in yıkıntıları arasında, eyer torbalarında bu çok garip yükü taşıyan iki atla karşılaştılar – sizinkilerdi sanırım. Ne tuhaftır ki, tam da o sırada, öncülerimiz bu örneklere el koyarlarken, terk edilmiş kasabanın bir başka köşesinde siz iki arkadaşımızı öldürüyordunuz."

Gordon konuşmaya fırsat bulamadan Bezoar bir elini kaldırdı. "Misilleme yapılmasından korkmayın. Bizim Holnist inançlarımızda bunun yeri yoktur. Dürüst bir kavgada iki sağkalımcıyı yendiniz. Yakalandığınızda niçin serfler ya da davarlar gibi hadım edilmediğinizi sanıyordunuz ki?"

Bezoar tatlı tatlı gülümsüyordu, ama Gordon'ın yüreği yanmaktaydı. Geçen bahar Eugene'de Holnistlerin kıydıkları zavallı yoksul çiftçilerin bedenlerine neler yaptıklarına tanık olmuştu. Genç Mark Aage'nin annesinin, oğlunun ve onun yaşamlarını kahramanca bir hareketle kurtarışını anımsıyordu. Bezoar düşündüklerini net biçimde ifade ediyordu ama Gordon için bu mantık sapık, iğrenç bir biçimde alaycıydı.

Dazlak kafalı sağkalımcı ellerini iki yana açtı. "Sizin posta çantanızı almış olduğumuzu itiraf ediyoruz, Sayın Müfettiş. Cahilliğimizi öne sürerek kendimizi mazur gösterebilir miyiz? Ne de olsa bu mektuplar bana erişinceye dek, Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler'i hiçbirimiz *duymamıştık*.

"Bu şeyleri gördüğümüz anki şaşkınlığımızı gözünüzün önüne bir getirin... Kasabadan kasabaya kilometreler boyun-

ca taşınan mektuplar, yeni posta müdürlükleri için izin belgeleri, bir de bunlar." Bir demet resmi görünümlü kâğıt kaldırdı, "St. Paul City'deki *geçici hükümetin* deklarasyonları."

Sözcükleri gönül alıcı ve samimi gibiydi. Ama adamın ses tonunda gizli bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordu, ama her neyse Gordon'ı çok rahatsız ediyordu.

"Ama şimdi biliyorsunuz," diye vurguladı Gordon. "Ve hâlâ tavrınızı sürdürmekte inat ediyorsunuz. Kuzeyi işgal etmenizden bu yana iki posta kuryemiz iz bırakmadan ortadan kayboldu. Sizin şu 'Amerikan Özgürlük Ordunuz' Birleşik Devletler'le iki aydan beri savaş halinde, *Albay* Bezoar. Ve *bunu* cahilliğinize vermemiz olanaksız."

Yalanlar artık ağzından kolayca dökülüyordu. Ne de olsa, söyledikleri özünde doğruydu.

Büyük savaşın "kazanılmasından" hemen sonra, Birleşik Devletler'in hâlâ bir hükümete ve yiyeceğe sahip olduğu ve taşımacılığın korunulan otoyollarda hâlâ yapılabildiği ilk birkaç haftadan bu yana, beli kırılmış düşman bile içerdeki kargaşa kadar büyük bir sorun oluşturmamıştı.

Çiftçiler basit, tedavisi olanaklı salgın hastalıklar nedeniyle kırılırken, dolup taşan silolarda tahıllar çürüyordu. Açlığın insanları kitle halinde biçtiği kentlerde ise gereğinden fazla miktarda aşı ve ilaç vardı. Bütün o bombaların ve virüslerin ve hatta üç yıl süren alacakaranlığın öldürdüğünden çok daha fazla insan buhran ve yasa tanımazlık yüzünden, ticaret ve karşılıklı dayanışmanın iflas etmesi yüzünden kırılmıştı.

O milyonlarca insanın son şanslarını ellerinden alan, öldürücü son darbeyi indirenler de bunun gibi adamlar olmuştu.

"Belki de, belki de." Bezoar keskin içkiden bir yudum çekti. Gülümsedi. "Ve yine de birçokları kendilerini Amerikan egemenliğinin gerçek mirasçıları ilan ettiler. Demek şu sizin 'Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletleriniz' geniş alanları ve nüfusları kontrol ediyor ve demek bir zamanlar televizyonda sahte gülücükler dağıtıp paralarıyla iktidarı gasp eden birkaç yaşlı osuruk da liderliğinizi yapıyor? Bu onların hâlâ *gerçek* Amerika oldukları anlamına gelir mi?"

O sakin, mantıklı maske bir an için çatlamıştı ve Gordon

altta yatan, yıllardan sonra değişmek yerine daha da koyulaşmış fanatiği görür gibi oldu. Bu ses tonuyla daha önce de karşılaşmıştı... Nathan Holn asılmadan önce sağkalımcıların pirlerinin radyodan dinlediği ve o zamandan beri müritlerince taklit edilen sesinde.

Bu, Nazizmin, Stalinizmin öfkelerini körükleyen benmerkezci düşünce biçimiydi. Hegel, Horbiger, Holn – hepsi de benzer köklere sahipti. Kendilerinden pek memnun ve emin, gerçeklerin ışığında hiçbir zaman denenemeyecek, *türetilmiş* doğrular.

Kuzey Amerika'da Holnizm, diğer her yönüyle eşi bulunmayan bir aydınlanma çağının sapık bir fraksiyonu, seksenli yılların benmerkezci bir artığı olarak kalmıştı. Ama aynı şeytanlığın bir başka versiyonu –"Slav Mistisizmi"– diğer yarım kürede iktidarı gerçekten de ele geçirmişti. Sonunda bu çılgınlık dünyayı Kıyametsavaşı'na dek sürükleyecekti.

Gordon katı bir acımasızlıkla güldü. "Bu kadar yıldan sonra, neyin meşru olduğunu kim iddia edebilir? Ama kesin olan bir şey var, Bezoar, 'gerçek Amerikalılık ruhu' Holnistler için bir av düsturuna dönüşmüşe benziyor. Sizin güçlüler tarikatınızın tiksinti uyandırdığını gördüm – sadece Yeniden Kurulmuş BD'de değil, ama gittiğim her yerde. Kan davası güden köyler bile sizin çetelerinizden biri görünür görünmez güç birliğine gidiyorlar. Ordu malı kamuflaj giysileri giyen herkes görüldükleri yerde asılıyor."

Şimdi bir gol attığını anlamıştı işte. Küpeli subayın burun delikleri genişledi. "*Albay* Bezoar, lütfen. Ve bahse girerim ki bunun böyle olmadığı yerler de vardır, Sayın Müfettiş. Florida, belki? Ya Alaska?"

Gordon omzunu silkti. İlk bombaların düştüğü günden bu yana iki eyaletten de ses soluk çıkmamıştı. Milislerin, tüm güçleriyle bile girmekten çekindikleri, Güney Oregon gibi yerler olmuştu.

Bezoar ayağa kalktı ve bir kitap rafına doğru yürüdü. Kalın bir cilt çekti. Yine dost bir sesle, "Hiç Nathan Holn'u *gerçekten* okudunuz mu?" diye sordu. Gordon başını iki yana salladı.

"Ama, bayım!" Bezoar itiraz etti. "Ne düşündüğünü öğrenmeden düşmanınızı tanımanız mümkün mü? Lütfen, *Yitirilmiş İmparatorluk*'un bu baskısını alın... o büyük insanın, Aaron Burr'un, bizzat Holn tarafından yazılmış yaşamöyküsü. Belki düşüncelerinizi değiştirecektir.

"Biliyor musunuz, Bay Krantz, sizin Holnist olabilecek kapasitede bir adam olduğunuza inanıyorum. Bazen güçlüler zayıfların mızmız propagandalarıyla kandırılır ve aslında tüm dünyayı sadece uzanıp kavrayarak elde edebileceklerine dair gözlerinin açılması gerekebilir."

Gordon içinden gelen ilk tepkiyi bastırdı ve bunun yerine önerilen kitabı aldı. Adamı daha fazla kışkırtmak akıllıca olmayabilirdi. Ne de olsa, bir sözüyle iki kuzeyliyi de ölüme göndermesi mümkündü.

Oldukça sakin bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Siz Willamette'e dönüş yolculuğumuz için gerekli hazırlıkları yaparken vakit geçirmeme yarayacaktır."

"Evet," diye destekledi Johnny ilk kez konuşarak. "Ve hazır başlamışken, çaldığınız mektupları adreslerine teslim etmemiz için gereken ekstra posta ücretini de ödemeye ne dersiniz?"

Bezoar Johnny'nin soğuk gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi, ama yanıtlamasına fırsat kalmadan eski korucu karakolunun tahta merdivenlerinden ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duydular. Kapı açıldı ve geleneksel siyah ve yeşil giysiler giymiş sakallı üç adam içeri girdi.

İçlerinden biri, en kısa boylu ama kesinlikle en etkileyici görünenleri, tek bir küpe takmıştı. Ama küpenin üzeri pırıltılı taşlarla bezeliydi.

"Beyler," dedi Bezoar ayağa kalkarak, "Oregon Holn klanlarının birleştiricisi ve Amerikan Özgürlük Ordusu komutanı, Birleşik Devletler ihtiyat subayı, Tuğgeneral Macklin'i takdim etmeme izin veriniz."

Gordon uyuşmuşçasına kalktı ayağa. Bir an için sadece bön bön bakmaktan başka bir şey gelmedi elinden. General ve iki yaveri o güne dek görmüş olduğu en garip insanlardı.

Sakallarında ya da küpelerinde bir olağanüstülük yoktu...

ya da her birinin tören nişanları niyetine taktıkları kurutulmuş "madalyalardan" oluşmuş kolyelerinde. Ama her üç adamın da, üniformalarından göründüğü kadarıyla vücutları, tüyler ürpertici yara izleriyle kaplıydı. Ve çok eski bir ameliyattan artakalmış bu soluk izlerin altında, kasları ve tendonları garip biçimde düğüm düğüm kabarmış haldeydi.

Bu hiç de tekin bir görüntü değildi, ama geçmişte de bir zamanlar buna benzer şeylerle karşılaşmış olabileceği Gordon'ın aklına takıldı. Ancak nerede ve ne zaman olduğunu anımsamıyordu.

Bir çeşit savaş ertesi salgın hastalığı mı yakalamıştı bu adamları? Örneğin süper kabakulak? Ya da bir çeşit tiroid hipertrofisi?

Gordon aniden, Macklin'in en iri yaverinin Coquille Irmağı kıyılarındaki pusuda ona o kadar çevikçe vurarak, daha hareket etmesine bile fırsat vermeden baygın yere indiren, domuz çirkinliğindeki saldırgan olduğunu tanıdı.

Adamlardan hiçbiri, Güney Oregon'un her köşesinden topladıkları genç ve acemi yeni nesil sağkalımcılardan değildi. Bezoar gibi yeni gelenler de Kıyametsavaşı'ndan önce yetişkin sayılacak yaşta olmalıydılar. Ancak geçen zaman onları hiç de yavaşlatmışa benzemiyordu. General Macklin bir kedinin korkutucu çevikliğiyle hareket ediyordu. Latifeyle vakit harcamadı. Başının sert bir hareketi ve Johnny'ye attığı bakışla, isteğini Bezoar'a bildirmişti.

Bezoar parmaklarını bir araya getirip sıktı. "Ah. Evet. Bay Stevens, odanıza dönmek üzere bu beyleri izler misiniz lütfen? Generalin üstünüzle yalnız konuşmak istediği anlaşılıyor."

Johnny Gordon'a baktı. Eğer emir alırsa dövüşeceği açıktı.

Genç adamın bakışlarındaki anlam Gordon'ı içten içe bezdiriyordu. Böylesine bir bağlılığı kimseden, hiçbir zaman beklememişti. "Onlarla git, John," dedi genç dostuna. "Sana sonra katılırım."

İki iriyarı yaver Johnny ile birlikte dışarı çıktılar. Kapı kapandığında ve ayak sesleri gecenin içinde uzaklaştığında, Gordon Birleşmiş Holnistlerin komutanıyla görüşmek üzere

döndü. Yüreğinde güçlü bir kararlılık hissediyordu. Burada pişmanlığa ve yalancılık korkusuna yer yoktu. İçinde bu piçlere blöf yapabilecek kadar yalan potansiyeli varsa eğer, söyleyecekti. Postacı üniformasıyla kendini formda hissediyor ve yaşamının en iyi performansını sahnelemeye hazırlanıyordu.

"Kendine sakla!" dedi Macklin ansızın.

Kara sakallı adam güçlü, uzun eliyle bir işaret yaptı. "Eğer şu 'Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler' palavrası hakkında ağzından tek kelime çıkarsa, 'üniformanı' boğazından içeri tıkarım!"

Gordon gözlerini kırpıştırdı. Bezoar'a baktı ve adamın sırıtmakta olduğunu gördü.

"Korkarım size karşı pek açık davranmadım, *Bay Müfettiş*." Bezoar'ın son iki sözcüğünde bu kez açıkça alaycı bir kıvraklık vardı. Holnist albay masasındaki bir çekmeceyi çekmek üzere eğildi. "Sizden bahsedildiğini ilk işittiğim zaman izlerinizi gerisin geriye takip etmeleri için timler gönderdim. Bu arada bazı bölgelerde Holnizm'in çok popüler olmadığı konusunda haklısınız. En azından henüz değil. Timlerin ikisi geri dönmedi."

General Macklin parmaklarını şaklattı. "Uzatma, Bezoar. Yeterince meşgulüm. Soytarıyı içeri çağır."

Bezoar aceleyle başını eğdi ve Gordon'ı çekmecede ne aradığını merak eder durumda bırakarak duvardaki bir kordonu çekmek için geriledi.

"Her neyse, araştırma timlerimizden birisi Cascade Dağları'nda, Crater Gölü'nün kuzeyindeki bir geçitte, bizimle aynı ruhu taşıyan kişilerle karşılaştı. Aramızda birtakım anlaşmazlıklar yaşandı ve korkarım zavallıcıkların birçoğu ölmek zorunda kaldı. Ama sağ kalanlardan birini ikna etmeyi başardık..."

Ayak sesleri duyuldu ve boncuklu perde aralandı. Kafası sargılar içinde, hırpani kılıklı bir adam odanın içine sendeleyip girerken ince, uzun boylu sarışın perdeyi açık tutarak soğuk gözlerle onu izledi. Adamın yamalı, soluk bir kamuflaj giysisi, kemerinde bir bıçak ve bir adet de küçük küpesi vardı. Bakışlarında meymenet kalmamıştı. En azından bu sağkalım-

cının burada bulunmaktan hiç de memnun olmadığı belliydi.

"Sizi en son üyemizle tanıştırmak istiyorum, Sayın Müfettiş," dedi Bezoar. "Ama sanıyorum ki birbirinizi zaten tanıyorsunuz."

Gordon konuya tamamen yabancılaşmış vaziyette başını iki yana salladı. Neler dönüyordu burada? Bildiği kadarıyla bu adamı hayatında daha önce hiç görmemişti!

O zaman Bezoar yeni gelen omuzları çökük adamı dürterek başını kaldırmasını sağladı. Titrek, acemi Holnist gözlerini kısıp Gordon'a baktı ve "Kesin olarak bilemiyorum," dedi. "O olabilir. Aslında o zaman pek... pek de önem vermediğimiz geçici bir olaydı sadece."

Gordon'ın parmakları aniden yumruk oldular. *Bu ses...*

"*Sensin,* seni piç kurusu!"

O şen Alp şapkası gitmişti, ama Gordon kırlaşmış favorileri ve soluk benzi tanıdı. Roger Septien'in, Gordon'ın adamı son kez ölüm kuruluğundaki bir dağ yamacında, bu dünyada sahip olduğu her şeyi gasp edip onu neşeyle ve alayla mutlak ölüme terk ederken gördüğüyle kıyaslanamayacak kadar gamlı bir hali vardı.

Bezoar tatmin olarak başını salladı. "Gidebilirsin, Er Septien. Eminim subayın bu gece senin için uygun bir görev ayarlamıştır."

Eski soyguncu ve bir zamanların borsacısı başını bitkinlikle eğerek selam verdi. Gordon'a bir daha bakmadan ve hiçbir söz etmeden odayı terk etti.

Gordon bu kadar çabuk tepki vermekle hata ettiğini anlamıştı. Adamı tanımamazlıktan gelmesi gerekirdi.

Ama aslında ne değişirdi ki? Macklin şimdiden çok emin görünüyordu kendisinden.

General yaverine, "Devam et," dedi.

Bezoar çekmeceye yine uzanarak bu kez küçük, partal, kara kaplı bir defter çıkardı. Onu Gordon'a uzattı. "Bunu tanıdınız mı? Üzerinde adınız yazılı."

Gordon gözlerini kırpıştırdı. Kuşkusuz bu onun, kazara posta cipinin hurdasına denk gelmez ve yeni kariyeri için yola çıkmazdan sadece birkaç saat önce, diğer bütün eşyalarıyla

birlikte Septien ve arkadaşları tarafından çalınan günlüğüydü.

O vakitler kaybının ardından çok üzülmüştü, çünkü on yedi yıl önce Minnesota'dan ayrılmasından bu yana yaptığı tüm yolculukları... büyük felaket sonrası Amerika'daki yaşam hakkında yaptığı tüm gözlemlerini kaydetmişti sayfalarına. Ancak şimdi, o ince cilt dünyada görmek istediği en son şeydi. Şeytanların onunla nasıl oynamakta olduklarını anlayarak üzerine çöken ani bitkinlikle koltuğun üzerine yığıldı kaldı. Sonunda yalanı gelmiş yakasına yapışmıştı.

Küçük günlüğün bütün o sayfaları içinde ne postacılar, ne yeniden toparlanış ve ne de "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" hakkında bir tek sözcük bile yoktu.

Yazılı olan sadece gerçeklerdi.

13

Yitik İmparatorluk
NATHAN HOLN

Yirminci yüzyılın sonlarına yaklaşmakta olduğumuz bugünlerde, zamanımızın büyük mücadelelerinin hiç-yoktan icat edilmiş, düzmece politik yelpazenin iki büyük canavarı, sözde *Sol* ve sözde *Sağ* arasında cereyan etmekte olduğu söylenmektedir. Çok az kişi bu sözde *zıt* uçların, aslında aynı hasta yaratığın iki yüzü olduğunun farkında gibi. Milyonların bu yalanla nasıl kandırıldıklarını görmelerini engelleyen yaygın bir körlükleri var.

Ama bu her zaman böyle olmamıştı! Olmayacak da!

Diğer yazılarımda değişik sistemlerden bahsetmiştim: ortaçağ Japonyası'nın onur anlayışından, şanlı ve vahşi Amerikan Kızılderililerinden ve içi geçmiş akademisyenlerin bugün "Karanlık Çağ" olarak adlandırdıkları dönemin pırıldayan Avrupası'ndan.

Tarih bize bir noktayı tekrar tekrar anımsatıyor. Tüm çağlar boyunca, *bazıları emir verir, diğerleri itaat eder.* Bu, aynı zamanda hem onurlu hem de doğal olan bir sadakat ve güç dengesidir. İnsan nesli olarak vahşi çeteler halinde çapulculuk yapmaya ve bir tepeden diğerine doğru birbirimize meydan okumaya başladığımız günlerden bu yana feodalizm her zaman yolumuz olmuştur.

Yani insanlar baştan çıkarılıncaya dek, güçsüzlerin mızmız propagandaları güçlüleri temellerinden baltalayıncaya dek, yolumuz olmuştu.

Amerika'da on dokuzuncu yüzyılın yeni başlamakta olduğu günleri bir düşünün. Sözde "aydınlanmanın" hastalıklı yönelimlerini gerisin geri çevirme fırsatının net ve güçlü bir biçimde dimdik ayakta olduğu günleri. Sınırlarımız göz alabildiğince açık bekliyordu ve yeni doğmuş ulusumuzun benliğini bireyciliğin yırtıcı ruhu sarmıştı.

Aaron Burr, ilk on üç eyaletin batısında yeni topraklar ele geçirmek üzere yola çıktığında bunun bilincindeydi. Onun düşü tüm erkeklerin doğal düşüydü: egemen olmak, fethetmek ve bir *imparatorluk* kazanmak!

Eğer başarabilseydi nasıl bir dünyaya sahip olacaktık? O ikiz ucubelerin, sosyalizmin ve kapitalizmin yükselmesi engellenebilecek miydi?

Kim bilebilir? Ama *benim* neye inandığımı size söyleyeyim: Altın Çağ doğmaya hazırdı, ellerimizdeydi; işte buna inanıyorum!

Ama hainlerin maşası Alexander Hamilton'u cezalandırmaktan ötesini başarmasına fırsat verilmeyen Burr, alaşağı edildi. Yüzeysel olarak bakıldığında, belli başlı düşmanı onu başkanlıktan eden üçkâğıtçı Jefferson'muş gibi görünüyordu. Ama komplo bundan çok daha derinlerdeydi.

İmparatorluğu daha doğmadan öldürecek olan bu entrikanın temelinde o şeytansı dâhi, Benjamin Franklin vardı. Elindeki yöntemler, Burr kadar güçlü bir insanın dahi baş edemeyeceği kadar çok, ama çok fazlaydı.

Ve bunların en başında da *Cincinnatus Cemiyeti* yer alıyordu.

Gordon kitabı saman şiltesinin yanına, yere çarptı. Basmak şöyle dursun, böyle bir kitabı kim okurdu ki?

Akşam yemeğinden sonra ortalık hâlâ kitap okuyabilecek kadar aydınlıktı ve güneş günlerdir ilk kez yüzünü göstermişti. Bununla beraber, bu çılgın diyalektik, kafasının içinde yankılandıkça soğuk bir ürperti sırtında bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu.

O şeytansı dâhi, Benjamin Franklin...

Nathan Holn, "Gariban Richard"ın zamparalıkla bilimsel deneyler arasında vakit buldukça diplomatlık oynayan, ze-

ki bir matbaacı-düşünürden çok daha fazla bir adam olduğunu net bir biçimde ortaya koymuştu. Holn'un yaptığı alıntıların çok küçük bir bölümü bile doğruysa eğer, Franklin olağanüstü olayların kesinlikle tam ortasında bulunmuş demekti. Bağımsızlık Savaşı'nın ardından gerçekten de tuhaf işler olmuş ve Aaron Burr gibi adamlar engellenerek, Gordon'ın bir zamanlar yakından tanıdığı ulus yaratılmıştı.

Ama bunların da ötesinde, Gordon'ı en çok etkileyen şey, Nathan Holn'un deliliğinin varmış olduğu boyutlardı. Eğer bu sayıklamalar sayesinde onun desteğini sağlayacaklarına inanıyorlarsa, Bezoar ve Macklin gerçekten de keçileri kaçırmış olmalıydılar.

Aslında kitap tam tersi bir etki yaratmıştı. Eğer o an Agness'in tam orta yerinde bir yanardağ açılsaydı, sırf bu yılan yuvası da onunla birlikte cehenneme gideceği için, değer diye düşünüyordu.

Pek uzak olmayan bir yerden bir bebek ağlaması işitiliyordu. Gordon doğrulup baktı, ama yakındaki bir akçaağaç topluluğunun ötesinde gidip gelmekte olan hırpani gölgelerden başka hiçbir şey seçemedi. O gece yeni tutsaklar getirilmişti. Bir ağılın dam altı bile onlara çok görüldüğünden, yakmalarına izin verilen küçük ateşin çevresinde inleyerek birbirlerine sokulmuşlardı.

Eğer Macklin arzu ettiği yanıtı kısa sürede almazsa Gordon ve Stevens da bu sefil serflere katılacaklardı. "General'in" sabrı tükeniyordu. Ne de olsa, Macklin'in bakış açısıyla, Gordon'a yapılan öneri pek cömert sayılırdı.

Gordon'ın karar vermek için çok az vakti kalmıştı. Onun tavizkâr işbirliği olsun ya da olmasın, Holnistler buzlar erimeye başlar başlamaz saldırıya geçeceklerdi.

Şansının ne yanda yattığını kestiremiyordu.

Dena'yla ilgili bir anısı geldi aklına davetsizce. Kendini onu özlerken, hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ederken, ona dokunabilmeyi, bütün o bezdirici sorularıyla birlikte onunla olabilmeyi arzu ederken buldu.

Tabii, Dena ve müritleri her ne çılgın tezgâhın peşinde idiyseler, onları durdurabilmek için çoktan iş işten geçmiş ol-

malıydı. Gordon, Macklin'in bedbaht Willamette Ordusu'na karşı kazandıkları yeni bir zafer nedeniyle böbürlenmesini bekliyor, niçin bunu yapmadığını samimiyetle merak ediyordu.

Belki sadece bir zamanlama sorunudur, diye kara kara düşündü.

Johnny yegâne ortak malları olan yoluk diş fırçasını durulamayı bitirmişti. Gordon'ın yanına oturdu ve Burr biyografisini eline aldı. Genç adam bir süre okuduktan sonra, açıkça kafası karışmış bir halde, bakışlarını kaldırdı.

"Cottage Grove'daki okulumuzun savaş öncesi standartlarına pek uygun olmadığını biliyorum, Gordon, ama büyükbabam bana okumam için bir sürü şey verirdi ve tarih gibi konularda konuşurdu hep benimle. *Ben* bile Holn denilen bu adamın dediklerinin yarı yarıya süprüntü olduklarını kavrayabiliyorum.

"Böyle bir kitabı tezgâhlamayı nasıl becerebildi acaba? Ona kim nasıl inanabilir ki?"

Gordon omuz silkti. "Buna 'Büyük Yalan' yöntemi denirdi, Johnny. Sadece neden bahsettiğini biliyormuşsun *gibi* konuş – sanki gerçeklerden bahsediyormuşsun gibi. Çok hızlı konuş. Yalanlarını bir komplo kuramı çevresinde ör ve savlarını sürekli yinele. Nefret etmek ya da suçlamak için bir bahane arayanlar –büyük ama zayıf egoları olanlar– dünyanın işleyişiyle ilgili basit ama kulağa hoş gelen açıklamalara dört elle sarılacaklardır. O tip insanlar seni gerçekler hakkında hiçbir zaman sorgulamazlar.

"Hitler bu işte çok başarılıydı. Leningrad Mistiği de öyle. Holn, Büyük Yalan'ın bir başka ustasıydı sadece."

Peki, ya sen? Gordon kendi kendine sordu. Acaba onun, "Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler" efsanesinin yaratıcısının, Tepegöz tezgâhının işbirlikçisinin, ilk taşı atmaya hakkı var mıydı?

Johnny kitabı okumaya birkaç dakika daha devam etti. Sonra yine parmağıyla vurdu kitaba. "Bu Cincinnatus da kimdi peki? Onu da mı Holn uydurmuştu?"

Gordon samanların üstüne sırtüstü uzandı. Gözleri kapandı. "Hayır. Eğer doğru anımsıyorsam, o eski Roma'nın

büyük bir komutanıydı, cumhuriyet döneminde. Efsaneye göre, kavgadan yorulmuş ve ordudan emekliliğini isteyerek çiftliğine çekilmişti.

"Ama bir gün, onu görmek üzere kentten elçiler geldi. Roma orduları bozguna uğramıştı; liderleri beceriksiz çıkmıştı. Felaket kaçınılmaz görünüyordu.

"Elçiler Cincinnatus'a yaklaştılar –onu sabanının ardında çalışırken bulmuşlardı– ve savunmanın komutasını alması için yalvardılar."

"Cincinnatus Roma'dan gelenlere ne söyledi?"

"Eh, işte." Gordon esnedi. "Kabul etti pekâlâ. İsteksizce. Romalıları toparladı, istilacıları yenerek kendi kentlerine dek kovaladı. Büyük bir zafer olmuştu bu."

"Onu kral ya da öyle bir şey yapmış olmalılar," diye tahmin etti Johnny.

Gordon başını salladı. "Ordu yapmak istedi. Halk da... Ama Cincinnatus onlara başlarının çaresine bakmalarını söyledi. Çiftliğine geri döndü ve bir daha da oradan ayrılmadı."

Johnny başını kaşıdı. "Ama... bunu niçin yaptı ki? Anlamıyorum."

Ama Gordon anlıyordu. Şimdi düşünmeye başlayınca, öyküyü tamamen anlamıştı. Oldukça yakın bir zamanda nedenleri açıklamışlardı ona ve bunları hiçbir zaman unutmayacaktı.

"Gordon?"

Yanıt vermedi. Bunun yerine öbür yana dönerek dışarıdan gelen hafif bir sesin kaynağını görmeye çalıştı. Tahtaların arasından baktığında ırmaktaki küçük limandan o yana uzanan yolun üzerinde bir grup adamın yaklaşmakta olduklarını gördü. Yeni bir tekne daha yanaşmış olmalıydı.

Johnny henüz fark etmişe benzemiyordu. Yakalanmalarının ilk şaşkınlığını üzerlerinden atmalarından bu yana yaptığı üzere inatla sormaya devam ediyordu. Bu genç adam da, aynı Dena gibi, eğitim düzeyini yükseltecek en ufak bir fırsatı kaçırmamaya çalışıyordu.

"Roma, Amerikan Kurtuluş Savaşı'ndan çok önceydi, Gordon, öyle değil mi? Peki öyleyse, Holn'un burada bahset-

tiği şu..." Yine kitaba baktı: "...şu *Cincinnatus Cemiyeti* de neyin nesidir?"

Gordon grubun yaklaşmasını ağıl duvarından seyretti. Haki giysili sağkalımcı askerlerin nezaretinde iki serf bir sedye taşıyorlardı.

"George Washington, kurtuluş savaşının ardından Cincinnatus Cemiyeti'ni oluşturdu," dedi dalgınca. "Kurucu üyeleri eski askerlerinden..."

Muhafızlar yaklaşıp kapıyı açtıklarında sesini kesti. Serfler içeri girip yüklerini samanların üzerine yıkarlarken ikisi de seyrettiler. Serfler ve refakatçileri bir söz dahi etmeksizin dönüp çıktılar.

Aceleyle koşup yaralı adamı muayene ettiklerinde Johnny, "Durumu oldukça kötü görünüyor," dedi. "Bu kompres günlerdir değiştirilmemiş."

Gordon fakülte sınıfının milis kuvvetlerine alındığı o günlerden bu yana bol bol yaralı adam görme fırsatı bulmuştu. Teğmen Van'ın birliğinde çarpışırken yeterince sahra tıbbı öğrenmişti. Adamcağızın kurşun yaralarının aslında iyi bir bakımla düzelebileceğini bir bakışta anlamıştı. Ama artık hareketsiz vücudun üzerine ölümün kokusu sinmekteydi. İşkencenin irinli izlerini taşıyan bacaklardan yükseliyordu bu koku.

Johnny ölmekte olan tutsağı rahatlatmak için uğraşırken "Umarım onları kandırmıştır," dedi. Gordon adamı battaniyelere sarmasına yardım etti. Adamın nereden gelmiş olabileceği sorusu kafasını karıştırıyordu. Willamette'liye benzemiyordu. Camas ya da Roseburg sakinlerinin çoğunun tersine, tıraşının yakın zamana kadar düzgün olduğu da görülebiliyordu. Maruz bırakıldığı kötü davranışa rağmen kemiklerinin üzerinde bir serf olamayacak kadar çok et vardı.

Gordon aniden durarak ileri geri sallanmaya başladı. Gözleri açılıp kapanıyordu. Bakışları bir noktaya dikilmişti. "Johnny, şuraya bak. Gördüğümü sen de görüyor musun?"

Johnny gözlerini kısarak işaret edilen yere baktı. Sonra daha iyi görebilmek için battaniyeleri geri çekti. "Bak sen şu işe... Gordon, bu bir *üniformaya* benziyor!"

Gordon başını eğdi. Bir üniforma... ve açıkça belli ki *sa-*

vaş sonrası üretilmiş! Ne Holnistlerin giydikleri herhangi bir giysi gibi renklendirilmiş ve kesilmişti, ne de Oregon'da daha önce gördükleri herhangi bir şeye benziyordu.

Ölmekte olan adamın bir omzunda Gordon'ın çok eskilerden anımsadığı desenli bir arma vardı... kırmızımsı bir şerit üzerinde yürüyen bir boz ayı... hepsi de sarı bir fona işlenmişti.

Bir süre sonra Gordon'ın yine çağrıldığı haberi geldi. Meşalelerin ışığında alışıldık refakatçiler de hazırdı. "Şuradaki adam ölüyor," dedi muhafızların şefine.

Ketum, üç küpeli Holnist omuz silkti. "Yani? Kadınlar ona bakmaya gelecekler. Kımılda bakalım. General bekliyor."

Ay ışığıyla yıkanan patika boyunca yürürlerken diğer yönden gelmekte olan bir gölgeyle karşılaştılar. Omuzları çökük ayak işçisi, gözlerini taşımakta olduğu tepsideki sargı bezleri ve merhemlerden ayırmadan kenara çekildi ve adamların geçmelerini bekledi. Burunları havadaki muhafızlardan hiçbiri onun farkına bile varmış görünmüyorlardı.

Ancak son anda, kadın gözlerini yerden kaldırarak Gordon'a baktı. Gordon onun birkaç gün önce üniformasını alarak tamir eden, kır düşmüş kahverengi saçlı, ufak tefek kadın olduğunu anladı. Yanından geçerlerken kadına gülümsemeye çalıştı, ama sanki bu, kadının sinirlerini daha da bozmuştu. Kadın kafasını iyice eğerek gölgelere doğru kaçtı.

Üzüntüye kapılan Gordon refakatçileriyle birlikte patikadan yukarı yürümeye devam etti. Kadın ona Abby'yi anımsatmıştı. Kafasını meşgul eden sorulardan biri de Pine View'daki dostlarının başlarına ne geldiğiydi. Günlüğünü ele geçiren Holnist öncüleri dost kasabanın çok yakınına dek gelmişlerdi. Tehlikede olan tek yer Willamette'in kırılgan uygarlığı değildi.

Hiç kimsenin hiçbir yerde güvenlikte olamayacağını biliyordu artık. Belki sadece Sugarleaf Dağı'nın tepesinde, dünyanın geri kalanı cayır cayır yanarken arılarıyla ve birasıyla uğraşan George Powhatan dışında.

Muhafızlar duvarları kiraplarla kaplı eski korucu karakolunu terk ettiklerinde General Macklin, "Oyalanıp durmandan yoruldum artık Kranrz," dedi.

"Beni zor durumda bırakıyorsunuz General. Albay Bezoar'ın bana ödünç verdiği kitabı okuyup anlamaya çalış..."

"Palavrayı kesecek misin sen?" Macklin, yüzü Gordon'ın yüzüne iki karış kalıncaya dek yaklaştı. Yukarı baktığında bile Holnist'in tuhaf biçimde çarpık çehresi insanın gözünü korkutuyordu. "Ben insanları tanırım Kranrz. Gerçekren de güçlüsün, iyi bir adamım olabilirdin. Ama için dışın vicdanla ve 'uygarlığın' diğer zehirleriyle dolmuş. Hem de öyle dolmuş ki, her şeye rağmen, pek bir işe yaramayacağını düşünmeye başlıyorum."

Söylenmek isrenen şey çok açıktı. Gordon dizlerinin bağının çözülmekte olduğunu belli etmemeye çalışırı.

"Corvallis Baronu olabilirsin, Krantz. Yeni impararorluğumuzun saygın bir efendisi. Hatta o ruhaf ama hoş duygusallıklarından bir kısmına sahip olmayı da sürdürebilirsin, eğer istersen... ve onları uygulatacak kadar gücün varsa. Kendi adamlarına karşı *müşfik mi* olmak istiyorsun? Posraneler mi kurmak istiyorsun?

"Hatta bakarsın şu senin 'Yeniden Kurulmuş Birleşik Devlerler'in için bile bir yer ayarlayabiliriz." Macklin, Gordon'a dişlek ve kötü kokulu bir gülümseme gönderdi. "Bu fikri henüz çizip atmadığımız için o küçük kara günlüğünü sadece ben ve Charlie biliyoruz.

"Yanlış anlama sakın, bunları senden *hoşlandığım* için yapıyor değilim. Sen Corvallis'teki teknisyen takımını bizim çocukların hepsinden daha iyi yönetebilirsin. Harta eğer masrafını çıkarırsa, şu Tepegöz makinesini bile çalıştırmaya devam edebiliriz."

Demek Holnistler büyük bilgisayar efsanesinin içyüzünü henüz öğrenememişlerdi. Hani artık pek bir şey de fark etmiyordu ya... Savaş için gereksindikleri kadarının dışında teknoloji bunların umurlarında bile değildi. Onların gözünde bilim herkese gereğinden fazla yarar sağlardı, özellikle de güçsüzlere.

Macklin şömine küsküsünü aldı ve sol avucuna vurmaya başladı. "Diğer şıkta ise, tabii, Corvallis'i önümüzdeki bahara kadar her halükârda alacağız. Ama eğer bunu bizim yöntemlerimizle yapmak zorunda kalırsak, kasaba çatır çatır *yanacaktır*. Ve hiçbir yerinde postane mostane kalmayacaktır, aslanım. Ne de çok bilmiş makineler."

Macklin küsküyle uzanarak masanın üzerinde duran bir dosya kâğıdına dokundu. Kâğıdın yanında bir dolmakalemle bir mürekkep hokkası vardı. Gordon adamın ondan ne yapmasını beklediğini iyi biliyordu.

Eğer Gordon'ın bütün yapması gereken sadece bu fikre katıldığını söylemek olsaydı, hemen yapardı. Kaçmak için bir fırsat yakalayıncaya dek adamların suyuna giderdi.

Ama Macklin çok hınzırdı. Gordon'ın Corvallis'teki konseye bir mektup yazmasını, serbest bırakılmadan önce bir iyi niyet göstergesi olarak önemli kasabalardan birkaçını teslim etmeye onları razı etmesini istiyordu.

Tabii bunları bir kez yaptıktan sonra "Corvallis Baronu" olabilmesi için sadece generalin lafı kalıyordu güvenebileceği. Macklin'in de sözlerine ondan daha sadık olduğu çok şüpheliydi.

Macklin, "Umarım senin yardımın olmaksızın da, şu acınacak haldeki 'Willamette Ordusu'nun hesabını görebilecek güçte olmadığımızı düşünmüyorsundur..." diye güldü. Sonra kapıya doğru döndü.

"Shawn!"

Macklin'in korumalığını yapan çam yarması odaya akarcasına girdi. Kapıyı kapattı ve generalin karşısına yürüyüp çakı gibi hazır ola geçti.

"Sana bir sır vereceğim, Krantz. Shawn ve ben, bir de seni enseleyen şu çetin ceviz, türümüzün son örnekleriyiz."

Macklin sırlarını dökmeye başlamıştı. "Aslında çok gizli saklı işlerdi bunlar, ama yine de birtakım söylentiler kulağına dek gelmiş olabilir. Deneyler sonucunda, o güne dek eşi benzeri görülmemiş bazı özel vurucu timler meydana getirilmişti."

Gordon şaşırmıştı. Generalin o tekin olmayan çevikliği, onun ve yaverlerinin ciltlerinin altındaki ameliyat izleri, her

şey, aniden yerli yerine oturuvermişti.

"*Güçlenikler!*"

Macklin başıyla onayladı. "Zeki çocuk. Aklını *psikoloji* ve *etik* bilimleriyle çorba eden bir kolej bebesi için oldukça iyi dikkat etmişsin."

"Ama hepimiz de bunların sadece söylenti olduklarını düşünmüştük! Yani askerleri gerçekten de alıp ameliyatla..."

Gözleri, Shawn'un kollarındaki tuhaf biçimde yumru yumru olmuş kaslara takıldığında sesini kesti. Ne kadar olanaksızmış gibi görünse de, öykü doğru olmalıydı. Başka bir mantıklı açıklaması yoktu.

"Bizi ilk kez Kenya'da denediler. Ve savaş sonuçları hükümeti pek memnun etti. Ama barış imzalandıktan sonra olup bitenler canlarını sıkmış olmalı ki, bizi yine toparlayıp eve getirdiler."

Gordon, Macklin'in çelik şömine küsküsünün bir ucundan tutup diğerini korumasına uzatışını izledi. Çam yarması da çelik çubuğun diğer ucunu, avucuyla değil ama, *başparmağıyla iki parmağı arasında* tutmuştu.

Çekmeye başladılar. Macklin nefesi bile zorlanmaksızın konuşmasını sürdürüyordu. "Deney seksenli yılların sonu ve doksanlı yılların başlarına dek devam etti. Özel timler için, genellikle. Bizim gibi delişmen tipleri seçiyorlardı. Diğer bir deyişle, doğuştan yetenekli olanları."

Çelik küskü ne sarsılıyor ne de titriyordu. Neredeyse hiç kımıldamaksızın uzamaya başlamıştı.

Macklin gözlerini Gordon'dan ayırmadan, "Ah, gerçekten de," diye kıkırdadı, "şu Kübalıları nasıl lime lime doğramıştık! Ama harekât bitip de evlerimize döndüğümüz zaman Ordu bazı gazilerimizin tavırlarını pek hoş karşılamadı.

"Anlayacağın Nathan Holn daha o günden ödlerini koparıyordu. O güçlülere hitap etmişti ve onlar da bunun farkındaydılar. Güçlendirici programın uygulanması durduruldu."

Küskünün orta yeri kızarmıştı. İlk uzunluğunun bir yarısı kadar daha uzadığında sünmüş karamela gibi bel vermeye başladı. Gordon, iki *güçleniğin* arkasında duran Charles Bezoar'a kaçamak bir bakış attı. Holnist albay sinirli sinirli ve

mutsuzca dudaklarını yalıyordu. Gordon adamın aklından nelerin geçtiğini kestirebiliyordu.

İşte burada, albayın sahip olmayı hiçbir zaman umut dahi edemeyeceği bir güç vardı. Ameliyatın yapıldığı laboratuvarlar ve bilim adamları çoktan tarih olmuşlardı. Bezoar'ın dinine göre bu adamlar hep onun efendileri olarak kalmaya mahkûmdular.

Yırtılan küskünün iki ucu, uzaktan bile hissedilebilen bir ısı yayarak, ani bir çatırtıyla ayrıldı. *Güçlenikler* yerlerinden bile kımıldamamışlardı.

"Bu kadarı yeterli, Shawn." Yaveri topukları üzerinde fıyakalı biçimde dönüp sert adımlarla odadan dışarı çıkarken Macklin küskünün parçalarını ateşin içine attı. Gordon'a şeytani bir bakışla baktı.

"En geç mayıs ayma kadar Corvallis'te olacağımızdan hâlâ kuşku duyuyor musun? Seninle ya da sensiz? Ordumdaki *güçlenik olmayan* delikanlılarımdan her biri senin kıytırık çiftçilerinin –ya da o maskara kadın askerlerinin– yirmisine bedeldir."

Gordon bakışlarını hızla adamın yüzüne kaldırmıştı ama Macklin sadece konuşmaya devam ediyordu.

"Taraflar daha denk bile olsalardı, yine de en ufak bir şansınız olamazdı! Biz birkaç *güçleniğin* istediğimiz koruganınıza girip dümdüz edemeyeceğimizi mi sanıyorsun? Sizin salakça savunma hatlarınızı çıplak ellerimizle parçalayabiliriz. Bunu bir an bile aklından çıkarma sakın!"

Dosya kâğıdını Gordon'ın önüne itip kalemi yuvarladı.

Gordon sararmış sayfaya baktı. Ne fark ederdi ki? Bütün bu açıklamaların ortasında, artık neyin nerede olduğunu iyice anlamıştı. Bakışlarını Macklin'e dikti.

"Etkilendim. Gerçekten. Bu oldukça ikna edici bir gösteriydi.

"Ancak General söylesenize, eğer bu kadar iyiyseniz neden hâlâ Roseburg'da değilsiniz?"

Macklin kıpkırmızı kesilirken, Gordon, Holnist şefe hafifçe gülümsedi.

"Ve hazır konu açılmışken; sizi topraklarınızdan kovanlar

kim? Bu savaşı niçin bu kadar gayretle ve bu kadar çabuk bitirmeye çalışmanızın nedenini daha önce kestirmeliydim. Niçin insanlarınız serflerini ve bütün mal mülklerini topyekûn kuzeye taşıyorlar? Tarihte de barbar istilalarının çoğu, yıkılan domino taşları gibi, bu şekilde başlamıştır.

"Söylesenize General. Sizin kıçınızı Rogue'dan kaçırtacak kadar şiddetle tekmeleyenler kim?"

Macklin'in suratında fırtınalar kopuyordu. Yumrukları sıkılmaktan bembeyaz kesilmişti. Gordon bu çok isabetli parlamasının karşılığında her an çok ağır bir bedel ödemeye hazırladı kendini.

Kontrolünü güçlükle sağlamaya çalışan Macklin'in gözleri Gordon'dan bir an bile ayrılmadı. "Atın şunu dışarı!" diye parladı Bezoar'a.

Gordon omuz silkti ve içten içe köpüren *güçleniğe* sırtını döndü.

"Ve geri döndüğünde bu konuya bir bakmak istiyorum, Bezoar! İç güvenliğimizi kimin zedelediğini bilmek istiyorum!" Macklin'in sesi istihbarat şefini merdivenlere, muhafızların da peşlerine takıldıkları yere kadar izledi.

Gordon'ı dirseğinden kavrayan Bezoar'ın eli hapishane ağılına dek titredi durdu.

"Kim koydu bu adamı buraya?" Holnist albay, Johnny ile gözlerini koca koca açan kadının aralarındaki saman şiltede yatan yaralı tutsağı gördüğünde bağırmaya başlamıştı.

Muhafızlardan biri gözlerini kırpıştırdı. "Isterman, sanırım. Biraz önce Salmon Nehri cephesinden döndü ve..."

... *Salmon Nehri cephesi*... Gordon Kuzey California'daki bu nehrin adını anımsamıştı. "Kes sesini!" diye neredeyse bir çığlık attı Bezoar. Ama Gordon'ın kuşkuları doğrulanmıştı bir kez. Bu savaşın içinde bu akşama dek bildiğinden çok daha fazlası vardı.

"Çıkarın şunu buradan! Sonra derhal gidip Isterman'ı büyük eve getirin!"

Muhafızlar hızla harekete geçtiler. "Hey, yavaş olun biraz!" Baygın adamcağızı bir patates çuvalı gibi kaldırdıkların-

da Johnny bağırmıştı. Bezoar ona kahredici bir bakış fırlattı. Holnist albay öfkesini kılıksız kadını tekmeleyerek yatıştırmak istedi, ama kadının iyi bilenmiş içgüdüleri vardı. Daha tekme hedefini bulamadan kapı dışarı kaçmıştı bile.

Bezoar, "Seninle yarın görüşürüz," dedi Gordon'a. "Bu arada Corvallis'e yazacağın şu mektubu bir kez daha düşünsen iyi edersin. Bu geceki tavrın akıllıca değildi."

Gordon adama sanki şeffafmış, dikkate bile değmezmiş gibi bakıyordu. "General ile benim aramızda geçenler seni ilgilendirmez," dedi Bezoar'a. "Sadece denk olanlar birbirlerine meydan okuyup tehdit edebilirler."

Nathan Holn'dan alman bu cümle Bezoar'ı çarpılmaktan beter etmişti. Gordon samanların üzerine oturup ellerini başının ardında kavuşturarak avukat eskisini büsbütün görmezden gelirken, Bezoar ona kötü kötü bakmayı sürdürdü.

Ancak albay gittikten ve kasvetli ağıl bir kez daha sessizliğe gömüldükten sonra Gordon kalktı ve aceleyle Johnny'nin yanına koştu.

"Ayı bayraklı asker hiç konuşabildi mi?"

Johnny başını iki yana salladı. "Kendine gelemedi, Gordon."

"Ya kadın? O bir şey söyledi mi?"

Johnny sağına soluna baktı. Diğer tutsaklar köşelerine kaçışmış, haftalardır yaptıkları gibi yüzlerini duvarlara dönmüşlerdi.

"Bir kelime bile etmedi. Ama bana şunu verdi çaktırmadan."

Gordon yırtık pırtık zarfı aldı. İçindeki kâğıtları daha çeker çekmez tanımıştı.

Bu Dena'nın mektubuydu – Sugarleaf Dağı'nda George Powhatan'ın eliyle aldığı mektup. Kadın, pantolonunu temizlemek üzere götürdüğü zaman cebinde kalmış olmalıydı. Demek kadın onu atmamıştı.

Macklin ve Bezoar'ın mektuptan hiç bahsetmemeleri bundandı demek!

Gordon bu mektubun General'in eline hiçbir zaman geçmemesinde kararlıydı. Dena ve arkadaşları ne denli çılgın

olurlarsa olsunlar, onlara bir şans tanınmalıydı. Mektubu yutulabilecek kadar küçük parçalara ayırmaya hazırlanıyordu ki Johnny uzanıp onu durdurdu. "Hayır, Gordon! Kadın son sayfaya bir şeyler yazmış."

"Kim? Kim ne yazmış..." Gordon duvardaki çatlaklardan sızan solgun ay ışığında mektubu evirip çevirmeye başladı. Sonunda Dena'nın akıcı el yazısının altına kurşunkalemle karalanmış, kaba saba büyük harfleri gördü.

doğru mu?
kuzeyde kadın çok özgür?
bazı adamlar iyi ve hem güçlü?
senin için mi ölür?

Gordon bu hüzünlü, basit kelimelere bakarak uzun süre oturdu. Daha yeni elini eteğini çekmeye karar vermişken, hayaletleri onu izlemeye devam ediyorlardı. George Powhatan'ın Dena'nın dürtüleri hakkında söylediği şeyler onu içten içe kemiriyordu.

Büyük şeyler insanın yakasını bırakmıyordu bir türlü.

Mektubu usul usul yedi. Bu özel yemeği Johnny ile paylaşmak istememişti, ama her lokmayı bir kefaretmiş, kutsal ekmekten bir parçaymış gibi çiğnedi.

Bir saat kadar sonra dışarıda bir koşuşturma başladı – bir çeşit tören. Eski Agness süpermarketinin önündeki alanda, trampetlerin tuttuğu alçak sesli bir ritme ayak uydurarak, iki sıra Holnist ağır ağır uygun adım ilerliyordu. Ortalarında uzun boylu, sarışın bir adam vardı. Gordon onu tanımıştı; o gün erkenden yaralı tutsağı yanlarına atan kamuflajlı askerlerden birisiydi.

Johnny büyülenmişçesine, "Isterman olmalı," diye fikir yürüttü. "Bu ona görevden döndüğünde önce G-2'ye bilgi vermemeyi öğretir."

Gordon, Johnny'nin çok sayıda İkinci Dünya Savaşı belgeseli izlemiş olduğuna karar verdi; Corvallis'teki video kitaplığında.

Refakatçi asker saflarının en gerisinde yürüyen Roger

Septien'i tanıdı. Eski dağ soyguncusunun titremekten tüfeğini zar zor tutabildiği karanlıkta bile fark ediliyordu.

Suçlamaları okurken Charles Bezoar'ın deneyimli avukat sesi de sinirliydi. Isterman ifadesiz yüzüyle sırtı ağaca dönük duruyordu. Savaş anılarını dizdiği kordon çapraz bir fişeklik gibi göğsünde asılıydı... tiksindirici madalyalardan oluşmuş bir kuşak.

Bezoar kenara çekildi ve General Macklin hükümlüyle konuşmak üzere yanına gitti. Isterman'ın elini sıktı, iki yanağından öptü, sonra sonucu izlemek üzere iki yaverinin arasına çekildi. Kulağında iki küpesi olan çavuş sert ve kısa bir emir verdi. İdam mangası diz çöktü, tüfeklerini doğrulttu ve aynı anda ateşledi.

Roger Septien dışında. O olduğu yere külçe gibi düşüp bayılıvermişti.

Uzun boylu sarışın Holnist subay ağacın dibindeki bir kan gölcüğünün içine yıkılmıştı. Gordon tutsaklıklarını kısa süre için de olsa paylaşan ve gözlerini bile açamadan onlara bu kadar çok şey anlatabilen yaralıyı düşündü.

"Rahat uyu, Californialı," diye fısıldadı. "Onlardan birini daha yanında götürdün.

"Zamanı geldiğinde keşke biz de bu kadar cesur olabilsek..."

14

Gordon, o gece düşünde, Benjamin Franklin'i kutu biçimindeki demir bir sobayla satranç oynarken gördü.

Dikkatini satranç tahtası üzerinde yoğunlaştırmış olan bilgin-devlet adamı, Gordon'ı görmezden gelerek, "Burada," dedi, "bir denge sorunuyla yüz yüzeyiz. Bu konu üzerinde biraz düşündüm. Bir yandan bireylerin çalışıp didinerek daha mükemmele doğru gelişmelerini cesaretlendirirken, öte yandan da güçsüzlere merhamet gösterecek ve zorbalarla çılgınları ayıklayacak bir sistemi nasıl yerleştirebiliriz?"

Sobanın kızgın ızgarasının ardında ateş dilleri, dans eden bir dizi küçük ışık gibi kıvranıyordu. Duyulmaktan çok görülebilen sözcüklerle sordular:

"... Sorumluluğu kim alacak...?"

Franklin beyaz atı oynadı. "İyi bir soru," dedi arkasına yaslanırken. "Hem de çok iyi."

"Anayasal düzenleme ve denetimlere başvurabiliriz kuşkusuz, ama yurttaşlar güvencelerini ciddiye almazlarsa eğer, bunların bir anlamı kalmayacaktır. Açgözlüler ve iktidar hırsıyla yanıp tutuşanlar kuralları her zaman çiğnemeye ya da kendi çıkarları doğrultusunda çarpıtmaya hazırdır."

Ateş dillerini dışarı çıkartmaya çalıştı ve bu arada her nasıl olduysa kırmızı bir piyon yer değiştiriverdi.

"... Kim?.. "

Franklin bir mendil çıkararak alnının terini sildi. "Kim olacak, diktatör adayları tabii... onlar yüzyılların süzgecinden geçmiş yöntemlerle donanmışlardır – sıradan adamları yönlendirmek, onlara yalan söylemek ya da özgüvenlerini ezmek gibi.

"Derler ki 'iktidar yozlaştırırmış', ama doğrusu iktidar *yozları kendine cezbeder* olmalıydı. Aklıselim sahibi kişiler iktidar hırsından başka konulara ilgi duyarlar genellikle. Eyleme geçtiklerinde ise, bunu sınırları belli olan bir *görev* addederler. Zorba ise doymak bilmez, amansız bir açgözlülükle *hükmetme* peşinden koşar."

"... *aptal çocuklar...*" diye inledi alevler.

Çift odaklı gözlüklerini silerken, "Evet," diye mırıldandı Franklin. "Yine de yeni bazı yöntemlerin yardımcı olacağını düşünüyorum. Doğru *efsaneler* gibi, örneğin.

"Ve sonra eğer 'iyi', fedakârlıkta bulunmayı göze alıyorsa..." Uzandı, vezirini kaldırdı, bir an tereddüt etti ve zarif fildişi taşı satranç tahtasının boyunca, neredeyse kızgın ızgaranın dibine dek sürdü.

Gordon haykırarak onu uyarmak istedi. Vezir tamamen savunmasız kalmıştı. Yanında onu koruyacak bir piyonu bile yoktu.

Gordon'ın en berbat korkuları bir anda gerçek olmuştu.

Alevler dil gibi uzandılar dışarı. Göz açıp kapayacak bir süre sonra, az önce zarif beyaz vezirin olduğu karedeki küllerin üzerinde artık kırmızı bir şah duruyordu.

"Aman Tanrım, hayır," diye inledi Gordon. Düşünün alacasında bile ne olup bittiğini ve bunun neyi sembolize ettiğini anlayabiliyordu.

"... *Sorumluluğu kim alacak?..* " diye sordu soba yine.

Franklin yanıt vermedi. Bunun yerine şöyle bir kımıldanıp koltuğunu biraz geri çekti. O dönerken koltuğu gıcırdamıştı. Çift odaklı gözlüklerinin üzerinden Gordon'a baktı.

Sen de mi? Gordon yılmıştı iyice. *Benden ne istiyorsunuz hepiniz!*

Titreşen kızıllık. Ve Franklin gülümsüyordu.

Sıçrayarak uyandı ve omzuna dokunmak üzere eğilen Johnny Stevens'ı tanıyıncaya dek gözlerini kısarak baktı.

"Gordon, bir göz atsan iyi olacak sanıyorum. Muhafızlara bir şeyler olmuş."

Gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Göstersene."

Johnny onu ağılın doğu duvarına, kapının yanına doğru götürdü. Ay ışığına alışması birkaç saniyesini aldı. Sonra Gordon onları gözlemekle görevlendirilen sağkalımcı iki askeri gördü.

Bir tanesi kütükten bir sıraya sırtını yaslamış, alçak ve tehdit edici bulutlara doğru boş gözlerle bakarken açık ağzı kalakalmıştı.

Diğer Holnist'in boğazından hâlâ hırıltılar yükseliyordu. Elleriyle toprağı eşeliyor, tüfeğine doğru sürünmeye çabalıyordu. Bir elinde, sönmekte olan ateşin pırıltılarını yansıtan, kını cilalı bıçağı vardı. Dizlerinin dibinde devrik yatan bira bardağının kırık kenarından kahverengi bir leke yayılmıştı.

Onların seyretmeye başlamalarından birkaç saniye sonra ikinci muhafızın da başı önüne düştü. Çabaları kaslarının hafif bir seyirmesiyle son buldu.

Johnny ve Gordon birbirlerine baktılar. Tek vücut halinde atılıp kapıyı zorladılar, ama kilit yerinden oynamıyordu. Johnny tahtaların arasındaki bir yarıktan kolunu uzatarak

muhafızın üniformasını neresinden olursa yakalamaya çabaladı. Anahtarlar... "Lanet olsun! Çok uzakta!"

Gordon kalasları yoklamaya başladı. Kulübe gerçekten de elle sökülebilecek kadar dayanıksız yapılmıştı. Ama asıldığında paslı çiviler öyle bir gıcırtı çıkardılar ki ense tüyleri diken diken oldu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Johnny. "Eğer bütün gücümüzle aniden asılıp kırarsak hızla dışarı fırlar ve kanolara doğru koşabiliriz..."

"Şşşş!" Gordon eliyle susmasını işaret etti. Dışarıdaki karanlıkta bir şeklin kıpırdadığını fark etmişti.

Küçük, kılıksız bir gölge, çevresini sinirli sinirli yoklayarak, kulübenin hemen önündeki ay ışığıyla aydınlanmış açıklığa, muhafızların yattığı yere yaklaşıyordu.

"Bu o kadın!" diye fısıldadı Johnny. Gordon da Dena'nın mektubuna ek yazan koyu renk saçlı, kılıksız kadıncağızı tanımıştı. Kadının korkusunu ve şartlanmalarını yenip sırayla muhafızların yanlarına gitmesini ve yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etmesini izledi.

İkinci adamın kemerinde anahtarları araştırırken kadının tüm vücudu titriyor ve ağzından hafif iniltiler çıkıyordu. Anahtarlara erişebilmek için ellerini tiksindirici savaş anılarının aralarına sokmak zorunda kalmıştı, ama sımsıkı yumulu gözleriyle onları şıngırdatarak çekip alabildi.

Kadın kilitle uğraşırken geçen her saniye ıstırap veriyordu. İki tutsak dışarı fırlar ve muhafızların cesetlerine koşarak bıçaklarını, tüfeklerini ve cephanelerini soyarlarken kurtarıcıları bir kenara kaçmıştı. Cesetleri ağılın içine sürüklediler ve kapıyı kapayıp kilitlediler.

Gordon önünde çömelmiş oturan kadına, "Adın ne senin?" diye sordu. Kadın yanıt verirken gözleri kapalıydı:

"H– Heather."

"Heather. Bize niçin yardım ettin?"

Gözleri açıldı. Çarpıcı bir yeşildi bu gözler. "Senin... senin kadının yazdı..."

Kadın kendini toparlayabilmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. "Yaşlı kadınların bahsettikleri o eski günleri hiç

bilmedim... Ama sonra bazı yeni tutsaklar kuzeyde olan şeyleri anlattılar bize... ve işte siz buradaydınız... Me... mektubunuzu okuduğum için beni çok dövmeyeceksiniz, değil mi?"

Gordon yanağına dokunmak için elini uzattığında kadın öylesine sindi ki elini geri çekti. Şefkat ona çok yabancıydı. Aklına her türlü teselli sözcüğü doluşmuştu, ama o en basitini, kadının anlayabileceği bir sözü tercih etti. "Seni dövmeyeceğim," dedi. "Hiçbir zaman."

Johnny yanlarında beliriverdi. "Kanoların başında sadece bir muhafızları var, Gordon. Sezdirmeden yaklaşabileceğimiz bir yol buldum galiba. O bir Rogue savaşçısı olabilir, ama hiçbir şey beklemiyor şu anda. İşini bitirebiliriz."

Gordon başıyla onayladı. "Kadını da beraber götürmek zorundayız," dedi.

Johnny mantıkla merhamet arasında bocalıyor gibiydi. Gordon'ı buradan bir an önce uzaklaştırmanın önde gelen görevi olduğu düşüncesindeydi. "Ama..."

"Muhafızları kimin zehirlediğini anlayacaklardır. Eğer kalırsa çarmıha gerilir."

Johnny gözlerini kırparak düşündü, sonra bu ikilemin böylece çözülmüş olmasıyla rahatlayarak başını salladı. "Peki. Haydi gidelim, madem öyle."

Kalkmaya davrandılar, ama Heather Gordon'ı gömleğinden çekti. "Bir arkadaşım daha var," dedi ve dönerek karanlığın içine doğru elini salladı.

Ağaçları çevreleyen karanlıktan kendisine birkaç beden büyük gelen pantolon ve gömlek giymiş ve bunları koca bir kemerle ince vücuduna tutturmuş bir gölge belirdi. Charles Bezoar'ın odalığı sarı saçlarını topuz yapmıştı ve elinde küçük bir paket taşıyordu. Hiç yoksa, Heather'dan da daha ürkek bir hali vardı.

Tabii o, diye düşündü Gordon, kaçmaya kalkışarak çok daha fazla şeyi riske atıyor. Neredeyse tamamen masal olan kuzeyden gelmiş iki yabancıya kendini böylesine teslim etmesi ne kadar çaresiz olduğunun bir işaretiydi.

"Onun adı Marcie," dedi yaşı daha büyük görünen kadın. "Bizi de yanınıza alacağınızdan emin değildik, onun için size

bazı armağanlar getirdi."

Marcie muşamba paketi titreyen ellerle açtı. "İ... işte me– mektuplarınız," dedi. Kadın, dokunuşuyla onları kirletmekten korkarcasına, dikkatle tutuyordu uzattığı kâğıtları.

Gordon neredeyse tamamen değersiz mektup destesini görünce az daha kahkahalarla gülecekti. Ama kadının uzattığı başka bir nesne aniden durdurdu onu: küçük, pırtıl, kara kaplı bir defter. Gordon o zaman bunu elde edebilmek için kadının göze aldığı riski düşündüğünde sadece bakakaldı. Paketi alıp yine bağlarken, "Pekâlâ," dedi. "Bizi izleyin ve sessiz olun! Elimi böyle salladığımda olduğunuz yere çökün ve bizi bekleyin."

İki kadın da ciddi ciddi salladılar başlarını. Gordon, yolu göstermek üzere döndü, ama Johnny ırmağa doğru inen patikaya çoktan atılmıştı bile.

Bu defalık tartışma onunla. O haklı, lanet olsun!

Özgür olmak inanılmayacak kadar harikaydı. Ama Görev adlı puşt da birlikte çıkagelmişti onunla.

Bir kez daha "önemli kişi" olduğu gerçeğinden nefret ederek eğildi ve kadınları kanolara doğru yönelterek Johnny'nin peşi sıra seğirtti.

15

Hangi yönde gideceklerini seçme şansları kalmamıştı. Karlar baharla birlikte erimeye başlamış ve Rogue Irmağı daha şimdiden gürüldeyen bir sel halini almıştı. Kendilerini suyun akıntısına bırakıp dua etmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Johnny hâlâ başarılı avının coşkusunu yaşıyordu. Muhafız, o iki adım yakınına gelinceye dek ardına bakmamış ve Johnny onu tepelerken sessizce yıkılarak üç bıçak darbesine teslim olmuştu. Kadınları kayığa doldurur ve akıntının onları ırmağın ortasına çekmesine izin verirlerken, Cottage Grove'lu genç adam kendi yiğitliğiyle dolup taşıyordu.

Genç arkadaşına gerçeği açıklamaya Gordon'ın dili varmamıştı. Ama cesedini yuvarlarlarken muhafızın yüzünü görmüştü. Holnist bir süpermen imajıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan zavallı Roger Septien'in şaşkın, hatta *incinmiş* bir ifade vardı suratında.

Gordon'ın aklına, neredeyse yirmi yıl önce, milis birlikleri bastırmaya gönderildikleri ayaklanmaların içinde henüz eriyip gitmemişken ve hâlâ bir komuta zinciri varken, yağmacılara ve kundakçılara ateş açtıkları bir sırada öldürdüğü, kendi ilk avı geldi. Bununla o zamanlar gurur duyduğunu anımsamıyordu. Öldürdüğü adamın ardından gece boyunca ağlamış ve yas tutmuştu.

Yine de, bunlar farklı zamanlardı ve ne düşünürseniz düşünün, şimdi en iyi Holnist ölü bir Holnist'ti.

Suya kırık dökük kanoların doluştuğu bir kumsaldan açılmışlardı. Geciktikleri her saniye bir azap olmuştu, ama kolayca izlenmemeyi de garanti altına almak zorundaydılar. Her halükârda, bu angaryalar kadınlara yapacak bir şeyler çıkarmıştı ve onlar da görevlerini şevkle yerine getirdiler. Bundan sonra o korkmuş ve ürkek halleri de azalmıştı.

Gordon ve Johnny küreklere asılır ve tam tanımadıkları bu tekneyle mücadele ederlerken, kadınlar kanonun orta yerinde birbirlerine sokulup oturdular. Onlar uygun tempoyu yakalamaya çalışarak batıp çıktıkça, ay bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyordu.

İlk kayalıklara geldiklerinde pek fazla yol almış sayılmazlardı henüz. Köpüren akıntının içinde ışıl ışıl ve keskin kaya parçalarını genellikle son anda görerek sıyırırcasına geçmeye başladıklarında, alışma süreleri de bitmiş oldu.

Erimiş karlarla güçlenen ırmak yırtıcılaşmıştı. Gürültüsü havayı dolduruyor ve arada bir görülen ay ışığı serpintisiyle kırılıyordu. Irmakla mücadele edebilmek olanaksızdı, sadece onu kandırmaya, caydırmaya, ikna etmeye ve son anda seçilebilen binbir türlü tehlikenin arasından çelimsiz teknelerini geçirmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Irmağın nispeten sakin akan bir bölümüne geldiklerinde, Gordon onları kıyıdaki küçük bir girintiye çekti. O ve

Johnny küreklerine yaslanıp dinlendiler, birbirlerine baktılar ve ikisi birden aynı anda birer kahkaha patlattılar. Marcie ve Heather, aşırı adrenalin salgısıyla, damarları ve kulaklarında uğuldayan özgürlükle nefesleri kesilircesine kıkırdayan iki adama bakakalmışlardı. Johnny neşeli naralar atarak suyu küreğiyle dövüyordu.

"Haydi, Gordon! Çok eğlenceliydi! Bir daha yapalım!"

Gordon soluğunu toparladı ve ırmağın köpüklerini gözlerinden sildi. "Peki," dedi başını sallayarak. "Ama dikkatli olalım, tamam mı?"

Yine küreklerine asıldılar ve akıntı kanoyu yakaladığında iyice yan yattılar.

"Tüh, lanet olsun!" diye homurdandı Johnny. "Ben de bir *öncekinin* kötü..."

Suyun gürültüsü sesini bastırmıştı, ama Gordon cümleyi zihninde tamamladı.

Ben de bir öncekinin kötü olduğunu sanmıştım!

Kayaların aralarındaki gedikler çok dar ve ölümcül geçitlerdi. Kanoları ilk aralıktan berbat bir sürtünmeyle geçti ve sanki bir uçuruma yuvarlanırcasına öne meylederek diğer yana fırladı. "Arkanıza yaslanın!" diye bağırdı Gordon. Artık hiç gülmüyor, sadece yaşamaya çalışıyordu.

Yürümeliydik... yürümeliydik... yürümeliydik...

Ama kaçınılmaz son beklendiğinden de erken geldi... üç kilometreden az bir yol almışlardı henüz. Kanyon duvarındaki keskin bir dönüşün hemen ardında, karşılarına suyla maskelenmiş dibe saplı bir ağaç kütüğü çıkıvermişti; kanoyu son anda çevirebilmek için karanlıkta lanet edip küreği iyice daldırmaktan başka bir şey yapılamazdı.

Kanoları alüminyum olsaydı, belki bu çarpışmayı atlatabilirdi, ama yıllar süren savaştan sonra o kanolardan hiçbiri sağlam kalmamıştı. Tahta ve ağaç kabuğundan yapılma kanoları, kadınlarınkiyle uyumlu, sancılı bir çığlık atarak paramparça olurken hepsi suya döküldüler.

Ani soğuk insanı sersemletiyordu. Gordon ters dönmüş kanonun bir kenarına tutunarak nefes almaya çalıştı. Diğer eliyle hızla uzandı ve Heather'ın koyu renk saçlarını yakalaya-

rak sürüklenip gitmesine son anda engel oldu. Bir yandan, başını suyun üzerinde tutmaya çalıştığı kadının çırpınışlarından kendini sakınıyor, öte yandan da köpüklü çırpıntıların arasında kendi nefesini ayarlamaya uğraşıyordu.

Sonunda ayaklarının altında kumları hissetti. Güçlükle nefes alabilen yükünü sudan çıkarıp dik sahilde çürük bitkilerin oluşturduğu döşeğin üzerine itinceye dek suyun ve çamurun çekimlerine karşı koyabilmek için gücünün son kırıntılarını da harcadı.

Heather yanında öksürüp hıçkırıyordu. Johnny ve Marcie'nin de tıksırarak nefes almaya çalıştıklarını duydu ve onların da az ötede kurtulmayı becerdiklerini anladı. Ancak kutlamalara başlayabilecek dermanı kalmamıştı. Saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca, kıpırdamaya bile mecali olmaksızın zorlukla nefes alarak sırtüstü yattı.

Johnny sonunda konuştu: "Aslında kaybedecek pek bir malzememiz de yoktu. Ama benim cephanem ıslanmış. Tüfeğin gitti mi, Gordon?"

"Evet." Kanonun alnını sıyırdığı yerdeki ince bir kesiği yoklayarak doğruldu ve inledi.

Öksürmeleri yerini genel bir titremeye terk ettiğinde kimsede önemli bir hasar yokmuş gibi görünüyordu. Marcie'nin ödünç alınmış giysileri, odalığın vücuduna, eğer bu denli bitkin olmasaydı Gordon'ın ilgisini çekebilecek biçimde yapışmışlardı.

"Şi... şimdi ne yapacağız?" diye sordu kadın."

Gordon omuz silkti. "Başlangıç olarak yine suya dalıp enkazdan kurtulacağız."

İnanamadan ona baktılar. Açıkladı: "Eğer enkazı bulamazlarsa, bizim bu gece aslında olduğumuzdan çok daha uzağa gittiğimizi sanacaklardır. Bu yegâne avantajımız olabilir.

"İşi tamamladıktan sonra, yolumuza karadan devam ederiz."

"California'da hiç bulunmamıştım," dedi Johnny; Gordon gülümsemek zorunda kaldı. Holnistlerin bir başka düşmanlarının da bulunduğunu keşfetmelerinden bu yana Johnny hep bundan bahseder olmuştu.

Fikir aslında çekiciydi. Güney, onları izleyenlerin tahmin edemeyecekleri bir yöndü.

Ama bu aynı zamanda ırmağı geçmek anlamına da geliyordu. Ve zaten eğer Gordon yanlış anımsamıyorsa Salmon Nehri çok güneylerinde olmalıydı. Birkaç yüz kilometre boyunca uzanan sağkalımcı baronluklarının arasından çaktırmadan sızmaları mümkün olsaydı bile, bunun için yeterli vakitleri yoktu. Baharla birlikte Willamette'de onlara her zamankinden çok gereksinim duyulacaktı.

"Peşimizdekiler geçip gidinceye dek tepelerde saklanacağız," dedi. "Sonra Coquille'i deneyebiliriz."

Her zaman neşeli ve hevesli olan Johnny, şanslarının az olmasının moralini bozmasına izin vermiyordu. Omzunu silkti. "Madem öyle gidip şu kanoyu yakalayalım bari." Beline kadar gelen buzlu sulara atlayıverdi. Gordon kanca niyetine kullanmak üzere sağlam bir dal parçası alarak daha temkinli peşi sıra gitti. İkinci kez girildiğinde su hiç de daha az soğuk gelmiyordu. Ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı.

Ters dönmüş kanoya erişmelerine çok az kala Johnny bir şeyi işaret ederek haykırdı: "*Mektuplar!*"

Sığındıkları küçük koyun kenarında, parlak muşamba bir torbanın ışıldayarak merkez akıntıya doğru yavaş yavaş sürüklenmekte olduğu görülebiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Gordon. "Bırak gitsin!"

Ama Johnny çağlayan sulara balıklama dalmıştı bile. Gordon arkasından bağırıp dururken uzaklaşan torbaya doğru güçlükle yüzmeye çabalıyordu. "Geri dön Johnny, sersem herif! Değersiz onlar!"

"*Johnny!*"

Torbayla peşindeki delikanlının nehrin bir sonraki köşesinden sürüklenip gitmelerini çaresizlik içinde seyretti. Hemen ilerlerinden çağlayanların ağır, acımasız homurtusu yükseliyordu.

Gordon lanet okuyarak dondurucu akıntıya daldı ve yetişebilmek için bütün gücüyle kulaç atmaya başladı. Nabzı kulaklarında zonkluyordu ve her umarsız nefes alışında ağzı buzlu suyla doluyordu. Tam Johnny'nin ardı sıra köşeden sü-

rükleniyordu ki, son anda, sarkan bir dalı yakalayarak sıkı sıkı tutundu... tam zamanında!

Köpük perdesinin arasından arkadaşının siyah paketin peşi sıra en berbat çağlayana, abanoz dişlerin ve çırpınan suların oluşturduğu korkunç çevrintiye sürüklendiğini gördü.

"Hayır," diye hırıldarcasına fısıldadı. Johnny'nin ve paketin çağlayan kenarını birlikte dönerek girdapta kayboluşlarını izledi.

Yüzüne gözüne yapışmış saçlarıyla ve körleten, yakan su damlacıklarının arasından bakmaya devam etti, ama dakikalar geçtiği halde o dehşet verici çevrintinin içinden kurtulan hiçbir şey yoktu.

Sonunda, tutunduğu dal avuçlarından kaymaya başladığında, Gordon geri döndü. Titrek dal boyunca kendini karış karış çekti ve nehir kıyısındaki sığlığa ayak basabildi. Sonra, ayaklarının onu mekanik olarak akıntıdan yukarı, gözleri koca koca açılmış kadınların yanından geçirmelerine ve kanonun enkazına taşımalarına izin verdi.

Elindeki dal parçasını kanca gibi kullanarak enkazı kanyon duvarındaki bir çıkıntıya peşi sıra sürükledi ve orada kanoyu tanınmayacak kadar küçük parçalara ayırdı.

Parçaların hepsi battıktan ya da akıntıyla dağılıp gittikten sonra bile uzun süre hıçkırarak suya vurmaya devam etti.

16

Bütün günü köhnemiş, beton bir koruganın altındaki otların ve çevredeki fundalıkların arasında geçirdiler. Kıyametsavaşı'ndan önce burası birilerinin çok kıymetli sağkalım sığınağı olmuş olmalıydı, ama şimdi tam bir viranelikti – dökülmüş, kurşunlarla delik deşik edilmiş ve soyulmuş.

Gordon bir zamanlar, savaş öncesi günlerde kırsal bölgelerde, toplum örgüsünün dağılmasını bekleyen ve ondan sonra yapacaklarının hayalini kuran kişilerin köstebek yuvaları gibi sığınaklar kazdıkları ve ne bulurlarsa depoladıkları yöreler

bulunduğunu işitmişti. Dershanelerden, çalışma gruplarından, hobi dergilerinden oluşmuş, ortalama bir ormancının ya da kampçının gerek duyabileceğinin çok ötesindeki "gereksinimlere" hitap eden, tam donanımlı bir sanayi mevcuttu.

Bazıları sadece düş kurmaktan hoşlanıyorlar ya da ateşli silahlara karşı nispeten zararsız bir merak besliyorlardı. Çok azı Nathan Holn'un gerçek izleyicileriydi ve fantezilerinin gerçeğe dönüştüğü gün gelip çattığında büyük olasılıkla dehşete kapılmışlardı.

Beklenen gün sonunda gelmişti ama yalnız takılan "sağkalımcıların" çoğu koruganlarında tek başlarına ölüp gitmişlerdi.

Leş yiyiciler tarafından gözden kaçırılan son birkaç kırıntıyı da yağmur ormanı ve savaş silip süpürmüştü. Üç kaçak sırayla nöbet tutup uyurken soğuk yağmur beton blokların üzerinde tıpırdayıp duruyordu.

Bir keresinde naralar ve çamurda at nallarının çıkardığı sesler duydular. Gordon kadınların hatırına kendinden emin görünmeye çalıştı. Olabildiğince az iz bırakmaya özen göstermişti, ama yanındaki iki kişi Willamette Ordusu gönüllüleri kadar bile deneyimli değildiler. Koçis'ten bu yana gelmiş geçmiş en usta orman izcilerini kandırabileceklerinden çok kuşkuluydu.

Atlılar durmaksızın geçip gittiler; bir süre sonra kaçaklar kısmen gevşeyecek kadar cesaret toplamışlardı. Gordon biraz kestirdi.

Bu defa düş görmedi. Hayaletlerine enerji ayıramayacak kadar bitkin düşmüştü.

O gece yola koyulmadan önce ay ışığının çıkmasını beklemek zorunda kaldılar. Sık sık birbirleriyle kesişen birkaç keçiyolu vardı, ama Gordon ağaçların kuzey yüzlerindeki kalıcı kırağıdan yararlanarak onları doğru yönde tutmayı bir şekilde başarabildi.

Günbatımından üç saat sonra küçük bir köyün yıkıntılarına geldiler.

Heather köyü tanıdı. "Illahee."

"Terk edilmiş," diye gözlemledi Gordon. Hayalet köy ay

ışığında hiç de tekin görünmüyordu. Eski Baron'un malikânesinden en izbe barakaya dek her yer soyulup soğana çevrilmiş gibiydi.

"Bütün askerler serfleriyle birlikte kuzeye gönderildiler," diye açıkladı Marcie. "Son birkaç hafta içinde bu şekilde boşaltılan çok sayıda köy var."

Gordon başıyla onayladı. "Üç cephede savaşıyorlar. Mayıs ayına kadar Corvallis'e varacağını iddia ederken dalga geçmiyordu Macklin. Ya Willamette ya ölüm noktasındalar."

Kır, ay yüzeyine dönmüştü. Her yerde filizler vardı, ama çok az yetişkin ağaç kalmıştı. Gordon burasının Holnistlerin biç ve yak yöntemiyle tarım uyguladıkları yerlerden olduğuna karar verdi. Ama bu arazi Willamette Vadisi gibi verimli bir tarım bölgesi değildi. Deneme başarısızlıkla sonuçlanmış olmalıydı.

Heather ve Marcie gözleri dehşet içinde sağa sola oynayarak, el ele tutuşmuş yürüyorlardı. Gordon onları Dena ve gururlu ve cesur Amazonlarıyla, ya da Pine View'da bıraktığı o her zaman iyimser Abby ile karşılaştırmaktan kendini alamadı. Gerçek karanlık çağların kadınlar için hiç de mutlu bir dönem olmayacağına karar verdi. Dena en azından bu kadarında haklıydı.

"Haydi gidip büyük malikânenin çevresine bir göz atalım," dedi. "Belki orada yiyecek bir şeyler bulabiliriz."

Bu ilgi uyandırmıştı işte. Kadınlar sağlam bir savaş öncesi evini çevreleyen hendek ve ağaç çitin oluşturduğu terk edilmiş malikâneye ondan önce koşturdular.

Onlara yetiştiğinde girişin hemen içindeki iki karanlık şeklin başlarına çökmüşlerdi bile. Gordon iki iri Alman çoban köpeğinin derilerini yüzmekte olduklarını gördüğünde suratını ekşitti. Efendilerinin hayvancıkları bir deniz yolculuğunda yanında götürememiş olduğunu biraz midesi bulanarak anladı. Kuşku yoktu ki Illahee'nin Holnist Baronu, kuzeydeki vadedilmiş topraklara yapacakları kitle göçü süresince ölecek serflerine, kıymetli köpeklerine acıdığı kadar acımamıştı.

Et oldukça bayat kokuyordu. Gordon daha iyi bir şeyler

bulmak umuduyla biraz daha beklemek istedi. Ancak kadınlar onun kadar pimpirikli değildiler.

Şansları şimdiye dek yaver gitmişti. Aramalar en azından, kaçakların gittiği yönün tersine, batıya doğru kaymışa benziyordu. Belki de General Macklin'in adamları Johnny'nin cesedini bulmuşlar ve kaçakların denize doğru yol aldıklarına inanmışlardı.

Ama şanslarının daha ne kadar yaver gideceğini ancak zaman gösterecekti.

Terk edilmiş Illahee'nin yakınlarında ince, hızlı bir akarsu kuzeye doğru akıyordu. Gordon bunun Coquille Irmağı'nın güney dalından başka bir şey olamayacağına karar verdi. Tabii ki çevrede kullanmaya hazır kanolar falan yoktu. Zaten akıntı da baş edilemez gibi görünüyordu. Yürümek zorundaydılar.

Eski bir asfalt akarsuyun doğu kıyısı boyunca istedikleri yönde uzanıyordu. Aşikâr sakıncaları ne olursa olsun bunu kullanmaktan başka çıkar yolları yoktu. Akla gelebilecek diğer tüm yollar, hemen ilerilerinde ay ışığıyla yıkanan bulutların altında yükselen dağ sıralarıyla kesiliyordu.

Bu şekilde en azından çamurlu patikadakinden daha hızlı yol alabileceklerdi. Ya da Gordon öyle umuyordu. Cefakâr kadıncağızları yavaş ve düzenli bir hızla ilerlemeye ikna etti. Marcie ya da Heather ne bir kez bile şikâyet edip bocaladılar, ne de gözlerinden sitem okundu. Gordon onların kilometreler boyunca sebatla ağır ağır ilerlemelerinin cesaret mi, yoksa yazgıya boyun eğiş mi olduğuna bir türlü karar verememişti.

Aslında *kendisinin* ne demeye direndiğinden de pek emin sayılmazdı. Nereye kadar? Gelmesi kaçınılmaz olan karanlık bir dünyada yaşamak için mi? Hayalet biriktirmeye bu hızla devam ederse, öbür dünyaya intikali neredeyse sılaya dönüş gibi olacaktı.

Niçin? diye merak etti. *Sağ kalan son yirminci yüzyıl idealisti ben miyim?*

Belki de, diye düşüncelere daldı. *Belki de idealizm gerçekten Charles Bezoar'ın dediği gibi yalanın, düzmecenin hasıdır.*

George Powhatan da haklıydı. Büyük Şeyler uğruna savaşmanın kimseye bir yararı dokunmamıştı... uygarlığa, örneğin. Bütün başarabildiğiniz genç erkeklerin ve kadınların size inanmalarını, yaşamlarını hiçbir şey elde edemeden heba etmelerini sağlamaktı.

Bezoar haklıydı. Powhatan haklıydı. Hatta Nathan Holn bile, canavarın teki olması bir yana, Ben Franklin ve hempaları hakkında temel bir gerçeğe işaret etmişti: böyle şeylere inanmaları için insanların gözlerini nasıl boyadıklarına. Himmler ve Troçki'yi amatörlüklerinden utanacak düzeye düşürecek propagandacılardı onlar.

... Bunlar kanıta bile gerek duymayan gerçeklerdir...

Pöh!

Bir de George Washington'un, bir gece neredeyse darbe yapmalarına ramak kalmış ve son anda ödün vermez komutanlarınca utandırılarak, önce çiftçi ve yurttaş, sonra da sadece ülkeleri onları çağırdığında asker olacaklarına dair salya sümük ant içmiş subaylarınca oluşturulan Cincinnatus Cemiyeti vardı.

Kimin fikriydi bu tarihte eşi benzeri görülmemiş ant? Verilen söz bir nesil boyunca korunarak bu ülkünün tamamen özümsenmesi sağlanmıştı. Profesyonel ordular ve teknolojik savaş çağına dek varlığını özde koruyabilmişti.

Bazı gizli güçlerin askerleri sıradan insanların üstünde yaratıklar haline getirmeye karar verdikleri yirminci yüzyıla dek, yani. Macklin'i ve hiçbir şeyden kuşkulanmadan yaşamlarını sürdüren Willamette'lilerin üzerlerine saldığı *güçlenik* askerlerini düşünmek, Gordon'ın yüreğini daraltıyordu. Ama bunu engellemek için ne onun yapabileceği bir şey kalmıştı, ne de bir başkasının.

Yapılabilecek zırnık kadar bir şey yok, diye dudak büktü. *Ama bu gerçek o lanet olası hayaletlerin beni huzursuz edip durmalarını engellemiyor.*

Güney Coquille geçen her kilometreyle, çevre tepelerden küçük dereciklerin katılmasıyla gitgide kabarıyordu. Kasvetli bir çisenti düşmeye başlamıştı ve gök, sollarındaki suyun uğultusuna nazire yaparcasına gürlüyordu. Yoldaki bir viraj

döndüklerinde, kuzey gökyüzünün şimşeklerle yanıp sönmekte olduğunu gördüler.

Gordon, tehditkâr bulutlara bakayım derken aniden duran Marcie'nin sırtına çarptı. Son birkaç kilometredir sık sık yapmak zorunda kaldığı gibi, eliyle iterek onun yine yürümesini sağlamak istedi. Ama kadının ayakları bu kez yerden kalkmadı.

Marcie yüzünü ona çevirdi; gözlerinden Gordon'ın on yedi yıllık savaş süresince gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir umutsuzluk okunuyordu. Gordon, içine doğan kötü hisle ürpererek kadının yanından geçip yoldan aşağı doğru baktı.

Otuz metre kadar ilerilerinde eski bir yol kenarı dükkânının yıkıntıları vardı. Silik bir tabela mersin ağacı el oymalarının ne kadar ucuz olduklarının reklamını yapıyordu. Dükkânın önündeki çamurun içinde yarı batmış halde paslı iki otomobil hurdası duruyordu.

Eğik duvarlı kulübenin yanına dört at ve bir de iki tekerlekli araba bağlanmıştı. General Macklin yana yatık sundurmanın çatısı altında kollarını kavuşturmuş Gordon'a gülümsüyordu.

Gordon kadınlara "Kaçın!" diye haykırdı ve yolun kenarındaki ağaçların arasına dalarak elinde Johnny'nin tüfeği, yosunlu bir ağaç gövdesinin arkasına balıklama atladı. Daha koşarken bile ne denli aptalca davranmakta olduğunu idrak etmişti. Eğer Macklin'de onu öldürmeye dair en ufak bir istek var idiyse bile, silahlı bir çatışmaya girmekle kendi ölüm fermanını yine kendisi imzalamış oluyordu.

İçgüdüyle acele etmiş olduğunu biliyordu – kadınlardan uzaklaşabilmek, dikkatleri kendi üzerine çekerek onlara kaçmaları için bir fırsat yaratabilmek için. *Aptal idealist,* diyerek kendi kendine lanet okudu. Marcie ve Heather kıpırdayamayacak kadar bitkin ya da bezgin, oldukları yere mıhlanmış gibi yolun ortasında bekliyorlardı.

Macklin, en yumuşak ve aynı zamanda en tehlikeli sesiyle, "Ama bu yaptığınız çok akıllıca değil *Sayın Müfettiş,*" dedi. "Beni vurabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Bu fikir Gordon'ın aklından geçmemiş değildi hani. Ta-

bii bu, *güçleniğin* onun yeterince yaklaşmasına izin verip vermeyeceğine bağlıydı. Ve bir de yirmi yıllık cephanenin Rogue'a dalıp çıktıktan sonra hâlâ ateş alıp almayacağına.

Macklin yerinden kıpırdamamıştı. Gordon başını kaldırdı ve Charles Bezoar'ın da generalin arkasında dikildiğini yaprakların arasından gördü. İkisi de öyle, açıkta, kolay hedefler oluşturuyorlardı. Ama Gordon tüfeğine kurşunu sürüp ileri doğru emeklemeye başlarken, *dört at saydığını* midesi bulanarak anımsadı.

Tam tepesindeki dalların arasından ani bir çıtırtı sesi geldi. Tepki göstermesine bile vakit bırakmayan ezici bir kütle tepesine binerek göğüs tahtasının tüfeğinin dipçiğine şiddetle çarpmasına neden oldu.

Gordon'ın ağzı açık kalmıştı, ama nefesi dışarı çıkamıyordu bir türlü! Yakasından kavranarak havaya kaldırıldığını fark ettiğinde bir tek kasını dahi kımıldatabilmekten aciz durumdaydı. Tüfeği, duyarsızlaşan parmaklarının arasından kayıp düştü.

Gıcırtılı bir ses sol kulağının arkasından, "Geçen yıl bizden iki kişiyi harcayan gerçekten bu herif mi?" diye alayla sordu. "Bana biraz *yumuşak* gibi geldi de."

Sonsuz gibi geçen bir sürenin sonunda, içinde bir şeyler yine açıldı ve Gordon nefes almaya başlayabildi. O an için oksijene gururdan çok daha fazla önem vererek gürültülü gürültülü soludu.

"Agness'taki o üç askeri de unutma," diye seslendi Macklin adamına. "Bu şeref de ona ait. Onun kemerinde beş adet Holnist kulağı var, Shawn. Şu bizim Bay Krantz saygıyı hak ediyor.

"Şimdi, lütfen getir onu buraya. Eminim o ve hanımefendilerin biraz ısınmaya gereksinimleri vardır."

Onu yakalayan Holnist yakasından tutarak ve yarı yarıya sürükleyerek ağaçların arasından geçirip yolun karşı tarafına taşırken, Gordon'ın ayakları toprağa ancak değebiliyordu. Gordon'ı sundurmanın zeminine bir çuval gibi atan *güçleniğin* nefesi bile zorlanmamıştı.

Akıntılı saçağın altında Charles Bezoar, Marcie'ye ters

ters baktı; Holnist albayının gözleri utançla ve intikam vaadiyle yanıyordu. Ama Marcie ve Heather sadece Gordon'a baktılar, sessizce.

Macklin Gordon'ın yanına çömeldi. "Kadınlar üzerinde böyle etkili olan erkekleri hep takdir etmişimdir. Senin de böyle bir hünerin olduğunu itiraf etmeliyim, Krantz." Sırıttı. Sonra irikıyım yaverine başıyla işaret etti. "Onu içeri getir, Shawn. Kadınların yapacak işleri var; Müfettiş'le benim de yarım kalmış bir işi tamamlamamız gerekiyor."

17

"Biliyor musun, şu senin kadınların hakkındaki her şeyden haberim var."

Küflü, yıkık dökük alışveriş istasyonunun görüntüsü Gordon'ın çevresinde dönüp duruyordu. Onunla konuşmakta olan adam bir yana, dikkatini herhangi bir şey üzerinde yoğunlaştırabilmesi bile çok güçtü.

Ayak bileklerine bağlı bir iple tavana asılmış, elleri zeminin çamurlu döşemesinden birkaç ayak yukarıda, kendi ekseni çevresinde fır dönmekteydi. General Macklin ateşin yanına oturmuş, bir dal parçasını yontuyordu. Tutsağının düzenli dairesel salıntısının onları her yüz yüze getirişinde Gordon'a bakıyordu. Çoğunlukla da sırıtarak.

Ayak bileklerindeki gerilmeyle alın ve göğsündeki ağrılar, beynine hücum eden kanın basıncı yanında solda sıfır kalırdı. Gordon, odanın arkasındaki kapının olduğu taraftan gelen hafif inleme seslerini duyabiliyordu – bu sesler her ne kadar acıklı da olsa, son yarım saattir süren çığlıkların kesilmesinden onra neredeyse insanın içini ferahlatıyordu. Macklin sonunda Bezoar'a dayağı kesmesini ve kadınların biraz iş yapmalarına izin vermesini emretmişti. Bitişik odada bakılmasını istediği bir başka tutsak daha vardı ve henüz işe yarar durumdalarken Marcie ve Heather'ın dayaktan bayıltılmalarını hiç arzu etmiyordu.

Macklin ayrıca, Gordon'la yapacakları konuşmanın sakin ve sessiz bir ortamda cereyan etmesi niyetindeydi. Holnist komutan yumuşak bir sesle, "Şu sizin çılgın Willamette casuslarınızdan birkaçı sorgulanacak kadar uzun yaşadılar," dedi. "Bitişik odadaki, işbirliğine henüz pek yanaşmadı ama istila kuvvetlerimizden aldığımız bilgileri de katınca, resmi tamamlıyoruz. Seni takdir etmem gerek, Krantz. Oldukça yaratıcı bir plandı. İşe yaramamış olması ne kötü."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok, Macklin." Gordon'ın dilindeki pelteklik konuşmasını güçleştiriyordu.

"Ah, ama yüzündeki ifadeden anladığını kestirebiliyorum," dedi adam. "Artık gizliliğe gerek kalmadı. Cesur kız askerlerini kendine daha fazla dert etmen gerekmiyor. Öyle sinsice saldırdılar ki biraz kayıp vermek durumunda kaldık. Ama bahse girerim ki senin umut ettiğinden çok daha az. Şu ana kadar, senin 'Willamette İzcilerinin' tümü ya zincire vuruldu, ya da ölmüş durumdalar tabii. Yine de bu takdire şayan girişiminden dolayı seni tebrik ederim."

Gordon'ın kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Seni piç! *Beni* tebrik etme. Bu onların kendi fikriydi! Ne yapmayı planladıklarını bile bilmiyorum!"

Gordon Macklin'in yüzünden bir şaşkınlık ifadesinin gelip geçtiğini ikinci kez görmüştü. Barbar şefi sonunda "Bak hele," dedi. "Bak sen şu işe! *Feministler,* bu devirde hâlâ ortalıktalar ha! Sevgili Müfettiş, öyle görünüyor ki zavallı Willamette halkını tam zamanında kurtarmışız!" Gülümsemesi geri gelmişti.

O surattaki memnuniyet ifadesi dayanılacak gibi değildi. Gordon onu silebilmek için her çareye başvurmaya hazırdı. "Hiçbir zaman kazanamayacaksın, Macklin. Corvallis'i de yaksan, karşına çıkan her köyü ezip Tepegöz'ü parça parça da etsen, insanlar seninle mücadele etmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceklerdir!"

Gülümseme, kaygısız, olduğu gibi duruyordu. General dilini cıklatıp başını salladı. "Sen bizi deneyimsiz mi sanıyorsun? Sevgili dostum, Normanlar o kalabalık, gururlu Sakson-

ları nasıl hizaya getirmişlerdi? Romalılar Galyalıları evcilleştirmek için hangi yöntemi kullanmışlardı?

"Terörün değerini küçümsüyorsanız, bayım, gerçekten de romantiksiniz demektir.

"Her neyse," diye devam etti Macklin yerine oturup tekrar yontmaya başlarken, "uzun süre yabancı olarak kalmayacağımızı unutuyorsun. Senin halkının arasından da asker toplayacağız. Sayısız genç erkek serf olmaktansa efendi olmanın avantajlarını görecektir. Ve biz yeni feodaller, ortaçağ soylularının tersine, her erkeğin ilk küpesi için dövüşmeye hakkı olduğuna inanıyoruz.

"*Gerçek* demokrasi *budur,* aziz dostum. Amerika'nın anayasal ihanetten önce izlediği yol. Holnist olabilmek için benim oğullarım da öldürmek zorundalar, aksi takdirde bunu başarabilenler için toprağı eşelerler.

"Yeni askerlerimiz olacak. Yeterinden de fazla, inan bana. Kuzeydeki şaşırtıcı nüfusunuzu kullanarak, on yıla kalmaz, 'Franklinci Uygarlığın' kendi riyakârlığı altında çökmesinden bu yana eşi görülmemiş kuvvette bir orduya sahip olacağız."

Gordon sıkılı dişlerinin arasından konuştu: "Diğer düşmanlarınızın bu on yılı size bırakacaklarını nereden çıkarıyorsun? İstila ettiğiniz yerlerde rahat rahat oturup yaralarınızı sarmanıza ve bahsettiğin şu orduyu kurmanıza Californialılar'ın izin vereceklerini mi sanıyorsunuz?"

Macklin omuz silkti. "Çok az bilgiyle konuşuyorsun, sevgili arkadaşım. Biz bir kez çekildikten sonra, güneydeki o gevşek federasyon dağılacak ve bizi unutacak. Hatta bitmek bilmeyen kıytırık didişmelerini bir yana *bırakabilseler* bile, o Californialılar'ın yeni topraklarımızda bize erişmeleri bir nesil alır. O zamana dek karşı saldırıda bulunabilmenin çok ötesinde güç kazanmış olacağız.

"Bir de –bak burası en hoş kısmı– peşimizden gelseler dahi, bizi yakalayabilmeleri için Sugarleaf Dağı'ndaki dostunun arazisinden geçmek zorunda kalacaklardır!"

Gordon'ın suratındaki ifadeye bakan Macklin kahkahalara boğuldu. "Senin misyonunu bilmiyor muydum sanıyorsun? Ah, Bay Krantz, sence niçin grubunuzu bastırıp seni kar-

şıma getirtmiştim acaba? Dağ Ağası'nın Roseburg'dan denize kadar olan hattın dışındaki hiç kimseye yardım etmeme kararında olduğundan haberim vardı.

"Çok hoş, öyle değil mi? 'Callahan Dağları Duvarı', şanslı George Powhatan vadisine sahip olacak ve bu sayede biz kuzeyde gücümüzü toparlarken yanımızı koruyacak... ta ki biz Büyük Harekât için hazır oluncaya dek!"

General dalgın dalgın gülümsedi.

"Powhatan'ı bir türlü ele geçiremediğim için zaman zaman pişmanlık duymuşumdur. Ne zaman çatıştıysak avcumuzun içinden hep kaçıverdi ve başka yerlerde fesatlık yapar halde çıktı karşımıza. Ama bu şekilde olması daha da iyi, diye düşünüyorum. Ben Oregon'un kalan kısımlarını da fethederken, bırakalım çiftliğinde bir on yıl daha geçirsin. *Sonra* onun da sırası gelecek.

"Senin bakış açınla bakıldığında bile Bay Müfettiş, eminim o zaman layığını bulmuş olacak."

Susmaktan başka verilecek yanıtı yoktu bu sözlere. Macklin elindeki değnekle Gordon'ı ancak yine dönmeye başlatacak kadar dürttü. Sonuçta, giriş kapısı açılıp bir çift ağır mokasenin içeri girdiği duyulduğunda, Gordon dikkatini toplamakta güçlük çekti.

Dev yapılı *güçlenik* Shawn'un, "Bill ve ben dağın yamaçlarını gözden geçirdik," dediğini duydu komutanına. "Irmak kıyısında gördüğümüz izlerin aynılarını bulduk. Eminim bu nöbetçilerimizi boğazlayanla aynı kara piçtir."

Kara piç...

Gordon bir ismi sessizce geçirdi içinden. *Phil?*

Macklin güldü. "Bak, oldu mu şimdi Shawn? Nathan Holn ırkçı değildi, sen de olmamalısın. Etnik azınlıkların ayaklanmalar ve savaş sonrası kargaşası sırasında öylesine dezavantajlı kalmalarına ben de üzülmüştüm. İçlerindeki en güçlülerinin bile yükselebilmek için çok az şansları vardı.

"Şimdi şu dışarıdaki zenci askeri bir düşün. Irmak başındaki üç nöbetçimizin boğazını kesti. O çok *güçlü.* Çok iyi bir acemi er olurdu."

Gordon başaşağı fırıldak gibi dönerken bile, Shawn'un

yüzündeki ekşi ifadeyi seçebiliyordu. Ancak *güçlenik*, komutanına yüksek sesle karşı çıkmamıştı.

"O adamla biraz oyun oynayacak zamanımızın olmaması ne şanssızlık," diye devam etti Macklin. "Git ve onu hemen öldür, Shawn."

Çevresindeki havada bir hareketlenme hissetti; iriyarı savaşçı ağzını açmamış, en ufak bir gürültü çıkarmadan göz açıp kapayıncaya dek odayı terk etmişti.

"Senin izcini önceden uyarmak isterdim, Gordon," diye itiraf etti Macklin. "Dışarıdaki adamın oldukça *olağanüstü* bir şeyle yüz yüze olduğunu bilmesi daha sportmence olurdu." Macklin yine sırıttı.

"Yazık ki bugünlerde dürüst oynamak akıllıca olmuyor."

Gordon daha önce de nefret duygusunu tatmış olduğundan emindi. Ama o anki buz gibi öfkesi anımsadığı hiçbir şeye benzemiyordu. "Philip! *Kaç!*" Sesiyle yağmur damlalarının patırtısını bastırabileceğini ümit ederek elinden geldiğince yüksek sesle haykırdı. "Dikkat et, onlar..."

Macldin'in elindeki değnek Gordon'ın yanağına bir kamçı gibi inerek kafasını arkaya doğru fırlattı. Dünya bulanıklaştı ve az kaldı karanlığa gömülecekti. Gözlerini kırpıştırarak yaşları temizlemeye çalışırken görüşünün netleşmesi yine biraz vaktini aldı. Ağzında kan tadı vardı.

"Evet," diye başını salladı Macklin. "Sen gerçek bir erkeksin. Bu kadarını itiraf etmeliyim. Zamanı geldiğinde bir erkek gibi ölmeni sağlayacağım."

Gordon boğulurcasına, "Bana iyilik yapma," dedi. Macklin sadece sırıttı ve yontmasına geri döndü.

Birkaç dakika sonra yıkık dükkânın odasındaki arka kapı açıldı. "Git ve kadınlarınla ilgilen," diye terslendi Macklin. Charles Bezoar, Marcie ve Heather'ın Gordon'ın henüz görmediği diğer tutsakla ilgilendikleri penceresiz depo bölümünün kapısını aceleyle kapattı.

Macklin tatsız tatsız "Gördüğün gibi," diye yorum yaptı, "güçlü her adamdan hoşlanılacak diye bir kural yok. Ama işime yarıyor. Şimdilik."

Tahta perdelerle kapatılmış pencerelerden içeri bir kuşun ötüşü sızdığında, Gordon, saatler mi yoksa sadece birkaç dakika mı geçmiş olduğunun farkında değildi. Bunun sadece bir su kuşunun ötüşü olduğunu sanmıştı, ama Macklin aniden harekete geçerek küçük yağ lambasını üfledi ve ocaktaki ateşin üzerine kül attı.

"Bunu kaçırmak istemeyiz," dedi Gordon'a. "Çocuklar güzel bir av başlatmışa benziyorlar. Beni birkaç dakikalığına mazur göreceğini ümit ederim."

Gordon'ı saçlarından yakaladı. "Tabii ben yokken en ufak bir ses çıkarmaya kalkışırsan eğer, döner dönmez gebertirim seni. Söz veriyorum!"

Gordon bulunduğu konumdayken omuz silkemiyordu. "Cehenneme, Nathan Holn'un yanına git," diye homurdandı.

Macklin gülümsedi. "Hiç kuşkusuz, bir gün." Sonra *güçlenik* kapıdan dışarı çıktı, gecenin ve karanlığın içine dalarak gözden kayboldu.

Gordon bir sarkaç gibi ağır ağır sallanmaya devam etti. Sonra derin bir nefes aldı ve işe girişti.

Üç kez kendini bileklerine bağlı ipin hemen hemen tutabileceği kadar yakınına dek çekti. Her defasında da yerçekiminin ani, koparıcı müdahalesiyle inleyerek geri düşmek zorunda kaldı. Üçüncü denemesi neredeyse dayanılmayacak kadar şiddetli bir acı vermişti. Kulakları uğuldadı ve bir an için sesler duymaya başladığını sandı.

Gözlerindeki yaş perdesinin ardından çabalamasını seyreden bir seyirci topluluğunun varlığını görür gibi oldu. Yıllar boyunca biriktirdiği bütün hayaletler duvar boyunca dizilmişlerdi. Düştüğü hallerin çetelesini tutuyorlarmış gibi geldi ona.

... *yakala*... *onu*... dedi Tepegöz hepsi adına, ocaktaki közlerin titreşmelerini kod olarak kullanarak.

Gordon kendi düş gücüne içerleyerek, "Git başımdan," diye öfkeyle mırıldandı. Böyle oyunlarla harcayacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bir kez daha denemek için gücünü to-

parlarken dişlerinin arasından derin bir nefes çekti ve bütün gücüyle yukarı doğru hamle yaptı.

Bu kez yağmurla ıslanmış ipi zar zor yakalayabildi ve iki eliyle birden sıkı sıkı sarıldı. Bir çakı gibi iki bükülüm olmuş vücudu titreyerek kasılıyordu. Ama ipi bırakmamak zorunda olduğunun da farkındaydı. Bir kez deneyecek kadar daha kuvveti kalmamıştı.

İki eli de bu şekilde meşgulken kendini çözmeye kalkışamazdı. İpi kesmekte kullanabileceği hiçbir şeyi de yoktu. *Yukarı,* diye yoğunlaştırdı düşüncelerini. *Dik durabilirsen daha iyi edersin.*

Sırayla el el üzerine koyarak kendini ip boyunca yavaş yavaş yukarı doğru çekti. Kasları titriyor, onu krampla tehdit ediyordu; göğsünde ve sırtında şiddetli bir ağrı vardı, ama bir avize gibi sallanır ve ipin düğümleri ayak bileklerini keserken, sonunda 'ayağa' kalkabilmişti işte.

Duvarın oradan, Johnny Stevens arsızca tezahürat yapıyordu! Tracy Smith ve diğer Ordu İzcileri gülümsediler. *Bir erkek için hiç de fena sayılmaz,* der gibiydiler.

Tepegöz süper soğutulmuş bir sis bulutunun içine kurulmuş, dumanı tüten bir Franklin sobasıyla satranç oynuyordu. Onlar da yaptıklarını takdir eder gibiydiler.

Gordon düğümlere yetişebilmek için kendini biraz aşağı eğmek istedi, ama bu hareketi bileğindeki düğümleri öyle sıkmıştı ki acıdan az kalsın bayılacaktı. Yine doğrulmak zorunda kaldı.

Öyle olmaz. Ben Franklin başını iki yana salladı. Büyük Yolgösterici, çift odaklı gözlük camlarının üzerinden ona bakıyordu.

"Yukarıdaki kalasın üzerine... yukarıdaki ka..." Gordon başını kaldırıp ipin bağlı olduğu kalın kalasa baktı.

Yukarıya ve kalasın üzerine, öyleyse.

Kollarını kaldırıp ipe doladı. *Savaştan önce, bunu beden eğitimi derslerinde yapardın,* dedi kendini çekmeye başladığında.

Ne demezsin! Ama yaşlı bir adamsın artık.

Kendini el el üzerine koyarak ve becerebildiği zaman da

dizleriyle destek vererek, yukarı doğru çekmeye başladığında, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. O çabaladıkça, gözkapaklarının arasındaki bulanıklığın içinde hayaletler gittikçe gerçeklik kazanıyor gibiydiler. Düş gücünden mezun olup birinci sınıf halüsinasyonlara terfi etmişlerdi.

"Haydi, Gordon!" Tracy ona sesleniyordu.

Teğmen Van başparmağını yukarı kaldırarak "Çok iyisin!" der gibiydi. Eugene'de onun hayatını kurtaran kadının yanında Johnny Stevens cesaret verir biçimde gülümsüyordu.

Çiçekli bir gömlek ve deri bir ceket giymiş iskeletimsi bir gölge etsiz parmaklarıyla ona alkış tuttu. Çıplak kafatasının üzerinde bronz amblemi ışıldayan mavi bir şapkası vardı.

Gordon bitip tükenmek bilmeyen tırmanışına tüm varlığıyla sarılırken Tepegöz bile dırdırını kesmişti.

Kaygan kendiri kavrayıp yerçekimiyle inatlaşırken *Yukarı...* diye inledi. *Yukarı, seni ciğeri beş para etmez entelektüel. Ya tırman ya da geber...*

Bir koluyla ahşap kalasa tutundu. Asıldı ve diğer kolunu da yanına çekti.

Ve hepsi buraya kadardı. Verebileceği başka gücü kalmamıştı artık. Daha fazla hareket edemeden kollarıyla asılı kaldı. Kirpiklerinin bulanıklığı arasından hayaletlerin açıkça düş kırıklığına uğramış halde ona baktıklarını seçebiliyordu.

Yüksek sesle konuşacak takati kalmadığı için "Üff," dedi onlara içinden, "başka işiniz yok mu sizin?"

... Sorumluluğu kim alacak... diye titreşti ocaktaki közler.

"Sen ölüsün, Tepegöz. *Hepiniz* ölüsünüz! Beni rahat bırakın!" Tamamen tükenmiş halde, onlardan kurtulabilmek için gözlerini kapattı Gordon.

Orada, karanlığın içinde, öylesine utanmazcasına kullandığı ve onu kullanmış olan son hayaletiyle burun buruna geldi.

Bir ulustu bu. Bütün bir dünya.

Gözkapaklarının içinde uçuşan benekler gibi bir görünüp bir kaybolan yüzler... ihanete uğramış ve mahvolmuş, ama hâlâ direnen milyonlarca yüz...

– Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler için.

– *Yeniden kurulmuş bir Dünya* için.

– Bir *düş* için... ama o yaşadığı sürece ölmeyecek, *ölemeyecek* bir düş.

Gordon afallamış bir halde merak etmekten kendisini alamadı. Bu nedenle mi o kadar uzun bir süre yalanlar söylemiş, masallar anlatmıştı? Onları bir türlü terk edemediği için mi? Yanıtım kendi verdi:

Onlar olmasalardı eğer, çoktan bir köşeye kıvrılıp ölürdüm.

Garipti, bunu hiç bu şekilde, böylesine şaşırtıcı bir netlikte algılamamıştı. Evrenin başka hiçbir yerinde var olamasa bile, derin denizlerde ışıyan bir plankton, parlak bir zerrecik gibi düşü, yüreğindeki karanlığın ortasında ışıldıyordu.

Karanlığın ortasında, sanki tam önünde duruyormuş gibiydi. Işığıyla hayrete düşerek onu avuçlarına almak istedi. Mücevher irileşti. Ve her yüzeyinde yeni insanlar, yeni nesiller göründü.

Bütün bir gelecek çevresinde şekillenerek onu sarmaladı, ta yüreğine dek işledi.

Gordon gözlerini tekrar açtığında, oraya nasıl tırmanabildiğini anımsamaksızın, kendini kalasın üzerinde yatar halde buldu. İnanamadan, gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Bedeninden saçılan hayaletimsi bir ışık sanki her yönde dağılıyor, asıl düş kendisi değil de onlarmış gibi viran binanın duvarlarından geçiyordu. Parlaklık sınırsızca dağıldı, dağıldı. Kısa bir süre için, aydınlıkta sonsuzu görebildiğini sandı.

Sonra geldiği gibi gizemle son buldu duygu, enerji musluğunu açtığı gizemli kuyunun içine geri aktı. Ardından fiziksel duyguların, bitkinliğin ve acının gerçekliği geri döndü.

Gordon ayak bileklerinin çevresindeki düğümleri titreyen parmaklarıyla çekiştirdi. Çıplak ayakları parçalanmış, kan içinde kalarak kayganlaşmıştı. Sonunda ipleri gevşetebildiğinde, yeniden başlayan kan dolaşımı derisinin altında koşuşturan milyonlarca minik böcek gibiydi.

En azından hayaletleri gitmişe benziyordu; tezahürat sıraları yerlerini o garip ışıltıya terk etmişti, her ne halt ise. Gordon bir daha dönüp dönmeyeceklerini merak etti.

Birinci düğüm çözüldüğünde, Macklin'in ayrılmasından

bu yana ilk kez, uzaktan silah seslerinin geldiğini duydu. Bu belki, diye ümit etti, Bokuto'nun hâlâ pek de ölü olmadığı anlamına gelmektedir. İçinden arkadaşına şans diledi.

Dükkânın kapısına doğru ayak seslerinin yaklaştığını duyduğunda kalasın üzerine çömeldi. Kapı usulca açıldı ve Charles Bezoar boş odanın içine, gevşek gevşek sallanan ipe baktı. Otomatiğini çekip içeri girerken avukat eskisinin gözleri panik doluydu.

Gordon, adam kalasın tam altına gelinceye dek beklemeyi tercih ederdi, ama Bezoar aptal değildi. Yüzüne karanlık bir kuşkunun gölgesi düştüğünde tam yukarı doğru bakmaya başlamıştı ki...

Gordon atladı. Tam çarpıştıkları esnada .45'lik de doğrultulup ateşlenmişti.

Yakın dövüşün hormon fırtınası içinde Gordon'ın, kurşunun nereye gittiğine, ya da çarpıştıkları sırada kimin kemiklerinin çatırdadığına dair en ufak bir fikri yoktu. Dükkânın zemininde yuvarlanırlarken tabancayı yakalamaya çalışıyordu.

"... geberteceğim seni!" diye homurdandı Holnist, .45'liği Gordon'ın suratına doğru eğerken. Tabanca bir kez daha patladığında Gordon başını yana kaçırdı, boynu barut ateşiyle kavruldu. "Kıpırdama!" Bezoar itaat edilmeye alışkın bir sesle homurdanıyordu. "Bırak da seni..."

Düşmanına bütün gücüyle karşı koyarken, Gordon elini aniden tabancadan çekti ve yumruğu savurdu. Tabanca ona doğru indiği anda sağ yumruğu Bezoar'ın çenesinin köküne oturmuştu. Kafası yere sertçe çarpan kel kafalı Holnistin vücudu arsıldı ve .45'lik duvara doğru iki kez ateş aldı.

Sonra Bezoar hareketsizleşti.

Bu kez Gordon'ın en çok acıyan yeri eliydi. Yarı bilinçli bir halde, diğer birçok bedensel hasarına bir de büyük olasılıkla çatlamış bir kaburgayı da ekleyerek yavaş yavaş, temkinle, ayağa kalktı.

"Dövüşürken hiçbir zaman konuşmayacaksın," dedi baygın yatan adama. "Çok kötü bir huydur."

Marcie ve Heather depo odasından kopup geldiler ve Be-

zoar'ın bıçaklarını kaptılar. Neyin peşinde olduklarını anladığında, onlara durmalarını ve adamı sadece bağlamalarını emredecekti neredeyse.

Ama öyle yapmadı. Bunun yerine sırtını dönüp depoya girdi ve ne yapacaklarsa yapmalarına izin verdi.

İçerisi daha da karanlıktı, ama gözleri karanlığa uyum sağladıkça bir köşede kirli bir battaniyenin üzerinde yatmakta olan narin şekli seçebildi. Bir el ona doğru uzandı ve ince bir ses adını çağırdı.

"Gordon, benim için geleceğini biliyordum... Bu aptalca mı? Sanki... sanki bir masaldan alınmış bir parça gibi geliyor, ama... bir şekilde, biliyordum işte."

Ölmekte olan kadının yanında dizüstü çöktü. Yaralarını temizlemek ve sarmak için kaba bir çaba gösterilmişti, ama yapışık saçlar ve kana bulanmış giysiler bakmaya cesaret edebildiğinden çok daha fazla yara gizliyordu.

"Ah, Dena..." Kafasını çevirip gözlerini yumdu. Kızın eli elini tuttu.

"Onların canını fena yaktık, sevgilim," dedi saz gibi ince sesiyle. "Ben ve diğer İzciler... Bazı yerlerde donsuz bastık piçleri! Öyle..." Boğulurcasına öksürmeye başlayan Dena susmak zorunda kaldı ve ağzının kenarından kızıl renkli, ince bir sıvı sızdı. Dudak köşeleri leke içindeydi.

"Konuşmaya çalışma," dedi Gordon. "Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağız."

Dena, Gordon'ın lime lime olmuş gömleğini yakaladı.

"Planımızı duymuşlardı, nasıl olduysa... Baskınlarımızın çoğunda önceden haberliydiler...

"Belki kızlardan birisi tecavüzcüsüne âşık olmuştur, efsanelerdeki Hy... Hypermnstra'ya olduğu gibi..." Dena inanamadan başını salladı. "Tracy ve ben bu olasılıktan endişe ediyorduk, çünkü Susan eski günlerde de zaman zaman bunun olduğunu söylerdi..."

Dena'nın neden bahsettiği hakkında Gordon'ın hiçbir fikri yoktu. Kız saçmalıyor olsa gerekti. Macklin ve diğer Holnistler geri dönmeden önce, bu ağır yaralı ve sayıklamakta olan kızı düşman arazisinin içinde kilometreler boyunca

nasıl taşıyabileceğine dair bir fikir bulabilmek için yüreği yanıyordu.

Böyle bir şeyin olanaksızlığını acıyla kavradı.

"Sanırım her şeyi berbat ettik, Gordon... ama denedik! Biz dene..." Gordon onu kollarına alırken Dena başını salladı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Evet, biliyorum, sevgilim. Denediğinizi biliyorum."

Kendi gözleri de bulanıyordu. Kirin ve yaraların altından, kızın kokusunu tanıyabiliyordu. Ve çok geç de olsa bu kokunun onun için ne anlam taşıdığını idrak etti. Gitmesine izin vermemek istercesine, yapmaması gerektiği kadar sımsıkı sarıldı kıza.

"Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum. Buradayım ve sana bakacağım."

Dena içini çekti. "Buradasın. Burada..." Gordon'ın kolunu sıktı. "Bura..."

Bedeni aniden kıvrıldı ve titredi. "Oh, Gordon!" diye çığlık attı. "Görüyorum... Sen de göre..."

Gözleri bir an onunkini yakaladı. Bakışlarında tanıdık bir pırıltı vardı.

Sonra her şey bitti.

"Evet, ben de gördüm," dedi kıza şefkatle, bedenini hâlâ kolları arasında tutarken. "Belki senin kadar berrak değil. Ama ben de gördüm."

18

Dış odanın bir köşesinde Heather ve Marcie sırtlarını dönmüş, Gordon'ın görmek istemediği bir şeyle meşguldüler.

O yasını daha sonra tutacaktı. Ama şu anda yapması gereken başka işleri vardı, bu kadınları bir an önce oradan uzaklaştırmak gibi. Şansları çok cılızdı, ama eğer onları Callahan Dağları'na ulaştırabilirse, güvenlikte olacaklarını umuyordu.

Bu haliyle bile yeterince güçlükle karşı karşıyaydı, ama o noktadan itibaren yepyeni sorumluluklar yıkılacaktı omuzla-

rına. Bunu yapabilmek insan gücünün sınırları içindeyse eğer, bir şekilde Corvallis'e geri dönecek ve Dena'nın düşlerindeki abuk sabuk ve muhteşem kahraman imgesine layık davranmaya çalışacaktı: Belki Tepegöz'ü son nefesine kadar savunmak, belki de yenilmez bir düşmana karşı bir "postacılar" ordusunun başında son kez umutsuz bir saldırıda bulunmak gibi.

Bezoar'ın ayakkabılarının ona uyup uymayacaklarını, ya da böylesine şişmiş bileklerle yalınayak dolaşmasının daha akla yatkın olup olmayacağını merak ediyordu. "Zaman kaybetmeyi bırakın artık," diye azarladı kadınları. "Buradan gitmemiz gerek."

Ama Gordon, Bezoar'ın tabancasını almak üzere yere eğilirken, gıcırtılı, alçak bir sesin konuştuğu duyuldu: "Çok iyi bir tavsiye, genç arkadaşım. Ve biliyorsun, senin gibi bir adama *arkadaşım* diyebilmeyi çok isterim.

"Tabii, bu sözlerim, eğer o tabancayı almaya yeltenirsen seni doğramayacağım anlamına gelmiyor."

Gordon tabancayı olduğu yerde bıraktı ve doğruldu. Elinde fırlatma konumunda hazır tuttuğu hançeriyle General Macklin, açık kapı girişinde duruyordu.

Macklin, sakin bir sesle, "Tekmele onu," dedi.

Gordon boyun eğdi. Otomatik, tozlu bir köşeye döne döne gitti.

"Bu daha iyi." Macklin bıçağını kınına geri soktu. Kadınlara doğru bir baş işareti yaptı. "Defolun. Yaşamaya çalışın, istiyorsanız ve becerebilecekseniz eğer."

Marcie ve Heather, irileşmiş gözleriyle, Macklin'in yanından sıyrılırcasına geçip dışarı çıktılar. Gecenin içinde koşarak kayboldular. Gordon, bitkinlikten bitap düşünceye kadar durmaksızın koşacaklarından emindi.

Bezgince, "Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

Macklin gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Benimle gelmeni istiyorum. Dışarıda senin yardımına ihtiyacım var."

Yolun karşısındaki açıklık, yağmur bulutlarının arasından

zaman zaman görünen ay ışığından da destek alan örtük bir gemici feneriyle kısmen aydınlatılmıştı. Sicim gibi yağan yağmur Macklin'in ardı sıra sendeleye sendeleye dışarı çıkan Gordon'ı bir dakikaya kalmadan sırılsıklam bırakmıştı. Hâlâ kanayan bilekleri yüzünden ayağım bastığı küçük gölcükler pembeleşiyordu.

"Şu senin kara adam sandığımdan da iyi çıktı," dedi Macklin, Gordon'ı daire biçiminde aydınlatılmış alanın dışına çekerek. "Ya öyle, ya da yardım alıyor, ama ikincisi pek olası değil. Eğer yanında birileri olsaydı, ırmak boyu devriyelerimiz daha fazla iz saptardı.

"Her halükârda Shawn ve Bill dikkatsizliklerinin bedelini ödediler."

Gordon nelerin olup bittiğine dair ilk kez bir ipucu edinmişti. "Yani demek istediğin..."

"Böbürlenmeye başlama hemen," diye tersledi Macklin. "Askerlerim buraya bir kilometreden daha yakındalar ve eyer çantamda da bir işaret fişeğim var. Ama benim imdat diye yırtındığımı görmüyorsun, öyle değil mi?"

General yine gülümsedi. "Şimdi sana bu savaşın ne anlama geldiğini göstereceğim. Sen ve kara izcin, ikiniz de Holnist olmaları gereken güçlü insanlarsınız. Ama aralarında büyüdüğünüz mıymıntıların propagandaları nedeniyle olamadınız. Ne denli zayıflatıldığınızı size göstermek için bu fırsattan yararlanacağım."

Gordon'ın kolunu mengene gibi yakalayarak karanlığın içine doğru haykırdı.

"Kara adam! Ben General Volsci Macklin! Komutanın yanımda..." Sonra alaycı alaycı ekledi: "Şu senin Birleşik Devletler Posta Müfettişin yani!

"Onu özgürlüğüne kavuşturmak istiyor musun? Adamlarım şafaktan önce burada olacaklardır, yani çok az vaktin kaldı. Haydi çık ortaya! Onun için dövüşeceğiz! Silahları sen seç!"

"Sakın yapma, Phil! O bir *güçle*..."

Macklin koluna neredeyse omzundan sökecek gibi asıldığında haykırışı bir iniltiyle kesildi. Sadme onu dizüstü çökert-

mişti. Zonklayan kaburgalarından tüm vücuduna şok dalgaları yayılıyordu.

"Cık cık. Haydi ama! Eğer adamın Shawn'un ne olduğunu keşfetmemiş idiyse, onu şanslı bir kurşunla avlamış demektir. Eğer öyleyse, şimdi de özel ilgiye gereksinimi yoktur, değil mi?"

Çok güçlü bir iradeyi gerektirse de, Gordon sıkılı dişlerinin arasından soluyarak başını kaldırdı. Dalga dalga gelen bulantıları bastırarak, ayaklarının üzerinde durabildi. Dünya çevresinde bir gidip bir geliyor da olsa, Macklin'in yanında yere diz çökmüş halde görülmek istemiyordu.

Macklin sanki gerçek bir erkekten de bu beklenirdi demek istercesine, onu hafif bir homurtuyla ödüllendirdi. *Güçleniğin* vücudu bir kedininki gibi kıpır kıpırdı – hevesli bir beklentiyle seğiriyordu. Fenerin ışığının hemen dışında, birlikte beklediler. Rüzgârın perde perde savurduğu yağmurun altında dakikalar geçti.

"Son şans, kara adam!" Macklin'in bıçağı Gordon'ın boğazına şimşek gibi dayanıvermişti. Anakondayı andıran bir tutuşla sol kolu sırtına bükülmüştü. "Eğer ortaya çıkmazsan, otuz saniye sonra Müfettişin ölecek! Saymaya başla!"

O yarım dakika Gordon'ın hiç bilmediği kadar yavaş geçti. Kendini tuhaf bir biçimde olayların dışında ve neredeyse yazgısına boyun eğmiş hissediyordu.

Macklin sonunda başını salladı ve düş kırıklığına uğramış bir sesle, "Eh, n'apalım Krantz," dedi. Bıçağını sol kulağın altına doğru kaydırdı. "Sanırım o sandığımdan daha zeki..."

Gordon nefesini tuttu. O bir şey duymamıştı, ama aniden, en fazla beş metre ötelerinde, aydınlığın hemen kenarında üçüncü bir çift mokasenin daha varlığını hissetmişti.

"Korkarım o çağırıp durduğun cesur asker, adamların tarafından öldürüldü." Macklin hızla dönerek Gordon'ı araya alırken yeni gelenin yumuşak sesi duyulmuştu.

"Philip Bokuto iyi bir adamdı," diye devam etti gizemli ses. "Onun yerine ben geldim, meydan okumana onun da yanıt vereceği gibi."

Geniş omuzlu adam aydınlık dairenin içine doğru ilerler-

ken alnına sardığı boncuklu bant ışıldıyordu. Kır saçları at kuyruğu tarzında toplanmıştı. Yüzünün yalçın hatlarında hüzünlü bir dinginlik vardı.

Gordon Macklin'in içindeki heyecanın, onu kavrayan güçlü kollarından akışını hissedebiliyordu. "Bak hele. İşittiğim tariflere göre, bu ancak dağından ve yaylasından tek başına inip gelen Sugarleaf Dağı Ağası olabilir. Tahmin edemeyeceğiniz kadar kıvanç duydum, bayım. Gerçekten de hoş geldiniz."

Adamın nasıl ve *niçin* burada olabileceğini tahmin bile edemeden "Powhatan," diye diş gıcırdattı Gordon. "Kaç buradan, aptal herif! En ufak bir şansın bile yok! O bir *güçlenik*!"

Gordon'ın hayatta tanıdığı en iyi savaşçılardan biri Phil Bokuto olmuştu. Eğer *o* küçük şeytanlardan birini zar zor pusuya düşürmüş ve bu arada da öldürülmüşse, bu yaşlı adamın ne şansı olabilirdi ki?

Powhatan Gordon'ın açıklamalarına kulak verdi ve kaşlarını çattı.

"Demek öyle! Şu doksanlı yıllarda yapılan deneylerden mi bahsediyorsun? Onların tamamının normale döndürüldüklerini ya da Türk-Slav savaşı başlamadan önce öldürüldüklerini sanıyordum. Çok şaşırdım. Bu, son yirmi yıldır olan birçok şeyi açıklıyor."

"Bizi işitmiştin demek," diye sırıttı Macklin.

Powhatan sıkıntıyla başını salladı. "İşitmiştim, savaştan önce. O deneyin niçin özellikle sürdürülmediğini de çok iyi biliyorum; çünkü en pislik adamlar denek olarak seçilmişlerdi."

"Zayıfların dediğine bakarsan, öyle tabii," diye kabul etti Macklin. "Çünkü gönüllüleri güçlülerin arasından seçmek hatasını yapmışlardı."

Powhatan başını iki yana salladı. Dışarıdan bakıldığında anlambilim üzerine kibar bir tartışmaya dalmış gibi görünüyorlardı. Sadece soluğunun biraz hızlanmış olması duyguların da çatıştıklarını az da olsa belli ediyordu.

"Onlar *savaşçıları* seçtiler..." diye vurguladı, "gerek duyulduğunda öylesine değerli, duyulmadığında ise öylesine so-

run olan o muhteşem delileri. Doksanlı yıllarda alınan ders ağır olmuştu. Hâlâ savaşa âşık halde evlerine dönen *güçlenikler* yüzünden pek çok dert çıkmıştı."

"*Dert* dedin de aklıma geldi," diye güldü Macklin. "Seni dertle tanıştırayım, Powhatan." Aklına yeni bir şey gelmiş gibi Gordon'ı bir yana itti ve eski düşmanına doğru yürürken bıçağını kınına soktu.

Hendeğe ikinci kez yuvarlanan Gordon, çamurun içinde yatıp inleyebiliyordu sadece. Vücudunun tüm sol yanı parçalanmış ve kavrulmuşçasına sızlıyordu – kızgın kömürler doldurulmuştu sanki içine. Bilinci gidip geliyor, ama sırf o terk etmemekte inat ettiği için büsbütün kaybolmuyordu. Sonunda doğrulup acının daraltttığı bir tünelin içinden baktığında, fenerin küçük ve aydınlık vahasında, iki adamın birbirlerini kollayarak dönmekte olduklarını gördü.

Tabii Macklin hasmıyla sadece oyun oynuyordu. Powhatan, o yaştaki birisi için oldukça etkileyiciydi, ama Macklin'in boynunda, kollarında ve baldırlarında kabaran korkunç şeyler, normal bir insanın kaslarını pek zavallı bırakıyordu. Gordon şömine küsküsünün karamela gibi sünüşünü anımsadı.

George Powhatan derin, titrek soluklar alıyordu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ağa'nın yüzünde korkunun böylesine derinleştiğini gördüğünde, durumun açıkça ümitsiz olmasına rağmen, Gordon yine de derinden derine şaşırmıştı.

Bütün efsaneler yalan üzerine kurulmuş olmalı, diye geçirdi aklından. *Önce olabildiğince abartıyoruz, sonra bu masallara kendimiz de inanıyoruz.*

Powhatan'ın sadece sesinde sükûnetten bir eser vardı. Aslında ses tonu bezgin bile sayılabilirdi. "Hesaba katman gerektiğini sandığım bir şey var, General," dedi hızlı hızlı solurken.

"Sonra," diye homurdandı Macklin. Besiciliği ve biracılığı daha sonra konuşuruz, Ağa. Şu an sana daha uygulamalı bir sanat öğreteceğim."

Macklin bir kedi çevikliğiyle ileri atıldı. Powhatan kılı kılına sıyrılarak yana kaçıldı. Daha uzun boylu olan adam ani-

den dönerek Macklin'in ancak birkaç santimetreyle kurtulabildiği bir tekme savurunca Gordon içten içe bir heyecan hissetti.

Gordon umutlanmaya başlamıştı. Belki Powhatan sürati ve gücü orta yaşta bile neredeyse Macklin'inkine denk olan doğuştan bir savaşçıydı. Eğer durum buysa –kollarının daha uzun olmasından da yararlanarak– düşmanının o mengene gibi parmaklarından uzak durmayı becerebilirdi.

Güçlenik yine saldırdı ve hasmı elinden gömleği yırtılarak kurtulabildi. Bu kez Powhatan'ın işlemeli giysilerinden sıyrılarak ve bir teki bile bir öküzü öldürebilecek darbelerin yağmur gibi yağan yolundan kaçıp kurtulması, çok daha ucu ucuna olmuştu. Kısa boylu adamın saldırmasından yararlanarak az daha böbreklerine vahşi bir tekme yerleştirmeyi başarıyordu. Ama son anda bir fırıldak gibi aniden dönen Holnist, Powhatan'ın ayak bileğini yakalayıvermişti.

Powhatan kadere meydan okuyarak hasmına *sokuldu* ve tersine bir hamleyle kendini kurtarabildi.

Ama Macklin bu manevrayı bekliyordu sanki. Hasmının yanından dönerek geçti ve Powhatan peşi sıra atıldığında aniden uzun adamın diğer kolunu kaptı. Powhatan bu kez kurtulmak için boş yere çırpınırken Macklin sırıttı.

Camas Vadisi'nden gelen adam hasmından bir kol boyu uzağa çekilip solumaya başladı. Dondurucu yağmura rağmen ateş basmış gibi bir hali vardı.

Gordon umudu kırılarak, *tamam işte,* diye düşündü. Powhatan'la geçmişte olan bütün fikir ayrılıklarına rağmen, adama yardım için ne yapabileceğini düşündü. *Güçlenik* canavara fırlatabileceği ve dikkatini diğer adamın kurtulmasına yetecek kadar dağıtacak bir şeyler araştırdı.

Ama çamurdan ve birkaç tane sırılsıklam dal parçasından başka hiçbir şey yoktu. Zaten Gordon'da da atıldığı çamurdan sürünerek uzaklaşacak kadar bile derman kalmamıştı. Sadece öyle yatıp sıranın kendisine gelmesini bekleyebiliyordu.

"Şimdi," dedi Macklin yeni tutsağına. "Şimdi ne söyleyeceksen söyle. Ama dikkat et, eğlendirici olsun. Sadece gülümsediğim sürece yaşama şansın var."

Powhatan Macklin'in demir mengenesini yoklamak için asılırken yüzünü acıyla buruşturuyordu. Bütün bir dakika geçtikten sonra bile derin derin soluması kesilmemişti. Şimdi yüzünde dalgın, neredeyse tamamen boş vermiş bir ifade vardı. Sonunda yanıtladığında sesi tuhaf biçimde ritmikti.

"Böyle olmasını ben istememiştim. Onlara yapamayacağını *söyledim*... çok yaşlı... şansını tüketmiş..." Derin bir iç çekti. "Beni zorlamamaları için yalvardım onlara. Ve şimdi, her şey burada bitecek... mi?.." Gri gözlerden bir kıvılcım geçti. "Ama *hiçbir zaman* bitmez ki... ölüm hariç..."

Dağıttı, diye düşündü Gordon. *Çıldırdı adamcağız.* Böyle bir aşağılanmaya tanık olmak istemiyordu. *Ve ben bu meşhur kahramanı aramak için bir de kalktım Dena'yı terk ettim...*

"Beni eğlendiremiyorsun Ağa," dedi Macklin soğuk bir sesle. "Eğer kalan dakikalarına değer veriyorsan canımı sıkma."

Ama Powhatan'ın dalgın bir yüz ifadesi vardı, sanki zihni *başka* bir şeyle meşgulmüş, bir şeyleri anımsamaya çalışıyor ve konuşmayı sırf nezaketen sürdürüyormuş gibi.

"Sadece... sen programı terk ettikten sonra... işlerin biraz değiştiğini bilmen gerektiğini düşünüyordum..."

Macklin kaşlarını çatarak başını salladı. "Neler zırvalıyorsun sen?"

Powhatan gözlerini kırptı. Vücudu Macklin'in gülmesine neden olacak biçimde tepeden tırnağa titredi.

"Demek istediğim... güçlendirme programı gibi gelecek vadeden bir şeyden vazgeçmeye niyetleri yoktu... sırf ilk denemenin bazı kötü sonuçları oldu diye..."

Macklin homurdandı. "Devam edemeyecek kadar ödleri kopmuştu! Bizden *korkmuşlardı!*"

Powhatan'ın gözkapakları seğirdi. Hâlâ derin, sessiz nefesler alıyordu.

Gordon bakakaldı. Adama *bir şeyler* olmaktaydı. Omuzlarında ve sırtında yağlı ter tanecikleri yağmurla yıkanıp gitmezden önce boncuk boncuk toplanıyordu. Kasları bir kramplar dizisi halinde seğirmekteydi.

Gordon afalladı. Adam gözlerinin önünde dağılıp gidiyor muydu ne!

Powhatan'ın sesi mesafeli, neredeyse umursamaz gibiydi. "... yeni güçlendirme sisteminin o kadar iri ya da güçlü insanlar yaratması hedeflenmiyordu... daha çok bazı Uzakdoğu sanatlarına *destek* olması düşünülmüştü... bio-feedback açısından..."

Macklin başını geriye atarak sarsıla sarsıla güldü. "*Neohippi güçlenikler ha!* Vay be! *Çok iyi,* Powhatan. Çok iyi bÏöf! Aman ne güzel!"

Powhatan onu dinlemiyordu ama. Sanki çok eskiden ezberlediği bir şeyleri dudaklarıyla kıpır kıpır okurken tüm dikkatini yoğunlaştırıyormuş gibi bir hali vardı.

Gordon baktı, yağmur damlalarını kirpiklerinden sildi, daha dikkatli baktı. Powhatan'ın kolları ve omuzları boyunca silik *hatlar* yayılmaya, göğsünde ve sırtında birbirleriyle kesişmeye başlamıştı. Adamın titremesi gelişigüzelden çok gittikçe daha sürekli ve... *amaçlı* bir ritim kazanıyor gibiydi.

George Powhatan sohbet edermiş gibi yumuşak bir sesle, "İşlem aynı zamanda çok miktarda oksijene de gerek duyuyor," dedi. Hâlâ derin derin nefes alarak, doğrulmaya başladı.

Macklin artık gülmüyordu. Holnistin bakışlarında içten bir inanmazlık vardı.

Powhatan sohbetine devam etti. "Biz benzer kafeslerdeki tutsaklarız... her ne kadar sen halinden memnun görünsen de... ikimiz de, kibirli günlerin son küstahlığıyla benzer kapanlara kıstırılmışız..."

"Ama sen..."

"Haydi, General." Powhatan onu yakalayan adama samimiyetle gülümsedi. "Bu kadar şaşırmana gerek yok... Eminim kendinin ve senin neslinin son olduğunuzu düşünmemişsindir."

Macklin de Gordon'la aynı sonuca aynı anda ulaşmış olsa gerekti: George Powhatan sadece zaman kazanmak için konuşuyordu.

"Macklin!" diye bağırdı Gordon. Ama Holnistin dikkati dağılmamıştı. Palaya benzeyen bıçağı şimşek gibi çekilmiş, Powhatan'ın hareketsiz koluna inmeye başlamadan önce fenerin ışığında ıslak ıslak parlamıştı.

Hâlâ iki büklüm ve hazırlıksız durumdaki Powhatan da aynı çabuklukla kıvrıldı. Macklin'in bileğini diğer eliyle şimşek gibi yakaladığında, darbe kolunu sadece biraz sıyırmıştı.

Holnist bir çığlık attı ve göğüs göğüse geldiler; Generalin acı kuvveti, ıslak bıçağı adım adım rakibine yaklaştırıyordu.

Aniden geriye bir adım atan Powhatan, bir bel hareketiyle Macklin'i üzerinden aşırarak arkaya fırlattı. General ayakları üzerine düştü; Powhatan'ın bileğini hâlâ bırakmamıştı ve karşılık olarak bütün gücüyle büktü. Bir çarkıfeleğin iki kolu gibi birbirlerinin çevresinde gittikçe hız kazanarak döndüler ve aydınlık dairenin dışına, karanlığın içine doğru savruldular. Bir çatırtı duyuldu. Ardından bir çatırtı daha. Gordon'a çalılıklarda iki fil boğuşuyormuş gibi geliyordu.

En ufak hareketinde acıyla yüzünü buruşturarak, gözlerinin uyum sağlayacağı kadar karanlığın içine doğru emekledi ve yağmura batmış bir kızıl sedir ağacının altına sığındı. Gittikleri yöne doğru gözlerini kısarak dikkatle bakmasına rağmen kavgayı izlemek için çıkan gürültüden ve yollarından kaçışan küçük orman hayvanlarından başka bir ipucu yoktu.

Boğuşan iki şekil bir kez daha açıklığa çıktıklarında, giysileri parça parça olmuştu. Sayısız kesik ve sıyrıklar yüzünden vücutları kızıla kesmişti. Bıçak ortalarda görünmüyordu, ama yollarında ne bir çalı, ne de bir ağaççık bırakan iki savaşçı hâlâ dehşet vericiydiler. Kavgalarının gittiği her yönde arkalarında bir enkaz hattı bırakıyorlardı.

Bu kavgada hiçbir kural, hiçbir incelik yoktu. Daha ufak, daha güçlü olan adam yırtıcı biçimde saldırıyor ve düşmanını boğazlamaya çalışıyordu. Daha uzun olanı ise aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyor ve havayı yararcasına darbeler savuruyordu.

Abartma, dedi Gordon kendi kendine. *Onlar sadece iki insan, üstelik de yaşlı adamlar.*

Ve yine de Gordon devlere, kavgalarıyla denizleri köpürten ve sıradağları yerlerinden oynatan ilahlara inanan eski insanlarla aynı duyguları paylaşıyordu içten içe. Savaşçılar karanlıkta yine kaybolduklarında, Gordon en az beklediği anlarda sık sık zihninde bitiveren bir çeşit soyut hayret duygu-

suna kapıldı. Dalgınca, güçlendirmenin de birçok diğer yeni buluşlar gibi, nasıl ilk uygulama alanını savaşta bulduğunu düşündü. Ama kimya, uçaklar, uzay gibi diğer kullanım alanlarına yönelinmeden önce... bu *hep* böyle olmuştu... *asıl* kullanımlar daha sonra gelecekti.

Kıyametsavaşı çıkmamış, bu yeni teknoloji tüm dünyayı saran Yeni Aydınlanma çağının ülküleriyle bütünleştirilmiş, *tüm* insanlığın kullanımına sunulmuş olsaydı, neler gerçekleşirdi?

İnsanoğlu neleri başarabilirdi? *Ulaşamayacağımız ne kalırdı?*

Gordon sedir ağacının sert gövdesine zorlukla tutunarak ayağa kalkmayı becerdi. Bir an için düşecekmiş gibi sallandıktan sonra, bir adımını diğerinin önüne atarak, çatırtı seslerinin geldiği yöne doğru topallayarak yürümeye başladı. Kaçmak söz konusu bile değildi, sadece bu karanlık çağ ormanına kırbaç gibi inen yağmurun ve çakan şimşeklerin altında, yirminci yüzyılın son mucizesine *tanıklık* edebilmek düşüncesi vardı zihninde.

Fenerin ışığı parçalanmış fundalıkların arasına keskin gölgeler düşürüyordu, ama kısa bir süre sonra bu da gerilerde kaldı. Gordon aniden kesilene dek gürültüleri izledi. Haykırışların ve ağır darbelerin sesi duyulmuyordu artık; sadece fırtına bulutlarının homurtuları ve ırmağın uğultusu.

Gözleri karanlığa uyum sağladı. Elini siper ederek baktığında, ırmağın üzerindeki bir çıkıntının kenarında iki şeklin, gri bulutların önünde belirdiklerini gördü. Tıknaz ve efsanevi Minotor gibi boğa boyunlu olanı yere yarı çömelmişti. Uzun saçları rüzgârda yırtık bayraklar gibi çırpınan diğer şekil, insanı daha çok andırıyordu. İkisi de çırılçıplak kalmış olan iki *güçlenik*, fırtınanın uğultusu altında sallanarak yüz yüze duruyorlardı.

Sonra sanki bir işaret verilmişçesine, birbirlerine doğru son kez atıldılar.

Gök patlarcasına gürledi. Ormanın dallarını böğürerek kırbaçlayan bir yıldırım, göz kamaştırıcı bir ip merdiven gibi ırmağın karşı kıyısına düştü.

Tam o anda Gordon, bu elektrikli zikzak merdivenin önünde, havaya kaldırdığı kollarında çırpınan başka bir şekil tutan bir gölgenin hatlarını gördü. O köreltici parlaklık Gordon'ın, ayaktaki gölgenin gerildiğini, arkaya doğru kuvvet alıp diğerini havaya fırlattığını görebileceği kadar uzun sürmüştü. Elektriğin parlaklığı kaybolup karanlık çökmezden önceki bir saniye boyunca kara şeklin havada yükselmekte olduğu görüldü.

Bu görüntü sanki gözlerini dağlamıştı. Gordon havada çırpınan şeklin yine düşmek zorunda olduğunu biliyordu: kanyonun içine ve aşağıda gürüldeyen kayalık, buzlu sulara. Ama hayalinde, sanki Dünya'dan koparılmışçasına, yukarılara doğru uçmaya devam ettiğini düşledi.

Yağmur dar kanyon boyunca büyük perdeler halinde güneye doğru vuruyordu. Gordon devrilmiş bir ağaç gövdesine doğru el yordamıyla ilerledi ve çökercesine oturdu. Hareket etmeyi aklından bile geçirmeden, aşağıdaki o kabarmış, kumlu ırmak gibi çağıldayan anılarıyla, bekledi sadece.

Sonunda, sol tarafından ayak altında kırılmakta olan çer çöpün sesi geldi. Karanlığın içinden yavaş yavaş ona doğru yorgun argın yürüyen çıplak bir şekil belirdi.

"Dena sadece iki çeşit erkeğin geçerli olduğunu söylemişti," diye fikir yürüttü Gordon. "Bu bana hep deli saçması gibi gelmişti. Ama *hükümetin de*, sonlara doğru, benzer biçimde düşünmüş olabileceğine hiç olasılık vermemiştim."

Adam yanına, ağacın parçalanmış kabuklarının üzerine oturdu. Derisinin altında binlerce küçük kas lifi nabız gibi dalga dalga atıyordu. Vücudunun her yanındaki yüzlerce çizikten kan akıyordu. Bakışlarını boşluğa dikmişti, zorlukla soluyordu.

"Politikalarını tersyüz ettiler, değil mi?" diye sordu Gordon. "Sonunda bilgece davranabilmeyi becerdiler."

George Powhatan'ın onu işittiğini ve anladığını biliyordu. Ama hâlâ bir yanıt yoktu.

Gordon sinirinden tütüyordu. Bir *yanıta* ihtiyacı vardı. Ta derinlerde yatan bir nedenden dolayı, felaketten önceki yıllarda, Birleşik Devletler'in şerefli erkekler ve kadınlar tara-

fından yönetilip yönetilmediğini bilmek zorundaydı.

"Söyle bana, George! Savaşçı tipleri kullanmaktan vazgeçtiler demiştin. Başka *kim kalmıştı,* o zaman? Tam zıt karakterdekileri mi seçtiler? Kaba kuvvetten tiksinenleri mi? Ustaca, ama isteksizce dövüşenleri mi?"

Bir görüntü: Her zaman öğrenmeye hevesli şaşkın bir Johnny Stevens'ın, altın bir tacı bir karasaban uğruna geri çeviren büyük bir önderin gizemini içtenlikle anlamaya çalışan görüntüsü. Bunu çocuğa hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı. Ve şimdi artık çok geçti.

"Evet? Eski idealleri mi canlandırdılar? Kendilerini öncelikle yurttaş olarak kabul eden eski askerleri mi arayıp bulduldular?"

Powhatan'ın içten içe kuvvetle çarpan omuzlarını yakaladı. "Lanet olsun! Corvallis'ten bütün o yolu sana yalvarmak için geldiğimde *niçin söylemedin* bana? Bütün bu insanların içinde, bir tek *benim* anlayabileceğimi bilmiyor muydun?"

Camas Vadisi Ağası bitkinlikten çökmüş görünüyordu. Bir an için Gordon'ın bakışlarını yakaladı, sonra titreyerek hemen öte yana döndü.

"Ah, anlayabileceğime *bahse girerim,* Powhatan. Büyük Şeylerin doymak nedir bilmediklerini söylediğinde neden bahsettiğini çok iyi biliyordum." Gordon'ın yumrukları sıkıldı. "Büyük Şeyler sevdiğin her şeyi elinden alırlar ve daha fazlasını isterler. Bunu sen de biliyorsun, ben de... ve onlara aptal taçlarını uygun bir yerde *saklayabileceklerini* söylediğinde bunu zavallı Cincinnatus hırbosu da biliyordu!

"Ama senin yanıldığın nokta bunun *bir gün* bitebileceğine inanmak olmuştu, Powhatan!" Gordon sendeleyerek ayağa kalktı. Öfkesini haykırdı. *"Sorumluluğunun bittiğine içtenlikle inanmış mıydın?"*

Powhatan sonunda konuşmaya başladığında, Gordon gök gürültülerinin arasında onu işitebilmek için iyice eğilmek zorunda kaldı.

"Ummuştum ki... Yani yapabileceğimden öylesine emindim ki..."

"Büyük yalanların topuna birden *hayır* diyebileceğinden

mi emindin?" Gordon alayla, acı acı güldü. "Tabii ki hayır diyebilirdin *onura, şerefe* ve *ülkene!*

"Peki, madem öyle, fikrini değiştiren neydi?

"Tepegöz'e gülüp geçtin, teknolojinin getireceği müjdelere de. Ne Tanrı sevgisi, ne merhamet, ne de 'Yeniden Kurulmuş Birleşik Devletler' senin kılını kıpırdatabildi! Söyle o zaman Powhatan, beni aramak için seni Philip Bokuto'nun peşi sıra buralara getiren büyük güç neydi?"

Yaşayan en güçlü adam –yarı-tanrıların sonuncusu– ellerini kavuşturmuş otururken yorgun ve utangaç bir çocuk gibi ezilip büzülüyordu.

"Sen haklısın," diye üzüntüyle sızlandı. "Hiç bitmiyormuş. Payıma düşeni yaptım, hem de binlerce kez!.. Tüm istediğim barış içinde yaşlanmama izin verilmesiydi. Çok fazla şey mi istemiştim? Çok mu?"

Gözlerine yılgınlık çökmüştü. "Hiç, ama hiç bitmezmiş."

Sonra, Powhatan bakışlarını ilk kez kaldırarak, Gordon'ın gözlerine dikti.

Sorusuna yanıt vererek, zor duyulan bir sesle, "Kadınlar yüzünden oldu," dedi. "Senin ziyaretinden ve o *lanet* mektuplardan sonra, hiç *susmamacasına* başımın etini yemeye başladılar.

"Sonra kuzeydeki çılgınlıkların öyküleri yayıldı, benim vadime bile. Denedim... senin Amazonlarının yaptıklarının çılgınlık olduğunu onlara anlatmayı denedim, ama onlar..."

Powhatan'ın sesi bir hıçkırıkla kesildi. Başını iki yana salladı. "Bokuto ileri atılmıştı, buraya tek başına inmek için... ve bu olduğunda kadınlar bana *bakmaya* başladılar... hep peşimde, peşimde, *peşimdeydiler*..."

Of çekerek yüzünü elleriyle kapattı.

"Gökyüzündeki Ulu Tanrım, beni affet! Bunu bana *kadınlar* yaptırdı!"

Gordon şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıyordu. Sicim gibi yağan yağmurun altında, son *güçleniğin* yalçın, harap yüzünden gözyaşları boşanıyordu. George Powhatan yüksek sesle hıçkırarak acıklı acıklı ağlıyordu.

Gordon adamın yanındaki bir başka kütüğün üzerine iliş-

ti, Coquille Irmağı'nın kışın karlarıyla kabarması gibi, içine bir ağırlık çökmüştü. Bir dakikaya kalmadan onun dudakları da titremeye başladı.

Şimşekler çaktı. Irmak yanı başlarında kükrüyordu. Ve onlar yağmurun altında birlikte, erkeklerin ancak kendileri için ağlayabilecekleri gibi ağladılar.

Ara Fasıl

Acımasız Kış gitmek bilmez
Okyanus görevini yapıp
Onu Bahar'la kovuncaya dek

IV

NE KAOS...

1

Yeni bir efsane Roseburg'tan kuzeye, ta Columbia'ya ve dağ sıralarından aşağı okyanusa kadar bütün Oregon'u dolaştı. Bazen mektuplarla, bazen de kulaktan kulağa anlatılarak, ama her defasında daha da büyüyerek yol alıyordu.

Bu, kendisinden önce gelen, iyiliksever bir makine ve yeniden doğan bir ulus hakkındaki iki efsaneye oranla, çok daha hüzünlü bir öyküydü. Ve daha da rahatsız edici. Ama yine de bu yeni masalın daha öncekilerde bulunmayan önemli bir öğesi vardı.

Bu seferki gerçekti.

Kırk kadının oluşturdukları bir çetenin öyküsüydü bu – birçoğunun dediğine bakılırsa çılgın kadınlardı bunlar; aralarında paylaştıkları gizli bir yeminleri vardı: bütün iyi erkekler onları kurtarmak uğruna ölmeden önce bu korkunç savaşı bitirebilmek için ellerinden ne geliyorsa yapmak.

Bunu aşk uğruna yapıyorlardı, dedi kimileri. Diğerleri ise vatanları uğruna yaptıklarını söyledi.

Hatta bir dedikoduya bakılırsa kadınlar cehenneme olan bu seferlerini, hemcinslerinin geçmişteki bir beceriksizliğinin kefareti olarak görüyorlardı.

Yorumlar farklı farklıydı, ama kıssadan çıkarılacak hisse hep aynıydı – ister kulaktan kulağa, ister ABD Postası ile yayılıyor olsun. Mezralardan köylere ve çiftliklere, analar, kızlar ve eşler mektupları okudular ve anlatılanları dinlediler – ve ilettiler.

Erkekler çok zeki ve güçlü olabilir, diye fısıldadılar birbirlerine. Ama erkekler zırdeli de olabilir. Ve dünyayı mahvedebilirler.

Kadınlar, onları siz yargılamalısınız...

İzcilerin yaptığı fedakârlığı düşündükçe, bir daha işlerin bu noktaya gelmesine hiçbir zaman izin verilmemeli, dediler birbirlerine.

İyi ve kötü erkekler arasında çağlardır süren bu kavgaya kayıtsız kalamayız.

Kadınlar, sorumluluğu paylaşmalısınız... ve kendi yeteneklerinizi de bu mücadelenin içine çekmelisiniz...

Ve her zaman anımsayın, diye sonlanıyordu hisse: En iyi erkekler –kahramanlar– bile bazen görevlerini ihmal edebilir.

Kadınlar, anımsatmalısınız onlara, zaman zaman...

2

28 Nisan 2012

Sevgili Bayan Thompson,

Mektuplarınız için teşekkürler. İyileşmem süresince bana ölçülemeyecek kadar yardımları dokundu – özellikle de düşmanın Pine View'ya ulaşmış olabileceği konusunda ne kadar endişelendiğimi düşünürsek. Sizin, Abby'nin ve Michael'ın sağ ve sıhhatte olduğunuzu öğrenmek benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor.

Hazır söz Abby'den açılmışken; Michael'ı dün gördüğümü ona iletin lütfen! Michael dün, Pine View'nun savaşımıza yardımcı olmaları için gönderdiği diğer beş gönüllü ile birlikte, gayet sağlıklı ve dinç bir halde buraya vardı. Diğer birçok yeni askerimiz gibi, o da bir an önce dövüşmeye başlamak üzere can atıyordu.

Holnistlerle olan yakın deneyimlerimden bazılarını ona anlatmakla hevesini pek fazla kırmamışımdır umarım. Yine de, bu sayede eğitimine daha fazla özen göstereceğine ve savaşı tek başına ka-

zanma hevesini biraz dizginleyeceğine inanıyorum. Ne de olsa, Abby'nin ve küçük Caroline'ın onu yine görmelerini istiyoruz.

Marcie ve Heather'ı yanınıza alabildiğinize memnun oldum. O iki kıza hepimiz borçluyuz. Corvallis onlar için bir şok olabilirdi. Pine View'da daha rahat bir uyum dönemi geçireceklerdir.

Öğrenimin Yeniden Başlatılması'nı planlayan bazı hocalara mektubunu gösterdiğimi Abby'ye söyleyin. Bir yıla kadar yine bir çeşit üniversitemiz olacak burada – eğer savaş yolunda giderse tabii.

Tabii bu ikinci şık kesin değil. İşler bizim lehimize döndü, ama korkunç bir düşmana karşı alınacak daha çok, ama çok uzun bir yolumuz var.

Son sorunuz oldukça rahatsız ediciydi Bayan Thompson – yanıt verebileceğimden bile emin değilim. İzcilerin fedakârlıklarının öyküsünün dağlara kadar yayılıp size ulaşmış olması beni hiç şaşırtmadı. Ama burada bizlerin bile ayrıntılar hakkında henüz çok kesin bilgilere sahip olmadığımızı bilmelisiniz.

Şimdilik size bütün söyleyebileceğim, evet, Dena Spurgen'ı yakından tanıyordum. Ve hayır, onu anlayabildiğimi hiç sanmıyorum. Bir gün anlayacağımdan da kuşkuluyum.

Gordon, Corvallis Postanesi'nin hemen önündeki bir sırada oturuyordu. Sırtını kaba duvara dayamış, sabah güneşinin ışınlarını özümsüyor ve Bayan Thompson'a mektubunda yazamadığı şeyleri düşünüyordu... ifade edecek sözcük bulamadığı şeyleri.

Chesire ve Franklin köylerini kurtarmalarına kadar, Willamette halkının bütün dayanağını söylentiler oluşturmuştu, çünkü izcilerden hiçbiri kış ortasında yaptıkları bu izinsiz seferden geri dönmemişti. Ancak ilk karşı saldırıların ardından özgürlüklerine kavuşan köleler öyküyü kısım kısım bir araya getirmeye başlamışlardı. Parçalar yavaş yavaş yerli yerine oturuyordu.

Bir kış günü –aslında Gordon'ın güneye olan uzun yolculuğu için Corvallis'i terk etmesinden sadece iki gün sonra– kadın izciler çiftçi ve kasabalılardan oluşan ordudan teker teker firar etmeye başladılar. Her defasında birkaç kişiyle güneye ve batıya sızarak, düşmana silahsız olarak teslim oldular.

Bazıları daha oracıkta katledildi. Diğerleri ise, daha önce

defalarca provasını yaptıkları bildirgelerini dinlemeye bile tenezzül etmeyen zorbalar tarafından kahkahalarla gülünerek ırzlarına geçilmiş ve işkenceye maruz bırakılmışlardı.

Yine de çoğu, umdukları gibi Holnistlerin kadınlara olan doymak bilmez iştahları yüzünden hoşça karşılanmış ve derhal kabul edilmişti.

Kandırmayı becerebilenler, çiftçi karıları olarak yaşamaktan gına getirdiklerini ve "gerçek erkeklerin" dokunuşlarına hasret kaldıklarını söylemişlerdi. Bu, Nathan Holn'un müritlerinin kabul etmeye pek meyilli oldukları bir palavraydı; ya da en azından bunu uyduranlar böyle olacağını umut ediyordu.

İzleyen olaylar ise dayanılması çok güç, hatta belki hayal gücünün bile ötesinde cereyan etmiş olmalıydı. Çünkü kadınlar planladıkları, uygarlığın cılız kalıntılarını acımasız canavarların zulmünden kurtaracaklarını sandıkları geceye, kızıl bıçaklar gecesine dek rol yapmak, üstelik rollerini inandırıcı oynamak zorundaydılar.

Bahar karşı saldırısı kurtarılan ilk kasabalara doğru yaklaşmaya başladığı sırada, tam olarak neyin yanlış gittiği kestirilemiyor. Belki istilacılardan birinin içine kurt düşmüş ve zavallı kızlardan birini konuşturuncaya dek işkence yapmıştı. Ya da belki kızlardan birisi vahşi barbarına âşık olmuş ve içini döküvermişti. Tarihte benzer olayların olduğunu söylerken haklıydı Dena. Aynı şey burada da olmuş olabilirdi.

Ya da en basiti, bazıları belki yeterince iyi yalan söyleyemiyor veya yeni efendileri ne zaman onlara dokunsa tiksintiyle irkiliyorlardı.

Artık yanlış giden her ne idiyse, planlanan gece gerçekten de çok kızıl olmuştu. Uyarının Holnistlere vaktinde ulaşamadığı yerlerde, kadınlar o gece mutfak bıçaklarını çalmış ve odadan odaya geçerek, sonunda kendileri de düşünceye dek tekrar tekrar öldürmüşlerdi.

Diğer yerlerde ise, son nefeslerine dek düşmanlarının suratlarına tükürüp lanetler okuyarak ölüp gitmişlerdi.

Bu tam bir yenilgiydi tabii. Kim olsa böyle biteceğini tahmin edebilirdi. Planın "başarıya" ulaştığı sayılı yerde bile, anlamlı bir etkisi olamayacak kadar az sayıda istilacı öldürülebil-

mişti. Askeri bakış açısından kadınların fedakârlıkları hiçbir kazanç sağlamamıştı.

Jestleri trajik bir fiyaskoydu.

Ama cepheden vadilere doğru fısıltılar yayılmaya başlamıştı. Erkekler hayretten donakalmış halde dinliyorlar ve duyduklarına inanamadan başlarını sallıyorlardı. Kadınlar da konuşulanları işittiler ve kendi aralarında ivedilikle, fısır fısır mırıldanmaya başladılar. Tartıştılar, somurttular ve düşündüler.

Öyküler sonunda ta güneye dek erişmişti. Artık bir efsaneye dönüşen öyküler, Sugarleaf Dağı'na kadar gelmişti.

Ve *orada,* Coquille Irmağı dallarının gürültüyle yaptıkları kavşağa bakan uçurumun tepesinde, izciler nihayet zaferlerine kavuştular.

Size tüm söyleyebileceğim bu işin bir dogmaya, bir dine dönüşmemesini ümit ettiğimdir. En kötü kâbuslarımda kadınların, zorbaya dönüşme eğilimi gösteren oğullarını suda boğmak gibi bir gelenek başlattıklarını görüyorum. Onları *görevlerini yaparlarken* getiriyorum gözlerimin önüne.

Belki biz erkeklerin bir kısmı *gerçekten de* "yaşamalarına izin verilemeyecek kadar" kudurganız. Ama aşırıya kaçtığında, bu "çözüm" beni dehşete düşüren bir şeye dönüşüyor... bir ideoloji olarak aklımın bile alamayacağı bir şeye.

Kendi kendine sönüp gidecektir bu da kuşkusuz. Kadınlar aşırıya kaçmayacak kadar mantıklı yaratıklardır. Belki umutlarımızın asıl dayanak noktası da budur zaten.

Ve şimdi sıra bu mektubu postaya vermeye geldi. Size ve Abby'ye Coos Bay'den yine yazmaya çalışacağım. O zamana dek, hasretle...

Gordon.

"Kurye!"

Gordon, mavi blucin ve deri ceketten oluşan postacı üniforması giyen genç bir delikanlıya, yanından geçerken seslendi. Genç adam aceleyle koşup geldi ve selam verdi. Gordon zarfı uzattı. "Bunu benim için doğuya giden günlük postaya ekleyebilir misin?"

"Evet, derhal efendim!"

"Acelesi yok," diye gülümsedi Gordon. "Bu sadece kişisel bir..."

Ama genç adam çoktan fırlayıp gitmişti bile. Gordon içini çekti. Eski yakından tanışıklık günleri, "posta idaresindeki" herkesi bildiği günler, geçmişte kalmıştı artık. Tembel tembel sırıtıp bir dakikalığına karşılıklı laflayamayacak kadar üzerinde bir mevkideydi bu genç kuryelerin.

Evet, zamanı kesinlikle geldi.

Ayağa kalktı ve eyer torbalarını şöyle bir tarttığında yüzünü sadece biraz buruşturdu.

"Bakıyorum şenliklerden kaytarmakta kesin kararlısın."

Döndü. Eric Stevens postanenin kapısına yaslanmış, bir ot parçasını çiğniyor ve kollarını kavuşturmuş haldeç Gordon'a bakıyordu.

Gordon omuz silkti. "Çekip gitmek en iyisiymiş gibi görünüyor. Benim onuruma bir veda partisi verilmesini istemiyorum. Bütün bu yaygara boşa vakit kaybından başka bir şey değil."

Stevens bu sözlerine katılarak başını salladı. Onun sakin kuvveti Gordon'a nekahati süresince bir lütuf gibi gelmişti – özellikle de Johnny'nin ölümü yüzünden kendini suçlamasına kesinlikle karşı çıkışı. Eric için, torunu bir erkeğin umut edebileceği en iyi ölümle ölmüştü. Başlatılan karşı saldırı onun için yeterli kanıttı ve Gordon bu konuda tartışmamayı uygun görmüştü.

Yaşlı adam elini gözlerine siper edip 99 numaralı otoyolun bağların arasında uzanan güney ucuna doğru baktı.

"Güneyden yeni atlılar geliyor."

Gordon dönüp baktı ve bir dizi süvarinin kuzeye, merkez kışlasına doğru ağır ağır ilerlediğini gördü.

"Hele şunların gözlerine bir bak," diye kıs kıs güldü Stevens, "nasıl da dışarı uğramışlar! Gören de daha önce hayatlarında hiç şehre gelmediklerini sanır."

Gerçekten de Sutherlin ve Roseburg'un, Camas ve Coos Bay'in bu güçlü ve sakallı erkekleri, gördükleri tuhaf manzaralar karşısında –rüzgâr üreteçleri ve vınlayan elektrik telleri,

arı gibi işleyen atölyeler ve okul bahçelerinde koşuşan düzinelerce temiz, gürültücü çocuk– açıkça şaşkınlaşmış halde gözlerini kırpıştırarak giriyorlardı kasabaya.

Burayı bir şehir sayarsak biraz abartmış oluruz, diye düşündü Gordon. Ama Eric'in de haklı olduğu bir yan vardı.

Hareketli bir merkez postanesinin tepesinde Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Kısa aralıklarla, üniformalı kuryeler atlarına atlıyor ve kuzeye, doğuya, güneye doğru şişkin posta çantalarıyla dörtnala kalkıyorlardı.

Bir başka çağdan kalma canlı bir müzik Tepegöz Evi'nden dışarı dökülüyor ve hemen yakındaki tahta iskelesinin içinde küçük, rengârenk yamalı bir balon kıpırdayıp dururken beyaz önlüklü işçiler mühendisliğin eski ve gizemli diliyle bir şeyler tartışıyorlardı.

Küçük hava gemisinin yanında ateşlerin arasından yükselen bir kartal resmi boyanmıştı. Diğer yanında ise özgür Oregon Eyaleti'nin arması vardı.

Ve nihayet yeni gelenler, kışlanın eğitim alanlarında diğer herkes gibi bir görevi yerine getirmek üzere vadinin her yanından oraya toplanmış küçük gruplar halindeki pırıl pırıl bakışlı *kadın askerlerle* karşılaşıyorlardı.

Bütün bunlar kaba saba güneylilerin bir defada hazmedebileceklerinden çok fazlaydı. Gordon bu sert ve sakallı savaşçıların gözlerini devire devire bakmaları karşısında gülümsedi ve bir zamanlar her şeyin ne kadar farklı olduğunu yavaş yavaş anımsadı: Destek kuvvetleri kendilerini mecalsiz ve dejenere kuzeyi kurtarmaya gelen kahramanlar olarak nitelendirirlerdi. Ama şimdi evlerine tamamen değişmiş olarak döneceklerdi.

"Hoşça kal, Gordon," dedi Eric Stevens, az ve öz konuşarak. Diğer insanların tersine o, vedaların kısa tutulmaları gerektiğini bilirdi. "Tanrı yardımcın olsun ve bir gün yine gel."

"Geleceğim," diye başını salladı Gordon. "Gelebilirsem eğer. Hoşça kal, Eric." Eyer çantalarını omuzladı ve postanenin telaşını geride bırakarak ahırlara doğru yürümeye başladı.

Yanlarından geçtiği eski atletizm sahaları birer çadır denizine dönüşmüştü. Atlar kişniyor ve adamlar uygun adım ta-

lim yapıyorlardı. Sahanın ilerisinde bir yerde, Gordon, yeni subaylarını eski silah arkadaşlarıyla tanıştıran, cılız Willamette Ordusu'nu yepyeni bir Oregon Kentler Birliği Savunma Güçleri şeklinde sil baştan düzenleyen, tanınmaması olanaksız George Powhatan'ı gördü.

Gordon yanlarından geçerken uzun boylu, gümüş saçlı adam bir an için bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldiler. Gordon başını biraz eğerek sessiz bir hoşça kal dedi.

Powhatan karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Bir erkeğin böylesi sorumluluklarla ne yapacağını artık ikisi de çok iyi biliyordu.

O sorumlulukları omuzlayacaktır, diye düşündü Gordon.

Belki bir gün ikisi, duvarlarında çocukların boyadığı resimleriyle o huzurlu dağ evinde yine birlikte otururlar ve at besiciliğiyle biracılığın ince sanatı hakkında laflarlardı. Ama bu ancak Büyük Şeyler onların yakalarını bıraktığında gerçekleşebilecekti. İki adam da o gün gelinceye dek nefeslerini sakınmamaya kararlıydı.

Powhatan'ın halletmesi gereken bir savaşı vardı. Ve Gordon'ın da yapması gereken oldukça farklı bir görevi.

Postacı şapkasının kenarına dokundu ve yoluna devam etmek üzere döndü.

Bir gün önce, Savunma Konseyi'nden istifa ettiğinde, hepsini şaşkına çevirmişti. "Benim yükümlülüklerim tüm bir ulusa karşıdır, sadece küçük bir parçasına değil," demişti onlara, özünde yalan sayılamayacak şeylere inanmaya devam etmelerini sağlayarak.

"Artık Oregon güvende olduğuna göre," demişti, "asıl görevimi sürdürmem gerekiyor. Posta ağımıza katılmayı bekleyen başka yöreler var, yurttaşlarından çok uzun bir süredir kopmuş durumdaki insanlar.

"Siz, işlerinizi ben olmadan da rahatlıkla yürütebilirsiniz."

Bütün protestolar sonuçsuz kalmıştı. Çünkü söyledikleri *doğruydu.* Verebileceğinin tümünü vermişti onlara. Şimdi başka yerde daha çok işe yarayacaktı. Her neyse, burada daha fazla kalamazdı. Bu vadideki her şey ona durmadan, iyi bir

şeyler başarmaya çabalarken verdiği zararları anımsatacaktı.

Gordon onuruna düzenlenecek bir baloya katılmaktansa, o gün kasabadan sıvışmaya karar vermişti. Kendini fazla zorlamadığı sürece yolculuk yapabilecek kadar toparlanmış ve geride kalanlara –Peter Aage'ye ve Doktor Lazarensky'ye– ve artık hayaletinden hiç korkmadığı o zavallı, ölü makineye veda etmişti.

Seyislerden biri Gordon'ın yolculuğunun bu ayağı için seçtiği genç kısrağı getirdi. Hâlâ derin düşünceler içinde, eşyalarını ve on kiloya yakın postayı içeren eyer çantalarını yerleştirdi – ilk kez Oregon sınırları dışındaki adreslere gönderilmiş mektuplardı bunlar.

Bir bakıma, kesin bir güvenle ayrılıyordu oradan. Önlerinde hâlâ zorlu aylar ve yıllar bekliyor olsa da savaş kazanılmış sayılırdı. Halihazırdaki misyonunun bir parçası da süreci hızlandıracak yeni müttefikler, yeni yollar bulmaktı. Ama bu süreç artık değiştirilemezdi.

Kesin zafere ulaşıldıktan sonra Powhatan'ın bir diktatöre dönüşmesinden korkmuyordu. Son Holnistin de asılmasının ardından, Oregon halkına ya kendi işlerini kendilerinin yapmaları ya da sonsuza dek lanetlenmeleri açık seçik olarak belirtilecekti. Eğer biri çıkar da Powhatan'a bir taç giydirmeye kalkarsa, Gordon kopacak şamatayı seyretmek için orada bulunmayı çok isterdi.

Tepegöz Hizmetkârları kendi efsanelerini yaymaya, teknolojinin yeniden doğmasını cesaretlendirmeye devam edeceklerdi. Gordon'ın görevlendirilmiş posta müdürleri farkında olmadan yalan söylemeyi sürdürecekler, bir gün gelip de gereksinimleri kalmayıncaya dek yeniden kurulmuş toplum masalını ülkeyi bütünleştirmek için kullanacaklardı.

Ya da bu masala inanan insanların onu gerçek yapmalarına dek.

Ve evet, orada o kış olanlar hakkında konuşmaya devam edecekti kadınlar. Dena Spurgen'ın geride bıraktığı notları ince ince gözden geçirecekler, izcilerin okuduğu kitapları okuyacaklar ve erkekleri yargılamanın erdemleri üzerine tartışacaklardı.

Gordon, Dena'nın ruhsal açıdan gerçekten dengesiz olup olmadığının artık pek öneminin kalmadığına karar vermişti. Kalıcı sonuçları görebilmek onun yaşam süresinde mümkün olmayacaktı. Zaten onun bile hızla yayılan efsaneyi etkilemeye ne gücü vardı ne de isteği.

Üç efsane... ve George Powhatan. Oregon halkı bunların arasında güvenlikteydi. Kalanını da herhalde kendi başlarına halledebilirlerdi.

O, eyerin üzerine sıçrarken, yerinde duramayan kıpır kıpır atı homurdandı. Bir an önce yola atılmak için sabırsızlanan kısrağı sakinleşinceye dek atın boynunu okşadı. Gordon'ın refakatçileri onu Coos Bay'e ve yolculuğunun geri kalanı boyunca taşıyacak olan tekneye kadar salimen götürmek üzere, kasabanın sınırında bekliyorlardı.

California'ya... diye düşündü.

Ayı bayraklı armayı ve hiç konuşamadığı halde ona o kadar çok şey anlatarak sessizce ölen askeri anımsadı. O adama bir şeyler borçluydu. Ve Phil Bokuto'ya. Ve güneyi gidip görmeyi o kadar çok arzu eden Johnny'ye.

Ve Dena'ya... yanımda olmanı o kadar isterdim ki.

Onlar adına gidip bakacaktı. Hepsi onunla beraberdiler şimdi.

Suskun California, dedi merakla, *bütün bu yıllar boyunca neler yapmakla meşguldün?*

Atını çevirdi ve zaferden emin özgür kadınlarla erkeklerden oluşmuş bir ordunun, tatsız görevleri bir gün tamamlandığında köylerine ve çiftliklerine seve seve geri dönecek askerlerin gürültülerini ve haykırışlarını geride bırakarak güneye doğru yöneldi.

Yaygaraları sağır ediciydi, küstahtı, kararlıydı, sabırsızdı.

Gordon kayıt edilmiş müziğin gümbürdediği açık bir pencerenin önünden geçti. Bugün birileri elektriği bol bulmuşa benziyordu. Kim bilir? Belki bu kulak tırmalayıcı israf onun şerefine yapılmaktaydı.

Başını kaldırdı ve atının kulakları dikildi. Bu eski bir Bach melodisiydi, sonunda tanımıştı, yirmi yıldır duymadığı bir parça... masumiyet üzerine, bıkmak usanmak bilmeyen

iyimserlikte bir melodi.

Bahse girerim California'da da elektrik vardır, diye umut etti Gordon.

Ve bir de bakarsın...

Hava bahar kokuyordu. Küçük zeplin pıtır pıtır sesler çıkararak gökyüzüne yükseldiğinde kadınlar ve erkekler alkışladılar.

Gordon topuklarını kaldırdı ve kısrak tırısa kalktı. Kasabadan çıktığında bile geri dönüp bakmadı.

—

TEŞEKKÜR

Yazar, bu kitabın yazılması sırasında zamanlarını ve düşüncelerini kendisinden esirgemeyen kişilere şükranlarını sunar.

Dean Ing, Diane ve John Brizzolara, Astrid Anderon, Greg Bear, Mark Grygier, Douglas Bolger, Kathleen Retz, Conrad Halling, Pattie Harper, Don Coleman, Sarah Barter ve Dr. James Arnold yaptıkları fikir açıcı yorumlarla büyük bir katkıda bulundular.

Özellikle Anita Everson, Daniel J. Brin, Kristie McCue ve Profesör John Lewis'e, yazdıklarımı temelden kavrayan tavsiyeleri için teşekkür ederim. İnanılmaz bir destek ve anlayış gösteren Lou Aronica ve Bantam Books'a; aynı şekilde destek ve anlayışlarını benden hiçbir zaman esirgemeyen, Davis Publications'dan Shawna Mc Carthy'ye de şükranlarımı sunarım.

Son olarak, kendimi fazlasıyla beğendiğim ve birileri tarafından şaşırtılmak gereksinimini en fazla duyduğum anlarda karşıma çıkıp beni şaşırtan, bir an durup yeniden düşünmeye başlamamı sağlayan kadınlara teşekkür ederim.

Orada, yüzeyde görünen şeylerin altında gizlenen bir güç var. Bir de büyü, elbette.

David Brin
Nisan 1985

Dünyada hiçbir şey, çaresiz bir insandan daha tehlikeli değildir...

"*Postacı*, uygarlığın çöküşü fikrinden zevk alıyormuşa benzeyen tüm o 'kıyamet-sonrası' kitaplarına ve filmlerine cevap olarak yazıldı. Bu kitap, onlardan farklı olarak, ne kadar çok şeyi fazlaca önemsemeden varsaydığımızın, bugün bizi birbirimize bağlayan o küçük lütufların eksikliğini ne kadar çok çekeceğimizin hikâyesidir.

Kitabın baş karakteri özel bir tür kahraman; başından geçen acı ve belaların katılaştırdığı, ama gene de bir şekilde nasırlaşmamayı başarmış, ümit etmek isteyen biri – yıkılmış bir ABD'nin son idealisti. Bir zamanlar hepimizin paylaştığı bir rüyayı elinden bırakamıyor; eski halimize dönebileceğimize, hatta belki eskisinden daha da iyi olabileceğimize inanıyor. Bu sinik çağda, içimizde saklı olan iyiliği hatırlatan şeylere ihtiyacımız var." – *David Brin*

LIBRARY

9 789753 421782